

புதிய பதிப்பு

தரம்
12-13

கட்டுரை மலர்

ஆக்கம் :

இலக்கிய வித்தகர், கலாபுஷணம்
கவிஞர் த. துரைசிங்கம் B.A (Hons), Dip.in:Ed, S.L.E.A.S
கல்விப்பணிப்பாளர் (ஓய்வு)

3114
R

epot - Pvt Ltd.

1998

E-mail: lankabookdepot@gmail.com

வெளியீடு

லங்கா புத்தகசாலை (தனியார்) வரையறுக்கப்பட்டது.

F.L.1:14, டயஸ் பிளேஸ், குணசிங்கபுர

கொழும்பு 12.

தொ.பே: 0112341942

கட்டுரை மலர்

894.8114
TUR
R

தரம்
12 - 13

இந் நூலில் :

- # க.பொ.த.உயர்தர பரீட்சைக்கும் பிற பரீட்சைகளுக்கும் பயன்தரும் 40 கட்டுரைகளும் 50 கட்டுரைக் குறிப்புக்களும் அடங்கியுள்ளன.
- # பரீட்சைகளில் அதிஉயர் சீத்திபெற உதவவல்லது.

ஆக்கம் :

இலக்கிய வந்தவர்,

கவிஞர் த.துரைசங்கம் B.A(Hons) Dip.in.Ed, SL.E.A.S
கல்விப் பணிப்பாளர் (ஒய்வு)

வெளியீடு
சென்னை புத்தகசாலை (கனியார்) வரையறுக்கப்பட்டது.

F.L.1.14, டயஸ் பிளேஸ், குணசிங்கபுர

கொழும்பு 12.

தொ.பி : 0112341942

நூல் விவரக்குறிப்பு

நூல் : கட்டுரை மலர் (நாள் 12-13)
ஆசிரியர் : கவிஞர். த. துரைசிங்கம்
பதிப்புரிமை : திருமதி. யசோதா பாஸ்கரன்
முதற் பதிப்பு : சித்திரை, 2010
நிருத்திய பதிப்பு : 2018 தை

வெளியீடு : ஸங்கா புத்தகசாலை (சென்னை) வரையறுக்கப்பட்டது.
F.L.1.14, டயஸ் பிளேஸ், குணசிங்கபுர
கொழும்பு 12.
தொ.பி : 0112341942

கணனி வடிவமைப்பு : குடீளாபல் கிரபிக்ஸ்
இல. 14,57வது ஒழுங்கை
வெள்ளவத்தை, கொழும்பு -06.
தொ. பிசி : 2360678

ISBN : 978-955-1162-36-8

பொருளடக்கம்

1.	கட்டுரை எழுதும் முறை	01
2.	கூழல் மாசடைதல்	08
3.	உலகமயமாக்கல்	12
4.	விஞ்ஞானமும் சமூகமும்	17
5.	சுவாமி விபுலானந்தரின் தமிழ்ப் பணிகள்	20
6.	செய்யும் தொழிலே தெய்வம்	27
7.	வீரமா முனிவரின் தமிழ்ப் பணிகள்	31
8.	தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் இன்றைய போக்குகள்	36
9.	வண.தனிநாயகம் அடிகளாரின் தமிழ்ப் பணிகள்	41
10.	பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகத்தின் தமிழ்ப் பணிகள்	46
11.	தமிழ்ச் செல்வாக்கு	50
12.	காலம் பொன் போன்றது	61
13.	புகழமைப்பித்தன் சிறுகதைகள்	64
14.	பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளையின் தமிழ்ப் பணிகள்	70
15.	தற்கால இலக்கியத்துக்குச் சிற்றிதழ்களின் கொடை	74
16.	ஈழத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சி	83
17.	ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகள்	87
18.	தண்ணீர்த் தாகம்	101
19.	பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனின் தமிழ்ப் பணிகள்	108
20.	வாய்மையே வெல்லும்	113

21. பணியுமாம் என்றும் பெருமை	116
22. தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சி - ஒரு நோக்கு	119
23. இலக்கியமும் அறிவியலும்	126
24. மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு	131
25. ஒழுக்கம் வீழல்பம் தரும்	134
26. அறிஞர் ஏ.எம்.ஏ.அஸீஸ்	136
27. தகவலர் பரிமாற்றம்	139
28. நாட்டாரிலக்கியம்	142
29. நல்வாரச் சின்னத்தம்பிப் புலவர்	150
30. உட்ப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர்	158
31. சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப் புலவர்	165
32. நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர்	176
33. பேராசிரியர் க.கைலாசபதியின் தமிழ்ப் பணிகள்	184
34. பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவத்தின் தமிழ்ப் பணிகள்	188
35. ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர்	192
36. சிலப்பதிகாரச் செந்நெறி	196
37. பேராசிரியர் ம.மு.உவைஸின் தமிழ்ப் பணிகள்	205
38. வாழக் கல்	209
39. திரைப்படப் பாடல்கள்	213
40. சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சி - ஒரு நோக்கு	219

1. சரசோதிமாலை
2. செகராச சேகரம்
3. பரராச சேகரம்
4. செகராச சேகரமாலை
5. தட்சிண கைலாசபுராணம்
6. சக வீரன்
7. வ.அ.இராசரத்தினம்
8. க.தி.சம்பந்தன்
9. மஹாகவி
10. நீலாவணன்
11. அ.செ.முருகானந்தன்
12. சோ.சிவபாதசுந்தரம்
13. சி.வைத்தியலிங்கம்
14. இலங்கையர்கோன்
15. தி.ச.வரதராசன் (வரதர்)
16. ஜே.ஆர்.எஸ்ட் சதாசிவம்பிள்ளை
17. கவிஞர் இ.முருகையன்
18. குறிஞ்சித் தென்னவன்
19. கவிஞர் சுபத்திரன்
20. கே.டானியல்
21. இளங்கீரன்
22. சில்லையூர் எஸ்.செல்வராசன்
23. சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை
24. மங்கள நாயகம் தம்பையா
25. பாவலர் தெ.அ.துரையப்பாபிள்ளை

26. கனக செந்திநாதன்	நெல்யூர்	
27. பல்கலைப் புலவர் க.சி.குலரத்தினம்	கலைப்பேரறிஞர்	1
28. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்	புலவர் கலைப்பேரறிஞர்	1
29. புலவர்மணி ஏ.பெரியதம்பிப்பிள்ளை	புலவர் கலைப்பேரறிஞர்	1
30. பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை	கலைப்பேரறிஞர் கலைப்பேரறிஞர்	1
31. ஆசுகவி வேலுப்பிள்ளை	வினாயகாசகலை கலைப்பேரறிஞர்	1
32. பேராசிரியர் செ.சிவஞானசுந்தரம் ('நந்தி')	நந்தி கலைப்பேரறிஞர்	1
33. சொக்கன்	கலைப்பேரறிஞர் கலைப்பேரறிஞர்	1
34. வித்துவான் எப்.எக்ஸ்.ஸி.நடராசா	நடராசா கலைப்பேரறிஞர்	1
35. செ.யோகநாதன்	நடராசா கலைப்பேரறிஞர்	1
36. வித்துவ சிரோமணி சி.கணேசையர்	கலைப்பேரறிஞர் கலைப்பேரறிஞர்	1
37. பண்டிதர் க.வேலுப்பிள்ளை	புலவர் கலைப்பேரறிஞர்	1
38. செ.கதிர்காமநாதன்	புலவர் கலைப்பேரறிஞர்	1
39. கே.கணேஷ்	நடராசா கலைப்பேரறிஞர்	1
40. பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன்	(நடராசா) கலைப்பேரறிஞர்	1
41. அ.ந.சுந்தராமன்	கலைப்பேரறிஞர் கலைப்பேரறிஞர்	1
42. நாவேந்தன்	நடராசா கலைப்பேரறிஞர்	1
43. மு.தளையசிங்கம்	புலவர் கலைப்பேரறிஞர்	1
44. சி.வி.வேலுப்பிள்ளை	நடராசா கலைப்பேரறிஞர்	1
45. பதுமுத்தீன் புலவர்	புலவர் கலைப்பேரறிஞர்	1
46. கவிஞர் எம்.ஸி.எம்.சுபைர்	நடராசா கலைப்பேரறிஞர்	1
47. ஏ.ஜே.கனகரத்தினா	கலைப்பேரறிஞர் கலைப்பேரறிஞர்	1
48. செ.கணேசலிங்கன்	கலைப்பேரறிஞர் கலைப்பேரறிஞர்	1
49. அப்துல் காதிர் லெப்பை	புலவர் கலைப்பேரறிஞர்	1
50. அசனாலெப்பைப் புலவர்	கலைப்பேரறிஞர் கலைப்பேரறிஞர்	1

விற்பனையாகின்றன!

க.பொ.த.உயர்தர வகுப்பிற்கான
உசாத்துணை நூல்கள்.

- * பைந்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துப் பாவலர்கள்.
(ஈழத்து 16 தமிழ்ப் புலவர்களின் வரலாற்றைச்
சுவைபடக் கூறும் நூல்.)
- * தமிழ் இலக்கியக் களஞ்சியம்.
- * ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாறு.
- * சிறுகதைத் தொகுப்பு (தரம் 12 ~ 13)

ஆக்கம் :

கவிஞர் த. துரைசிங்கம்

வெளியீடு

லங்கா புத்தகசாலை (கனியார்) வரையறுக்கப்பட்டது.

F.L.1.14, டயஸ் பிளேஸ், குணசிங்கபுர

கொழும்பு 12.

தொ.பெ : 0112341942

தமிழ்நாடு அரசாங்கத்தின்

மாநகராட்சி சட்டம், 1951-ஆம் ஆண்டு

மாநகராட்சி சட்டம், 1951-ஆம் ஆண்டு

மாநகராட்சி சட்டம், 1951-ஆம் ஆண்டு
மாநகராட்சி சட்டம், 1951-ஆம் ஆண்டு
(மாநகராட்சி சட்டம், 1951-ஆம் ஆண்டு)

மாநகராட்சி சட்டம், 1951-ஆம் ஆண்டு

மாநகராட்சி சட்டம், 1951-ஆம் ஆண்டு

(1951 - 1951) மாநகராட்சி சட்டம்

மாநகராட்சி

மாநகராட்சி சட்டம், 1951-ஆம் ஆண்டு

மாநகராட்சி

மாநகராட்சி சட்டம், 1951-ஆம் ஆண்டு

மாநகராட்சி சட்டம், 1951-ஆம் ஆண்டு

மாநகராட்சி சட்டம், 1951-ஆம் ஆண்டு

மாநகராட்சி சட்டம், 1951-ஆம் ஆண்டு

கட்டுரை எழுதும் முறை

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. கட்டுரை என்பது என்ன?
3. கட்டுரையில் இடம்பெறும் அம்சங்கள்
4. கட்டுரை வகைகள்
5. கட்டுரை எழுதும் போது கவனிக்கவேண்டியவை
6. கட்டுரை எழுதும் போது தவிர்க்கவேண்டியவை.
7. முடிவுரை

கட்டுரைத்தல் என்பது உறுதியாகச் சொல்லுதல், தெளிவாகக் கூறுதல் என்று பொருள்படும். எண்ணங்களை ஒரு கட்டுக்கோப்புடன் முறைப்பட ஒழுங்குபடுத்தி அமைத்தல் கட்டுரையாகும். எழுதுபவர் தமது கருத்துக்களையும் எண்ணங்களையும் ஒழுங்குற எழுதுவது கட்டுரை எனப்படும். எழுதுபவர் தமது அனுபவங்கள், எண்ணங்கள், செய்திகள், கற்பனைகள், நகைச்சுவை, அறிவியல், அரசியல் சார்ந்த விடயங்களை உள்ளடக்கியதாகப் பல்வேறு விதமாகக் கட்டுரைகளை எழுதுவர்.

ஆங்கிலத்தில் கட்டுரை (Essay) என்ற சொல்லுக்கு இணையான ஆங்கிலச் சொல்லாக முயற்சி (Attempt) என்று பொருள் கொள்ளப்படும். ஒருவர் தமது எண்ணங்களைச் சொல்லுவதற்குச் செய்யப்படும் முயற்சியே கட்டுரை எனப் பொருள் கொள்ளப்படும் என்பர் அறிஞர்.

பாடசாலையில் மாணவர்கள் எழுதும் கட்டுரைகள் பலவகைப்படும். பல நூல்களைப் படிப்பதால் ஏற்படும் அறிவு, ஆழம் என்பனவும், பிற அறிஞர்களுடன் உரையாடுவதால் பெற்றுக் கொள்ளும் அறிவும் அவர்களது மனதில் பதிந்து உரிய சந்தர்ப்பங்களில் அவற்றை

நினைவு கூர்ந்து பிரயோகிக்கும் திறன் கட்டுரைகள் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. மாணவர்கள் எழுதும் கட்டுரைகள் மிக நீண்டதாக அமைய வேண்டும் என்கிற அவசியம் இல்லை. அவர்கள் எழுதும் கட்டுரைகள் எழுதுவதற்கான பயிற்சி என்றே கொள்ளவேண்டும். குறிப்பிட்ட ஒரு தலைப்பில் மாணவர்கள் தங்களுடைய எண்ணங்களை ஒழுங்காகவும், கட்டுக் கோப்புடனும் வெளிப்படுத்த முயற்சிப்பதே அவர்கள் கட்டுரை எழுதுவதற்கான நோக்கமாகக் கொள்ளப்படும்.

மாணவர்கள் எழுதும் கட்டுரைகளில் பின்வரும் அம்சங்கள் முக்கிய இடம்பெற வேண்டுமெனக் கருதப்படும். அவையாவன:

i) ஒருமைப்பாடு ii) ஒழுங்கு iii) சுருங்கக் கூறி விளங்க வைத்தல் iv) சீரான மொழி நடை v) தனித்தன்மை

i) ஒருமைப்பாடு :

எக் கட்டுரையானாலும் அதில் ஒருமைப்பாடு இருத்தல் அவசியமாகும். அதாவது சொல்ல வந்த விடயத்தைக் குறிப்பிட்ட நோக்குடன் கூறுவதாக அது அமைய வேண்டும். எடுத்துக் கொண்ட விடயத்தைப் பற்றி எழுதுபவர் மனதில் முதலில் ஒரு தெளிவை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். எக்காரணம் கொண்டும் விடய வரம்பைத் தாண்டி வெளியில் செல்லக் கூடாது. அதாவது தாம் சொல்ல வந்த விடயத்திற்குச் சம்பந்தமில்லாத வேறு தகவல்களைக் கொடுத்தல் கூடாது. அதேவேளை சொல்ல வந்த விடயத்திற்குப் பொருத்தமான தகவல்களைப் பல்வேறு கோணங்களில் இருந்து எடுத்துரைத்தல் தவறாகாது.

ii) ஒழுங்கு :

எழுதுபவர் தமது எண்ணங்களை வெளியிடுவதில் ஒழுங்கு பின்பற்றப்படவேண்டும். தமது கருத்துக்களைக் குறிப்பிட்ட ஒரு முடிவை நோக்கி அழைத்துச் செல்வதாக இருத்தல் வேண்டும். மனதில் தோன்றுபவை அனைத்தையும் எழுதிவிடலாகாது. விடயத்தில் ஒருமைப்பாடு இருப்பதோடு விடயத்திற்கு மேலும் வலுவூட்டும் வகையில் விளக்கமளிப்பதிலும் ஒருமைப்பாடு இருத்தல் அவசியமாகும். எனவே கட்டுரையினை எழுதுமுன் எண்ணங்களை ஒழுங்குபடுத்தி நன்கு சிந்தித்துச் சட்டகம் ஒன்றை வகுத்துக் கொண்டு எழுத முற்பட வேண்டும்.

iii) சுருங்கக் கூறி விளக்குதல் :

பாடசாலை மாணவர்கள் எழுதும் கட்டுரைகள் வகுப்புகளுக்கு ஏற்ப விரிவடைந்து செல்லும். மிக நீளமான கட்டுரைகள் எதிர்பார்க்கப் படுவதில்லை. முந்நூறு சொற்கள் முதல் ஐந்நூறு சொற்கள் வரை அவை அமையலாம். கூடுமானவரை சுருங்கக் கூறி விளங்க வைக்கும் கட்டுரை மலர்

முறையில் அவை அமைதல் வேண்டும். எடுத்த விடயத்தைச் சுருக்கமாகவும், விளக்கமாகவும் எழுதுதலே சிறப்புடையதாகும்.

iv) மொழிநடை :

கட்டுரையில் பயன்படுத்தப்படும் வார்த்தைகள் பண்புடையனவாக அமைதல் வேண்டும். சீரான மொழிநடையில் இலக்கிய அழகுடன் எழுதப்படும் கட்டுரைகள் சிறந்தனவாகும். பேச்சு வழக்குச் சொற்களை (கொச்சையான வார்த்தைகளை) அளவுக்கு அதிகமாகப் பயன்படுத்துவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். வாக்கியங்கள் எளிமையாகவும், இயற்கையானதாயும் இருத்தல் வேண்டும். எண்ணங்கள் தெளிவாக இருப்பின் மொழிநடையும் சிறப்பாக அமையும். கட்டுரையின் மொழிநடையே எழுதுபவரின் ஆற்றலைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி என்பதை மறத்தல் கூடாது.

v) தனித்தன்மை :

கட்டுரை எழுதுவோர் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வோர் தனித்தன்மை உண்டு. கட்டுரையை வாசிக்கும் போது அத்தனித்தன்மை நன்கு பிரகாசிக்கும். எழுதுகின்றவர் தன்னுடைய எண்ணக் கருத்துக்களை வெளியிடும்போது இந்தத் தனித்தன்மை தானாகவே வெளிப்படும்.

மேற்கூறிய ஐந்து அம்சங்களும் நல்ல முறையில் இடம்பெறும்போது கட்டுரை சிறப்பானதாக அமையும். பொருத்தமான தலைப்பு, சொல்லும் முறையில் ஒழுங்கு, விடயத்தெளிவு, மொழிநடை ஆகியன அனைத்தும் அடங்கியதாகக் கட்டுரை ஒன்று அமைந்திருப்பின் அதனை முழுமையுற்ற கட்டுரை வடிவமாக ஏற்றுக் கொள்வர்.

கட்டுரை வகைகள் :

மாணவர் எழுதத்தக்க கட்டுரைகளைப் பொதுவாக ஐந்து வகையாக வகைப்படுத்துவர். அவையாவன :

- i) வரலாறுகளை (சம்பவங்களை)க் கூறும் கட்டுரைகள்
- ii) வருணனைக் கட்டுரைகள்
- iii) சிந்தனைக் கட்டுரைகள்
- iv) விளக்கக் கட்டுரைகள்
- v) கற்பனைக் கட்டுரைகள்

உயர்தர வகுப்புக்களில் இவை மேலும் விரிவடையும். அவற்றைப் பின்வரும் வகைகளில் அடக்கலாம்.

1) தற்சார்புக் கட்டுரைகள்

மாணவர்களின் சுய விருப்பு, வெறுப்பு, அனுபவங்கள், அபிப்பிராயங்கள், நினைவுகள் போன்றவற்றைச் சுவைபட விளக்கும்

வகையில் இவை அமையும். உதாரணம் : எனக்குச் சிறகிருந்தால், நான் ஓர் எழுத்தாளனானால்.

2) வரலாற்றுக் கட்டுரைகள்

ஒன்றின் வரலாற்றை ஒழுங்குறக் கூறும் வகையில் எழுதப்படுவன. (பெரியார் வரலாறு, சுயசரிதை போன்றன)

3) வருணனைக் கட்டுரைகள்

ஒரு விடயம் தொடர்பாக வருணித்துக் கூறுவது வருணனைக் கட்டுரையாகும். (கடற்கரையில் ஒரு மாலைப்பொழுது, நான் கண்ட வெள்ளப்பெருக்கு, நான் பார்த்த திரைப்படம் போன்றவை)

4) விளக்கக் கட்டுரைகள்

ஒரு பொருளை விளக்கமாக எடுத்துக் கூறி வாசிப்போரைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் அமைவது. (சூழல் மாசடைதலைத் தடுப்போம், விஞ்ஞானத்தின் விந்தைகள், கணினிக் கல்வியின் அவசியம், ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாப்போம் போன்ற விடயங்கள்)

5) கற்பனைக் கட்டுரைகள்

இல்லாத ஒரு விடயத்தை இருப்பதாகப் பாவனை செய்து இலக்கிய நயம்பட எழுதுவது. (மனித சஞ்சாரமற்ற தீவில் ஒரு நாள், நான் கல்வியமைச்சரானால் இத்தகைய விடயங்கள்)

6) விமர்சனக் கட்டுரைகள்

புத்தகம், நாடகம், திரைப்படம், தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சி போன்றவற்றைச் சீர்தூக்கித் திறனாய்வு செய்யும் (குறை, நிறைகளை விமர்சிக்கும்) வகையில் எழுதப்படுவன. (அண்மையில் பார்த்த திரைப்படம், இன்றைய புதுக்கவிதைகள், நான் படித்து மகிழ்ந்த நூல் போன்றன)

7) நகைச்சுவைக் கட்டுரைகள்

பல்வேறு வாழ்க்கை முறைகளைப் பின்னணியாகக் கொண்டு நகைச்சுவையோடு எழுதப்படுவன. (ஞாபகமறதியுள்ள ஒருவரின் வேடிக்கைச் செயல்கள், நான் வழியிற் கண்ட அதிசய மனிதர் போன்றவை)

கட்டுரையின் முக்கிய பிரிவுகள் :

1) முன்னுரை (ஆரம்பம்) 2) பொருளுரை 3) முடிவுரை.

முன்னுரையும், முடிவுரையும் ஒவ்வொரு பந்திக்குள் அமைய

வேண்டும். பொருளுரைப்பகுதி கருத்துக்களைப் பலவழிகளில் விளக்கிக் கூறுவதால் பல பந்திகளைக் கொண்டு விளங்கும்.

முன்னுரை :

கட்டுரைத் தலைப்பினை விளக்கும் வகையிலும் கட்டுரையின் கருத்தினை வகுத்துக் கூறும் வகையிலும் முன்னுரை அமைய வேண்டும். முன்னுரை உடலுக்குத் தலை போலச் சிறப்பாக அமைந்தாற்றான் கட்டுரையில் கூறப்படும் கருத்துக்களை அறிய ஆவல் ஏற்படும். கட்டுரை முழுவதையும் படிக்கத் தூண்டும் முறையில் முன்னுரை அமைய வேண்டும்.

பொருளுரை :

கட்டுரைத் தலைப்பிற்கேற்பப் பொருள்களையும் அதில் அடங்கியுள்ள கருத்துக்களையும் பல வழிகளில் விளக்கிக் கூறும் பகுதி பொருளுரை எனப்படும். பொருளுரைப் பகுதியில் பல பத்திகள் அமையும். ஒவ்வொரு பத்தியிலும் ஒரு மையக்கருத்தும் அக்கருத்தை விளக்குகின்ற செய்திகளும் அமையும். ஆகையால், பொருளுரைப் பகுதியைப் பல பத்திகளாகப் பிரித்து, கருத்துக்களுக்கேற்பத் துணைத் தலைப்புக்களையும் கொடுத்து எழுதுதல் வேண்டும்.

முடிவுரை :

கட்டுரையின் கருத்துக்களைத் தொகுத்துக் கூறுவதாகவும் கட்டுரையின் முதன்மையான பயனை எடுத்துக் கூறுவதாகவும் இறுதிப் பகுதியில் அமைவது முடிவுரையாகும். முடிவுரையும் சிறப்பாக அமைதல் வேண்டும்.

கட்டுரை எழுதுவோர் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியன :

1. கட்டுரைக்கான தகவல்களைப் பல நூல்களைப் படிப்பதன் மூலமும் கல்வி அறிவாளர்களிடம் கேட்பதன் மூலமும் திரட்டிக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.
2. போதுமான தகவல்களைத் திரட்டிய பின்னர் அவற்றை நன்கு அவதானித்துக் கட்டுரைக்குத் தேவையானவை எவை என்பதைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இவ்வாறு தேர்ந்தெடுத்தபின் எந்த ஒழுங்கில் அவற்றைக் கட்டுரையில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டும். அவ்விதம் தீர்மானித்தபின் தகவல்களை ஒழுங்குமுறையில், கட்டுரையின் தன்மைக்கேற்பப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும்.

3. முன்னுரையை நன்றாக அமைத்துக் கொண்டு, பொருளுரையில் கூறப்போகும் கருத்துக்களை எதை முதலில் தொடங்குவது எதை இறுதியில் முடிப்பது என வரிசைப்படுத்திக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.
4. பொருளுரைப் பகுதியில் கருத்துக்களைச் சிறுசிறு பத்திகளாகப் பிரித்தும் வேண்டுமெனில் துணைத்தலைப்புக்கள் அமைத்தும் எழுதுதல் வேண்டும்.
5. ஒவ்வொரு பத்தியிலும் முதல் வரியில் சிறிது இடம் விட்டு பத்தியின் தொடக்கம் அமையுமாறு எழுதுதல் வேண்டும்.
6. வரியின் தொடக்கத்தில் ஒற்றெழுத்தோ, தனி எழுத்தோ வருதல் கூடா, கை எழுத்து அழகாக இருத்தல் வேண்டும்.
7. கட்டுரையின் பொருளுக்கேற்ப மேற்கோள்கள், பழமொழிகள், உவமைத்தொடர்கள், சான்றோரின் பொன்மொழிகள் ஆகியவற்றைக் கட்டுரையில் அமைத்துக் கட்டுரையைச் சுவையாகவும் அழகாகவும் மாற்றுதல் வேண்டும்.
8. கட்டுரையினை எழுதும்போது சொற்களை அதிகமாகப் பெருக்காமல் சுருக்கமாகக் கூறி விளக்குதல் வேண்டும்.
9. விடயங்களைத் தெளிவாக வாசிப்போர் மனதில் பதியும் வகையில் எழுதுதல் வேண்டும்.
10. வாசிப்பவருக்குப் பயன் தரும் வகையிலும் மேலும் வாசிக்கும் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வகையிலும் கட்டுரை அமைதல் வேண்டும்.
11. கட்டுரையில் எழுத்துப்பிழை, சந்திப்பிழை, இலக்கணப்பிழை இல்லாமல் எழுதுதல் வேண்டும்.
12. மொழிநடை எளிதாகவும் எல்லோர்க்கும் விளங்கும் வகையிலும் எழுதுதல் வேண்டும்.
13. ஒரு சொல்லுக்கும் அடுத்த சொல்லுக்கும் இடையில் போதுமான இடம் விட்டு எழுதுதல் வேண்டும்.
14. கட்டுரை எழுதி முடித்தபின் பிழைகள் இல்லாமல் இருக்கிறதா? என்று கவனிக்க வேண்டும். இருப்பின் உடன் நீக்குதல் வேண்டும்.

மேற்கூறிய விதிகளை மனதிற் கொண்டு கட்டுரை எழுதப்படின் அது மிகச் சிறப்பானதாக அமையும்.

தவிர்க்க வேண்டியவை :

கட்டுரை எழுதும்போது மாணவர் தவிர்க்க வேண்டியவை வருமாறு:

1. மிகைபடக் கூறுதல் : ஒரு விளக்கத்தைக் கூறச் சுற்றி வளைத்து எழுதுதல்
2. கூறியதுகூறல் : முன் சொன்ன விடயங்களைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுதல்
3. முன்னுக்குப் பின் முரணாகக் கூறுதல்
4. பொருள் தெளிவில்லாமல் எழுதுதல்
5. பயனற்ற சொற்களைப் பயன்படுத்துதல்.

இதுவரை கூறியவற்றைத் தொகுத்து நோக்கின் பின்வருவன நன்கு புலனாகும்.

1. எந்த விடயத்தைப் பற்றிக் கட்டுரை எழுதப்படுகிறதோ அந்த விடயத்தை மனதிற்குள்ளாகவே தெளிவுபடுத்தி வரையறை செய்தல்.
2. கட்டுரைத் தலைப்புக்கேற்ற எண்ணங்களை, கருத்துக்களை ஒரு தாளில் வரிசைப்படுத்திக் குறித்துக் கொள்ளல்.
3. விடய விவரங்களை ஒருங்கிணைத்துப் பல்வேறு தலைப்புக்களில் பிரித்துக் கொள்ளல்.
4. இந்த உப தலைப்புக்களைக் கட்டுரை வடிவத்திற்கான சட்டகமாக அமைத்துக் கொள்ளல்.
5. பத்திகளாகப் பிரித்துக் கட்டுரையினை எழுதுதல்.
6. முன்னுரை, பொருளுரை, முடிவுரை என்ற அமைப்பில் கட்டுரையினை அமைத்தல்.
7. சொற்கள் எளிமை, இனிமை, செறிவு, தெளிவு மிக்கனவாக அமைதல்.
8. மொழிநடை படிப்போரின் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வகையில் எல்லோர்க்கும் விளங்கும் வகையில் இருத்தல்

இவ்வகையில் எழுதப்படும் கட்டுரைகள் பூரணத்துவம் வாய்ந்தனவாக, மற்றவர்களின் பாராட்டைப் பெறத் தக்கனவாக இருக்கும் என்பது திண்ணம்.

சூழல் மாசடைதல்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. சூழல் மாசடைதலுக்கான ஏதுக்கள்.
3. சூழல் பாதிப்பால் ஏற்படும் விளைவுகள்.
4. சூழல் மாசடைதலைத் தடுக்கும் வழிகள்.
5. முடிவுரை.

மனிதனது நல்வாழ்வுக்குச் சூழலே முதற்காரணமாயமைகிறது. மனிதனது எல்லா வித தேவைகளுக்கும் சூழலே இருப்பிடமாகும். எனவே எமது வாழ்க்கையோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய சூழலைப் பற்றிச் சிந்திப்பது மிக மிக அவசியமாகும்.

நம்மைச் சூழவுள்ள நிலம், நீர், வளி அனைத்தும் சூழலே, இவை பல் வேறு காரணிகளால் மாசடைகின்றன. மனிதன் தனது தேவைக்காகவே இவற்றை மாசடையச் செய்கின்றான். இயற்கை வளங்களை அழிக்கிறான். மரங்களை வெட்டுகிறான். காடுகளை அழிக்கிறான். இதனால் மண்அரிப்பு ஏற்பட வழி பிறக்கிறது. காடுகளை அழிப்பதால் மழை வளம் குன்றுகிறது. சனத்தொகைப் பெருக்கத்தால் அதிகளவு உணவுற்பத்தி அவசியமாகிறது. உணவுப் பயிர்ச்செய்கைகளில் ஈடுபடுவோர் உற்பத்தியைப் பெருக்கும் நோக்கில் அளவுக்கு அதிகமாகச் செயற்கை உரங்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இதனால் மண்வளம் பாதிக்கப்படுகின்றது. நாளடைவில் வயல் நிலங்கள் உவர் நிலங்களாக மாறுகின்றன. கடற் கரையோரங்களில் உள்ள

முருகைக் கற்பார்களை அகழ்ந் தெடுக்கிறார்கள். இதனால் கடல் உட்புகும் அபாயம் ஏற்படுகிறது. கல்லடைக்கும் தொழிலில் ஈடுபடுகிறார்கள். கற்பாறைகள் அகழ்ந்தெடுக்கப்படுவதால் சூழல் பாதிப்படைகிறது. கல்லடைக்கும் தொழிற்சாலைகளிலிருந்து எழும் தூசியால் மக்கள் உடல்நிலை பாதிப்படைகிறது.

மரங்களைப் பெருமளவில் அழிப்பதால் மழைவளம் குறைவடைவது மாத்திரமன்றி உயிரினங்களின் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத பிராணவாயுவின் செறிவும் வளிமண்டலத்தில் குறைந்துவிடுகிறது. வளி மாசடைதற்கு வேறும் பல ஏதுக்கள் உள்ளன. அதிகரித்த போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் வெளியிடும் புகை தொழிற்சாலை களிலிருந்து வெளியேறும் புகை, போன்றவற்றாலும் யுத்தங்களின்போது பயன்படுத்தப்படும் ஆயுதங்களினாலும் விண்வெளி ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் விண்வெளிக் கலங்களினாலும் வளிமாசடைகிறது. விண்வெளிக் கலங்களைச் செலுத்தும் 'ஹொக்கற்றுகள்' வளிமண்டலத்து ஓசோன் படைகளைப் பாதிப்பதால் உயிரினங்களுக்குப் பெரும் பாதிப்புக்கள் ஏற்பட வாய்ப்புண்டென விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர்.

மனிதனது சிந்தனையற்ற செயல்களால் நீர் பெரிதும் மாசடைகிறது. உலக நாடுகள் பலவற்றிலும் இது பாரிய பிரச்சினையாக இன்று உருவெடுத்துள்ளது. தொழிற்சாலைகளிலிருந்து வெளியேற்றப்படும் கழிவுநீர் சாக்கடைகள் மூலம் சென்று கடலிற் கலக்காது குடிநீர்க் கிணறுகளிலும் கலந்து விடுகிறது. இதனால் குடிநீர் பெரிதும் பாதிப்புறுகிறது. கழிவுநீர்கள் தேங்கி நிற்பதால் தொற்று நோய்கள் பரவுவதற்கு ஏதுவாகிறது. மாசடைந்த குடிநீரைப் பருகுவதால் வாந்திபேதி, நெருப்புக்காய்ச்சல் போன்ற நோய்களால் மக்கள் அல்லற்படுகின்றனர். நதி, ஏரி போன்றவற்றையும் கழிவு நீர் சென்றடைவதால் பாரிய சுகாதாரக் கேடுகள் ஏற்படுகின்றன. சாக்கடைகளிலும், நீர்நிலைகளிலும் நதிகளிலும் மக்கள் கழிவுப்பொருட்களை, பிளாஸ்டிக் பொருட்களைப் போடுகிறார்கள். இதனால் கழிவு நீர் வழிந்தோட வழியின்றித் தடைப்பட்டுத் தேங்கி நிற்கின்றது. இதனால் நோய் காவிகளான இலையான், நுளம்பு போன்றவை பெருக வழியேற்படுகின்றது.

சூழல் மாசடைதலைத் தடுக்கும் பாரிய பொறுப்பு மக்கள் அனைவருக்கும் உண்டென்பதை மறந்து விடக் கூடாது. ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கடமை உணர்ந்து செயற்பட்டால் சூழல் சுத்தம் பேணப்படும். 'சுத்தம் சுகம் தரும்', 'நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்' என்றெல்லாம் கூறும் நாம் மற்றவர்களது சுகநலனையும் கருத்திற் கொண்டு செயற்பட வேண்டும். குப்பை, கூளங்களைக் கண்ட கண்ட இடங்களிற் போடுதலைத் தவிர்க்க வேண்டும். தொழிற்சாலைகளிலிருந்து வெளியேற்றப்படும் கழிவுப்பொருட்களை உயிரினங்களுக்கு ஊறுவிளையாவண்ணம் சுத்திகரித்தபின் வெளியேற்ற வேண்டும். சாக்கடைகளில் அசுத்த நீர் தேங்கி நிற்காது உடனுக்குடன் கடலிற் சென்று கலத்தற்குரிய வழிவகைகளைக் கையாளுதல் வேண்டும். மழைவளம் பெருகவும் வளிவளம் சிறக்கவும் மரம் நாட்டும் முயற்சிகளில் ஈடுபடவேண்டும். பெருமளவு மரங்களை வளர்ப்பதன் மூலம் தொழிற்சாலைகளிலிருந்து எழும் புகையினை, தூசிப்படலத்தை அவற்றின் இலைகள் மூலம் காற்றில் கலக்காது தடுக்க முடியும். மேலும் அவை வெளியேற்றும் நீராவியும் காற்று மண்டலத்தை தூய்மைப்படுத்தும்.

இன்று நகரங்களிலேயே தொழிற்சாலைகள் பலவும் அமைக்கப்படுகின்றன. இதனால் மக்கள் செறிவு நகரங்களில் அதிகரிக்கிறது. மக்கள் தொகைப் பெருக்கத்தால் நகரங்களில் பல்வேறு சுகாதாரப் பிரச்சினைகள் ஏற்படுகின்றன. கண்ட கண்ட இடங்களில் மலசலம் கழித்தல், குப்பை கூளங்களைப் போடுதல் போன்ற செயல்களும் பெருகுகின்றன. இந்நிலையினைத் தவிர்க்கும் பொருட்டுத் தொழிற்சாலைகளை நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் பரவலாக அமைத்தல் வேண்டும். இவ்விதம் அமைப்பதால் நகரங்களில் மக்கள் செறிவதை ஐதாக்கலாம். இதன் மூலம் சூழல் மாசடைதலை ஓரளவு தவிர்க்க முடியும்.

சூழலை மாசுபடுத்தும் தொழிற்சாலைகளுக்கு அரசு அனுமதி வழங்குதலை நிறுத்த வேண்டும். சரியான நடைமுறைகளைப் பின்பற்றத் தவறும் தொழிற்சாலைகளை மூடிவிட வேண்டும். இந்தியாவில் மத்திய பிரதேசத்தில் உள்ள போபால் நகரில் உள்ள யூனியன் கார்பனைட் தொழிற்சாலையில் ஏற்பட்ட நச்சு வாயுக் கசிவினால் பல்லாயிரம் மக்கள் இறந்தமையும், ரஷ்யாவில் 'செர்னோபியில்' (Chernoby) அணு உலையில் ஏற்பட்ட அனர்த்தத்தால் ஆயிரக் கணக்கானோர்

பலியானமையும் நமது நினைவில் என்றும் இருத்தல் வேண்டும். இத்தகைய அனர்த்தங்கள் நமது நாட்டிலும் ஏற்படாது தடுக்க வேண்டுமாயின் சூழலுக்குப் பாதிப்பை உண்டாக்கும் காரணிகளைக் கண்டறிந்து அவற்றைத் தடுத்திட முற்கூட்டியே தக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

நமது நாட்டில் சூழல் பாதுகாப்பு அதிகாரசபை ஒன்றினை அரசு நிறவியுள்ளது. சூழல் பாதுகாப்பு தொடர்பான சட்டங்களை இயற்றுதற்குச் சூழல் பாதுகாப்பு அமைச்சு முன்வரவேண்டும். வீதிகளில் ஓடும் பாவனைக்குத் தகுதியற்ற வாகனங்கள் வெளிவிடும் புகையினால் மக்கள் இன்று பெரிதும் பாதிக்கப்படுகின்றனர். சுவாச சம்பந்தமான நோய்களுக்கு இலக்காகிறார்கள். இந்த அவல நிலையைப் போக்குவதற்கு அரசு முன் வர வேண்டும். தகுதியற்ற வாகனங்களுக்கான அனுமதிப்பத்திரங்களை இரத்துச் செய்ய வேண்டும்.

இத்தகைய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதன் மூலம் சூழல் மாசடைதலைத் தவிர்த்திட முடியும். மக்களனைவரும் சூழல் பாதுகாப்பில் உளமார ஈடுபடுவதன் மூலமே வீடும் நாடும் நலம்பெறும். சூழல் சுத்தம் பேணுதலே சுகவாழ்வுக்கு அடித்தளம் என்பதை உணர்ந்து செயற்படுவோமாக.

மொழி மனிதன் படைத்த அற்புதங்களில் ஒன்று. அழகைப் போலவும் உணவைப் போலவும் மனிதனுக்கு மொழியும் முக்கியமான தேவை.

உலக வாழ்வின் பன்முகப்பரிமாணங்களைப் புத்தகங்கள் வாயிலாகக் கற்றுணர்வதற்குப் பயன்படுவதன் மூலம், மொழி மனிதனுக்கு உலகச் சாளரமாகிறது. இலக்கியம், தத்துவம் இவற்றின் மூலம் மொழி, மனிதனுக்குக் கருத்துலக தொடர்புச் சாதனமாகிறது.

உலகமயமாக்கல்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. உலகமயமாக்கல் என்றால் என்ன?
3. உலகமயமாக்கலும் நவீன தொழினுட்பமும்
4. உலகமயமாக்கலை ஊக்குவிக்கும் சக்திகள்
5. உலகமயமாக்கலால் ஏற்படும் விளைவுகள்
6. முடிவுரை.

உலகமயமாக்கல் என்பது உலக நாடுகளையும் அவற்றில் வாழும் மக்களையும் ஒருங்கிணைக்கும் ஒரு செயன்முறையாகும். அது பொருளாதார, தொழில்நுட்ப, கலாசார மற்றும் அரசியல் பிணைப்புக்களுக்கிடாக உலக மக்களை மிக அருகில் எடுத்து வருவதுடன், அவர்கள் ஒருவரில் ஒருவர் தங்கியிருக்கும் நிலையையும் அதிகரிக்கச் செய்கின்றது. மிக முக்கியமானதாக இருந்து வரும் பொருளாதார கண்ணோட்டத்தில் நோக்கும் பொழுது, உலகமயமாக்கல் என்பது அனைத்து நாடுகளினதும் வளர்ந்து வரும் பொருளாதார ஒருங்கிணைப்பாகவும், தேசிய சந்தைகள் ஓர் உலகளாவிய சந்தையில் ஒருங்கிணையும் ஒரு செயன்முறையாகவும் உள்ளது. தேசிய சந்தைகள், பொருட்கள் மற்றும் சேவைகள் என்பவற்றிலான அதிகரித்த அளவிலான எல்லை தாண்டிய வர்த்தகத்திலும் சர்வதேச மூலதனம் மற்றும் பணம் என்பவற்றின் அசைவுகளுக்கிடாகவும் தொழில்நுட்ப பரிமாற்றத்துக்கிடாகவும் இது இடம் பெற்று வருகின்றது. புதிய சந்தை வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகவும், செலவு அனுசூலம் மற்றும் உயர் இலாபம் என்பவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு பொருளாதார நடவடிக்கைகள் தேசிய

எல்லைகளைத் தாண்டி வியாபித்துச் செல்லும் பொழுது பண்ட உற்பத்தி வர்த்தகம் மற்றும் முதலீடு என்பன சர்வதேசமயமாக்கப்படுகின்றன. அரசியல் அடிப்படையில் நோக்கும் பொழுது உலகமயமாக்கல் என்பது ஜனநாயகம், மனித உரிமைகள், அடிப்படைச் சுதந்திரங்கள், பால் சமத்துவம், ஒளிவு மறைவற்ற ஆட்சி மற்றும் அரசு சாரா அமைப்புக்கள் என்பவற்றின் பெருக்கம் என்ற வகையிலேயே கருதப்பட்டு வருகின்றது. இது தவிர உலகமயமாக்கல் செயன்முறை ஒரு சமூகவியல் ரீதியான பரிமாணத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. அதாவது, உலக மொழியாக ஆங்கிலத்தை ஏற்றுக் கொள்வதும் பொப் இசை, ஹொலிவுட் படங்கள், நீலநிறக் காற்சட்டைகள், திடீர் உணவகங்கள் மற்றும் நவீன வாழ்க்கை மோஸ்தர்கள் என்பவற்றின் பரவலாகவும் அது நோக்கப்படுகிறது. பொதுவாகக் கூறுவதானால் உலகமயமாக்கல் சக்திகள் கைத்தொழில் நாடுகளிலிருந்தே தோன்றி வருகின்றன. வளர்முக நாடுகளை தம்மால் வடிவமைக்கப்படும் உலகளாவிய அமைப்புக்குள் உள்வாங்கிக் கொள்வதே இச்சக்திகளின் நோக்கமாகும். இது அநேகமாக மேலைய நாடுகளின் மூலதனம், தொழில்நுட்பம், கலாசாரம், எண்ணப் போக்குகள் மற்றும் வாழ்க்கைப் பாணிகள் என்பவற்றை வளர்முக நாடுகளுக்குள் ஊடுருவச் செய்கின்றன. இந்த வகையில் இது உலக நாடுகளின் பொருளாதார, கலாசார, அரசியல் மற்றும் சித்தாந்த கொள்கைகளை ஒரு முகப்படுத்தும் (அல்லது மேலைத் தேசமயமாக்கும்) ஒரு செயன் முறையாகவே தென்படுகிறது.

நவீன தொழில்நுட்பம்

மறுபுறத்தில், உலகமயமாக்கல் என்பது தொழில்நுட்பத்திற்கு ஏற்பட்டு வரும் முன்னேற்றத்தின் காரணமாக காலம், இடம் மற்றும் தேசிய எல்லைகள் என்பவற்றைச் சுருக்கியும் இல்லாமல் செய்தும் வருகின்றது. இணையம், இடம்பெயர் தொலைபேசி, தொலைநகல் பொறி முதலிய புதிய தகவல் தொடர்பு தொழில்நுட்பங்கள் மலிவானவையாகவும் உயர் வேகத்தின் கொண்டவையாகவும் பரந்த ஆட்புலத்தை உள்ளடக்கக் கூடியவையாகவும் உருவாகி வருகின்றன. அவை நிதிச்சந்தைகளின் ஒருங்கிணைப்பினையும் பல தேசிய நிறுவனங்களின் பரவலையும் மக்களிடையே தகவல் மற்றும் கருத்துக்கள் என்பவற்றின் பரிமாற்றத்தினையும் வியப்பூட்டும் அளவுக்கு துரிதப்படுத்தியுள்ளன.

நாங்கள் இன்று வாழ்ந்துவரும் உலகம் பயங்கரமான போர்கள், வன்செயல்கள் மற்றும் குற்றச்செயல்கள் என்பவற்றினாலும் பெருகிவரும் அரசியல் கொந்தளிப்புக்களினாலும் சிதைந்து சின்னாபின்னமாக்கப்பட்டுக்

காணப்படுகிறது. 21ஆம் நூற்றாண்டின் முதலாவது தசாப்தத்தில் சமாதானம். செல்வச்செழிப்பு மற்றும் சகவாழ்வு என்பவற்றிற்கான எதிர்பார்ப்புக்களை குழப்பங்கள் மலிந்த அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகஓழுங்கு களங்கப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் பின்புலத்தில் மேலைய அதிகார வர்க்கம் அதன் மும்முர்த்திகளான சர்வதேச நாணய நிதியம், உலகவங்கி மற்றும் உலகமயமாக்கல் என்று அழைக்கப்படும் சிக்கலான சர்ச்சைக்குரிய செயன்முறையை முன்னெடுத்துச் செல்கின்றது. மேலைய உலகின் ஊடக வலையமைப்புக்களும் கைத்தொழில் உலகின் குறுகிய அக்கறைக் குழுக்களும் எமது உலகம் இன்று எதிர்நோக்கியுள்ள அனைத்துவிதமான பிரச்சினைகளுக்கும் துர்ப்பாகக் கியங்களுக்கும்மான சர்வரோக நிவாரணியாக உலகமயமாக்கலைச் சிபார்சு செய்து வருவதுடன், அதற்குடாக சகல மக்களுக்கும் புதிய வாய்ப்புக்களும் புதிய தெரிவுக்களும் கிடைக்க முடியும் என வாக்குறுதி தருகின்றது. ஆனால், மூன்றாவது மண்டல நாடுகளின் பல கோடிக்கணக்கான மக்கள் வறுமை, வேலையில்லாத திண்டாட்டம் மற்றும் போஷாக்கின்மை என்பவற்றின் பிடியில் சிக்கித் திணறி வருவதனை அவர்கள் எளிதில் மறந்துவிடுகின்றனர்.

உலகமயமாக்கல் செயன்முறையைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்வதற்கும், அதனைச் சரியான வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் வைத்து நோக்குவதற்கும் இதன் வேர்களை நாங்கள் கண்டறிவது அவசியமாகும். நாடுகளுக்கிடையிலான பொருளாதார ஒருங்கிணைப்புச் செயன்முறை 19ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதியில் உருவாகியதுடன், 1870-1913 காலப் பிரிவின் போது உலகப் பொருளாதாரத்தில் முன்னெப்பொழுதும் இருந்திராத அளவிலான பெருமாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. இக்காலப் பிரிவின் போது பல நாடுகள் உலகமயமாக்கலின் அடிப்படைக் குணாம்சமான உணர் அளவிலான திறந்த தன்மையைக் காட்டின. பொருட்கள், மூலதனம் என்பவற்றின் அசைவு தொடர்பாக நிலவி வந்த பெருந்தொகையான கட்டுப்பாடுகள் நீக்கப்பட்டதுடன், பொருளாதார நடவடிக்கையிலான அரசாங்கத்தின் தலையீடு குறைந்தபட்ச மட்டத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. உலகமயமாக்கல் நிகழ்வுப் போக்கின் இந்த முதலாவது கட்டம் முழுவதிலும் உலக விவகாரங்களில் பிரிட்டன் தனது மேலாதிக்கத்தை செலுத்தி வந்தது. முதலாவது உலக மகா யுத்தத்தின் ஆரம்பம் இந்தக் கட்டத்தை முடிவுக்கு கொண்டு வந்தது. இதற்கு சுமார் 6 தசாப்த காலத்தின் பின்னர் தீவிரமான மாற்றங்களை எதிர்கொண்டிருந்த ஓர் உலகச் சூழ்நிலையில் ஐக்கிய அமெரிக்கா சர்வ வல்லமை பொருந்திய வல்லரசாக எழுச்சி அடைந்ததுடன் இணைந்த விதத்தில் 1970 களின் தொடக்கத்தில் உலகமயமாக்கலின் இரண்டாவது கட்டம் ஆரம்பமாகியது. இந்த இரு

கட்டங்களிலும் நிலவிவந்த குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அம்சம் சர்வதேச ரீதியாக ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க ஒரு தேசிய நாணயத்தைக் கொண்ட பொருளாதார வல்லரசொன்று உலகமயமாக்கலுக்கு அவசியமாக இருந்தமையாகும்.

20 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப்பகுதியின் போது அரசு முதன்மையான ஒரு பங்கினை வகித்து வந்த அபிவிருத்தி மாதிரி ஒன்றை வளர்முக நாடுகள் பின்பற்றி வந்தன. இந்நாடுகளின் இறக்குமதி பிரதியீட்டு உத்தி குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து வந்த அவற்றின் உள்ளூர் கைத்தொழில்கள் செழித்து வளர்வதற்கு உசிதமான ஒரு சூழ்நிலையையும் பாதுகாக்கப்பட்ட சந்தையையும் வழங்கியது. இக்கொள்கை உத்திகள் 1950களிலும் 1960களிலும் தீவிர முனைப்புடன் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டன. எனினும் இந்த உள்முக வழிப்பட்ட கொள்கைகளின் விளைவாக செயன்திறன் வீழ்ச்சியும் வெளியீட்டு இழப்புக்களும் ஏற்படலாயின.

உலகவங்கி / சர்வதேச நாணய நிதிய அநுசரணையுடனான அமைப்பு ரீதியான சீராக்கல் நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள் 1980 களிலும் 1990 களிலும் உலகமயமாக்கல் செயன்முறையை மேலும் தீவிரப்படுத்தின. பல்தேசியக் கம்பெனிகளும் இதில் ஒரு முக்கியமான பங்கினை வகித்தன. கேள்வியில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சி, தமது சொந்த நாடுகளில் இடம்பெற்று வந்த செலவு அதிகரிப்புக்கள் என்பவற்றின் காரணமாக இக்கம்பெனிகள் தமது உற்பத்தி வசதிகளை வளர்முக நாடுகளுக்கு எடுத்துச் சென்றன. 1990 களின் பிற்பகுதியின் போது பெருந்தொகையான வளர்முக நாடுகள் பல்தேசியக் கம்பெனிகளின் மூலதனத்துக்கென தமது பொருளாதாரங்களைத் திறந்து விட்டன. பிறிதொரு முனையில் முன்னெப்பொழுதும் இருந்திராத விதத்தில் ஏற்பட்ட தொழில்நுட்பத்தாக்கங்கள், போக்குவரத்து மற்றும் தொடர்பாடல் என்பவற்றின் செலவுகளில் ஏற்பட்ட கணிசமான வீழ்ச்சிகளுடன் இணைந்த விதத்தில் உலகமயமாக்கல் செயன்முறையை மேலும் தீவிரப்படுத்தின.

இன்றைய நிலையில் முழு உலகமும் ஒரு பூகோள கிராமமாக சுருங்கி வரும் ஒரு பின்புலத்தில் உலகளாவிய ரீதியில் பொருளாதாரங்கள் ஒன்றில் ஒன்று தங்கியிருக்கும் நிலை வரவர அதிகரித்துக் கொண்டுவருகின்றது. இந்தச் செயன்முறையில் 5 பிரதான கூறுகளை அவதானிக்க முடிகிறது. (1) சர்வதேச நிதிச் சந்தைகளில் ஏற்பட்டு வரும் துரித வளர்ச்சி. (2) குறிப்பாக பல்தேசிய கம்பெனிகளிடையே வர்த்தகத்தில் ஏற்பட்டு வரும் வளர்ச்சி. (3) வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடுகளில் காணப்படும் பெரும் பாய்ச்சல். (4) உலகளாவிய சந்தைகளின் எழுச்சி, (5) உலகமயமாக்கப்பட்டுள்ள போக்குவரத்து மற்றும் தொடர்பாடல் வசதிகளின் பெருக்கத்துக்கு ஊடாக தொழில்நுட்பங்களும் கருத்துக்களும்

பரவலாக வியாபித்துச் செல்லல். இந்தச் சூழ்நிலையில் பேரளவிலான அரசியல் மற்றும் பொருளாதார சக்தியை தம்வசம் கொண்டிருக்கும் (ஐரோப்பா, ஐப்பான், சீனா, ருஷ்யா மற்றும் அமெரிக்கா ஆகிய) வல்லரசுகள் உருவாகியுள்ளன. 1990 களின் போது உலகளாவிய ரீதியில் ஏற்பட்ட (தொழில் நுட்ப மாற்றங்கள். தகவல் தொழில்நுட்ப புரட்சி மற்றும் சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சியை அடுத்து சர்வதேச ரீதியில் அரசியல் சூழலில் ஏற்பட்ட திருப்பங்கள் போன்ற) பெருமாற்றங்கள் உலகப் பொருளாதாரம் படிப்படியாக ஒருங்கிணைவுதற்கான ஒரு சூழ்நிலையைத் தோற்றுவித்தன. 1990 களின் நடுப்பகுதியின் போது வளர்முக நாடுகள் அனைத்துமே உலக வர்த்தக நிறுவனத்தில் உறுப்புரிமையைப் பெற்றுக் கொண்டதுடன், வர்த்தக தாராளமயமாக்கலுக்கான கடப்பாடுகளை ஏற்றுக் கொண்டன.

எவ்வாறிருப்பினும், உலகமயமாக்கலின் அனுசூலங்கள் நாடுகளுக்கு இடையில் சமமான முறையில் பகிரப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதனை ஐ.நா.அபிவிருத்தி திட்டத்தின் மானிட அபிவிருத்தி அறிக்கை போன்ற பல ஆவணங்கள் தெட்டத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. உலகமய மாக்கலின் விரிவாக்கத்துடன் இணைந்த விதத்தில் சமூக, அரசியல் கொந்தளிப்புக்கள் தோன்ற முடியும் என்பதனை அண்மையில் சீட்டில் நகரத்திலும் பல மூன்றாவது உலக நாடுகளிலும் இடம் பெற்ற எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. உலகவங்கி / சர்வதேச நாணய நிதியம் மற்றும் உலக வர்த்தக நிறுவனம் போன்ற சர்வதேச அமைப்புக்கள் உலகமயமாக்கலை ஆதரித்து பேசிவந்த போதிலும், வறிய உலகம் எதிர்கொண்டிருக்கும் வறுமை, வேலையில்லாத திண்டாட்டம், போஷாக்கின்மை மற்றும் தொழில்நுட்ப பின்னடைவு போன்ற முக்கியமான பல பிரச்சினைகள் இன்னமும் தீர்க்கப்படாமலேயே இருந்து வருகின்றது. கல்வி, தொழில்நுட்பம், ஆராய்ச்சி, பயிற்சி, நிதி, வங்கித் தொழில், காப்புறுதி மற்றும் போக்குவரத்து போன்ற வளங்கள் அனைத்தும் வளர்ச்சியடைந்துள்ள கைத்தொழில் நாடுகளிலேயே ஒன்று திரண்டுள்ளன. இந்த நிலையில் வளர்முக உலகம் எதிர்காலத்தில் மாற்றம் மற்றும் செல்வச் செழிப்பு என்பனவற்றைச் சாதித்துக் கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் அரிதாகவே தென்படுகின்றன. உலகமயமாக்கலை முனைப்புடன் ஆதரித்துப் பேசி வருபவர்கள், வறிய நாடுகள் தொடர்பாக அவர்கள் முன்வைத்து வரும் அபிலாஷையுடன் கூடிய இலக்குகள் சாதித்துக் கொள்ளப்படுவதனை உறுதி செய்தாலே ஒழிய இன்றைய இருண்ட யதார்த்த நிலைமைகள் இன்னும் பல வருடங்களுக்கு அவ்வாறே தொடர்ந்து நீடித்து வரக்கூடும்.

நன்றி - 'பொருளியல் நோக்கு'

விஞ்ஞானமும் சமூகமும்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. சமூக அமைப்பு
3. விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள்
4. அவற்றின் விளைவுகள்
5. விஞ்ஞானத்தின் மூலம் சமூகம் பெறும் பயன்கள்
6. பாதிப்புகள்
7. முடிவுரை

இன்றைய யுகம் விஞ்ஞான யுகம் எனப்படுகிறது. மனித வாழ்க்கையோடு விஞ்ஞானம் பிரிக்க முடியாத வகையில் தொடர்பு கொண்டுள்ளது. சமூக முன்னேற்றத்திற்கே விஞ்ஞானம் இன்று அடித்தளமாக அமைந்துள்ளது. எனவே விஞ்ஞானத்திற்கும் சமூகத்திற்குமிடையேயுள்ள தொடர்பினை ஆராய்தல் பயனுடையதாகும்.

சமூகம் என்பது பல்வேறு சேர்க்கைகளின் பிரதிபலிப்பாகும். பெரும் பாலான சமூக அமைப்புகள் இன, மொழி, பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டே காணப்படுகின்றன. இத்தகைய கூட்டத்தினர் ஓர் இடத்தில் கூடி வாழும் போது அவர்களை ஒரு சமூகத்தினர் என்றழைப்பர். இத்தகைய சமூகம் இன்று முன்னேற்றப் பாதையில் விரைந்து செல்வதற்கு விஞ்ஞானம் துணை செய்கிறது.

விஞ்ஞானம் இன்று மனித வாழ்க்கையுடன் பிரிக்கமுடியாத வகையில் தொடர்பு கொண்டுள்ளது. நாளுக்கு நாள் இத்தொடர்பு வலுப்பெற்று வருகிறது.

ஆரம்ப காலத்தில் காட்டுமிராண்டிகளாக வாழ்ந்த மனிதர்கள் நாகரிகமூற்று நல்ல பண்பாடுகளைக் கற்றுக் கொள்வதற்கு விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்களே அவர்களுக்குத் துணை செய்தன எனலாம். நோய்களால் பாதிப்புற்றோர்க்கும் வாழ்க்கை வசதிகளின்றித் தவித்தோருக்கும் விஞ்ஞானம் வழிகாட்டியாக அமைந்தது. ஜென்னர் என்பவர் கண்டுபிடித்த அம்மைப்பால் ஏற்றும் பணியானது மனித குலத்தைக் கொடிய அம்மை நோயினின்றும் காப்பாற்ற உதவியது. தோமஸ்ஆல்வா எடிசன் கண்டறிந்த மின்சாரக்குமிழ் மக்கள் சமூகத்தை இருளிலிருந்து ஒளிமயமான உலகுக்குள் இட்டுச் சென்றது. லூயி பாஸ்டருடைய நுண்கிருமி தொடர்பான ஆய்வு, மேரி கியூரி அம்மையாரின் நேடியம் தொடர்பான ஆய்வு எல்லாம் மக்கள் சமூகத்திற்குக் கிடைத்த அரிய பயன் தரும் விடயங்களாகும். மருத்துவத்துறையை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டால் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்களால் தொற்றுநோய்கள் பல தடுக்கப்படுகின்றன. குழந்தைகட்கு முக்கூட்டு மருந்தேற்றுதல், போலியோ நோய்த்தடுப்பு சொட்டு மருந்தளித்தல் என்பனவற்றை இதற்கு எடுத்துக்காட்டுக்களாகக் கூறலாம்.

விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்களில் ஒன்றான மின்சாரம் இன்று சகல தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்வதற்கு ஏதோ ஒரு வகையில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சியினால் ஏற்பட்ட தொழில் நுட்பம் இன்று சமூக முன்னேற்றத்திற்குப் பெரிதும் உதவுகிறது. தொடர்பாடல் துறையிலும் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்கள் மக்களுக்கு இன்று பெரிதும் பயன்படுகின்றன. தொடர்புச் சாதனங்களின் அதிகரிப்பும் விஞ்ஞானத்தின் விளைவே எனலாம். தொலைபேசி, திரைப்படம், வானொலி, தொலைக்காட்சி, கணனி, இணையம், தொலைநகல், வீடியோ சாதனங்கள் முதலியன கல்வி வளர்ச்சிக்கும் சமூகப் பயன்பாட்டிற்கும் உதவுகின்றன. போக்குவரத்துத் துறையை எடுத்துக் கொண்டால் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்களின் உச்சக்கட்ட பயன்பாட்டை இன்று மக்கள் சமூகம் பயன்படுத்தி வருவதைக் காணலாம். நீராவி இயந்திரம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதன் பேறாக நீராவிக்கப்பல், நீராவிப்புகையிரதம் என்பவற்றின்மூலம் பயணம் செய்த மக்கள் இன்று அதன் துரித வளர்ச்சியினால் அதிவேகமாகச் செல்லும் 'சுப்பர்சொனிக்', 'ஜெட்' விமானங்களில் பயணம் செய்யும் வாய்ப்புக் கிட்டியுள்ளது. இவை எல்லாம் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்களின் பயனேயாகும்.

மருத்துவத்துறையில் இன்று மகத்தான வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது என்றால் அதற்கும் விஞ்ஞான வளர்ச்சியே மூலகாரணம் எனலாம். இருதயமாற்றுச் சிகிச்சை, இரவல் சிறுநீர்ப்பை பொருத்துதல், ஸ்கேனர்

மூலம் நோய்களைக் கண்டறிதல், பரிசோதனைக் குழாய் மூலம் கருவை உண்டாக்குதல் போன்ற அதிநவீன முறைகளுக்கெல்லாம் விஞ்ஞானமே வித்திட்டுள்ளது. சமூகத்திற்குப் பயன் தரும் பல்வேறு மருத்துவப்பணிகளுக்கு விஞ்ஞானம் மூலகாரணமாக விளங்கி வருகிறது.

இவை மட்டுமன்றிப் புதியதோர் உலகினைக் காணவும், விண்வெளியில் உலா வரவும் விஞ்ஞானம் இன்று வழி கோலியுள்ளது. சந்திரமண்டலத் தியல்பு கண்டறியவும் செயற்கைக் கோள்களை விண்ணில் பவனி வரச் செய்யவும் விஞ்ஞானம் இன்று வழி காட்டுகிறது. விண்வெளி ஆய்வுகள் நாளுக்குநாள் பெருகி வருகின்றன. விண்வெளிக்கு மனிதன் சென்றுவரவும், வேறு கோள்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும் விஞ்ஞானம் உதவுகின்றது.

சமூகத்தின் பயன்பாட்டுக்கு விஞ்ஞானம் இன்று பெரிதும் உதவுகின்றது. இணையம் மூலம் உலகமே ஒரு கிராமமாகச் சுருங்கிவிட்டது. முன்பின் தெரியாதவர்களோடு கூட இணையத்தின் மூலம் தொடர்பு கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சியினால் இன்று மக்கள் சமூகத்திற்குக் கிட்டியுள்ளது.

விஞ்ஞானத்தின் வியத்தகு முன்னேற்றம் மக்கள் சமூகத்திற்கும் பல்வேறு துறைகளில் பயன் தருகின்ற போதிலும் அதனால் ஏற்படும் பாதிப்புகளும் சில உள்ளன. அணுசக்தியைக் கண்டுபிடித்த விஞ்ஞானி அதனை ஆக்கப்பணிகளுக்கே பயன்படுத்த விரும்பினார். ஆனால் அது இன்று அழிவு வேலைகளுக்கே பெரிதும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இரண்டாம் உலகப் போரின்போது அமெரிக்கர் யப்பானில் உள்ள ஹிரோஷிமா, நாகசாகி ஆகிய நகரங்களின் மீது அணுகுண்டுகளைப் போட்டு பல்லாயிரம் மக்களைப் பலி கொண்டதை நாம் மறக்கமுடியாது. இன்றும் அணுசக்தி ஆயுதங்களைத் தயாரிப்பதில் வல்லரசுகள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு செயல்படுகின்றன. இவை எல்லாம் விஞ்ஞானத்தால் சமூகத்திற்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புக்களாகும். இத்தகைய அழிவு வேலைகளுக்கு அணுசக்தியைப் பயன்படுத்தாது ஆக்கவேலைகளுக்கு அதனைப் பயன்படுத்துமாறு மக்கள் சமூகம் இன்று குரல் கொடுத்து வருகின்றது.

சுருங்கக் கூறின் விஞ்ஞானம் இன்று மக்கள் சமூகத்தின்மீது பிரிக்கமுடியாத வகையில் செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது. அதன்மூலம் மக்கள் சமூகம் பெறும் நன்மைகள் பலவாயினும் தீமைகள் சிலவும் உண்டென்பது தெளிவாகிறது. விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சி எதிர்காலத்தில் மக்கள் சமூகத்திற்கு வியத்தகு பயன்களை வழங்குமென எதிர்பார்க்கலாம்.

முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலாநந்தரின் பணிகள்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. பிறப்பு, கல்வியில் கொண்ட பெருவிருப்பு
3. கல்வித் தகைமைகளும் வகித்த பதவிகளும்
4. துறவு வாழ்க்கையும் சேவையும்
5. கவித்துவ ஆற்றல்
6. அடிகளாரின் கல்விப்பணிகள்
7. யாழ்நூல் ஆய்வு
8. பன்மொழிப்புலமை விளைவு
9. முடிவுரை

ஈழத்திருநாடு பெற்றெடுத்த பேரறிஞர்கள் பலர். அவர்களுள் தமிழுலகு போற்றும் பெருமைக்குரியவராய்த் திகழ்ந்தவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலாநந்தர். அவர் தமது வாழ்நாள் முழுவதும் துறவறத்தில் நின்று தமிழ் வளரத் தவம் புரிந்த பெருந்தகை. தமிழின் பெருமையை, தமிழிசையின் பெருமையை, யாழ் என்னும் பழந்தமிழ் இசைக்கருவியின் பெருமையை உலகறியச் செய்த பெரியார் அவர். அவரது பணிகள் ஒப்பற்றன.

மீன்பாடும் தேன் நாடு என்று போற்றப்படுவது மட்டக்களப்பு. அங்கே காரேறு மூதூரில் சாமித்தம்பிக்கும் கண்ணம்மைக்கும் அருந்தவப்புதல்வராக 1892ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் இருபத்தொன்பதாம் திகதி இவர் பிறந்தார். தாய் தந்தையர் இவருக்கு மயில்வாகனம் எனப் பெயர் சூட்டினார்.

மயில் வாகனம் இளமையில் கல்வியில் மிக்க ஆர்வம் கொண்டவராக விளங்கினார். தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி ஆகிய மும்மொழிகளையும் கற்றார். ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றார். விஞ்ஞானக் கல்வியில் நாட்டம் கொண்டார். பௌதீக சாஸ்திரத்தில் பி.எஸ்.ஸி பட்டமும் பெற்றார். தமிழியற் புலமை வாய்ந்த இவர் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பண்டிதர் பட்டத்தையும் பெற்றார்.

யாழ்ப்பாணம் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் ஆசிரியராகவும், மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் அதிபராகவும் பணியாற்றினார். மயில்வாகனம் தமது ஆசிரியப்பணியைச் சிறப்பாக ஆற்றிய காலத்தில் அவரது உள்ளம் துறவு வாழ்க்கையைப் பெரிதும் விரும்பியது. இதன் காரணமாக இவர் இராமகிருஷ்ண சங்க மடத்தைச் சார்ந்து தமது முப்பதாவது வயதில் பூரண துறவியானார். மயில்வாகனம் என்னும் இயற்பெயரைத் துறந்து, பிரபோதசைதன்யர் என்னும் திருநாமத்தைப் பெற்றார். பின்னர் தமது முப்பத்திரண்டாவது வயதில் குருப்பட்டம் பெற்றுச் சுவாமி விபுலாநந்தர் என்னும் பெயரைப் பெற்றார்.

இயல்பாகவே தமிழ் மீது தீராத பற்றுக் கொண்ட அடிகளார் தமிழில் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதினார். இவரது ஆற்றல்களை நன்குணர்ந்த அண்ணாமலை அரசர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதற் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இவரை நியமித்தார். அடிகளார் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிய காலம் பாரத நாட்டில் சுதந்திரவேட்கை தீவிரமடைந்திருந்த காலம். மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியின் சுதந்திரவேட்கை ததும்பும் பாடல்களில் அடிகளாருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு உண்டு. பாரதியின் பாடல்களைப் பாடுவதற்கே பலர் அஞ்சிய வேளையில் பல்கலைக்கழகத்தில் அவரது பாடல்களின் சிறப்பினை எடுத்துரைத்துப் பாரதியின் பெருமையினைப் பறைசாற்றிட வேண்டுமென மாணவர்களை வழிப்படுத்தினார். பாரதியின் கவித்துவ ஆற்றலை வெளி உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்களில் அடிகளாரும் ஒருவர் என்றால் அது மிகையல்ல.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிப் பலரதும் பாராட்டுதல்களைப் பெற்ற அடிகளார் பின்னர் இமயமலைச் சாரலில் உள்ள மாயாவதித் தவப்பள்ளியில் தங்கியிருந்தார். அங்கிருந்த காலத்தில் 'வேதாந்த கேசரி', 'பிரபுத்தபாரதம்' என்னும் பத்திரிகைகளின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அங்கிருந்து மீண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதற் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

அடிகளார் இசைத்துறைக்கு ஆற்றிய பணிகள் மகத்தானவையாகும். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அடிகளார் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் அங்கு இசைப் பேராசிரியராயிருந்த க.பொன்னையா பிள்ளையோடு கலந்துரையாடியதன் பேறாக இசைத்தமிழ் ஆய்வில் ஈடுபடத் தொடங்கினார். பதினான்கு ஆண்டுகாலம் ஆராய்ந்ததன் பேறாக இசை உலகம் போற்றும் வகையில் யாழ்நூல் என்னும் பெரும் நூலை எழுதி வெளியிட்டார். இந்நூல் இசைத்தமிழ் ஆய்வில் ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்தது. விபுலாநந்த அடிகளாரின் அவ்வரிய பணியினை இசை உலகு பெரிதும் போற்றியது. இந்நூல் அரங்கேற்றம் அண்ணாமலை நகரில் திருக்கொள்ளம்புத்தூர்க் கோயிலில் பேரறிஞர்கள் பலர் முன்னிலையில் நடைபெற்றது.

எழுத்தாற்றல், பேச்சாற்றல், கவிபுனையும் ஆற்றல் அனைத்தும் பெற்ற அடிகளார் பல்வேறு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளையும், கவிதைகளையும், நூல்களையும் ஆக்கியுள்ளார். இயல்பாகவே கவித்துவ ஆற்றல் மிக்க அடிகளாரின் கவிதைகள் இனிமையும் எளிமையும் அழகும் வாய்ந்தவை. ஆங்கிலப் புலவர்களின் கவிதை வளத்தினை, அவற்றின் சுவை குன்றாது தமிழாக்கித் தமிழர்கள் படித்துச் சுவைக்க வழி செய்தார். இனிய கவிதைகள் பலவற்றை இயற்றித் தந்தார். மட்டுநகர் வாழியில் எழும் இன்னொலியினைக் கூர்ந்து கேட்டு அதன் அருமையினைச் சுவைத்து மகிழ்ந்து 'நீராமகளிர் இன்னிசைப் பாடல்' என்னும் உரைத் தொடரினைத் 'தமிழ்ப் பொழில்' (துணர் 16 மலர் 8) என்னும் இதழில் வெளியிட்டார். அடிகளாரின் இனிய கவிதைகள் கற்போர் இதயங்களைக் காந்தம் போற் கவரவல்லன. 'ஈசன் உவக்கும் இன்மலர் மூன்று', 'கங்கையில் விடுத்த ஓலை' ஆதியன அடிகளாரின் கவித்துவ ஆற்றல்களுக்குச் சிறந்த சான்றுகளாகும்.

ஈசன் உவக்கும் இன்மலர் மூன்று என்னும் செய்யுள்களில் சமய சமரச சன்மார்க்க நெறியினை வெகு இனிமையாகவும் எளிமையாகவும் எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

**“வெள்ளை நிற மல்லிகையோ வேறெந்த மாமலரோ
வள்ள லடியினைக்கு வாய்த்த மலரெதுவோ
வெள்ளை நிறப்பூவுமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது”**

“காப்பவிழ்ந்த தாமரையோ கழுநீர் மலர்த்தொடையோ
மாப்பிள்ளையாய் வந்தவர்க்கு வாய்த்த மலரெதுவோ
காப்பவிழ்ந்த மலருமல்ல கழுநீர்த் தொடையுமல்ல
சூப்பிய கைக்காந்தளடி கோமகனார் வேண்டுவது”

“பாட்டளிசேர் பொற்கொன்றையோ பாரிலில்லாக் கற்பகமோ
வாட்ட முறாதவர்க்கு வாய்த்த மலரெதுவோ
பாட்டளிசேர் கொன்றையல்ல பாரிலில்லாப் பூவுமல்ல
நாட்டவிழி நெய்தலடி நாயகனார் வேண்டுவது”

உள்ளக் கமலம், சூப்பிய கைக்காந்தள், நாட்டவிழி நெய்தல் ஆகிய
மூன்று மலர்களையே ஈசன் உவக்கும் இன்மலர்களாக அடிகளார்
குறிப்பிடுகின்றார்.

அடிகளாரின் கவித்துவ ஆற்றலுக்குச் சான்று பகரும் மற்றொரு
கவிதை “கங்கையில் விடுத்த ஓலை”யாகும். தமது அருமை நண்பரான
கந்தசாமிப் பெரியோன் மறைந்த செய்தி துறவு நிலைபூண்ட அடிகளாரின்
மனதையும் பெரிதும் வருத்தியது. தான் வடநாடு சென்றிருந்த வேளை
தன் முகவரியை வினாவிப் பெற்ற நண்பன் தனக்கு ஓலை எதுவும்,
எழுதாமலே திடீரென மறைந்தமை கண்டுமனங் கலங்குகின்றார்.
அவருக்கு ஓலை எழுத ஆவல் கொள்கிறார். அவ்வோலையில்,

“தோற்றுவதும் மறைவதும் தொல்பியல்பென் றுணரத்
துயரகன்ற தெனினுமன்புத் தொடரகலா மையினால்
மாற்றமொன்று முரையாது வான்புகுந்தாற் கோலை
வரைவனென அன்பு பொதி வாசகங்கள் எழுதி
அறிவற்றங் காக்கு மெனு மறவுரையை எழுதி
அறநெறியா லின்பமெய்து மனமமைதியையு மெழுதி
உறு நட்பு நிலைபெறுமென் றுறுதிப்பா டெழுதி
ஓதுவிபு லாநந்த னுரையிவையென் றெழுதி”

அதனை அனுப்ப முற்படுகிறார். ஓலையை எழுதி முடித்தபின்னரே
தமது நண்பனின் முகவரியைத் தேடுகின்றார். முகவரியினைத் தமது
கற்பனைத் திறனால் உருவாக்குகின்றார் அடிகளார்.

“செல்வமலி விண்ணாட்டிற் செழுங்கலைத்தெய் வம்வாழ்
 சிருநகரில் தமிழ் வழங்குந் தெருவிலொரு மனையில்
 அல்லலின்றி வாழ்கின்ற கந்தசா மிப்பே
 ரறிஞனுக்கிவ் வோலையென அடையாளம் பொறித்தேன்”

என்கிறார். விண் உலகிலே கலைத்தெய்வம் வாழும் நல்ல நகரிலே தமிழ் வழங்குந் தெருவொன்றுண்டு. அத் தெருவில் உள்ள ஒரு வீட்டிலே துன்பம் எதுவுமின்றி அமைதியாக வாழ்கின்றான் கந்தசாமிப் பேரறிஞன். அவனுக்கே இந்த ஓலை உரியதாகும் எனவும் முகவரியிடுகிறார் அடிகளார். முகவரியிட்ட பின் அதனை எவ்வாறு விண்ணுலகுக்கு அனுப்புவதென எண்ணுகின்றார். இங்கேயும் அடிகளாரின் கற்பனைத் திறனும் கவியாற்றலும் நன்கு பிரதிபலிக்கிறது. விண்ணிலும் மண்ணிலும் உள்ளவள் கங்கை நதி. மூவுலகும் செல்லவல்லவள் அவள். எனவே அவளது கையிலேயே இவ்வோலையை ஒப்படைக்கத் துணிகிறார்.

“தேவர் புகழ் கங்கையெனுஞ் செல்வநதி நங்கை
 செஞ்சடைவா வைனிடத்தா ளிங்குமுறை கின்றாள்
 மூவுலகுஞ் செல்லவல்லா ளெவ்வுயிரும் புரக்கும்
 முதல்வியிவள் துணைபெறுவ ளெனவியந்து துணிந்தே”

தாம் எழுதிய ஓலையினை,

“அண்டர் நாட்டிடை வைகும் நண்பன் கையில்
 ஈங்கிது சேர்கவென் றிரும்புனல் நீரில்
 ஓலையை யிடலும் ஏந்திய வானதி
 வேலையை நோக்கி விரைந்து சென்றதுவே”

என்கிறார். கங்கையில் விடுத்த ஓலை அடிகளாரின் புலமைத்திறனுக்குத் தக்க சான்றாக மிளிக்கிறது.

மட்டக்களப்பு வாழியில் பூரணை நிலவில் தோன்றிடும் ஒலியினை நீர மகளிரின் இன்னிசைப் பாடலென அடிகளார் கற்பனைக் கண்கொண்டு நோக்கிப் பாடியது நீர மகளிர் என்னும் கவிதையாகும். இதில்;

“தேனிலவு மலர்ப் பொழிலிற் சிறைவண்டு துயிலச்
 செழுந்தரங்கத் தீம்புனலுள் நந்தினங்கள் துயில
 மீனவவன் செலவின்றி விண்ணிலவிற றுயில
 விளங்கு மட்டு நீர்நிலையு ளெழுந்ததொரு நாதம்”

என அடிகளார் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றார். அடிகளாரின் அருமையான பாடல்களில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

சுவாமிகளின் ஆராய்ச்சித் திறனுக்கு யாழ் நூல் சான்று பகருகிறது. இவை மட்டுமன்றி நாடகத் துறையிலும் அடிகளார் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். மதங்க சூளாமணி போன்ற நூல்களை எழுதி நாடகத் தமிழுக்கு நற்றொண்டாற்றினார்.

சென்னைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் கலைச் சொல்லாக்கக் குழுவின் தலைவராகவும் பணியாற்றினார். பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்களைத் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்திட உதவும் கலைச் சொற்களை ஆக்கும் பணியிலும் அடிகளார் சேர்ந்துழைத்தமை அவரது மொழிப் பணியினை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்தது.

23816

அடிகளாரின் கல்விப்பணிகள் ஈடு இணையற்றவை. கல்வித்துறையில் நமது மாணவர்கள் நாட்டம் கொள்வதனை மூலமே நமது சமுதாயம் முன்னேற முடியும் என்பதை அடிகளார் நன்குணர்ந்திருந்தார். இதன் பொருட்டுக் கிழக்கு மாகாணத்திலும் வடக்கிலும் பல பாடசாலைகளை உருவாக்க வேண்டுமென விரும்பினார். இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் மூலம் மட்டக்களப்பிலும், காரைதீவிலும், திருமலையிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் பல பாடசாலைகள் தோன்றுவதற்கு மூலகாரணராக விளங்கினார். மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயம், யாழ் வைத்தீஸ்வராக கல்லூரி, திருமலை இராமகிருஷ்ண இந்துக் கல்லூரி, காரைதீவ் விபுலாநந்த வித்தியாலயம் என்பன அடிகளாரின் கல்விப் பணிக்குச் சான்று பகருவனவாக இன்றும் விளங்குகின்றன. இலங்கை அரசின் பாடசாலைகளுக்கான பாடத்திட்டங்களை வகுக்கும் சபையிலும் பல்வேறு சபைகளிலும் அங்கம் வகித்துக் கல்வித்தரம் உயர வழி செய்தார். யாழ் - ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் தாபகர்களில் ஒருவராகவும் திகழ்ந்தார். ஏழை மாணவர்கள் கல்வி பயிலும் பொருட்டு அவர்களுக்கு உண்டியும் உறையுளும் வழங்கி ஆதரவு நல்க முன்வந்தார். இதன் பொருட்டு ஆதரவற்ற சிறுவர்களை ஆதரித்துக் கல்வி போதிக்க உதவும் பொருட்டுச் சிறுவர் இல்லங்களை உருவாக்கினார். அடிகளார் உருவாக்கிய இச்சிறுவர் இல்லங்கள் இன்றும் ஆதரவற்ற ஏழை மாணவர்களுக்குப் பெரும் பயன் நல்கி வருகின்றன.

அடிகளாரின் கட்டுரைகளும் உரைகளும் அவரது இலக்கியப் புலமையைப் புலப்படுத்துகின்றன. அடிகளாரின் ஒப்பியல் நோக்கு அவர்

பிறமொழி இலக்கியங்கள் மீது கொண்ட சிறப்பான ஈடுபாட்டின் விளைவென்றால் அது மிகையல்ல, பழமைக்கும் புதுமைக்கும் ஒப்புமைகாணும் பண்புடையவர் அடிகளார். அவர் வெறும் சமயத்துறவியல்ல. சிறந்த சிந்தனையாளர், சீரிய கவிஞர், புலமை மிக்க பத்திரிகையாளர், உலகம் போற்றும் கல்வியாளர், சமூகப் பணியாளர், பன்மொழிப் புலமையாளர், ஒப்பியல் ஆய்வின் முன்னோடி.

இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழுக்கும் ஒப்பற்ற தொண்டாற்றிய சுவாமி விபுலாநந்தரை முத்தமிழ் முனிவர் என்று அறிஞர் உலகு போற்றுகின்றது. ஈழந் தொட்டு இமயம் வரை புகழ் பரப்பிய இப்பேரறிஞரை நினைவு கூர்ந்து ஊர்கள் தோறும் விழா எடுத்துப் போற்றுவதோடு அன்னாரின் உருவச் சிலைகளை நாட்டியும் வழிபாடு செய்கிறது. ஈழநாட்டுக்குப் பெருமை தேடித் தந்த இப்பெருமகனாரின் நாடம் தமிழ் உள்ளவரை நிலைத்து நிற்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

“ஆங்கி லத்துக் கவிதை பலப்பல

அருமையாகத் தமிழ் செய்து தந்தனள்:

நாங்கள் மொண்டு பருகி மகிழவும்

நன்று நன்றென உண்டு புகழவும்

தீங்க னிச்சுவை கொண்டவை தானுமே

தீட்டினான்: தெய்வ யாழினை ஆய்ந்ததால்

ஓங்கி னானின் உயர்வைப் பகருவோம்!

உண்மை யோடவன் நூலும் பயிலுவோம்”

- மஹாகவி -

செய்யும் தொழிலே தெய்வம்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. தொழிலைப் போற்றுதல்
3. உழைப்பே தெய்வம்
4. அறிஞர் தம் கருத்து
5. வாழ்க்கை இலட்சியம்
6. முடிவுரை

‘செய்யும் தொழிலே தெய்வம் - அந்தத்

திறமைதான் நமது செல்வம்’ என்பது பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரத்தின் பாட்டு வரிகளாகும். நாம் எந்தத் தொழில் செய்கிறோம் என்பது முக்கியமல்ல. எப்படிச் செய்கிறோம் என்பதுதான் முக்கியம். செய்யும் தொழிலில் உயர்வு, தாழ்வு என்ற பேதம் எதுவுமில்லை. பேதம் பேசுவதும் தவறு. செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என நாம் கருத வேண்டும். செய்யும் தொழிலில் நமது திறமை பளிச்சிட வேண்டும். அதுவே மிகமுக்கியம் என்பதை உணர்தல் வேண்டும்.

தொழில்கள் எல்லாம் சிறப்புக்குரியன. அவை நம் வாழ்வுக்கு வளமளிப்பன. அவற்றை நாம் போற்ற வேண்டும். இதனையே மகாகவி பாரதியாரும்,

**‘இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடு வீரே!
இயந்திரங்கள் வகுத்திடு வீரே!
கரும்பைச்சாறு பிழிந்திடு வீரே!
கடலில் முழ்கினன் முத்தெடுப்பீரே!**

அரும்பும் வேர்வை உதிர்த்துப் புவிமேல்
ஆயிரந் தொழில் செய்திடு வீரே!
பெரும் புகழ்நுமக் கேயிசைக் கின்றேன்
பிரம தேவன் கலையிங்கு நீரே!

எனத் தொழிலையும் அத்தொழிலை மேற்கொள்ளும் தொழிலாளர்களையும் மிகவும் உயர்வாகப் பாடுகின்றார். 'கைவருந்தி உழைப்பவர் தெய்வம்' என்று வியந்து பாராட்டுகின்றார். தொழிலாளர்களைப் பிரம தேவனாகவும் தெய்வமாகவும் உருவகித்துக் காட்டுவதன் மூலம் தொழில் செய்வோரின் சிறப்பினை இவ்வுலகுக்கு உயர்த்திக் காட்டுகின்றார் பாரதியார்.

'அரும்பும் வேர்வை உதிர்த்துப் புவிமேல்
ஆயிரம் தொழில் செய்திடு வீரே!' என்று தொழில் செய்ய முன்வாரீர் எனப் பாடுகின்றார். இதன் மூலம் தொழில் செய்வோரைப் போற்றுகின்ற பாரதி, தொழில் செய்யாது வீணில் உண்டு களித்திருப்போரைக் கண்டிக்கவும் தவறவில்லை.

'உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் - வீணில்
உண்டு களித்திருப்போரை நிந்தனை செய்வோம்'

என்று தொழிலின் பெருமையை இமயத்தின் உச்சியில் ஏற்றி வைக்கின்றார். பாரதி வழிவந்த பாவேந்தர் பாரதிதாசனாரும்.

'சித்திரச் சோலைகளே உமை அன்று
திருத்த இப்பாரினிலே அன்று
எத்தனை தோழர் தம்
இரத்தம் சிந்தினரோ உங்கள் வேரினிலே'

என்கிறார். கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையும் பாடுபடும் பாட்டாளி மக்களைப் பாராட்டத் தவறவில்லை.

'பாடு படுபவர்க்கே - இந்தப்
பாரிடம் சொந்தமையா!
காடு திருத்தி நல்ல - நாடு
காண்ப தவரல்லவோ?' என்கிறார்.
தொழில் மகத்துவத்தை, தொழிலாளர்களின் உழைப்பை மதித்துப்

போற்றாத சமூகம் ஒரு போதுமே எழுச்சி பெற முடியாது என்பதை இன்றைய உலகில் நாம் நிதர்சனமாகக் காணமுடிகிறது. இதனாற்றான் செய்யும் தொழிலைத் தெய்வமாகக் கருதிச் செயற்பட வேண்டும். அவற்றுள் பேதம் காணுதல் கூடாது என வலியுறுத்தப்படுகிறது.

**‘வையகம் காப்பவரேனும் - சிறு
வாழைப்பழக்கடை. வைப்பவரேனும்
பொய்யகலத் தொழில் செய்து - பிறர்
போற்றிட வாழ்பவர் எங்ஙனும் மேலோர்’**

என்னும் பாரதியின் கூற்றை நாம் சிந்தையிற் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

நியூயோர்க் மருத்துவக்கல்லூரியில் பணிபுரியும் டாக்டர் ஸாம் ஜேனஸ் என்பவர் ஏறத்தாழ இருநூறு கோடிஸ் வரர்களை நேர் கண்டு உரையாடியுள்ளார்.

‘உழைப்பால் முன்னுக்கு வந்த கோடிஸ்வரர்கள் எல்லோருமே தங்கள் அந்தஸ்துக்குக் குறைவு என்று எந்த வேலையையும் குறைத்து மதிப்பிடுவதில்லை. எந்த வேலையைச் செய்யவும் இவர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள்’ என்கிறார்.

இந்த மனப்பான்மை உள்ளதாற்றான் அவர்கள் உலக அரங்கில் முடிசூடா மன்னர்களாகத் திகழ்கிறார்கள். செய்யும் தொழிலே தெய்வம் எனக் கருதுவதாற்றான் அவர்கள் தொழிலில் உயர்ந்து கோடிசுவர்களாக விளங்குகிறார்கள்.

இவர்களோடு நம்மவர்களை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போமாயின் நமது தாழ்வு நிலைக்கான காரணம் நன்கு விளங்கும். உழைப்பே தெய்வம் என்பதை நாம் நன்குணர்தல் வேண்டும்.

‘கைகளைக் கொண்டு உழைப்பவன் பாட்டாளி;

கைகளோடு மூளையையும் பயன்படுத்தி உழைப்பவன் தொழில் வினைஞன். கைகள், மூளை இவற்றுடன் இதயத்தையும் செலுத்தி உழைப்பவன்தான் கலைஞன்’ என்றார் லூயி நிஸர் என்பார். இக்கருத்தை நம் ஈரநெஞ்சில் இறுகப் பற்றிக் கொண்டால் எத்தொழிலையும் கேவலமாக எண்ணிப் பழித்துரைக்கும் எண்ணமே நம் இதயத்துள் எழா.

உழைப்பால் உயர்ந்த இரஷ்ய மக்களின் கருத்தை நாம் மனதிற் கொள்ள வேண்டும். 'உத்தரவால் வாழ்கிறான் பணக்காரன்: உழைப்பால் வாழ்கிறான் ஏழை' என்பது அவர்கள் தம் உள்ளத்து ஏந்தும் உயரிய கருத்தாகும். உழைப்பின் மகிமையை உணர்ந்த இதைவிட வேறு வாசகமும் வேண்டுமோ?

'ஒரு கவிதை எழுதுவதில் உள்ள பெருமை ஒரு நிலத்தை உழுவதில் இருக்கிறது' என்றார் ஜோர்ஜ் வாஷிங்டன். உழவுத் தொழில் மட்டுமல்ல. அனைத்துத் தொழிலுமே வந்தனைக்குரியன. 'தாழாதே! எவரையும் தாழ்த்தாதே! என்றார் எமிலி ஜோலா. அதையே நம் இலட்சியமாகக் கொள்ள வேண்டும். எத்தொழில் செய்பவராயினும் என்ன? எல்லோரும் மனிதர்களே..... அந்த எண்ணம் இருந்தால் நாம் வாழ்வோம். எந்நாளும் புகழ் சேரும்.

'என்ன வளம் இல்லையிந்தத் திருநாட்டில்?

ஏன் கையை ஏந்த வேண்டும் வெளிநாட்டில்

ஒழுங்காய்ப் பாடுபடு வயல்காட்டில்

உயரும் உன் மதிப்பு அயல்நாட்டில்' என்ற திரைப்படப் பாடலை

ஒரு கணம் சிந்தித்துப் பார்ப்போமாயின் நமது பணி என்ன என்பது புலனாகும். உழவுத் தொழில் உன்னதமான தொழில், உழவன் சேற்றிலே கால் வைப்பதாற்றான் நாம் சேற்றில் கை வைக்க முடிகிறது. என்ற உண்மையை நாம் மனதிற் கொள்ள வேண்டும்.

உழவுத்தொழில் மட்டுமல்ல. ஒவ்வொரு தொழிலுமே உயர்ந்ததுதான். உன்னதமான தொழில்களை நாம் புறக்கணித்துவிட்டு ஆடை நலுங்காமல் நாற்காலிகளில் அமர்ந்திருக்கும் பதவிகளைத் தேடிக்காலத்தை வீணே போக்குகின்றோம். இந்நிலை மாறவேண்டும். எத்தொழிலையும் ஏற்றுச் செய்திடும் மனநிலை பெறவேண்டும். அத்தகு மனநிலை பெற்றிட்டால் செய்யும் தொழிலே தெய்வம் எனக் கருதி நாம் வாழ்ந்திட முடியும்.

வீரமா முனிவரின் தமிழ்ப் பணிகள்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. பிறப்பும் இளமையும்
3. காப்பியம் படைத்த கலைச்செல்வர்
4. பிரபந்தங்கள் படைத்தமை
5. அகராதி தந்த அருந்தொண்டர்
6. உரைநடை நூல்கள் தந்தமை
7. இலக்கண நூல்கள் எழுதியமை
8. சிறுகதை ஆக்கத்தின் முன்னோடி
9. காலத்தால் மறக்க வொண்ணாப் பெரும் புலவர்
10. முடிவுரை

“பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ் மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்
இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள்
தமிழ்மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்” என்றார் பாரதியார்.

இக் கவிதைக்கு இலக்கணமாக, சமயம் வளர்க்க வந்த மேலை நாட்டினர் சிலர் விளங்கினர். தமிழின் சுவை கண்டனர்; பழமை தெரிந்தனர்; இனிமை நுகர்ந்தனர்; தீஞ் சுவைக்காப்பியம் படைத்தனர். யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழியே இனிமையெனத் துணிந்தனர். தமிழ் வளர்ச்சிக்காகத் தம்மையே அர்ப்பணித்தனர். அவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் இத்தாலிய நாட்டினரான வீரமாமுனிவர். அமிழ்தினும் இனிய தமிழ் மொழிகற்று, அதன் இனிமை தெளிந்து காப்பியமும், கலம்பகமும், இலக்கண நூல்களும் அகராதியும் தந்து தமிழ் கூறும் நல்லுலகின் பெரும் மதிப்பினைப் பெற்றவர். காலத்தால் மறக்க வொண்ணாப் பெரும் புலவர் அவர்.

தமது ஒப்பற்ற பணிகளால் தமிழர் தம் உள்ளங்களில் எல்லாம் உறைந்துள்ள வீரமாமுனிவரின் இயற்பெயர் கொன்ஸ்டான் சியஸ் ஜோசப் பெஸ்கி என்பதாகும். இவர் இத்தாலிய நாட்டில் வெனிஸ் மாநிலத்தில் காஸ்திகினியோன் என்னும் ஊரில் கொண்டல்போ பெஸ்கி என்பாருக்கும் எழில் மிகுந்த எலிசபெத் அம்மையாருக்கும் 1680ஆம் ஆண்டு நவம்பர் திங்கள் எட்டாம் நாள் (08.11.1680) அருமை மகனாகத் தோன்றினார்.

இளமை முதலே இலக்கியக் கல்வியில் ஆர்வமிக்கவராக விளங்கினார். தமது 18ஆம் வயதில் இலக்கியக் கல்வியை முடித்துப் பின்னர் ஓராண்டு தத்துவம் பயின்றார். பின்னர் உரோமாபுரியில் இத்தாலி, இலத்தீன், பிரெஞ்சு, கிரீக் முதலிய மொழிகளைக் கற்றார். 1706ஆம் ஆண்டு திருமுறைக் கல்வியைக் கற்கத் தொடங்கி நாலாண்டுகள் பயின்று குருவாகப் பட்டம் பெற்றார். துறவற நெறியைப் போற்றிமேற் கொண்ட இப்பெருந்தகை சமயப் பணியாற்றும் நோக்குடன் 1710ஆம் ஆண்டு தமது முப்பதாவது வயதில் லிஸ்பனிலிருந்து புறப்பட்டுத் தமிழ் நாட்டில் உள்ள அம்பலக் காட்டை வந்தடைந்தார். பின்னர் 8.5.1711முதல் மதுரையைத் தமது உறைவிடமாகக் கொண்டார். மதுரையில் தமிழ், தெலுங்கு, வடமொழிகளைக் கற்றுப் பன்மொழி வல்லுநரானார்.

இவருக்குத் தமிழ் கற்பித்தோரில் சுப்பிரதீபக் கவிராயர் என்பவர் குறிப்பிடத்தக்கவராவார். வீரமாமுனிவர் புலாலுணவை விலக்கி, ஒருவேளை மட்டும் உணவுண்டு, யோகியர் போலத் தம் வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டார்.

காப்பியம் படைத்த கலைச் செல்வரானார்.

தமிழின் மீது கொண்ட பெரும் பற்றினாலும் தமிழ்ப் புலமையாலும் உந்தப் பெற்ற வீரமாமுனிவர் மேனாட்டினின்றும் வரும் மிஷனரிகளுக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியராகவும் விளங்கினார். திருக்குறள், சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் முதலான நூல்களை நுணுகிக் கற்று, கவிபாடும் திறமை பெற்றார். சிந்தாமணியைப் போலச் சிந்தைக்கினிய காப்பியம் ஒன்றைக் கிறித்தவ நெறியில் படைத்திடப் பேரார்வம் கொண்டார். அதன் பேறாக உருவானதே “தேம் பாவணி” என்னும் அருங்காவியம். 3615விருத்தப்பாக்களைக் கொண்ட இக்காவியம் சொல்லழகும், பொருளாழமும், கற்பனை நயமும் சந்த இன்பமும், சொல்வளமும் கொண்டதாக, கற்றோர் போற்றும் பெருங்காவியமாகத் திகழ்கிறது.

தேம்பாவணி என்னும் காப்பியம் இயேசு நாதரின் வளர்ப்புத் தந்தையாகிய யோசேப்பு என்னும் சூசையப்பரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு படைக்கப் பெற்றது. கத்தோலிக்கத் திருச்சபைக் கொள்கைச் சார்பு கொண்டது. இந்நூல் திருமறையிலிருந்து 105 வரலாற்றுப் பகுதிகளைக் கதைவடிவாகவும் தத்துவ வகையாகவும் விளக்கும் சிறப்புடையது.

திருவள்ளுவர், திருத்தக்கதேவர், கம்பர், சேக்கிழார், மாணிக்கவாசகர் முதலான தமிழ் நாட்டுப் புலவர்களது கருத்துக்களும் மேலை நாட்டுக் கவிஞர்களான ஹோமர், வேர்ஜில், தாந்தே போன்றோரது கருத்துக்களும் இலைமறை காய்போல இக்காப்பியத்தில் விளங்குகின்றமையைக் காணலாம்.

வீரமாமுனிவரின் கவியாற்றலை நன்கு புலப்படுத்தும் பாடல்களுக்குச் சான்றாக கோலியாத்திற்கும் தாவீதுக்கு மிடையேயான உரையாடலைக் குறிப்பிடலாம். அரக்கத்தன்மையை ஒழிக்க இறையருள் துணைபுரிந்த நிலையை உணர்த்தும் பாடலொன்றில்

“கல்லை யேற்றலும் கவணனைச் சுழற்றலு மக்கள்
ஒல்லை யோட்டலும் ஒருவரும் காண்கில ரிடிக்கும்
செல்லை யொத்தன சிலைநுதற் பாய்தலும் அன்னான்
எல்லை பாய்ந்திருள் இரிந்தென வீழ்தலும் கண்டார்”

என்று கோலியாத்தின் வீழ்ச்சியை அழகொளிர விளக்குகின்றார். சிறந்த உவமைகள் மூலம் தமது புலமையைப் புலப்படுத்தியவர் வீரமாமுனிவர். பைதிரம் நீங்குபடலத்தில் பல பாடல்களில் அவரது உவமைச் சிறப்பினை நாம் காணலாம்.

வானதூதன் இட்ட கட்டளையைக் கேட்ட சூசை உற்ற துயரினை.

அழற்குளித்த பைந்தாதோ கண்பாய் வேலோ அகல்வாயுட்
புழற்குளித்த செந்தயோ உருமோ கூற்றோ பொருவின்றி
நிழற் குளித்த உருவானோன் கொடுஞ் சொற்கேட்டு நெடுங்கடல் நீர்
சுழற் குளித்த மனஞ்சோர்ந்துவளன்ப் பணியைத் தொழுதுளைந்தான்.

என்ற பாடல் மூலம் புலப்படுத்தினார். வானதூதன் உரைத்த மொழிகேட்டு நெருப்பில் மூழ்கிய பூந்தாது போலவும் கண்ணில் பாய்ந்த

வேல் போலவும் புண்ணினுள் நுழைந்த செந்தீ போலவும், நெடுங் கடல் நீரில் உண்டான சுழியில் அகப்பட்டு மூழ்கிய தன்மை போலவும் குசை வருத்தினான் என்றார்.

மாணிக்கவாசகர் அம்மாளை பாடியது போல வீரமாமுனிவரும் தூய கித்தேரியம்மையின் வரலாற்றை 'அம்மாளை' என்னும் சிறு நூலாகப் படைத்துள்ளார். "பேதையர்க்கும் ஓர் அம்மாளை பேதை நான் பாடிடுவேன்" என்று சொல்வது வீரமாமுனிவரின் அடக்கத்தன்மைக்கு ஏற்ற சான்றாகும். கொள்ளிட நதியின் வட கரையில் உள்ள ஏலக்குறிச்சி என்ற ஊரில் கோவில் ஒன்று கட்டி அதில் மரியன்னையின் திருவுருவத்தை வைத்தார். அந்த அம்மையை அடைக்கலமாதா என அழைத்து அவ்வன்னையின் மீது "திருக்காவலூர்க்கலம்பகம்" என்னும் நூலையும் பாடினார்.

தமிழில் அகராதிகள் தோன்றுதற்கு வழிகாட்டிய பெருமையும் இவரையேசாரும். "அகர முதல எழுத்தெல்லாம்...." என்ற வள்ளுவர் உரைத்த மொழிக்கமையத் தமிழில் விளங்கும் சொற்கள் அனைத்தையும் அகரவரிசைப்படி வரிசைப்படுத்தி அவற்றைப் பொருள் விளங்கத் தொகுத்து அகராதியாக வெளியிட விரும்பினார். பண்டைய தமிழ் நிகண்டுகளில் உள்ள சொற்களை வரிசைப்படுத்தி பெயர், பொருள், தொகை, தொடை என்ற நான்கு வகைகளில் பிரித்து அமைத்து "சதுரகராதி" என்னும் பெயரால் 1732இல் வெளியிட்டார்.

பிற்காலத்தெழுந்த பேரகராதிகட்கெல்லாம் இதுவே அடிப்படையாக அமைந்தது. இதனாலே தான் இவர் 'தமிழகராதியின் தந்தை' எனப் போற்றப்படுகிறார். இவரைப் பின்பற்றிப் பல மேனாட்டுத் தொண்டர்கள் தமிழ் அகராதிகளை வெளியிட்டனர்.

அகராதி வெளியீட்டோடுமட்டும் நின்று விடாது பல மொழிபெயர்ப்பும் பணிகளிலும் ஈடுபட்டார். உலகப் பொது மறையான திருக்குறளை ஆழ்ந்து கற்றார். தாம் கற்று மகிழ்ந்த திருக்குறளின் அருமையினைத் தன் நாட்டவரும் கற்று இன்புற வேண்டுமெனக் கருதினார். திருக்குறளின் அறத்துப் பாலினையும் பொருட்பாலினையும் இலத்தீன் மொழியில் மொழி பெயர்த்து 1730இல் வெளியிட்டார்.

தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தினை மேற்கொண்ட வீரமாமுனிவர் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்கும் பெருந் தொண்டாற்றினார். இவர் எழுதிய வேதியர் ஒழுக்கம், பரமார்த்த குருகதை என்பன அவரது உரை நடைச் சிறப்புக்கு எடுத்துக் காட்டாக உள்ளன.

வீரமாமுனிவர் இலக்கிய நூல்களை மட்டுமன்றி இலக்கண நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். தொன்னூல் விளக்கம் என்னும் பெயரால் இவர் இயற்றிய இலக்கண நூல் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்திலக்கணங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. “அருந்தமிழ் இலக்கணம் ஐந்தையும் விரித்து விளக்கினன் வீரமாமுனியே” என்று தொன்னூலின் சிறப்புப்பாயிரம் செப்புகின்றது. பேச்சுத் தமிழ் இலக்கணத்தைக் ‘கொடுந்தமிழ் இலக்கணம், என்றும் ஏட்டுத் தமிழ், இலக்கணத்தைச் ‘செந்தமிழ் இலக்கணம்’ என்றும் தனித்தனியே இலக்கணம் எழுதியுள்ளார். இதன் மூலம் வீரமாமுனிவரின் இலக்கணப் புலமை நன்கு புலப்படுகிறது. மேனாட்டவராயினும் தமிழ் மொழியினைத் தமிழ் இலக்கண மரபுக்கமையக் கற்றுத், தாம் கற்றவற்றைப் பிறரும் கற்று இன்புறும் வகையில் வெளியிட்ட பெருந்தகை வீரமாமுனிவர் என்றால் அது மிகையல்ல.

இவர் எழுதிய ‘பரமார்த்த குரு கதை’ சிறுகதை ஆக்கத்திற்கு வழிகாட்டியதெனலாம். பின்னாளில் தமிழில் சிறுகதைகள் தோன்றுதற்கு வழிகாட்டியாக - முன்னோடியாக இவர் திகழ்ந்துள்ளார். இவரது பரமார்த்த குருகதை இன்றும் பலராலும் விரும்பிப் படிக்கப்படுவதை நாம் கண்ணாரக் காணலாம்.

வாழ் நாள் முழுதும் சமயப் பணியுடன் தமிழ்ப் பணியைத் தன் தலையாய பணியாகக் கொண்டு தொண்டாற்றிய வீரமாமுனிவர் 1747ஆம் ஆண்டு மாசித்திங்கள் நான்காம் நாள் (04.02.1747) தமது அறுபத்தாறாம் வயதில் அம்பலக் காட்டில் உள்ள கிறித்தவ மடத்தில் இறையடி எய்தினார். காலத்தால் மறக்கவொண்ணாத் தமிழ்ப்பெரும் புலவராக வீரமாமுனிவர் விளங்குகின்றார். அவர் குறித்துச் சொல்லின் செல்வர், டாக்டர், ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை கூறிய பின்வரும் வார்த்தைகள் அவர்தம் அழியாப் புகழுக்குச் சான்றாகும்.

“வீரமாமுனிவர் ஆக்கிய நூல்களால் தமிழ்த் தாய் அழகு பெற்றாள். தேம்பாவணி, தமிழ் அன்னையின் கழுத்தில் வாடாத மலர் மாலையாகத் திகழ்கின்றது. காவலூர்க் கலம்பகம் கதம்ப மாலையாகக் காட்சி அளிக்கின்றது. தொன்னூல் பொன்னூலாக விளங்குகின்றது. சதுரகராதி முத்தாரமாக மிளர்கின்றது.”

பைந்தமிழ் வளர்த்த பாவலரான வீரமாமுனிவரின் திருநாமம் என்றும் நிலைத்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் இன்றைய போக்குகள்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. வ.வெ.சு.ஐயரின் சிறுகதைகள்
3. மணிக்கொடி ஆசிரியர்களின் கதைகள்
4. சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு இதழ்களின் பணிகள்
5. இன்றைய சிறுகதைகளின் போக்கு
6. முடிவுரை

தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் வளர்ச்சியினை 'விடுதலைக்கு முன்', 'விடுதலைக்குப் பின்' என்ற இரு காலப் பகுதிகளாகப் பிரித்து ஆராய்வது பயனளிக்கும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலும் தமிழ்ச் சிறுகதை தோன்றுவதற்குரிய சூழ்நிலை அமைந்தது. தாசுரின் சிறுகதைகள் சிலவற்றைப் பாரதியார் மொழிபெயர்த்தாலும் ஏறக்குறைய அவர் காலத்திலேயே வாழ்ந்த வ.வெ.சு.ஐயரே (1881-1925) தமிழ்ச் சிறுகதையின் தந்தை என்ற நிலையிற் போற்றப்படுகிறார். 'கதைகள் கவிதை நிரம்பியனவாய் ரஸாபாவோ பேதமாய் இருக்கவேண்டுமென்பது என் அபிப்பிராயம்' என்று சிறுகதையைப்பற்றித் தம் கருத்தை வெளியிட்டவர் அவர். ஆங்கிலம், செருமன் போன்ற பிற மொழிகளில் ஐயருக்கிருந்த புலமை இவ்வகை இலக்கியத்தைத் தமிழ் மொழியிலும் உருவாக்க உதவியது எனலாம். 'மங்கையர்க்கரசியின் காதல்' என்ற தலைப்பில் எட்டுக் கதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு நூல் 1927இல் வெளிவந்தது. இந்திய விடுதலைக்கு முன் வ.வெ.சு.ஐயரின் பின்வாரிசுகளாக விளங்கிய சிறுகதை

ஆசிரியர்களிற் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்கள் எழுவராவர். கு.ப.ராஜகோபாலன், பி.எஸ்.ராமையா, பிச்சமுர்த்தி, புதுமைப்பித்தன், மௌனி, கல்கி, தி.ஐ.ர.ஆகிய இவர்கள் சிறுகதையை ஒரு சோதனைக் களமாக்கி, உத்தியிலும் கருப் பொருளிலும் தங்கள் தனித்துவத்தைப் பதித்துச் சென்றனர். நடுத்தர வருக்கத்தினரின் வறுமையையும் பற்றாக்குறையையும் கருப்பொருளாகக் கொண்டு தமக்கே உரிய நடையில், உள்ளத்தைத் தொடும் வகையிற் கதைகளைப் படைத்துக் காட்டியவர் புதுமைப்பித்தன். பிற ஆசிரியர்களைவிட உளவியலுக்குச் சிறப்பிடங் கொடுத்து ஆண் பெண் உறவுகளை நுணுகி ஆராய்ந்து பார்த்தவர் கு.ப.ராஜகோபாலன். 'கதை' சொல்லுந் திறன் படைத்தவர் ராமையா.மௌனி தத்துவங்கள் பொதிந்த கதைகள் வரைந்தார். கல்கி கதைப் பின்னலிற் கவனம் செலுத்தி, எதிர்பார்ப்பு, ஆர்வநிலை இவற்றை ஊட்டும் கதைகள் புனைந்தார். மனித இயல்புகளை வெவ்வேறு கோணங்களில் வரைந்து காட்டினார் பிச்சமுர்த்தி. புதுமைப்பித்தன், ராமையா, கு.ப.ரா., பிச்சமுர்த்தி முதலியோர் மணிக்கொடி என்ற இதழ் வாயிலாகத் தமிழ் மக்களுக்கு அறிமுகமான காரணத்தினால் 'மணிக்கொடி ஆசிரியர்கள்' என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் எழுதிய கதைகள் நூல் வடிவிலும் வந்துள்ளன.

இலக்கிய வளர்ச்சியில் வார,மாத இதழ்களுக்குச் சிறப்பானதோர் இடமுண்டு என்பதனை மறுத்தல் இயலாது. சிறுகதையை மக்கள் அதிகம் விரும்பிப் படிப்பதற்குத் தூண்டுகோலாக அமைந்தவை ஆனந்த விகடன், கல்கி, குமுதம், கலைமகள், தீபம் போன்ற பத்திரிகைகள். இதழ்கள் வெளியிடும் கதைகளை வணிகக் கதைகள் (Commercial stories) என்பர் வணிக நோக்கே இதழ்களின் குறிக்கோளாக இருப்பதனால், அவற்றில் வெளியிடுங் கதைகளின் நோக்கமும் பயனும் இலக்கியத்தரக் கதைகளினின்றும் மாறுபட்டவையாம்.

இன்றைய சிறுகதைப் போக்குகள் எவ்வாறு உள்ளன? இன்று கதைகளிலும் புதினங்களிலும் (நாவல்கள்) பாடுபொருள்கள் விரிவடைந்து வருவதனைக் காண்கின்றோம். தனி மனிதன் பிரச்சினைகள், கால வேறுபாட்டால், புதியன பல முளைத்துள்ளன. சமூக உறவுகளும் பொருளாதாரச் சிக்கல்களும் மாறுதலடைந்து வருவதனால் சிறுகதைகளும் புதினங்களும் அவற்றைச் சுற்றிப் பின்னப்பட்டு வருகின்றன. தந்தை - மகன் உறவு, கணவன் - மனைவி உறவு, அலுவலகத்தில் மேலாளர் - அலுவலர் உறவு, நண்பர்கள் உறவு, இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ உறவுகள் புதிய கோணத்தில் இன்று

முனைத்துள்ளன. இவை மேனாட்டுப் பண்பாட்டின் பாதிப்பின் விளைவுகள். இவ்வறுவுகளை மையமாக வைத்து பொன்னீலன், வண்ணதாசன், ராஜ நாராணன் போன்றோர் சிறுகதைகள் புனைந்து வருகின்றனர்.

சிறுகதைகளை வணிகக் கதைகள் அல்லது விதி மரபுக் கதைகள் (Formula Stories) என்றும் தரமான கதைகளென்றும் இருவகைகளாகப் பிரித்தால் இதழ்கள் தாங்கி வருவனவெல்லாம் முதற் பிரிவிலும் நூல் வடிவில் வருவனவெல்லாம் இரண்டாம் பிரிவிலும் அடங்கும். வணிக நோக்கத்தை உடைய பெரும்பாலான கதைகள் இன்று பாலுணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டு மக்களின் கீழ்த் தரமான இரசனைகளைத் தூண்டிவிடுவதைக் காணலாம். “மக்கள் இரசனை அவ்வாறு உளது. எனவே, காலத்தின் மாறுதல்களுக்கேற்ப இக்கதைகளை நாங்கள் வெளியிடுகிறோம்” என்று இதழ்கள் வாதிடலாம். மக்களிடையே இலக்கியச் சுவையை வளர்க்கும் பணி இதழ்கள் பணியாகும். வலிமை வாய்ந்த கருவிகளாதலால் மக்களின், சிறப்பாக இளைஞர்களின் சுவைகளைத் திசை திருப்பிவிடும் ஆற்றல் வார, மாத இதழ்களுக்கு உண்டு. எனவே, மக்களின் சுவை, தரம் குறைந்து விடாமற் காக்கும் காவலர்களாக இருந்து பணி ஆற்றுவதே தம் கடமை என உணர்ந்து, காமச் சுவையை மிகைப்படுத்திக் கதைபுனையும் வழக்கத்தை (Pottographic Literature) இதழ்கள் கைவிடல் நன்று.

இதழ்கள் தாங்கிவரும் கதைகள் அனைத்தும் இலக்கியத் தரம் குறைந்தவை என்று கூறல் இயலாது. எனினும், பெரும்பாலான கதைகள் படிப்போர் ஆர்வத்தையும் எதிர்பார்ப்பையும் கிளறி விடும் நோக்கத்தோடும் புதிர்களைத் தோற்றுவித்து அவிழ்த்து விடுதல் போன்ற உத்திகளைக் கையாளும் நோக்கத்தோடும் கதைப் பின்னலுக்கே (Plot) சிறப்பிடங் கொடுக்கின்றன. இவற்றை விதிமரபுக் கதைகள் எனலாம். நேர்மாறாக இலக்கியத் தரம் வாய்ந்த கதைகள் கருப்பொருளுக்கும், பாத்திரப் படைப்புக்கும், பாத்திரங்களின் உளவியலுக்கும் அழுத்தங் கொடுப்பதைப் பார்க்கிறோம். சிறுகதையில் அகலத்தைவிட ஆழமே சிறப்பிடம் வகிக்கின்றது. சிறுகதைத் தொகுதி நூலில் அமைந்த கதைகளுக்கும் இதழ்களில் வெளியிடப்படும் கதைகளுக்குமிடையே தரவேறுபாட்டினை ஒரு முறை படித்தால் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இன்று சிறுகதை, கதைப் பின்னலுக்கு அழுத்தங் கொடுக்கும் பண்பை இழந்து, பாத்திரங்களின் உளவியலில் மூழ்கும் இயல்பினைக்காணலாம். சமூகப் பிரச்சினைகளில் கண்ணோட்டஞ்

செலுத்தும் ஜெயகாந்தன், தி.ஜானகிராமன் போன்ற சிறு கதை ஆசிரியர்கள் தமிழ்ச் சிறுகதைகளுக்கு உரமும் வலிவும் ஊட்டுகின்றனர். விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் அதன் விளைவாக அறிவு வளர்ச்சியும் மிகுந்த காரணத்தால் சிறுகதைக் களத்தின் பரப்பும் வளர்வதைக் காண்கிறோம். கதைக் கருப்பொருளின் (Theme) அகலம் இன்று விரிவடைந்துள்ளது. எத்தனை வகையான கதைப்பொருள்களைச் சந்திக்கிறோம்!

வட்டாரக் கதைகள் ராஜநாராயணன் போன்றோரால் பின்னப்படுகின்றன. புதுமைப்பித்தன் தொடங்கிய வழியைப் பின்பற்றிக் கரிசல் காட்டு மணங் கமழும் சிறுகதைப் படைப்புகளை நமக்கு அளிக்கின்றார் ராஜநாராயணன். மொழிநடை கொச்சைச் சொற்களையும் வட்டார வழக்குகளையும் தாங்கி வருவது இக்காலத்துச் சிறுகதைகளின் சிறப்பான பண்பாகும். உரையாடலைக் கொச்சையாகப் பயன்படுத்துவதால் நடப்பியற் பண்பு (Realism) உருவாகிறது என்பது இந்நடையைப் பயன்படுத்தும் ஆசிரியர்கள் கொள்கையாகும். மேலும் ஒரே நிகழ்ச்சியை மையமாக வைத்து (Situation) வருணனை வாயிலாகச் சிறுகதைக்குரிய களச் சூழ்நிலையை (Atmosphere) அமைக்கும் முயற்சியினை வண்ணதாசன் போன்ற எழுத்தாளர் படைப்புகளிற் காணலாம்.

வியப்பு முடிவு (Surprise ending), ஆர்வநிலை ஊட்டுதல் (Suspense) போன்ற உத்திகள் மேனாட்டில் ஓ ஹென்றி, மாப்பசான், சோமர்செட்மாம் போன்றவர்களாற் சிறுகதையின் தொடக்க காலத்திற் கையாளப்பட்டன. சிறுகதைகளுக்கு இவை இன்றியமையாப் பண்புகளெனக் கருதப்பட்ட காலம் அன்று நிலவியது. ஆனால், செக்கோவ் போன்ற ஆசிரியர்கள், இப்பண்புகளின்றியும் தரமான சிறுகதைகள் படைக்க இயலுமென நிறுவினர். உளவியல் நோக்கோடு தரமான கதைகள் எழுதும் எழுத்தாளர்கள் இன்று செக்கோவைப் பின்பற்றுவவர்களாக விளங்குகின்றனர். 'கதை எழுதப் பயன்படா' என்று ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட கருப்பொருளெல்லாம் இளந் தலைமுறையினர் கையில் வண்ணம் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. இக்கால ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலோரும் புறநிலையில் (Objective) நின்றே கதை எழுதுகின்றனர்.

புதுமைப்பித்தன் மரபிலே தோன்றிய இன்றைய எழுத்தாளர்களாகிய ஜெயகாந்தன் போன்றோர் தங்கள் கதைகளில் நடுத்தரக் குடும்பத்தினர், கீழ்மட்டத்தினர் ஆகியோரையே கதைத் தலைவர்களாக அமைத்துக் காட்டுவது வரவேற்கத்தக்கதாகும். எளிய மக்களைக் கதைத்

தலைவர்களாக, காவியத் தலைவர்களின் எதிர் நாயகர்களாக (Anti-heroes) அமைக்கும் மரபு வளர்ந்து வருகிறது. மேலும், 'புதிய போக்கு' (New Wave) என்ற போர்வையிற் காதலுணர்வைப் புகுத்தி, இளம் உள்ளங்களுக்குக் கிளுகிளுப்பேற்றிக் காட்டுஞ் சிறுகதைகளும் இப்பொழுது வெளிவருகின்றன.

புதிய எழுத்தாளர் பலர் இன்று உருவாகி வருகின்றனர். மனிதனுடைய அடிப்படை உணர்வுகளும் நிறைவேறாத ஆசைகளும் ஆயிரமாயிரம் பிரச்சினைகளும் கருப்பொருளாக அமைந்து இன்றைய எழுத்தாளர்களால் ஓவியமாகத் தீட்டப் பெறுகின்றன. சிறுகதை இலக்கிய வடிவம் என்றும் நிலைத்து நிற்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

நன்றி : டாக்டர் அ.சுப்பிரமணியபிள்ளை,
அரசினர் கல்லூரி, சித்தூர்.

ஏட்டு மொழியின் வளர்ச்சிக்கு இரத்தமும் உரமும் வழங்கிய படைப்பிலக்கியங்கள் படைத்த படைப்பாளிகள் சகலரும், மக்களை நெருங்கி நின்றார்கள். மக்களுடன் கலந்து பழகினார்கள். மக்களை நேசித்தார்கள். மக்களை வாசித்தார்கள். பேச்சு மொழி எனப்படும் மக்கள் மொழியைக் கற்றுணர்ந்து உள்வாங்கி, இவர்கள் படைப்பிலக்கியங்களில் பிரதிபலித்ததன் மூலம்தான். . . . மொழியின் தன்மை எளிமைப்பட்டு வளர்ந்து வந்திருக்கிறது.

வண.தன்நாயகம் அடிகளார்ன் தமிழ்ப் பணிகள்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. பிறப்பும் படிப்பும்
3. துறவு வாழ்வில்
4. அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில்
5. தமிழ்த்தூதுவரானார்
6. மலேசியாவில்
7. உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் அமைத்தல்
8. தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் நடத்தியமை
9. முடிவுரை

‘யான் ஒரு சொற்பொழிவாளனோ அன்றி எழுத்தாளனோ அல்லன். ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடும் ஆர்வமிக்க மாணாக்களே ஆவன். எனவே தமிழறிவிற் சிறந்த பெரியோர் பலர் கூடிய இப்பேரவையில் உரை நிகழ்த்துவதற்கு அதுவும் சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்புகள் பற்றி உரை நிகழ்த்துவதற்கு அஞ்சுகிறேன்’ இவ்வாறு யாழ்ப்பாணம் பரமேசுவராக் கல்லூரி (தற்போதைய யாழ் - பல்கலைக்கழக) மைதானத்தில் நிகழ்ந்த நான்காவது தமிழ் விழாவில் அவையடக்கமாகக் கூறினார் அறிஞர் தனிநாயக அடிகளார். இவை அவையடக்கமல்ல, அவையை அடக்கும் வகையே என்பதை அவரது உரை அங்கு புலப்படுத்தியது.

தனிநாயக அடிகளார் ஈழம் தந்த பேரறிஞர்களுள் ஒருவர். தமது வாழ்நாள் முழுவதும் தமிழ்த் தொண்டாற்றிய தமிழ்த் தூதர் அவர். அவரது வாழ்வு தமிழ் வாழ்வாகவே அமைந்திருந்தது.

பிறந்தபோது சேவியர் எனப் பெயரிடப்பட்டவர். தனக்குத் தானே தனிநாயகம் என்ற பெயரையும் சேர்த்துக் கொண்டார். அப்பெயரே அவர் தமிழ் உலகில் தனிநாயகமாகத், தன்னிகரில்லாத் தமிழறிஞராக வலம் வருதற்குக் காரணமாயிற்று எனலாம்.

**‘என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே’**

என்ற திருமுலரின் வாக்குக்கமையத் தமிழ்ப்பணியையே தெய்வப் பணியாகக் கொண்டு உலகெலாம் சென்று தமிழ் வளர்த்த பெருமைக்குரியவர் தனிநாயகம் அடிகளார். ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற சங்ககாலப் புலவர் கணியன் பூங்குன்றனாரின் இலட்சியப்படி தம் வாழ்வை அமைத்துக் கொண்ட பெருந்தகை அவர்.

இவர் 1913 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் இரண்டாம் திகதி (02.08.1913) ஊர்காவற்றுறையைச் சேர்ந்த கரம்பொன் கிராமத்தில் நெடுந்தீவைச் சேர்ந்த ஆசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஸ்ரனிஸ்லாஸ் அவர்களுக்கும் சிசிலி இராசம்மா என்பவருக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். ஊர்காவற்றுறையில் உள்ள புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் இரண்டு ஆண்டுகள் கல்வி பயின்ற பின் யாழ்ப்பாணம் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியிற் சேர்ந்தார். அங்கு கல்வி பயின்று 1930இல் தனது பதினேழாவது வயதில் கேம்பிரிஜ் சீனியர் பரீட்சையில் சித்தி பெற்றார். பின்னர் துறவு வாழ்வில் ஈடுபடும் ஆர்வத்தினால் உந்தப் பட்டுக் குருவானவராகப் பயிற்சி பெறும் பொருட்டுக் கொழும்பில் உள்ள புனித பேனாட் குருமடத்தில் சேர்ந்தார்.

பின்னர் அவர் இந்தியாவிலிருந்து வந்திருந்த இந்தியப் பேராயர் மார் இவானியேல் அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் இந்தியா சென்றார். அங்கிருந்து 1934 இல் உரோமாபுரியில் உள்ள ‘ஊர்பான்’ குருத்துவ சர்வகலாசாலைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். அங்கு தனிநாயக அடிகள் இறை இயலில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றார். 1939 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 19 ஆம் திகதி திருநிலைப் படுத்தப்பட்டார். அங்கிருந்த பொழுது ‘திருவெளிப்பாட்டு உரைச் சுருக்கம்’ என்னும் நூலை லத்தீனில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார்.

உரோமாபுரியில் திருநிலைப்படுத்தப்பட்ட பின்னர் அடிகளார் தமிழ்நாட்டில் உள்ள வடக்கன்குளம் புனித திரேசாள் கல்லூரியில் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார். அங்கு குருசாமி என்னும் தமிழ்ப் பண்டிதரிடம் தமிழை முறையாகக் கற்றார். தமிழ் ஆர்வம் கொண்டார். அங்கிருந்த ஆயர் ரோச் ஆண்டகையின் அனுமதியுடன் அண்ணாமலைப்

பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து மொழியியலிலும் இலக்கியத்திலும் முதுமாணிப் பட்டங்களைப் பெற்றார்.

தமிழ்த்தூது

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து தூத்துக்குடிக்குத் திரும்பிய அடிகளார் 1947 இல் அங்கு தமிழ் இலக்கியத் கழகத்தை உருவாக்கினார். அதன் மூலம் தனது தமிழ்த் தூதை ஆரம்பித்தார். 1950இல் யப்பான், வடதென் அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளுக்குத் தமிழ்த்தூது சென்றார். உலகில் உள்ள நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழின் சிறப்பியல்புகளையும் தமிழர் பண்பாட்டின் சால்புகளையும் விளக்கிச் சொற்பெருக் காற்றியுள்ளார்.

தமிழ் மொழியையும் தமிழ்ப்பண்பாட்டையும் உலகெலாம் பரவச் செய்ய வேண்டும். என்னும் பேராவலினால் 1952இல் 'தமிழ்ப்பண்பாடு' (Tamil Culture) என்னும் ஒரு காலாண்டுச் சஞ்சிகையை ஆங்கிலத்தில் ஆரம்பித்துத் தொடர்ந்து பதினைந்து ஆண்டுகளாக நடத்தி வந்தார். இச்சஞ்சிகையில் அடிகளார் எழுதிய ஆய்வுக்கட்டுரைகள் தமிழ்மொழியின் பெருமையினையும் இனிமையினையும் தமிழ்ப்பண்பாட்டினையும் பிரதிபலிப்பனவாக விளங்கின. தமிழ்மொழி குறித்த பிற மொழி அறிஞர் தம் ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் இச்சஞ்சிகையில் வெளிவந்தன.

1952இல் இருந்து பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வித்துறை விரிவுரையாளராகப் பத்தாண்டுகள் வரை பணியாற்றினார். 1955-1957 காலப்பகுதியில் லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்று கல்வித்துறையில் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றார். அடிகளாரின் தமிழார்வம் அவரைப் பல்வேறு நாடுகளுக்கும் சென்று தமிழ்ப் பணியாற்றத் தூண்டிய வண்ணமிருந்தது. இதன் காரணமாக 1960இல் ஐக்கிய அமெரிக்கா, கனடா, ஜேர்மனி, இத்தாலி, ஸ்கண்டினேவியா, ருஷ்யா முதலிய நாடுகளுக்குத் தமிழ்த்தூது மேற் கொண்டார்.

தமிழ், ஆங்கில மொழிகளைத் தவிர இலத்தீன், ஸ்பானிஷ், போர்த்துகீசம், பிரெஞ்சு, இத்தாலியம், ஜேர்மன் ஆகிய மொழிகளையும் நன்கறிந்தவராக அடிகளார் விளங்கினார். அம்மொழிகளில் உள்ள இலக்கியங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவராகவும் திகழ்ந்தார். கீழ்த்திசை நாடுகளிலும் மேல் திசை நாடுகளிலும் தமிழ் மொழியைப் பற்றியும் திராவிடக் கலையைப் பற்றியும் சொற்பொழிவுகளுற்றினார். ஐக்கிய அமெரிக்காவில் ஓராண்டில் தமிழைப்பற்றி இருநூறு விரிவுரைகள் நிகழ்த்தியிருக்கின்றார். நியூயோர்க்கில் உள்ள மொழிப் பயிற்சிப் பள்ளியில் (Befrlitz School of Languages) அடிகளை ஆசிரியராக அமர்ந்து பணியாற்ற

கட்டுரை மலர் ————— 43 ————— த.துரைசிங்கம்

விரும்பி அழைத்த போதும் அடிகளார் உலகெலாம் தமிழ் பரப்பும் பணியினை மேற்கொண்டிருந்தமையால் இவ் அழைப்பை ஏற்க இசைந்திலர்.

1970 - 1971 இல் அடிகளார் மீண்டும் தமிழ்த்தாது மேற்கொண்டு மேனாடு சென்றார். பாரிஸ் பல்கலைக்கழகத்திலும் நேப்பிள்ஸ் பல்கலைக்கழகத்திலும் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்.

மலேசியாவில்

மலேசியாவுக்கு 1961 இல் சென்ற அடிகளார் அங்கு ஆற்றிய தமிழ்ப்பணிகள் பெருமைக்குரியன. மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்திய கலைத்துறைப் பேராசிரியராகவும் பீடாதிபதியாகவும் 1969 வரை பணியாற்றினார். தமிழுக்கு ஓர் அனைத்துலகக் கழகம் ஒன்றை உருவாக்க வேண்டும். அதன் மூலம் உலகத் தமிழர் அனைவரையும் ஒன்றிணைக்க வேண்டும் என்னும் தீராத அவாக் கொண்டிருந்த அடிகளாரின் எண்ணம் மலேசியாவில் உருப்பெற்றது.

1964 ஜனவரியில் புதுடில்லியில் கீழைத்தேயவியலாளரின் அனைத்துலகப் பேரவை கூடியது. இப்பேரவையில் பங்கு கொண்டவர்களில் இருபத்தாறு பேரறிஞர்கள் கூடி அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகம் ஒன்று தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தனர். இதற்கான தீர்மானத்தைத் தனிநாயக அடிகளாரே முன்மொழிந்தார்கள். செக்கோஸ்லாவிய நாட்டவரான கலாநிதி கமில் வி.சுவெல்பில் அதனை வழிமொழிந்தார்கள். தீர்மானம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அடிகளாரின் நீண்ட நாள் அவா அங்கு நிறைவேறியது.

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற சங்க நூற் கொள்கையும் ‘திறமான புலமையெனில் வெளி நாட்டார் அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்’ என்னும் பாரதியாரின் கோட்பாட்டையும் அடித்தளமாகக் கொண்டு அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சிக்கழகம் செயற்படத் தொடங்கியது. இக்கழகத்தின் இணைச்செயலாளர்களில் ஒருவராக அடிகளார் அமர்ந்து அரும்பணியாற்றினார்கள். மலேசியாவில் உள்ள கோலாலம்பூரில் முதலாவது அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டை 1966இல் அடிகளாரே முன்னின்று நடத்தினார். அதனைத் தொடர்ந்து சென்னையிலும் (1968), பாரிஸ் நகரிலும் (1970) யாழ்ப்பாணத்திலும் (1974), மதுரையிலும் (1981), கோலாலம்பூரிலும் (1987), மொறிசியஸ் நாட்டிலுள்ள போட்லூயிசிலும் (1989), தஞ்சாவூரிலும் (1994) இதுவரை எட்டு மாநாடுகள் நடைபெற்றுள்ளன. இவையெல்லாவற்றுக்கும் அடிகளார் இட்ட வித்தே அடிப்படையாய் அமைந்ததென்பதை எவருமே மறுக்க முடியாது.

அடிகளாரின் தமிழ்த்தூது இன்று உலகெங்கும் தமிழன்னையின் பெருமையைப் பறைசாற்றக் காரணமாய் அமைந்திருந்தது. தமிழ்த்தூதின் இன்றியமையாமையினை அடிகளார் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். 'இத் தொண்டு இக்காலத்து இன்றிமையாது வேண்டுமோவெனில் இன்றியமையாது வேண்டும். உலக மொழிகளின் பிறப்பைக் கண்டும்: அவை சிதையவும் மாறவும் வழக்கொழியவும், தான் இன்றும் தன் இளங் கன்னித்தன்மையைக் காத்து வருகின்ற தமிழ் அன்னைக்கு இன்று இடுக்கணும் இடும்பையும் நேர்ந்துள. தமிழ் அன்னை மீது பல்வேறு பகைவர்கள் அறிந்தும் அறியாதும் படை எடுத்துள்ளனர். இப்பகை எல்லாவற்றையும் புறங்காணும் கருவி தமிழ்த்தூது முரசின் ஒலி ஒன்றே என நம்புகிறேன்.'

அடிகளாரின் இக்கூற்று அவர் தமிழ் மீது கொண்ட தீராத பற்றினைப் பறைசாற்றுவதாக அமைகின்றது. உலகெங்கும் தமிழ் ஒலிக்க வேண்டும். உலக இலக்கியங்களோடு திருக்குறளும், சிலப்பதிகாரமும், சங்க நூல்களும் இடம் பெற வேண்டும். அவற்றை உலக மக்கள் போற்றிப் படித்திடும் நிலை உருவாக வேண்டும். உலக இலக்கியத்திரட்டு (world classics) என்னும் பெருந்தொகை நூல்களில் நம் இலக்கிய நூல்களும் இடம்பெறும் பெருமை அடைதல் வேண்டும் என்பதே அடிகளாரின் இலட்சியமாக இருந்தது. மேற்றிசைக் கண்ணும் கீழ்த்திசைக்கண்ணும் உள்ள பல பல்கலைக்கழகங்கள் தமிழ்க்கலைகளின் தனித்தன்மையை உலகிற்கு உணர்த்தும் வகை செய்தல் வேண்டுமென அவர் ஆவல் கொண்டிருந்தார். அடிகளாரின் இவ் ஆவல் இன்று ஓரளவு நிறைவேறுவது குறித்து நாம் ஆறுதலடையலாம். தமிழ்த்தூது, ஒன்றே உலகம் என்ற இரு நூல்களையும் அடிகளார் ஏற்கனவே வெளியிட்டிருந்தார். அவர் இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளையும், பல ஆய்வு நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் அடிகளாரது நூல்கள் பலவற்றை வெளியிட்டுள்ளது.

தமிழ்க்கலையைத் தரணி எங்கும் பரப்ப வேண்டும் என்னும் ஆழ்ந்த கலைஞானத்தால் கதித் தெழும் தூடிதூடிப்பும், அத்துடிதூடிப்பிற்கேற்ற தொண்டுள்ளமும், அவ்வுள்ளத்திற்கேற்ற பொதுப்பணியும், அப்பணிக் கேற்ற தியாக மனப்பான்மையும் கொண்டு விளங்கிய தனிநாயக அடிகளார் 1980 ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் முதலாந்திகதி (01-09-1980) இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். ஈழ மாதா தன் ஒப்பற்ற தமிழ் அறிஞனை இழந்தார். தமிழுலகம் கண்ணீர் உகுத்தது. உலகெலாம் தமிழ் பரப்பிய தூதுவரைப் பிரிந்த துயரினால். அடிகளாரின் பூதவுடல் மறைந்தாலும் புகழுடல் என்றும் மறையாது. தமிழ் உள்ளவரை தனிநாயக அடிகளாரின் தமிழ்ப்பணிகள் நினைவு கூரப்படுமென்பது திண்ணம்.

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகத்தின் தமிழ்ப் பணிகள்.

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. வாழ்க்கைப் பின்னணி, பெற்றபட்டமும் பதவிகளும்
3. தமிழிலக்கிய வரலாறு எழுதியமை
4. 'தமிழ்' உரைநடை வரலாறு படைத்தமை
5. திறனாய்வுக் கட்டுரையாளர்
6. நவீன திறனாய்வை மாணவர்க்குப் போதித்தமை
7. முடிவுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றிப் பேசும் இடங்களில் எல்லாம் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகத்தின் பெயர் முக்கிய இடத்தைப் பெறுவதைக் காணலாம். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகம் அனைத்தும் ஏற்றிடும் வகையில் வகுத்துத் தந்த பெருமைக்குரியவர். தமிழிலக்கிய வரலாறு கூறும் நூல்கள் பல தமிழில் இருப்பினும் இவர்படைத்த 'தமிழிலக்கிய வரலாறு' என்னும் நூலே தமிழறிஞர்களால் பெரிதும் விதந்துரைக்கப்படும் நூலாகத்திகழ்கின்றமையே இவரது பெருமைக்கும் புகழுக்கும் சான்றாக மிளர்கின்றது எனலாம். பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகத்தின் தமிழ்ப் பணிகள் மிகவிரிவானவையும் ஆய்வுக்குரியனவாயும் அமைந்தனவாகும்.

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் 1907ஆம் ஆண்டு ஜனவரிமாதம் 11ஆம் திகதி (11.01.1907) கொழும்புத் துறையில் வினாசித்தம்பி - அலங்காரம்

தம்பதிகளின் மகனாகப் பிறந்தார். இவர் தமது ஆரம்ப கல்வியையும் இடை நிலைக் கல்வியையும் யாழ்ப்பாணம் பரியோவான் கல்லூரியிலே பெற்றார். பின்னர் உயர்கல்வியைப் பெறக் கொழும்பு பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியிற் (1926 முதல்) சேர்ந்து தமது பட்டப்படிப்புக்காகத் தமிழ், லத்தீன், கணிதம் ஆகிய பாடங்களைப் பயின்றார். இறுதிவருடத் தேர்வில் மிகச் சிறந்த சித்தியை முதற்பிரிவில் எய்தியமைக்காகச் சேர்.பொன்.அருணாசலம் நினைவுப் பரிசில் இவருக்கு வழங்கப் பெற்றது. இன்னொரு பல்கலைக்கழகத்திற் சென்று பயில்வதற்கான வாய்ப்பினையும் இப்பரிசில் அளித்தது. 1932இல் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று அங்கு மூன்றாண்டுகள் சிறப்புக்கற்கை நெறியினைப் பயின்றார். பின்னர் 1935இல் இலங்கை திரும்பினார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நாவலர் சோமசுந்தரபாரதி, பண்டிதமணி மு.கதிரேசன் செட்டியார், சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆகியோரிடத்துக் கற்கும் வாய்ப்புப் பெற்றமையால் இவரது தமிழ்ப்புலமை மேலும் விரிவடைந்தது. பண்டிதமணி மு.கதிரேசன் செட்டியாரும் நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியாரும் இவரது புலமை உருவாக்கத்தில் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றனர் என்றாலது மிகையல்ல.

நாடுதிரும்பிய பின்னர் சிறிது காலம் இடைக்காடு இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். பின்னர் கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராக நியமிக்கப்பட்டார். இங்கு பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது தான் 1942இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ் விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்றார். பின்னர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று முதுமாணிப்பட்டமும் பெற்றுத் திரும்பினார்.

இடைக்காடு இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் வித்துவ சிரோமணி சி.கணேசையருடன் தொடர்பு கொண்டு தமிழ் இலக்கண மரபுகளை ஐயந்திரிபின்றி அறிந்திடும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே சிறந்த தமிழ் விரிவுரையாளர் எனப் பாராட்டப் பெற்றவர் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம், அவருடைய போதனை தனித்துவமானது. மாணவர்களிடம் உள்ள அறிவினை வெளிக்கொணரவும் அவர்களது ஆற்றல்களை வளர்த்தெடுக்கவும் அவர் தமக்கே உரித்தான சில உத்திகளைக் கையாண்டார். மாணவர்களுடன்

கருத்து மோதல் செய்வதில் இவர் பெரும் விருப்பம் கொண்டவராக விளங்கினார். இதன் பொருட்டுக் கேள்விக்கணைகளைத் தொடுப்பார். பதிலளிக்கமுடியாதோரைக் கேலிபண்ணுவார். தமிழ்ப் பாடல்களை உரியமுறையில் வகுப்பில் பாடுமாறு கேட்பார். பாடல்களை நன்கு இரசித்துப்பாடிப் பொருளறியத்தூண்டுவார். இவரது இக் கற்பித்தற் செயற்பாடு மாணவர்களின் தமிழ்ப்புலமையை வளர்த்திடும் வகையிலேயே அமைந்திருந்தது. மரபுவழிச் சிந்தனையும் நவீன சிந்தனையும் கொண்ட பேராசிரியரின் தமிழ்ப் பணிகள் என்றும் நினைவு கூரத்தக்கனவாகும்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினைக் கற்கும் மாணவர் எவரும் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகத்தை அறியாதிருந்திடமுடியாது. அந்தளவுக்கு அவரது பெயர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றோடு இன்று இணைந்துள்ளது என்றாலது தவறல்ல. இதற்குக் காரணம் இவர் எழுதிய 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' என்னும் நூலேயாகும். தமிழ் இலக்கிய வரலாறுகூறும் நூல்கள் தமிழில் பல இருப்பினும் இவரது நூலே அனைவராலும் விதந்துரைக்கப் பெறும் சிறப்பினைப் பெற்றதாகத் திகழ்கிறது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைக் கால அடிப்படையில் வகுத்துக் கூறும் இந்நூல் சங்ககாலம், சங்க மருவிய காலம், பல்லவர் காலம், சோழர் காலம், நாயக்கர் காலம், ஐரோப்பியர் காலம், இருபதாம் நூற்றாண்டு என்னும் அமைப்பினைக் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு காலப் பகுதியின் இலக்கியங்களையும் அவை தோன்றிய காலப் பின்னணியினையும் மாணவர் நன்கு விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் பேராசிரியர் இந்நூலினை எழுதியுள்ளார். பிற்காலத்தில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை எழுத முற்படுவோருக்கு ஒரு வழிகாட்டியாகவும் பேராசிரியரது இந் நூல் அமைந்துள்ளது.

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் தமிழுலகுக்கு அளித்துள்ள மற்றொரு அருங்கொடை அவரது 'தமிழ் உரைநடை வரலாறு' என்னும் நூலாகும். தமிழ் உரைநடைப் பரப்பினை ஐந்து கால்கட்டங்களாக வகுத்து, சங்ககாலம், களவியலுரைக் காலம், உரையாசிரியர்கள் காலம், ஐரோப்பியர் காலம், இருபதாம் நூற்றாண்டு என எழுதியுள்ளார். ஒவ்வொரு காலத்து உரைநடை வகைகளைச் சான்றுகளுடன் இந்நூலில் வகைப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார்.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றாசிரியராக, தமிழுரை நடை வரலாற்றாசிரியராக மட்டுமன்றித்தலைசிறந்த திறனாய்வுக் கட்டுரையாளராகவும் பேராசிரியர் விளங்கியுள்ளார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடான

“இளங்கதிர்” என்னும் சஞ்சிகையில் திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் பலவற்றை இவர் எழுதியுள்ளார். அக்கட்டுரைகள் இவரது திறனாய்வுத் திறனுக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளன.

“சொல்லும் பொருளும்”, “பாட்டும் ஓசையும்”, “வழக்குஞ் செய்யுளும்”, “கடலோசை”, “கடல்”, “கண்ணுற்றான் வாலி”, “கம்பனில் ஒருபாட்டு”, தமிழிலக்கியமும் பக்திப் பாடல்களும்”, “உவமையும் உருவகமும்” ஆதியாம் கட்டுரைகள் பேராசிரியரது திறனாய்வுத் திறனுக்குத் தக்க சான்றாக உள்ளன. ஈழத்துத் திறனாய்வு வரலாற்றிலே முக்கியமான இடத்தைப் பெறக்கூடிய கட்டுரைகளை வரைந்த பேராசிரியர் செல்வநாயகம், தலைசிறந்த இலக்கிய ஆய்வாளர்களை உருவாக்கிய பெருமைக்குரிய பேராசானாகவும் விளங்குகின்றார்.

நவீன திறனாய்வுப் போக்கினை மாணவர்களுக்குப் போதித்த பேராசிரியர் பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாகத் திகழ்ந்தார். பேச்சு வழக்கின் உபயோகத்தினை அவர் எதிர்க்கவில்லை. “பேச்சுவழக்கில் உள்ள மொழி தான் வாழும் மொழி. அதற்கு உள்ள ஆற்றலை அவதானித்து அறிந்து, அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றவனே சிறந்த எழுத்தாளனாகின்றான்” என்று ‘வழக்குஞ் செய்யுளும்’ என்னும் கட்டுரையில் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளமை இதனை உறுதிசெய்கிறது. பேராசிரியரின் திறனாய்வுப் பார்வை தனித்துவமானது. அது திறனாய்வு வாளர்களுக்கு வழிகாட்டவல்லது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களிலே அறிவியல் ரீதியான இலக்கிய ஆய்வுகள் நிகழ்வதற்குப் பேராசிரியரே வழி காட்டினார் என்றாலது மிகையல்ல.

சுருங்கக் கூறின் ‘தமிழிலக்கிய வரலாறும்’, ‘தமிழ் உரை நடை வரலாறும்’ உள்ளவரை தமிழிலக்கியம் கற்போர் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகத்தை மறந்திட முடியாது. இந் நூல்களின் மூலமும் அவர் வழிவந்த பேராசான்கள், திறனாய்வாளர்கள் மூலமும் அவர் என்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார் என்றே கூறலாம். அவரது தமிழ்ப் பணிகள் காலத்தால் மறக்கவொண்ணாதனவாகும். அவர் நாமம் என்றும் நிலைக்கும் என்பது திண்ணம்.

தமிழ்ச் செல்வாக்கு

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை - பொதுவான சிலபோக்குகள்
2. பிற இடங்களில் பக்தி நெறியில் கூறுகள் - தொடர்பு
3. உலகப் பொது நோக்கு
4. நாடோடி ஞானிகள், சித்தர்கள்
5. பொதுவான அறிவாராய்ச்சிச் சூழல்
6. முடிவுரை

1. இந்தியாவில்

1.1 அனைத்து இந்தியாவிலும் தமிழ்ச் செல்வாக்கு

(i) தமிழ் நாட்டிலிருந்து பக்திநெறி பரவியது

1. பொதுவான சில போக்குகள்

பிரமாண்டம், பவிஷ்யத் என்னும் புராண நூல்கள் பக்தி என்பதனை ஒரு பெண் குழந்தையாக உருவகப்படுத்தி இக்குழந்தை திராவிடம் அல்லது தமிழ் நாட்டில் பிறந்து (இப்புராணங்களின் சில பாடமுறைகள் குறிப்பாகக் காவிரியிலும் தாம்பிரபரணியிலும் இக்குழந்தை பிறந்ததாகக் கூறும்) தென்னகம் எங்கும் சென்று வளர்ந்து குஜராத்தினை அடையும் போது முதியவளாக மாறுகிறாள் என விவரிக்கின்றன. தமிழ் நாட்டு ஆழ்வார்களாலும், நாயன்மார்களாலும் உலகுக்களிக்ப் பெற்ற பக்தி

நெறியினையே இவ்வுருவகம் உறுதியாகச் சுட்டி நிற்கிறது எனலாம். தமிழகத்தின் இப்பக்தி இயக்கத்தில் பலவேறு போக்குகளைக் காண்கிறோம். இந்நெறி அனைத்திந்தியாவிலும் சென்று பரவ் அவ்வப்பகுதிகளில் பிரிக்க முடியாத ஓரியல்பாக அமைந்து விட்டது எனலாம். இவ்வாறு நாம் கூறும்போது நாட்டின் பலபகுதிகளிலும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் காணப்பெறும் இவ்வியக்கத்தின் சில தன்மைகளையே நாம் சுட்ட முடிகிறது. எனவே தமிழகத்தில் இவற்றிற்கான தோற்று வாய்களைக் கண்டறிகின்ற நிலையிலே ஒரு பொதுவான தொகுப்பு உருவமே இங்குக் காட்டப்பெறுகிறது. அப்போதும் இவை அனைத்துமே ஓராசிரியரிடம் விளங்குகின்றன என்று கொள்ளக்கூடாது.

(அ) தொண்டு : தமிழகத்தில் பக்திநெறி துவக்க நிலைகளிலே வெறும் உணர்ச்சிக் கூப்பாடாக அமையவில்லை. உணர்ச்சி வெளியீடாக மட்டுமே அமையவில்லை; அறிவாராய்ச்சி நிலை மறக்கப்படவும் இல்லை. பொதுவாக மனிதனில் கடவுளைக் காணல் என்ற கருத்தே வலியுறுத்தப் பெற்றது எனலாம். மக்களின் சேவை இறைவனின் சேவையாயிற்று. இவ்வகைச் சேவையில் 'கைத்தொண்டு' புரிவது தெய்வீகமாகவே கருதப்பெற்றது.

(ஆ) உலக மறுப்பின்மை : உலகின் மீது பற்று இல்லாமலிருத்தல் என்ற கொள்கை வலியுறுத்தப் பெற்றாலும் எந்த அடியாரும் உலக வாழ்வை மறுத்துப் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்று கூறவில்லை. சில அடியார்கள் திருமணம் ஆனவர்கள். அவர்கள் மனைவியரும் அவர்களைப் போலவே புகழும் பெற்றார்கள். சைவ சமயத்தில் பெண் அடியார்களான காரைக்கால் அம்மையாரும் வைணவத்தில் ஆண்டாளும் விளங்குகிறார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் பழுத்த அடியார்கள்; ஞானிகள்; சமயவழி நின்று இறைவனைக் காணத்துடித்த சித்தர்கள். இவர்களது பாடல்கள் அவர்கள் கண்ட கடவுள் அனுபவத்தை நமக்குக் காட்டி நிற்பன. இறைவனது திருவிளையாடலாகவும், அவனது அருளின் பருவடிவாகவும், நாம் உய்தி பெற அமைக்கப் பெற்ற சிறந்ததொரு பள்ளியாகவும் விளங்குகிற இவ்வுலகம் கடவுளின் ஒரு பெரிய அவதார வடிவமாக முழு அழகுடன் மிளிக்கின்றது.

“மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம்” எனப்பாடுகின்றார் ஞானசம்பந்தர். இந்நோக்கிலேயே அவர் இறைவனின் கோயில்களைச் சுற்றிள்ள இயற்கையழகின் சிறப்பையெல்லாம் உணர்ந்து நயந்து

போற்றிப் பாடுகின்றார். குழந்தைகளைத் தெய்வச் சின்னங்கள் என்றும் மலைநிலத்திலே ஓர் இளம் பாமரத்தாய் தன் குழந்தைக்காகப் பாடும் தாலாட்டால் மனம் கவரப்பட்டுத் திருவீழிமிழலை என்ற கற்கோயிலே உலகிற்கு வந்தது என்றும் திருஞான சம்பந்தர் கவிதையுணர்வோடு பாடுகின்றார்.

(இ) இசை : பொதுவாக இப்பக்தர்களின் பாடல்கள் இசைப்பாடல்களாக அமைந்தன. திருஞானசம்பந்தர் இசையினால் மனமாசுகள் எல்லாம் நீக்கப்பட்ட நிலையில் இதயம் தூய்மையில் மலர்ந்து இறைவனின் தூய ஒளியினை வெளிக்காட்டி நிற்கிறது என்பர்.

(ஈ) ஓரினம் : கடவுள் தொண்டர்கள் அன்பும் தொண்டும் நிறைந்த ஓரினத்தவர் ஆவர். அவர்கள் சாதிப் பிரிவினைகளையும் அவற்றின் உயர்வு தாழ்வுகளையும் நம்புவதில்லை. நந்தனார் போன்ற அரிஜனர் இறைவனால் விரும்பப்பட்டவர். திருப்பாணாழ்வாரைக் கோயில் கருவறைவரை கொண்டு சென்றது போலத் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் போன்றோரைச் சம்பந்தர் போன்ற ஞானிகள் தூய வேள்வியறைக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். திருமூலர் “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என அறைகூவி நிற்பர். வைணவர்கள் ஆண்டவனின் அடியவர்களைத் “தொண்டர்க்குலம்” என்பர். மைசூர் மாநிலத்தில் உள்ள மேல்கோட்டை என்ற இடத்தில் உள்ள கோயிற் கதவுகளை அரிஜனங்கள் உட்பட எல்லோருக்கும் திறந்துவிட்டார் இராமானுசர் என்பர். இன்றும் இக்கோயில் அரிஜனங்களுக்காகத் திறந்துவிடப்படுகிறது. ஆனால் இராமானுஜருக்குப் பின் மீண்டும் தீண்டாமைக் கொள்கையும் சாதிக் கட்டுப்பாடுகளும் மக்களிடையே தலை தூக்கியதன் விளைவாக ஆண்டுக்கு ஒருமாதம் மட்டுமே அவர்களுக்காகத் திறந்துவிடப்பட்டிருந்தது.

(உ) அன்பும் அனுபூதியும் : பக்தர்கள் திருமணத்திற்கு முன்னும் பின்னும் காதல் வாழ்வில் மக்கள் பயன்படுத்தும் மொழியினையும் பயன்படுத்தினர். ஆனால் சிற்றின்பம் என்கிற அளவுக்கு அவர்கள் இறங்கிவிடவில்லை. இறையனுபவம் என்பது ஏதோ சில குறியீட்டு மொழிகளாலன்றி வேறு எவற்றாலும் விளக்க முடியாத நிலையிலே இறைவன் மீது காதல் என்ற நிலையில் அதனை விளக்குவது எளிதாக அமைந்தது. திருமூலர் துணிவாக இறைவனைக் காதல் அல்லது அன்பு என்பதனோடு ஒப்பிடுகிறார். சங்கத்து அகப்பாட்டுக்கள் அன்பு என்பதனையே அடிப்படையாகவும், உலகத்திற்கெல்லாம் பொதுவாகி நின்று உள் நின்று ஒளிரும் உண்மையாகவும் கொண்டன. இந்த அன்பினது பல்வேறு

கூறுபாடுகளையே தலைவன் தலைவி வாயிலாக அவைபாடுகின்றன. குறுகிய கால எல்லைக்குள் அடங்கிப் போகிற ஒரு குறிப்பிட்ட ஒன்றனைக் கூறாது உலகத்தை உள்ளடக்கிய பொதுவான பரந்த நோக்கமே அங்கு வலியுறுத்தப் பெற்றது. ஆழ்வார்களாலும், இறைவனையும் அன்பையும் ஒரு சேர்க்குறிய திருமுலரைப் பின்பற்றிய அடியார்களாலும் போற்றப்பட்டது. இந்த குறிக்கோள் வடிவமான அன்பே நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் இறைவன்மாட்டுத் தங்களுக்குள்ள அன்பினையே பாடினார்கள். இவ்வாறாகச் சங்க காலம் தொடங்கிப் பாரதியார் வரை இவ்வன்பு நெறிப் பாடல்களில் ஒரு தொடர்ச்சியினைக் காண்கிறோம்.

(ஊ) பொருளில்லாச் சடங்குகள் : பத்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருக்கலாம் எனக் கருதத்தக்க சித்தர்களுள் குறிப்பாகச் சிவவாக்கியர் சடங்குகளை அவற்றின் குறியீட்டுப் பொருள் புரியாது கண்முடித்தனமாகத் தொடர்ந்து பின்பற்றப்படுவதைக் கண்டித்துள்ளார். சிலையை ஒரு குறியீடாகக் கருதாது, உண்மையாகக் கடவுளே என்று மயங்குகின்ற போது அது அறிவாராய்ச்சிக் கொவ்வாத மூடபக்தி ஆகிறது. சிவ வாக்கியர் கூற்றுப்படி உள் நிறைந்து இயங்கும் இறைவனையுணராது வெறும் சிலையை வணங்குதல் பயனற்றதேயாம். எங்கும் நிறைந்து இலங்கும் இறைவனையுணராதார்க்குப் புண்ணிய ஆறுகளில் நீராடுதல் போன்ற குருட்டுத் தனமான நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் செய்யும் சடங்குகள். எல்லாம் பயனற்றவையே என்கின்றார் அப்பர் பெருமானும். ஆனால் நிர்க்குண வழிபாட்டு முறையும் சகுண வழிபாட்டு முறையும் வேறு பிரித்துக் காட்ட முடியாதபடி அவர்கள் பாடல்களில் பின்னிப்பிணைந்துள்ளன. இப்புலவர் பெருமக்களும் ஞானிகளும் ஒரு முறையிலிருந்து மற்றொரு முறைக்கு எளிதில் மாறிச் செல்கின்றனர். சகுண வழிபாட்டு முறையை இறுதி முடிவாகக் கொள்ளாத அத்வைதிகள் கூட இம்முறையைச் சாடவில்லை. சகள, நிஷ்கள வழிபாட்டு முறைகளும் கூடச் சிலபோது பேசப்படுகின்றன. இராமானுசர் கருத்துப்படி எங்கும் இறைவனை ஒருவன் உணர்கின்ற போது உலகில் காணும் அழகு வடிவங்கள் எல்லாம் இறைவனின் இயல்புக் கூறுகளில் ஒன்றான அழகு அல்லது செளந்தர்யத்தின் அவதார வடிவங்களேயாம். அழகு பற்றி இக்கருத்தைக் கூறும்போது இதனாலேயே குருட்டு வழிபாட்டு முறையினைச் சரியானதென்று கருதுவதாகக் கொள்ளக்கூடாது.

(எ) அரசியலும் மதமும் : எப்போதுமே அரசியலுக்கும் மதத்துக்கும் பூசல் இருந்ததில்லை. ஆனால் தெய்வீகம் போற்றும் புலவர் ஆளும் அரசனிடத்தே தெய்வத்தைக் காண்கிறார். எனவே அரசனை விஷ்ணுவின்

பிரதிநிதியாகவே கண்டார்கள். அரசர்களின் ஈமச் சடங்குகள் முடிந்தவுடனே எஞ்சி நிற்பனவற்றின் மீது கோயில்கள் எழுப்பப்படுகின்ற வழக்கத்தினையும் காண்கிறோம். இவ்வகைக் கோயில் பள்ளிப்படைக் கோயில் எனப்பெறும். ஆனால் இவ்வழக்கம் கீழைக்கடல் நாடுகளில் காணப்பெறும் தேவராஜ நெறி அளவுக்கு வளர்ச்சியடையவில்லை. அரசியலுக்கும் மதத்துக்கும் பூசலில்லை என்று கண்டோம். ஆனால் புத்த மதத்தவரும் சைனரும் கொண்ட உலக மறுப்புக் கொள்கையைப் பின்னர்ச் சைவர்களும், வைணவர்களும் எதிர்க்க வந்தபோது இப்புத்த மதத்தினரும் சைனரும் அப்போது ஆண்டுவந்த அரசர்களோடு தமக்கிருந்த செல்வாக்கினைச் சைவ வைணவரின் பேரெதிர்ப்பினுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்தினர் எனக் கருத இடமிருக்கின்றது. பல்லவ அரசன் மகேந்திரவர்மனும் பாண்டிய மன்னன் நெடுமாறனும் சைன மதத்தை மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு பின்பற்றியோர். இப்பாண்டிய அரசனைச் சைவ சமயத்திற்கு மாற்றும் முயற்சியில் வெற்றி கண்டார் திருஞான சம்பந்தர். மகேந்திர வர்மனால் போற்றப் பெற்ற சைனர்கள் கொண்டிருந்த பகைமையின் காரணமாகப் பின் பெருந்தொல்லைகளுக்கு ஆளானார் அப்பரடிகள் என்பது மரபு. அப்பரே பாடுகின்றார்: “யாமார்க்கும் குடியல்லோம்.” இந்த மனப்பான்மை இருபதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தேசிய கவி பாரதியாரின் பாடல்களில் ஒளி சிறந்து நிற்பதனைக் காணலாம். இவையன்றி இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகச் சில செய்திகளையும் காண்கிறோம். எடுத்துக் காட்டாகப் ‘பக்தர்களைப் போற்றாவிடில் நாடு அழிவுறும்’ என்று திருமுலர் திருமந்திரத்தில் பாடுவதனைக் காட்டலாம். இப்பாடற் கருத்து பாபரையும் அன்றைய அரசர்கள் பின்பற்றிய போர்க் கொலையினையும் எதிர்த்த குருநானக்கின் முழக்கத்தை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

2. பிற இடங்களின் பக்தி நெறியில் கூறுகள் (Aspects of Bhakti wit)

இந்தியா முழுவதும் பரவிய பக்திநெறியின் துவக்க நிலை தென்னிந்தியாவே என்பதனைக் காட்டுவதற்காகவே மேற்கூறிய பக்திநெறியின் சில போக்குகள் - அவை சிறு வரவிறையாயினும் - இங்குச் சுட்டப்படுகின்றன. பிற்பட்ட வகுப்பாரிடையே தோன்றிய ஞானிகள் புகழ் பரப்புவதற்காகச் சாதி முதலான வேற்றுமைகளை வெறுத்தல், மகாராட்டிரம், ஆந்திரா, கருநாடகம், வட இந்தியா ஆகிய இடங்களில் காணப்பெறும் அறன் வலியுறுத்தல், அறிவின் உறுதியான தெளிவு, மக்களின் தொண்டே ஆண்டவன் தொண்டு என்று கொள்ளும் தூய ஞானத்தின் உணர்ச்சி ஒளி ஆகியனவற்றைத் தமிழ் நாட்டிலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டிலும் நாம் காணலாம்.

3. தொடர்பு

ஆந்திராவோடும், கருநாடகத்தோடும் தமிழரின் தொடர்புகள் இருந்தன. தமிழ்ச் செல்வாக்கு சாளுக்கியர்க்குச் சென்றிருக்கலாம். பின்னே மராட்டிய ஆட்சியின் ஒரு பகுதி தஞ்சையில் இருந்த போது இச் செல்வாக்கு நேரடியாகவே நிகழ்ந்தது, இதன் விளைவாகத் தென்னிந்திய சைவ வைணவக் கதைகள் தஞ்சையில் தோன்றிய மராத்திய இலக்கியத்துள்ளும் புகுந்தன.

4. உலகப் பொது நோக்கு

பிற்காலத்தே வெளிநாட்டுச் சமயப் புகுத்தல்களை எதிர்க்கும் முகமாகச் சிலபோது பொறுத்துப் போகும் தன்மையின்மையும் குறுகிய நாட்டுப் பற்றும் காணப் பெற்றாலும், பொதுவாக ஓர் உலகப் பொது நோக்கும் இருந்து ஒருலகம் என்ற கருத்து வலியுறுத்தவும் பெற்றது. பிறரும் இந்திய ஒருமைப் பாட்டினை வலியுறுத்தியுள்ளனர். தமிழ் நாட்டில் இவ்விந்திய ஒருமைப்பாடு என்ற கருத்திற்கு மேலாக உலகப் பொதுநோக்கு என்ற கருத்தும் நிலவியது. “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்று பாடுகிறார் சங்கப் புலவர் பூங்குன்றனார். திருவள்ளுவர் இவ்வலகப் பொது நோக்கினைக் கொள்வதே கல்வியின் பயன் என்கின்றார். “யாதானு நாடாமா லுராமா லென்னொருவன் சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு” - திருவள்ளுவர். “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்பார் திருமுலர். ஒளவையார் “சாதியிரண்டொழிய வேறில்லை” எனப் பாடுவார். சுந்தரர் தமிழகத்தில் சாதி, பிரிவு, பால், வயது வேறுபாடுகளின்றி ஏதாவது ஒரு வழியில் மக்களுக்குத் தொண்டு செய்வதே இறைவனுக்குச் செய்யும் தொண்டு எனக் கருதிக்கொண்டு இந்நெறிக்காகத் தங்கள் வாழ்வையும் உறவினர்களையும் கூட உதறிவிடத் துணிந்து நின்ற பெருமக்களின் பெயர்களையெல்லாம் பாடிச் செல்கின்றார். இவ்வாழ்த்தும் வணக்கமும் தம்காலத்தே தாழ்வுற்ற நிலையிலிருந்த தமிழகத்திற்கு இறையருள் நிறைய உண்டு என்ற உறுதிகூறி நம்பிக்கையை உண்டாக்கவே ஆம். “அப்பாலும் அடிசார்ந்தார்” என்ற இவ்வழகிய தொடருக்கு நாயன்மார்களைப் பற்றிக் காவியமாகப் பாடவந்த சேக்கிழார் இவ்வாறெல்லாம் பொருள் கொள்கின்றார். சேக்கிழார் தம்முடைய பெருங்காவியத்தின் முதலிலும் இடையிலும் முடிவிலும் “உலகெலாம்” என்ற தொடரைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இறைவனே இத்தொடரைச் சேக்கிழாருக்கு உணர்த்தி யருளினான் என்பது மரபு. இது இங்கு நாம் விளக்குகிறபடி தமிழகம் கூறிக் கொண்டிருக்கும் உலகப் பெருஞ் செய்தியை

உள்ளடக்கியது போல உள்ளது. விஜய நகர ஆட்சிக் காலத்தே வாழ்ந்த அருணகிரி நாதர் இதனைப் பாடுகின்றார். சமரச சன்மார்க்கம் அருளிய இராமலிங்க அடிகள் திருமுலரைப் போலவே கடவுளைத் தந்தையாகவும், மக்களைக் குழந்தையாகவும் கூறி இவர்களை எல்லாம் ஒருங்கு இணைப்பது ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு எனப் பாடுவர்.

5. நாடோடி ஞானிகள்

இவ்வுலகப் பொதுநோக்கு என்னும் கொள்கையினை இந்திய ஞானிகள் இந்தியாவில் மட்டுமன்றிப் பிற நாடுகளிலும் சென்றுலவிப் பரப்பினர். விரைவாகப் போக்குவரவிற்குத் துணைபுரியத் தக்க வசதிகள் இல்லாத அந்தப் பழங்காலத்தே இக் கொள்கை இந்தியாவிலும் பிறநாடுகளிலும் இந் நாடோடி ஞானிகளால் பரவியது என்பதை எண்ணும்போது வியப்பாகவே உள்ளது. திருஞான சம்பந்தரும், சுந்தரரும் இலங்கைக்கும், இமாலயத்திற்கும், அங்குள்ள கேதாரத்திற்கும் சென்றிருக்க வேண்டும். திருமங்கையாழ்வாரும் வடபுலத்திலேயுள்ள பெரும் வைணவத் தலங்களான நைமிசாரண்யத்திற்கும் பத்ரிநாத்திற்கும் சென்றிருக்க வேண்டும். சங்கரரும் இந்தியா முழுவதும் சென்றிருந்தார். பின்னர் இராமானுஜரும் மணவாள மாமுனிகளும் பிற அறிஞர்களும் ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களை உலகெங்கணும் பரப்புவதில் பெரு வெற்றி கண்டனர். இதன் விளைவாக விசிஷ்டாத் வைதம் என்கின்ற தத்துவம் அத்வைதம் போல அனைத்திந்தியாவும் போற்றும் ஒரு தத்துவமாக ஓங்கியது. தமிழ் நாட்டிற்குப் புறம்பே இக் கொள்கையினைப் பின்பற்றி வாழ்ந்த பெருமக்கள் ஆழ்வார்களின் பாடல்களையெல்லாம் தெலுங்கர் தம் தெலுங்கு எழுத்துக்களிலும், கன்னடர் கன்னட எழுத்துக்களிலும், இந்தி பேசுவோர் இந்தியிலும், குஜராத்தியர் குஜராத்தியிலும் பின்னர் வங்காளியர் வங்காளத்திலுமாக மாற்றி எழுதித் தொண்டு புரிந்தனர். இவ்வாறு இப் பக்தி நெறி தென்னிந்தியாவிலும் வட இந்தியாவிலும் சென்று பரவக் காணமாயிருந்தவர் இந்த நடமாடும் கடவுள் திருக்கூட்டத்தினரேயாம். புத்த மதம் உலக மதமாகப் பரவியதன் விளைவாக விளைந்த விளைவே இதுவும் எனலாம். இவ்வாறாகத் தென்னிந்தியச் செல்வாக்கு இந்தியாவில் மட்டுமன்றி இலங்கையிலும் கீழைக் கடல் நாடுகளிலும் விளங்கக் காண்கிறோம்.

6. இப் பரவலைப் பற்றிய மரபுகள்

இவ்வகைப் பரவலே பின்னர் இராமானுஜரின் தத்துவ மரபிற்கும் இராமானந்தரின் மரபிற்கும் இடையே தொடர்புள்ளது என்ற கதைக்கும் கம்பரின் இராமாயணத்திற்கும் துளசிதாசரின் இராமாயணத்துக்கும் தொடர்புள்ளது என்ற கதைக்கும் அடிப்படையாக அமைந்து வலுவேற்றி நிற்கிறது எனலாம். வட இந்தியாவிலிருந்தும் குருநானக், துளசிதாசர் போன்றோர் தென்னிந்தியாவிற்கு யாத்திரை வந்துள்ளனர். இன்றும் இவ்வுலகப் பொதுமை நோக்கு யாத்திரையாக வரும் பக்கிரிகளாலும், சித்தர்களாலும் பைராகிகளாலும், பிற ஆண்டவனின் அடியவர்களாலும் போற்றிப் பேணப்பட்டு வருகின்றது. இங்கு வலியுறுத்தப் பெறுவதெல்லாம் இவ்வகையான போக்கு தமிழ் நாட்டின் பக்தி இயக்கத்தில் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் இருந்தது என்பதே.

7. சித்தர்

உண்மை என்பது மதங்களுக்கும் விவாதங்கட்கும் கோட்பாடுகளுக்கும் சாதி வேறுபாடுகட்கும் அப்பாற்பட்டது என்ற கருத்தினை ஐயந்திரிபற இத்தமிழ் ஞானிகள் தெளிவாக்கியுள்ளனர். கடவுள் எல்லோருக்கும் பொதுவானவர். இவர்களது கடவுள் பற்றிய விளக்கமுறை “முசல்மான் இல்லை, இந்து இல்லை” என்று கூறிய பழைய குருநானக்கின் எதிர்மறை முறையிலல்லாது “அவனே எல்லாம்: அவன் எங்கும் இருக்கிறான்: ஒவ்வொருவரும் அவனுடையவரே” என்னும் உடன்பாட்டு முறையில் அமைந்ததாம். நம்மாழ்வார் ‘நரகமும் இறைவனே’ என்பர். நாத பந்த், சூ.பிக்கள், பக்கிரிகள், தென்னிந்திய சமயங்களைப் பின்பற்றிய அடியார்கள் ஆகியோரது தொண்டினால், சகிப்புத் தன்மையில்லாத கற்றவர் சிலர் போலல்லாமல் பாமரர்களிடையே எல்லா மதங்களையும் மதிக்கும் தன்மை என்ற மனப்போக்கு வளர்ந்தது. இம்மக்கள் இன்றும் பெருங்கூட்டமாக மசூதிக்கும், கிறித்தவக் கோயில்கட்கும், இந்துக்களின் ஆலயங்களுக்கும் சென்று மனத்துக்கண் மாசில்லாப் பெருமக்களின் ஆசிபெறக் கூடுகின்றனர். சித்தர் பாடல்கள் என்ற தமிழ்த் தொகை நூலில் பீர் முகம்மது போன்ற சூ.பிக்களின் பாடல்களையும் நாதா பந்தைச் சேர்ந்த கோரக்கர், மச்சேந்திரர் போன்ற நாதர்களின் பெயர்களையும் காண்கிறோம்.

8. பொதுவான அறிவாராய்ச்சிச் சூழல்

உருவ வழிபாட்டினை எதிர்க்கும் தமிழ் நாட்டுச் சித்தர்களைப்பற்றி முன்னரே குறிப்பிட்டேன். கன்னட மொழியில் “வசனகளு” எனப்பெறும் வீரசைவர்களின் பாடல்களும், தெலுங்கு நாட்டில் “பத்யங்கள்” எனப்பெறும் வேமனாவின் பாடல்களும் தமிழர்களுக்குச் சித்தர் பாடல்களையே நினைவூட்டும். இது பொதுவாக எங்கும் ஓர் அறிவாராய்ச்சிச் சூழலும் சிந்தனைப் போக்கும் பரவியிருந்தன என்பதற்குச் சான்றாகுமே தவிர ஒரு பகுதியிலிருந்து கருத்துக்களை இன்னொரு பகுதி கடன் வாங்கியது என்பதற்கான சான்றாகாது.

(ii) கம்பரின் இராமாயணம்

(i) கம்பன் : ஒவ்வொரு பகுதியினரும் ஒவ்வொருவிதமான கதை முறையைக் கொண்டிருந்தாலும் இராமாயணம் தங்கள் பகுதி இலக்கியமே என இந்தியாவின் பல பகுதியினர் தொடங்கித் தூரக் கிழக்கு நாட்டவர் வரை பலரும் உரிமை கொண்டாடுகின்றனர். இக்காப்பியத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு கம்பனுடையதேயாம். இதனைக் கடவுள் மனித அவதாரமாக வந்ததனை விளக்கும் நாடகக் காப்பியம் என்றும் கூறுவர். இதனைப் போன்றதொரு இலக்கியப் படைப்பு தமிழில் வேறு இல்லை. சைவ வைணவர்கள் மட்டுமன்றிக் கிறித்தவரும், முகம்மதியரும் கூட இதனைத் தலைசிறந்த செய்யுளிலக்கியம் எனப் போற்றுகின்றனர். மக்கள் பெருமளவில் இக்காப்பியம் முழுவதனையும் மனப்பாடமாகவே செய்து வாய்மொழி இலக்கியமாகவே வழங்கிவந்தமையினாலே இந்நூலின் புகழ் அது தோன்றிய காலத்திலிருந்து இன்றுவரை தமிழ் வழங்குமிடமெல்லாம் ஓங்கிய வண்ணமாகவே உள்ளது.

(அ) கன்னட நாட்டிலும் கேரளத்திலும்: தமிழ்ப் பகுதிகளிற் போன்றே கன்னட நாட்டிலும் கேரளத்திலும் இந்நூல் புகழ் பெற்று விளங்குவதுதான் இங்கு வியப்பு. கன்னட நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு கோயிலில் கம்பராமாயணத்தை விளக்க வகை செய்தமை பற்றிய செய்தியைப் பதினான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கன்னடக் கல்வெட்டொன்று தெரிவிக்கிறது. கேரளத்தார் கம்பனைக் கடவுள் நிலைக்கு உயர்த்தியிருப்பது கம்பனித்தேயும் நூலிடத்திலும் அவர்களுக்குள்ள பற்றினைக் காட்டுகிறது, இலங்கையில் இராம - இராவணப் போர் நிகழ்வதற்கு முன்னர் சிவபெருமான் இலங்கையைக் காவல் காத்து வந்த தூர்க்கையிடம் இராமன் எளிதாக இலங்கைக்குள் நுழைவதற்கேற்ற

வகையில் தன் இடத்தை விட்டு நீங்கிச் செல்லுமாறு கட்டளையிட்டார் என்றும், அது கேட்ட போர்க்கடவுளான துர்க்கை (ஒருவகையில் சிவபெருமானின் பத்தினியாவார்) சிவபெருமானிடம் நிகழ்ப்போகின்ற போர்களுக்கெல்லாம் முடிமணியாகக் கருதத்தக்க இராம - இராவணப்போரைத் தான் பார்க்கின்ற வாய்ப்பினைப் பறித்து விடவேண்டாம் என வாதாடினாரென்றும், அதற்குச் சிவபெருமான் தான் எழுதப் போகும் செய்யுள் இலக்கியத்திலே (ஏனெனில் செய்யுள் இலக்கியம் என்பது உண்மை வாழ்க்கை எனும் நாடகத்தில் பங்குபெறுவோர்க்கும் பார்ப்போர்க்கும் தெளிவாகாத பல உண்மைகளைக் காட்டிலும் மிகச் சுவையுடையதாயும் பேருண்மையை யடக்கியதாயும் விளங்குதலின்) பெருஞ் சுவை பயக்கத்தக்க வகையில் அப்போரினை அவள் காணலாம் எனச் சொன்னாரென்றும், சிவபெருமான் தாம் உறுதியளித்தது போலவே கம்பனாக உலகில் பிறந்து இராமாயணத்தை எழுதினார் என்றும் கூறுவது ஒரு மரபு. கேரளச் சிவன் கோவில்களில், குறிப்பாக வடகேரளத்தில், திருவிழாக்காலங்களில் இராமாயணக் கதையைத் தோற்பாவைக் கூத்தாக நடித்துக் காண்பிப்பதைக் காண்கிறோம். இவ்வாறாகக் கம்பராமாயணம் முப்பத்திரண்டு தோற்பாவை அல்லது நிழற் கூத்துக்களாக ஆக்கப்பெற்றது. திரைக்குப் பின்னாலிருந்து ஆண்மக்கள் பாடல்களை நாடகப் பேச்சு வழக்கிற்கேற்ற வகையில் சிறிது மாற்றிப்பாட அப்பாடல்களுக்கான உரையை அழகாகவும் நகைச்சுவையோடும் மலையாள மொழியில் விரித்துக் கூறுவர். இந்த முப்பத்திரண்டு நாடகங்களும் சிவபெருமான் துர்க்கைக்குத் தந்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்று முகத்தான் ஆக்கப்பெற்றன என்பது கருத்தாம். மறைந்த கவிமணி திரு தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்கள் தென்கேரளக் கோவில்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்கள் கம்பராமாயணத்தைப் படிக்கவும், விரிவுரை செய்யவும் நிவந்தங்கள் அளித்தமைக்கான சான்றுகள் கொண்டுள்ளன என்று என்னிடம் ஒருசமயம் சொன்னார்கள். ஆனால் இதுபோன்று தெலுங்கு நாட்டில் கம்பராமாயணம் வழக்கின்றி இருந்தமை வியப்பிற்குரியதே.

(ஆ) துளசிதாசரில் கம்பன் : வடஇந்தியாவில் துளசிதாசரின் “ராம சரித்மானஸ்” என்ற நூலில் கம்பராமாயணத்தின் செல்வாக்கு உள்ளது என்று கருதுவர். தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள தருமபுரம், திருப்பனந்தாள் மடத்தினர் இம்மடங்களைப் பின்பற்றும் குமரகுருபரர் காசிக்குச் சென்று கம்பராமாயணத்தை இந்தி மொழியில் விளக்கியதோடு மட்டுமன்றிக் கங்கைக் கரையில் ஒருமடத்தினையும் தோற்றுவித்தார் என்பர். குமரகுருபரர் இந்தியில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகள் வாயிலாகத் தமிழ்

மரபு இராமாயணத்தைத் துளசிதாசர் அறிந்திருக்கவேண்டும் எனச் சில தமிழறிஞர் கொள்வர். ஆனால் குமரகுருபரர் காசிக்கு வருவதற்கு முன்பேயே துளசிதாசர் தென்னாட்டிற்கு இராமேசுவரம் வரை வந்தபோது கம்பர் கண்ட இராமாயணத்தைக் கேட்டிருப்பார் என்பது இயலாத ஒரு செயலல்ல. துளசிதாசரே பிற இடங்களில் வழங்கும் கதை மரபுகளையெல்லாம் பயன்படுத்தியிருப்பதாகப் பாடுகிறார். அடுத்த நாள் வில் வளைத்துச் சுயம்வரம் நிகழ்வதற்கு முன்பே கம்பன் கண்ட இராமனும் சீதையும் ஒருவரையொருவர் நோக்கி அப்போதிருந்தே ஒருவரையொருவர் காதலிக்கவும் தொடங்கிவிடுகின்றனர். இத்தகைய திருமணத்திற்கு முந்தியதான காதல் அல்லது களவொழுக்கம் பழைய சங்க இலக்கியங்களால் பெரிதும் போற்றிப் புகழப்படுவது. இத்தகையதொரு நெறியினைத் துளசிதாசரும் சீதை பூசைக்குச் செல்லுமுன் இராமனைப் பார்த்ததாகக் கூறும்பகுதியில் பின்பற்றிக் கூறியிருப்பதே இங்கு முக்கியமாகக் கருதத்தக்கது.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த என்னுடைய நண்பர் திரு டாக்டர் சங்கராஜ் அவர்கள் துளசிதாசரிடத்தே காணப்பெறும் கம்பனின் செல்வாக்கை மிக விரிவாக ஆராய்ந்திருக்கின்றார். இனிக் கம்பராமாயணத்திலும் வால்மீகியின் செல்வாக்கு விளங்குவதை விரிவாக ஆயவேண்டுவதில்லை. எனினும் ஆழ்வார்கள் பாடல்களின் அடிப்படையிலும் நாடோடிக் கதைகளாகவும் நாடோடிப் பாடல்களாகவும் வழங்கி வந்தவற்றின் அடிப்படையிலும் கம்பன் தன் இராமகதையை மேலும் விரிவாக்கி மெருகூட்டியுள்ளான் என்பதை இங்குக் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். வங்காளத்தினைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்பெறும் “மஹிராவணா” கதையின் செல்வாக்கினையும் கவிஞர் கீர்த்திவாசரின் செல்வாக்கினையும் இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும். பிற்காலத்தே தமிழ்நாட்டுப் பெண்களிடையே புகழ்பெற்ற வாய்மொழி இலக்கியம் ‘மயில்ராவணன் கதை’. சைதன்யரின் மரபுடையோர் இக்கதையினைத் தமிழ்நாட்டிற்குக் கொண்டு வந்திருக்கலாம்.

நன்றி : தெ.பொ.மீயின் சங்கத்தமிழ்
(தமிழும் பிறபண்பாடுகளும், 1973)

காலம் பொன் போன்றது

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. காலம் குறித்த முதுமொழிகள்
3. காலமும் கடமையும்
4. காலத்தைப் பொன் செய்வோம்
5. காலத்தை வீணாக்காதீர்
6. முடிவுரை

காலம் பொன் போன்றது. அதனை நன்கு மதித்து வாழ்வதே மக்கள் தம் கடமையாகும். இதனையே பேரறிஞர் அண்ணாவும் “காலம் பொன் போன்றது: கடமை கண்போன்றது” என்றார். மக்கள் தம் வாழ்வுக்காலம் எல்லையுடையது. அதனை நாம் வரையறையிட்டு உரைத்தல் இயலாது. மனிதன் தன் இளமைப் பருவத்திலும் உறக்கத்திலும் முதுமையிலும் வாழ்வின் பெரும் பகுதியை இழந்து விடுகிறான். எஞ்சிய சிறு பகுதிக்காலமே அவன் தன் அறிவை வளர்த்திடவும் ஆளுமையை விருத்தி செய்யவும், பணிபுரிந்திடவும் வாய்ப்புக்கிட்டுகிறது. எனவே அவன் தனக்குக்கிடைக்கும் சிறுகாலத்தைப் பொன்போற் போற்றி மதித்து வாழ வேண்டிய கடப்பாடுடையவனாகிறான்.

‘பருவத்தே பயிர் செய்’, ‘இளமையிற் கல்’ என்ற முது மொழிகள் ஆழ்ந்த கருத்துடையன. அவை நம் முன்னோர் மொழிந்த அனுபவமொழிகளாகும். பயிர் செய்ய வேண்டிய காலத்திற் பயிர் செய்ய வேண்டும். வயலை உழவேண்டிய வேளையில் உழுது, விதை விதைத்து

பயிர் செய்யவேண்டியவன் உழவன். அவன் பயிர்செய்ய வேண்டிய காலத்தை விட்டுவிட்டுப் பின்னர் அறுவடை நிகழவேண்டிய காலத்தில் பயிர் செய்ய முற்பட்டால் என்ன விளையும்? பயிர் செய்ய வேண்டிய பருவத்திலேயே பயிர் செய்ய வேண்டும். இந்த உண்மையை நாம் ஒரு போதும் மறக்கக் கூடாது. ‘பருவத்தே பயிர் செய்’ என்னும் பழமொழி இதனையே நமக்கு உணர்த்துவதோடு காலத்தின் அருமையினையும் புலப்படுத்துகிறது.

‘இளமையிற்கல்’ என்னும் முதுமொழியும் இதனையே வலியுறுத்துகிறது. இளமைக் காலந்தான் கற்றலுக்கு ஏற்றகாலம். அக்காலத்தை நாம் தக்கவகையில் பயன்படுத்தத் தவறுவோமானால் பின்னர் அதன் அருமையினை நினைந்து வருந்த நேரிடும். “ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையாது” என்னும் மற்றோர் பழமொழியும் இதனையே நமக்கு உணர்த்துகிறது. எனவே ஒருவன் இளமைப்பருவத்தில் தவறாமல் கல்வியைக் கற்றுத் தேற வேண்டும். இளமையில் கற்கும் கல்வி ‘உரிய’ காலத்தில் செய்யும் பயிரைப் போன்றது. இளமைப்பருவத்தில் கல்வியைப் பெற்றவர் தம் வாழ்வில் பெரும் பயனடைவது திண்ணம். காலமென்பது கறங்குபோற் சுழல்வது. அதன் வேகத்தை அறிந்து, மேற்கொண்ட பணிகளில் வெற்றி பெற ஒவ்வொருமனிதனும் அயராது உழைக்க வேண்டும். ‘முயற்சி திருவினையாக்கும்’ என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. காலத்தை நன்கு பயன்படுத்திக் கடமையைச் செய்ய வேண்டும்.

ஆற்றலோடு காலமும் அறிந்து செய்தால், செய்தற்கு அரிய செயல் என எதுவுமில்லை என்பது வள்ளுவர்வாக்காகும்.

“ஞாலங் கருதினும் கைகூடும் காலம்

கருதி இடத்தாற் செயின்” என்பது திருக்குறள். உரிய காலத்தையும் இடத்தையும் ஆய்ந்தறிந்து செயற்பட்டால் உலகமே கூடக் கைக்குள் வந்து விடும் என்கிறார் வள்ளுவர். இதன் மூலம் காலமறிந்து செயற்படுவதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். ஆதலால் காலத்தின் அருமையை உணர்ந்து நாம் கடமையாற்ற முனைய வேண்டும்.

காலத்தைப் பொன் என மதித்து வரையறை செய்து வாழும் வாழ்வே உன்னத வாழ்வாகும். வையத்து வாழ்வாங்குவாழும் வழியும் இதுவேயாகும். உலகில் பெரும்பாலான நிகழ்ச்சிகள் யாவும் வரையறுத்தே செய்யப்படுகின்றன. எந்த நிகழ்வையும் குறிப்பிட்டபடி

குறிப்பிட்ட காலத்தில் நடத்தாவிட்டால், நாடாத்துவோர்க்குப் பொன்னான பொழுது வீணாகும். அதனால் மற்றவர்க்கும் தொல்லை ஏற்படும். காலத்தைப் பொன்னாகக் கருதிச் செயற்பட்டவர்களே வாழ்வில் உயர்வடைவர். இதற்குச் சான்றுபகர்வோர் பலருளர். அவர்களுள் பகுத்தறிவுத் தந்தை ஈ.வே.ரா குறிப்பிடத்தக்கவராவார். அவர் எதிலும் காலந்தவறாதவர்.

சிலர் காலத்தை வீணாக்குகிறார்கள். பொழுதே போகவில்லை என்று கூறுகிறார்கள். கிடைக்கும் பொழுதைத் தீய வழியில் - சூதாடுதல், மதுவருந்துதல் போன்ற பயனற்ற செயல்களில் செலவிடுகின்றனர். இவர்கள் தமக்குக் கிடைக்கும் பொன்னான நேரத்தை வீணாக்குவதுடன் பொருளையும் பொறுப்பற்ற நிலையில் பாழாக்குகின்றனர். பயனற்ற பேச்சுக்களைப் பேசிக் காலம் கழிப்போரும் இன்பக்களியாட்டங்களில் ஈடுபட்டுக் காலத்தை வீணாக்குவோரும் தமக்கும், தாம் வாழும் சமுதாயத்திற்கும் தீங்கே விளைவிக்கின்றனர். இங்ஙனம் பொன்னான நேரத்தைப் பாழடிப்போரே 'மக்கள் பதிகள்' ஆவர். முயற்சியோடு உழைப்பவர்கள், காலத்தைப் பொன் செய்பவர்கள் எக்காலத்திலும் வறுமையடைவதில்லை. 'முயற்சி தன் மெய்வருந்தக் கூலிதரும்' என்னும் ஆன்றோர் வாக்கை நாம் நினைவிற் கொண்டு உயர்ச்சியடைய முனைய வேண்டும்.

காலத்தின் அருமை தெரிந்து கடமை செய்வோரே ஞாலத்தில் சிறந்து விளங்குவர். உரிமையோடு வாழ விரும்பும் நாம் கடமையைச் செவ்வனே ஆற்றவேண்டும். இதனைக் கருத்திற் கொண்டு செயற்படின் வெற்றிப் பாதையில் வீறு நடை போட முடியும்.

பயன் மிக்க செயல்களைக் காலம் அறிந்து செய்வோர்க்குச் செல்லும் பாதை செவ்வனே அமைந்து செல்வம் நல்கும். அவர்தம் செயல்கள் யாவும் சிறப்புற அமையும். என்றும் புகழுடன் வாழ்வர். எனவே காலத்தைப் பொன் செய்ய அனைவரும் முற்படவேண்டும். காலத்தின் அருமை உணர்ந்து தம் செயல்களைச் செய்திட வேண்டும். காலத்தைப் பொன் எனக் கருதிச் செயற்படுவோமாக.

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள்

குறிப்புக்கள் :

1. முன்னுரை
2. வாழ்க்கைப்பின்னணி
3. மணிக்கொடி எழுத்தாளர்
4. தமிழ்ச் சிறுகதை மன்னனானார்
5. புதுமைப்பித்தனின் கதைப் பண்புகள்
6. பத்துறை ஆற்றலாளர்
7. இறவாத நூல்கள் பல தந்தவர்.
8. முடிவுரை

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் புதுமைப்பித்தன் என்னும் புனைபெயரில் புகுந்து கொண்டு தமது சிறுகதைகளால் இப்புலியைச் சொக்கவைத்தவர் சொ.விருத்தாசலம். சொக்கலிங்கம் பிள்ளை விருத்தாசலம் என்பது இவரது இயற்பெயராகும். ஆனால் தமிழறிந்தோர் மத்தியில் புதுமைப்பித்தன் என்னும் அவரது புனைபெயரே புகழ் பெற்று விளங்கியது.

சொக்கலிங்கம் பிள்ளை - பர்வதத்தம்மாள் தம்பதியினரின் புதல்வராக 25.04.1906இல் திருப்பாதிரிப்புலியூரில் விருத்தாசலம் பிறந்தார். தமது தொடக்கக் கல்வியைச் செஞ்சி, திண்டிவனம், கள்ளக்குறிச்சி ஆதியாம் இடங்களில் பெற்றார். தாசீல்தாராகப் பணியாற்றிய அவர் தந்தை பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்றதும் சொந்த ஊரான திருநெல் வேலிக்குத் திரும்பினார். திரு நெல்வேலி புனித.யோவான் பள்ளியிலும் பின்னர் திருநெல்வேலி இந்துக் கல்லூரியிலும் படித்து 1931இல் பீ.ஏ.பட்டதாரியானார்.

இயல்பாகவே எழுத்துத் துறையில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த விருத்தாசலம் பத்திரிகைகள் மீது மேற் கொண்ட பிரேமை காரணமாகப் பேனாவும் கையுமாகச் சென்னை பட்டணம் வந்து சேர்ந்தார். எழுத்துலகில் தனிக் கொடி ஏற்றினார். “மணிக்கொடி” சஞ்சிகை அவரது எழுத்துக்களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது. சமூகத்தில் நிலவிய கொடுமைகளை, சிறுமைகளை, மனித மனங்களில் ஒளித்திருந்த ஒழுக்கக் கேடுகளை, வெளியே காட்ட வெட்கப்பட்டுப் பொத்திப் பொத்திப் புரையோடிப் போய்ப் புழுத்துக் கிடந்த பெரிய இடத்துப் புண்களை யதார்த்தபூர்வமாக எல்லோர் முன்பும் எடுத்துப் பரப்பி வைப்பதுதான் எழுத்தின் தருமம் என எண்ணினார். தமது சிறுகதைகள் மூலம் இவற்றை வெளிப்படுத்தினார். “மணிக்கொடி” எழுத்தாளர் குழுவில் ஒருவரானார்.

தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கிய வகையில் வெவ்வேறு அடிக்கருத்துக்கள், உத்திகள் என்று சோதனை செய்து பார்த்ததன் மூலம் தமிழ்ச் சிறுகதைகளை உலக இலக்கியத் தரத்திற்கு உயர்த்தினார்.

தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் மேலை இலக்கியங்களின் தாக்கத்துக்கு இடமளித்தல், மரபுகளை எதிர்த்தல், புதிய சமூக மதிப்புகளை உண்டாக்குதல், இலக்கியத்தில் மனித வாழ்க்கைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தல், சிறுகதைகளில் யதார்த்தத்தைப் புகுத்துதல் என்று பல நிலைகளில் புதுமைப்பித்தன் கதைகள் படைத்தார்.

புராணக் கதைகளுக்கு நவீனத்துவத்தை ஏற்றிப் புது விளக்கம் கொடுத்தார். நனவோடை போன்ற புதிய உத்திகளைக் கையாண்டார். கருத்தின் வேகத்தையே முதன்மையாகக் கொண்டு வார்த்தைகளை வெறும் தொடர்பு சாதனமாக மட்டும் கொண்டு தாவிச் செல்லும் ஒரு புதிய நடையை உருவாக்கினார். இதன் மூலம் ‘தமிழ்ச்சிறுகதை மன்னன்’ என்று பேசும் பெருமைக்குரியவரானார்.

புதுமைப்பித்தன் பல்வேறு விதமான கதைகளை எழுதியுள்ளார். பயங்கரக் கதை, சமூக சித்திரம், புராணக் கற்பனையை ஆதாரமாகக் கொண்ட புதுக்கற்பனை, கேலிக்கதை, தத்துவக் கதை, கனவுக்கதை, வெறும் கதை இப்படி எத்தனையோ விதமான கதைகளை அவர் எழுதியுள்ளார். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கோணத்தில் பார்க்கப்பட்டு வெவ்வேறு வகையான விதங்களில் சொற் சித்திரமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. கதைக்கு ஏற்ப, உணர்ச்சிகளுக்கு ஏற்ப, கதாசிரியரின்

வீச்சுக்கும் கதை சொல்லிச் செல்லும் போக்கிற்கும் ஏற்றாற்போல நடையும் பல்வேறு வகையில் வளைந்து, நெளிந்து, துள்ளிப் பாய்கிறது. உயிர்த்துடிப்புடன் விளங்குகிறது. சிற்பியின் நரகம், பிரம்மராட்சம், வாழ்க்கை, கலியாணி, அகலையை போன்ற அவருடைய 'மணிக்கொடி' காலக்கதைகளிலே இவ்வுண்மையை நன்குணரலாம்.

கற்பனை ஆழமும், சிந்தனை வீச்சும், உணர்ச்சி வேகமும், அனுபவ மிகுதியும், கவி உள்ளமும் பெற்றிருக்கக்கூடிய வசனகர்த்தாவுக்கும் பாவை அடி பணிகிறது. உணர்ச்சியின் மாறுதலுக்கு ஏற்றபடி நடையும் கதிபெற்று மாறுகிறது என்பதைப் புதுமைப் பித்தனின் அன்றிரவு, காஞ்சனை, செல்லம்மா, சாப விமோசனம், கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும் ஆகிய கதைகள் நிரூபிக்கின்றன.

வாக்கியங்களில் சுற்றி வளைத்தும் திருகல் முறுகல் பண்ணியும் சொற்களை வைத்து விளையாடுகிற ஆசை, புதுமைப்பித்தனின் பிற்காலக் கதைகளில் ஒளிவீசக் காணலாம்.

“மருந்து என்ற சிறிய தடையுத்தரவிற்குப் பயந்து இத்தனை நாட்களும் பதுங்கியிருந்த வியாதிகள் மீண்டும் உறவாட ஆரம்பித்தன. (செல்லம்மாள்)

“ஐயோ! அது புன்சிரிப்பா? எலும்பின் செங்குருத்துகள்; ஐஸ் கட்டியைச் செருகிய மாதிரி என்னைக் கொன்று புரட்டியது அது.” (காஞ்சனை)

“வரணக் கடதாசி ஓட்டிய ஐப்பான் விளக்கு மாதிரியான சுடாத புகழ் வெளிச்சத்தில் உடம்பைக் கொஞ்சம் காயவைத்துக் கொண்டேன். (புரட்சி மனப்பான்மை)

இம்மாதிரி வாக்கியங்கள் புதுமை பண்ணவேண்டும் என்ற புதுமைப்பித்தனின் தாகத்தின் வெளிப்பாடாகப் படைக்கப்பட்டவை எனலாம். உவமைகளையும் உருவகங்களையும் புதுமைப்பித்தன் தனது கதைகளில் தாராளமாகக் கையாண்டுள்ளார்.

“வயது ஐம்பதுக்கு மேலாகியும் மார்க்கண்ட வாலிபம் சிறிது அசுரமோஸ்தரில்.”

‘வாலிபத்தில் பெண்கள் என்றால் அர்ஜுன ரசனை.’

“ஸ்டோர் மாளேஜர் கண்ணப்பநாயனார் ரகத்தைச் சேர்ந்த பேர்வழி. தனது இஷ்ட தெய்வத்திற்குத் தான் ருசித்துப் பார்த்துத்தான் சமர்ப்பிப்பார் - பெண்களை.”

“வலுவற்றவனின் புத்திக்கு எட்டாது நிமிர்ந்து நிற்கும் சங்கரனுடைய சிந்தனைக் கோயில் போல் திடமற்றவர்களின் கால்களுக்குள் அடைபடாத கையங்கிரியைப் பனிச்சிகரங்களின் மேல் நின்று தரிசித்தார்கள்.”

“தமது துன்பச்சமையான நம்பிக்கை வறட்சியை உருவகப்படுத்தின. பாலையைத் தாண்டினார்கள். தம் உள்ளம் போலக் கொழுந்து விட்டுப் புகை மண்டிச் சாம்பலையும் பழுதியையும் கக்கும் எரிமலைகளை வலம் வந்து கடந்தார்கள்.”

தமது மனம் போல ஓயாது அலை மோதிக் கொண்டு கிடக்கும் சமுத்திரத்தின் கரையை எட்டிப் பின்னிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

தம் வாழ்வின் பாதை போன்ற மேடுள்ளங்களைக் கடந்து வந்து விட்டார்கள்.

(சாபவிமோசனம்)

இப்படி நேரான நடையில் அழகாக அடுக்கிச் செல்லும் புதுமைப்பித்தன் சிக்கல்களும் பின்னல்களும் கொண்ட சொற்கோலம் தீட்டுவதிலும் ஆர்வம் காட்டினார். புதுமைப் பித்தனின் வாழ் நாளில் அவருடைய கடைசிச் சிறுகதையாகக் “கயிற்றறவு” பிரசுரமாயிற்று. ஒரு மனிதனின் எண்ண ஓட்டத்தையும் அவன் வாழ்விலும் அவனது சுற்றுப் புறங்களிலும் காலம் நிகழ்த்திய சித்துக்களையும் குறித்து அவன் நினைப்பதையும் அவனுடைய முடிவையும் இக்கதை வர்ணிக்கிறது. இதில் பெரும் பகுதி நனவோட்ட முறைப்படி எழுதப்பட்டுள்ளது.

இந்த உத்தியின் தனித்தன்மையை உணர்ந்து வெற்றிகரமாகக் கையாண்டிருப்பவர்களில் புதுமைப் பித்தனுக்கே முதலிடம் உரியதெனலாம். திருநெல்வேலித்தமிழை - அவ்வட்டாரத்தில் விசேடமாகத் திகழும் பழகு மொழியைத் திறமையாக எழுத்தில் கொண்டு வந்து உரைநடைக்கு ஒரு தனித்துவம் சேர்த்த பெருமை இவருக்குண்டு என்றாலது மிகையல்ல.

புதுமைப் பித்தனின் கதைகளைத் தொகுத்து நோக்கின் பின்வரும் பண்புகளை அவரது படைப்புக்களில் காணலாம்.

1. பெரும்பாலான கதைகள் யதார்த்தப் பண்புடையன.
2. பழைய கதைகளைப் புதிய நோக்கில் பார்ப்பன.
3. பேச்சு மொழியை நல்ல திறனுடன் கையாண்டமை
4. யாரும் தொடாத, வெளிச்சத்துக்கு வராது புரையோடிப் போயிருந்த சமூக வியாதிகளை கலை அழகோடும் அங்கதச் சுவையோடும் அறிமுகப்படுத்துதல்.
5. சாதி வேற்றுமை, விதவைக் கொடுமை, இளமை மணம், பொருந்தாத் திருமணம், மூடநம்பிக்கைகள் போன்றவற்றைச் சாடுந்திறன்.

இப் பண்புகளைப் பிரதிபலிக்கும் வகையிலேயே புதுமைப்பித்தன் தனது பெரும்பாலான சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். சிறுகதை “வாழ்க்கையின் சாளரம்” என்றார் புதுமைப்பித்தன். “சிறுகதை மன்னன்” எனப் போற்றப்பட்ட அவரது கதைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவகையில் சிறந்தனவாகவே மிளிர்கின்றன.

‘ஒரு நாள் கழிந்தது’ என்னும் கதை சமூக உணர்வுடைய கதைக்கு நல்லதொரு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறது. “பொன்னகரம்” என்னும் கதையில் அவரது தீவிர போக்கைக் காணமுடிகிறது. கிண்டலும் கேலியும் கலந்த அவரது உரைநடைச் சிறப்பை, நகைச்சுவை உணர்வைக் ‘கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும்’ என்னும் கதை வெளிக்காட்டுகிறது. ‘அகலிகை’, ‘தொண்டர் நாதன் தூது’ போன்ற பழைய புராணக்கதைகளைப் புதிய நோக்கில் புதுமை காணும் வகையில் அவர் படைத்துள்ளமையை உணரலாம். ‘அன்றிரவு’, ‘சாபவிமோசனம்’, ‘மகாமசானம்’ ஆகிய கதைகள் சூழ்நிலை, பாத்திர வர்ணனை, கதா பாத்திரங்களின் மன நிலை, உணர்ச்சிகளின் சித்திரிப்பு என்பனவற்றை உயிர்த்துடிப்புடன் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் படைப்பதோடு மட்டும் நின்ற விடவில்லை. 90 சிறுகதைகளைப் படைத்ததோடு கவிதை, கட்டுரை, மொழி பெயர்ப்பு, நாடகம், சினிமா என்னும் பல்வேறு துறைகளிலும் முத்திரை பதித்துள்ளார். அவரது உலகச் சிறுகதைகள் மொழிபெயர்ப்பு அற்புதமானது. உலகின் சிறந்த சிறுகதைகளைத் தமிழ் வாசகர்கள் படித்து மகிழ வழி சமைப்பது, புதுமைப்பித்தன் பன்முக ஆற்றல் வாய்ந்த அற்புத படைப்பாளி. அவரது ஆற்றல்களுக்கு நிகரேயில்லை.

சுருங்கக் கூறின் புதுமைப்பித்தன்:
 சிறந்த சிறுகதைச் சிற்பி,
 தலை சிறந்த கட்டுரையாளர்,
 நாடகாசிரியர்,
 கவிஞர்,
 மொழிபெயர்ப்பாளர்,
 திரைப்பட வசனகர்த்தா
 எனக் கூறிக் கொண்டே போகலாம்.

பலிபீடம், பிரேத மனிதன், அதிகாரம் யாருக்கு? ஸ்டாலினுக்குத் தெரியும், வாக்கும் வக்கும் (நாடகங்கள்), செல்லும் வழி இருட்டு (கவிதைகள்), புதுமைப்பித்தன் மொழிபெயர்த்த உலகக்கதைகள், பாஸிஸ்ட் ஜடாமுனி, அன்னை இட்டீ, புதுமைப்பித்தன் கவிதைகள், புதிய ஒளி, சித்தி, ஆண்மை, காஞ்சனை, புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள், சிற்றன்னை முதலான படைப்புக்களைப் புதுமைப்பித்தன் நல்கியுள்ளார். அவர் எழுதிய சிறுகதைகள் அனைத்தையும் தொகுத்து புதுமைப்பித்தன் கதைகள் என்னும் தலைப்பில் காலச்சுவடு பதிப்பகம் பாரிய நூலாக வெளியிட்டுள்ளது. காலத்தால் அழியாத - இறவாத நூல்கள் பல தந்த புதுமைப்பித்தன் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் அழியாத இடத்தைப் பெற்றுள்ளார் எனலாம். கமலாம்பாள் எனும் கற்பரசியின் மணாளனைப், புகழ்சால் புதுமைப்பித்தன் எனும் குணாளனை; தினகரியின் தந்தையை 30.06.1946இல் தமிழகம் இழந்தது.

42 ஆண்டுகளே அவர் இவ்வுலகில் வாழ்ந்த போதிலும் அவரது சாதனைகள் நிகரற்றன. அவரது படைப்புக்கள் சாகா வரம் பெற்றன வாகத்திகழ்கின்றன. அவை என்றும் வாசகர் நெஞ்சங்களில் புதுமைப்பித்தனை நினைவூட்டிக் கொண்டேயிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளையின் தமிழ்ப் பணிகள்

குறிப்புக்கள் :

1. முன்னுரை
2. பேராசிரியரின் கல்விச் சிறப்புக்கள்
3. தலைசிறந்த மொழியியலாளர்
4. புலமை மிக்க கவிஞர்
5. புனைகதை ஆசிரியர்
6. நாடக ஆசிரியர்
7. மனிதாபிமானம் மிக்கவர்
8. முடிவுரை

தலைசிறந்த மொழியியலாளனாக, கவிஞராக, புனைகதை ஆசிரியராக, நாடக ஆசிரியராக, கல்வெட்டாய்வாளராக, பன்மொழிப் புலமையாளராக விளங்கிய பெருமைக்குரியவர் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை. இலங்கைப் பல்கலைக் கழக வரலாற்றில் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பலரை உருவாக்கிய பெருந்தகை. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் ஆறு ஆண்டுகளும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருபத்து மூன்று ஆண்டுகளும் பலவகைகளில் பணியாற்றியவர். அவரது தமிழ்ப்பணிகள் பன்முகப்பட்டவை. காலவெள்ளத்தால் அழியாத, மறக்க வொண்ணாதவை.

கீழைத்தேய, மேலைத் தேயக் கல்வியினை நன்கு பயின்று அவற்றின் வழிப்பட்ட ஆய்வு நெறிகளை ஆற்றலோடு தம்மாணவர்க்குப் புகட்டிய நல்லாசான் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை என்றாலது மிகையல்ல.

02.03.1903இல் ஆயுர் வேத வைத்தியர் க.கந்தசாமிப் பிள்ளையின் ஏக புதல்வனாகத் துன்னாலையிற் பிறந்த கணபதிப்பிள்ளை, வடமொழி, தமிழ்மொழி வல்லுனரான முத்துக் குமாரசாமிக் குருக்களிடம் தமிழையும் வடமொழியையும் நன்கு கற்றார். தமிழிலும் வடமொழியிலும் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றார். தமிழிலக்கியம், தமிழிலக்கணம் ஆகியவற்றின் மீது கொண்ட ஆர்வமும் பற்றும் அவரிடத்தே வளரலாயிற்று.

1927ஆம் ஆண்டில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியிற் சேர்ந்தார். தமிழ்மொழி, வடமொழி, பாளி ஆகியவற்றைக் கற்றார். 1930 ஆம் ஆண்டில் கலைமாணி (B.A) ப் பட்டத்தினை முதற்பிரிவில் பெற்றார். கீழைத் தேய மொழியாராச்சிக்கான பரிசிலையும் பெற்றார். பின்னர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே வித்துவான் பாடநெறியிற் சேர்ந்து விபுலாநந்த அடிகளிடமும் சோழவந்தான் கந்தசாமி, போன்றோரிடமும் பயின்று வித்துவான் பட்டம் பெற்றார்.

பின்னர் இலண்டன் பல்கலைக்கழகம் சென்ற கணபதிப்பிள்ளை அங்கு பேராசிரியர் ரேனர் (TURNER) மேற்பார்வையின் கீழ் ஏழாம் எட்டாம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த தமிழ்க் கல்வேட்டுக்களின் மொழிநடை குறித்து ஆய்வு நிகழ்த்தினார். இவ்வாய்வு குறித்த ஆய்வேட்டுக்காகக் கலாநிதிப் பட்டத்தையும் பெற்றார். சமஸ்கிருதம், பாளி, ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, சேர்மனிய மொழிகளை அறிந்திருந்த கணபதிப்பிள்ளை ஈரானிய, மலையாள, கன்னட மொழிகளையும் கற்றிருந்தார். பன்மொழிப்புலமை மிக்கவராக 1936ஆம் ஆண்டு ஐலையில் திரும்பிய கலாநிதி கணபதிப்பிள்ளை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்றார்.

1942இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் தோற்றுவிக்கப்பட்டபோது அதன் தமிழ்த்துறைத் தலைவரானார். 1947இல் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிய சுவாமி விபுலாநந்தர் மறைவின் பின் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்ற கணபதிப்பிள்ளை 1962வரை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவர்கள் அனைவரதும் நன்மதிப்புக்கும் அன்புக்கும் உரியவராக விளங்கினார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் பேராதனைக்கு மாற்றப்பட்டபோது அங்கு தமிழ்த் துறைத் தலைவராக மட்டுமன்றி கீழைத்தேய மொழிப் பீடத்தின் தலைவராகவும் பணியாற்றினார். அவ்வேளையில் துணைவேந்தர் சேர்.நிக்கலஸ் அட்டிகலை வெளிநாடு சென்றபோது பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை பதில் துணைவேந்தராகவும் பணியாற்றினார். இங்கிலாந்தில் நடைபெற்ற பொது நலவமைப்பு நாடுகளின் துணை வேந்தர் மாநாட்டிலும் பங்குபற்றினார். இவை எல்லாம் பேராசிரியர் பெற்ற கல்விச் சிறப்புக்கள் எனலாம். உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி

மன்றத்தினைத் தோற்றுவித்தவர்களுள் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும் ஒருவர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மொழியாய்வுத்துறையில் மிக்க நாட்டம் கொண்ட இவரது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வு சாசனவியல் தொடர்பாகவே அமைந்திருந்தது. இவரது மொழியியல் புலமை யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழையும் மட்டக்களப்புப் பேச்சுத் தமிழையும் நன்கு ஆராய்வதற்கு வழிவகுத்தது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடான “இளங்கதிர்” இதழில் இவர் எழுதிய “ஊருக்கொரு பேச்சு” என்னும் கட்டுரை இதற்கு ஏற்ற சான்றாகும்.

மொழியியல், இலக்கியம், சாசனவியல், வரலாறு, சமூகவியல் முதலிய துறைகள் சார்ந்த பல கட்டுரைகளை இவர் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதியுள்ளார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயில்வோருக்கு கல்வெட்டியல் கட்டாய பாட நெறியாக அமைந்திருந்தது. இப்பாடத்தைக் கற்பிப்பவராகப் பேராசிரியரே விளங்கினார். ஈழநாட்டிலே கல்வெட்டியல் ஆய்விலே ஈடுபட்ட முதல் தமிழ் அறிஞர் என்ற பெருமையும் இவருக்குண்டு. இவர் எழுதிய, ‘இலங்கை வாழ் தமிழர்வரலாறு’ என்னும் சிறிய நூல் (‘சங்கிலி’ என்னும் அவரது நாடக நூலுடன் இணைந்தது) ஈழத் தமிழர் தம் வரலாற்றை அனைவரும் உணர்ந்திட உதவியது.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை மொழியாய்வாளராக மட்டுமன்றிச் சிறந்த கவிஞராகவும் விளங்கினார். கவிதைகளை எப்போதும் உயர் தமிழ் வழக்கிலேயே படைத்தார். அவரது ‘தூவுதும் மலரே’ என்னும் கவிதைத் தொகுதி இதற்குச் சான்றாகும். பழந்தமிழ் மரபைப் பின்பற்றி இவர் படைத்த மற்றொரு நூல் “காதலியாற்றுப் படை” என்பதாகும். யாழ்ப்பாண மண்வாசனை தவமும் இலக்கியமாக இது திகழ்கிறது. பருத்தித்துறையில் உள்ள காதலன் ஒருவனிடம் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள காதலியை ஆற்றுப்படுத்துவதாக காதலியாற்றுப்படை அமைந்துள்ளது.

கவிதைகளை ஆக்குவதிலும் அவற்றை இரசிப்பதிலும் பெருவிருப்புடையவர் பேராசிரியர். இதனை அவரது பின்வரும் கூற்றுக்களே நமக்கு உணர்த்துகின்றன. “இக்காலத்தில் நாவல், சிறுகதை முதலியவற்றின் மூலம் சமுதாய ஊழல்களையும் ஒழுக்க நெறியையும் எழுத்தாளர் உலகத்தார்க்குத் துலக்கிக் காட்டுவது போல நானும் சமுதாயத்திற் காணும் உயரிய பண்புகளையும் மட்டுமன்றித் தாழ்ந்த நிலைகளையும் இன்பதுன்பங்களையும் பாட்டிலே தீட்டிக்காட்டுவதில் உள நிறைவு கண்டேன். பாட்டின் மூலம் அழலாம். சிரிப்பிலும் பார்க்க அழுதலே கூடிய சுவையைக் கொடுக்கும். என்

வாழ்வில் நகையும் அழகையும் அதிகமாய் எழுந்த காலங்களில் தீட்டி வைத்தவையே இப்பாடல்கள். இவை எனக்கு இன்பத்தை ஊட்டின. இன்றும் ஊட்டுகின்றன.”

பேராசிரியர் கவிஞராக மட்டுமன்றிச் சிறந்த புனைகதை ஆசிரியராகவும் மிளிர்ந்துள்ளார். இவர் எழுதிய பூஞ்சோலை, வாழ்க்கையின் விநோதங்கள், நீராமகளிர் என்னும் நூல்கள் இதற்குச் சான்றாகும். தமிழ் நாடக வரலாற்றிலே பேராசிரியருக்குத் தனியிடம் உண்டென்றால் அது மிகையல்ல. ஈழத்து நாடக வளர்ச்சியை எண்ணிப் பார்ப்போர் பேராசிரியரை என்றுமே நினைவு கூர்வர். நாடகத் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு இவராற்றிய சேவை மகத்தானது.

நானாடகம், இருநாடகம், சங்கிலி, மாணிக்கமாலை என்பன பேராசிரியர் எழுதிய நாடக நூல்களாகும். முதலிரு நூல்களும் இலங்கைத் தமிழர் தம் சமுதாய நிலையைச் சித்திரிக்கும் வகையில் அமைந்தன. ‘சங்கிலி’ நாடகம் யாழ்ப்பாண அரசை ஆண்ட செகராசேகரன் என்னும் சங்கிலி மன்னனைக் கதாநாயகனாகக் கொண்டு ஆக்கப்பெற்றதாகும்’ மாணிக்கமாலை வடமொழியில் உள்ள ‘ரத்னாவளி என்னும் நாடகத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகும். பேராசிரியர் சமூக நாடகம், வரலாற்று நாடகம், மொழி பெயர்ப்பு நாடகம் என மூவகைப் பகுதிகளுக்கும் ஏற்றதாக இந் நாடகங்களை ஆக்கியுள்ளார். மாணிக்கமாலை தவிர்ந்த ஏனைய நாடகங்களில் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத் தமிழையே அவர் பெரிதும் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“பல்கலக்கமுக ஆசிரியர் என்றமுறையிலே பரந்த நோக்கினையும் உரத்த சிந்தனையையும் அவர் என்றும் தூண்டுபவராக விளங்கினார். பாடங்களைக் கற்பிப்பதோடும் விளக்குவதோடும் நின்றுவிடாது புதிய வினாக்களை எழுப்பி அவற்றுக்கு விடைதேடத் தூண்டுபவராகவும் புதிய கருத்து வெளியீடுகளின் பால் மாணவரை ஆற்றுப் படுத்துபவராகவும் திகழ்ந்தார்” எனப் பேராசிரியர் எஸ்.தில்லைநாதன் குறிப்பிட்டுள்ளமை பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் கற்பித்தற் திறனுக்குச் சான்றாக அமைகிறது.

சுருங்கக் கூறின் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை மொழியியலாளராகவும், சிறந்த சாசனவியலாளராகவும், கவிஞராகவும், புனைகதை ஆசிரியராகவும், நாடகாசிரியராகவும், நல்வழிகாட்டியாகவும் விளங்கினார். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவர் ஒரு சிறந்த மனிதாபிமானியாகவும் திகழ்ந்தார். அவரிடம் கற்ற மாணவர்களால் என்றும் மறக்கவொண்ணா மாமனிதராக விளங்கினார். அவரது தமிழ்ப்பணிகள் அவர் உருவாக்கிய பேராசிரியர்கள், மாணவர்கள் மூலம் தொடர்ந்து வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும் என்பது திண்ணம்.

தற்கால இலக்கியத்துக்குச் சிறுநிறைவுகள் கொடை

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. தமிழ் மறுமலர்ச்சியுற்றமை
3. சிறுநிறைவுகளின் தோற்றமும் பணிகளும்
4. சாதனை படைத்த சிறுநிறைவுகள்
5. சிறுநிறைவுகள் உருவாக்கிய எழுத்துச் சித்தர்கள்
6. முடிவுரை

மொழி வளர்ச்சிக்கும், அம்மொழி வளர்வதற்கும் வளம்பெறுவதற்கும் வகை செய்யும் இலக்கியங்களின் - இலக்கியத்தின் பல்வேறு வடிவங்களின் வளர்ச்சிக்கும் பத்திரிகைகள் நல்லமுறையில் துணைபுரிகின்றன.

தமிழ் மொழியின், தமிழ் இலக்கியத்தின், வளம் நிறைந்த வளர்ச்சிக்குப் பத்திரிகைகள் ஆற்றி வந்திருக்கின்ற - இப்பவும் ஆற்றி வருகிற பங்கு கணிசமானது.

அதிக அளவில் வாசகர்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் நடத்தப்படுகிற, ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகைகள் என்று சொல்லிக்கொள்கிற வணிகநோக்குப் பத்திரிகைகளும் தங்களால் இயன்ற அளவு இவ்வகையில் செயல்பட்டிருக்கின்றன என்பது ஒரு உண்மை ஆகும்.

அதே சமயம், அதிக அளவு வாசகர்களைப் பெற்றிராத போதிலும், இலட்சிய நோக்கோடும் கொள்கைப் பிடிப்புடனும், ஆற்றல் நிறைந்தோரின்

ஒத்துழைப்புடனும் நடத்தப்பெற்றுள்ள 'சிறுத்திழைகள்' - சிறு பத்திரிகைகள் என்று பேசப்படுகிற 'லிட்டில் மகலின்ஸ்' - தமிழ் மொழி புத்துயிர்ப்புடன் வளர்வதற்கும், தமிழ் இலக்கியம் தற்காலப் புதுமைகளோடு வளமும் வனப்பும் பெறுவதற்கும் பெரிதும் உதவியுள்ளன. இது வரலாற்று உண்மை.

தமிழ் மறுமலர்ச்சி இந்த 20ஆம் நூற்றாண்டின் இருபதுகளில் தொடங்கியது என்று வரலாறு எடுத்துக் கூறுகிறது. முப்பதுகளில் அது வலிமை பெற்றது.

முப்பதுகளில் இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் தீவிரம் கொண்டது. அதன் விளைவுகளில் ஒன்றாக இந்திய மொழிகளில் மறுமலர்ச்சி வேகம் தலைகாட்டியது. இந்த விழிப்புணர்வு உரைநடை வளர்ச்சிக்கு வகை செய்தது.

அச்சு இயந்திரங்களின் பரவுதலும், உரைநடை வளர்ச்சியும், விடுதலை இயக்க வேகமும் பத்திரிகைகள் வளர்வதற்கு உந்து சக்திகளாக இருந்தன என்றும் சொல்ல வேண்டும்.

கொள்கைப் பிடிப்பும் இலட்சிய வேகமும், புதுமைகள் செய்யும் துடிப்பும் பெற்ற திறமைசாலிகள், சமூகத்துக்கும் நாட்டுக்கும் கலைகளுக்கும் மொழிக்கும் நன்மை செய்ய முயன்றார்கள். ஆர்வத்துடன் உழைத்தார்கள். பத்திரிகைகளைத் தங்களுக்கு ஏற்ற சாதனங்களாகப் பயன்படுத்தினார்கள்.

சொல்லில், பொருளில், சொல்லும் முறையில் புதுமைகள் சேர்ப்பதில் ஆர்வமும், தேச விடுதலையிலும் சமூகச் சீர்திருத்தங்களிலும் தீவிர நாட்டமும் கொண்டிருந்த மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் 'இந்தியா, 'சக்கரவர்த்தினி' ஆகிய பத்திரிகைகள் வாயிலாகத் தமது எண்ணங்களை வெளியிட்டார். கவிதைகள், கட்டுரைகள் மூலம் தம் கருத்துக்களையும் சமூக விமர்சனங்களையும் எளிய நடையில் எடுத்துச் சொன்னார். வேகமும், உணர்ச்சியும், உயிர்த்துடிப்பும் கொண்ட எளிய இனிய நடைக்கு முன்மாதிரியாக அமைந்தன பாரதியாரின் எழுத்துக்கள்.

தமிழ் இலக்கிய நயங்களையும் வனப்புகளையும் வளங்களையும் 'ரசனாபூர்வ விமர்சன' முறையில் எடுத்துச் சொல்வதில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தவர் வ.வே.சு.ஐயர். தமிழ் மக்களுக்கு நாட்டுப் பற்றும் வீர உணர்வும் புகட்டுவதிலும் அவர் அதிக ஆர்வம் உடையவராக இருந்தார்.

அவர் ஆரம்பித்து நடத்திய 'பாலபாரதி' இவ் வகைகளில் பணிபுரிந்தது. தமிழ்மொழி மறுமலர்ச்சி, இலக்கியம், கலை ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிக்கும், இலக்கிய விமர்சனத்தின் முன்னேற்றத்துக்கும் இச் சிற்றிதழ் தன்னால் இயன்ற அளவு உழைத்துள்ளது.

தமிழ் நாவலுக்கு முதன்முதலாக இலக்கியத் தகுதி சேர்த்த படைப்பாளி என்ற சிறப்பைப் பெற்றவர் பி.ஆர்.ராஜமையர். 'கமலாம்பாள் சரித்திரம்' என்ற நாவல் எழுதிப் புகழ்பெற்றுள்ள அவரது பத்திரிகையின் பெயர் 'விவேக சிந்தாமணி'. அதில் பிரசுரமான தொடர்கதை, கட்டுரைகள் முக்கியத்துவம் உடையன.

ராஜமையரின் சமகாலத்தவரும், 'பத்மாவதி சரித்திரம்' என்ற நாவலின் ஆசிரியருமான பெருங்குளம் அ.மாதவையா சமூக சீர்திருத்த நோக்குடன் எழுதிய இலக்கியவாதி. இந்த நோக்கில் அவர் பல நாவல்களும், 'குசிகர் குட்டிக்கதைகள்' என்ற தலைப்பில் கதைகளும் எழுதினார். தமது எழுத்துக்களை அவர் தம்முடைய 'பஞ்சாமிர்தம்' என்ற பத்திரிகையில் வெளியிட்டு வந்தார்.

பாரதி வழியில் நாட்டுப்பணி, சமூக சேவை, இலக்கிய வளர்ச்சி ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டிருந்தவர் சங்கு சுப்பிரமணியன். 1930களில், காலணா விலையில், 'சுதந்திரச் சங்கு' என்ற இதழை வெளியிட்டு மக்கள் மத்தியில் பாதிப்பும் பரபரப்பும் ஏற்படுத்தினார் அவர்.

தேச விடுதலைப் போராட்டத்தில் 'சுதந்திரச் சங்கு' தீவிரப் பங்கு ஆற்றியது. விறுவிறுப்பும் வேகமும் நிறைந்த கட்டுரைகளும், குத்தும் கிண்டல் மயமான கார்ட்டூன்களும் அதில் வெளிவந்தன. அதன் விளைவாக, அன்றைய பிரிட்டிஷ் ஆட்சியினரின் அடக்குமுறைக்குச் 'சங்கு' இலக்காயிற்று.

பின்னர், 1932-இல், 'தமிழ்த் தொண்டுதான் சங்குக்கு மூச்சு' என்று அறிவித்தபடி 'சுதந்திரச் சங்கு' மீண்டும் தோன்றியது. சமூகப் பிரச்சினைகள் பற்றிய கட்டுரைகள், கதைகள், சிந்தனைகள் 'சங்கு'வில் இடம் பெற்றிருந்தன. படைப்பு இலக்கியத்தில் சாதனை புரிந்தவர்கள் என்று பிற்காலத்தில் போற்றுவதற்கு உரியவர்களான வ.ரா., ந.பிச்சமுர்த்தி, கு.ப.ராஜகோபாலன், தி.ஜ.ரங்கநாதன் முதலியோர் 'சுதந்திரச் சங்கு' இலக்கிய இதழில் எழுதினார்கள். புதுமைப்பித்தனின் ஆரம்ப காலக் கதைகள் சிலவும் அதில் பிரசுரம் பெற்றன. புதிய எழுத்தாளர்களின் வளர்ச்சிக்கு உதவும் வகையில் யோசனைகளும் கருத்துரைகளும் 'சங்கு' ஆசிரியரால் தொடர்ந்து எழுதப்பட்டுவந்தன.

அரசியல் விழிப்பு ஏற்பட்டு வந்த காலம் அது. மகாத்மா காந்தியின் ஒத்துழையாமை இயக்கம் மும்முரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. தேசீய விடுதலை உணர்வோடு, மொழி வளர்ச்சி பற்றியும் வலியுறுத்தப்பட்டது. அக் காலகட்டத்தில் தான் 'மணிக்கொடி' வார ஏடு பிறந்தது. கே.சீனிவாசன், வ.ரா., டி.எஸ். சொக்கலிங்கம் ஆகியோரின் கூட்டு முயற்சியில், அரசியல் இதழாக வளர்ந்த அதில் சிந்தனை வேகம் நிறைந்த கட்டுரைகளும், 'நடைச் சித்திரம்' என்ற பெயரில் அவர் எழுதிய வாழ்க்கைச் சித்திரங்களும் அதில் தான் வெளிவந்தன. ஒன்றரை வருட காலம் வரை இதழாக வந்த 'மணிக்கொடி' நின்று போயிற்று. பின்னர் 1935 - இல் பி.எஸ். ராமையாவின் பெரும் முயற்சியால் 'மணிக்கொடி' சிறுகதைப் பத்திரிகையாக மலர்ச்சி பெற்றது.

தமிழ்ச் சிறுகதைக்கு இலக்கியத் தன்மையும் வளமும் சேர்த்துப் புகழ் பெற்றுள்ள எழுத்தாளர்கள் 'மணிக்கொடி'யில் தங்கள் படைப்புகளை வெளியிட்டார்கள். புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன், ந.பிச்சமுர்த்தி, மௌனி, சி.சு.செல்லப்பா, பி.எஸ்.ராமையா முதலியவர்களின் கதைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

'மணிக்கொடிக்காரர்கள் தனி மனித வாத, கலை, அழகியல்வாதிகள். தம் சமூகத்துப் பெருமை, சிறுமை, குணம், குறைகளை ஆராய்வதில் கவனம் கொண்டிருந்தார்கள். தம் சமூகத்தின், குடும்பத்தின், பழக்க வழக்க விவகாரங்களுக்கு அவர்கள் வெளியீடு காட்டினார்கள். மணிக்கொடிக்காரர்கள் எல்லோருமே சோதனைக்காரர்கள். ஒவ்வொருவர் சோதனை வெவ்வேறு விதம். அவரவர் உலகம், பார்வை, உத்தேசம், மதிப்பு, வெளியீடு, அனுபவம், நடை, பாணி, வர்ணனை, தோரணை தனித்தனி விதமானது' என்று சி.சு.செல்லப்பா மதிப்பிட்டிருப்பது நினைவு கூரத் தகுந்தது.

'மணிக்கொடி'யின் தாக்கம் பின்னர் தோன்றிய இலக்கியப் பத்திரிகைகளில் வலுவாக இருந்தது. 'மணிக்கொடி' எழுத்தாளர்கள் - முக்கியமாக, புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன், மௌனி - பாதிப்பு பின்னர் தோன்றிய சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் நோக்கிலும் போக்கிலும் செயல்பட்டது.

இலக்கியம் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பது: இலக்கியம் வாழ்க்கையின் கண்ணாடி: இலக்கியம் என்பது வாழ்க்கையைக் காண உதவுகிற சாளரம் என்று இவ் இலக்கியவாதிகள் கருதினார்கள். மனித

உளப் போராட்டங்களையும், உணர்ச்சி நாடகங்களையும், ஆன்மீகத் தேடல்களையும் தமிழ் மறுமலர்ச்சி இலக்கியவாதிகள் அழகாகவும் ஆழமாகவும் எழுத்தில் சித்திரித்துள்ளனர்.

1936 - இல் சிறுகதை 'மணிக்கொடி' நின்று போனதற்குப் பிறகு, முப்பதுகளின் கடைசிக் கட்டத்தில் தோன்றிய ஒன்றிரு இலக்கியப் பத்திரிகைகளும், 1940களில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலக்கிய இதழ்களும் 'மணிக்கொடி'யின் பாதையைப் பின்பற்றின. 'மணிக்கொடி' எழுத்தாளர்கள் காட்டிய வழியிலேயே பெரும்பாலும் கதைகள் பலடக்கப்பட்டன.

1937 -38 - இல் க.நா.சுப்ரமணியம் நடத்திய 'குறாவளி', 1930களில் தோன்றிய 'கலாமோகினி', 'கிராம ஊழியன்', 'தேனீ' ஆகிய மறுமலர்ச்சி இலக்கிய இதழ்களும், 40களின் மத்தியில் இரண்டு வருட காலம், க.நா.சுப்ரமணியனை ஆசிரியராகவும் சி.சு.செல்லப்பாவைத் துணை ஆசிரியராகவும் கொண்டு வளர்ந்த 'சந்திரோதயம்' மாதம் இருமுறைப் பத்திரிகையும் 'மணிக்கொடி'யின் பாதிப்பைப் பெற்றிருந்தன.

1930களின் பிற்பகுதியில் தோன்றிய 'சக்தி' 1940களில் வித்தியாசமான ஒரு பத்திரிகையாக, நல்ல தரத்துடன் வளர்ந்து வந்தது. தமிழ்ப் புத்தக வெளியீட்டுத் துறையில் குறிப்பிடத்தகுந்த முன்னோடியாக விளங்கிச் சாதனைகள் புரிந்துள்ள வை.கோவிந்தன் நடத்திய மாதப் பத்திரிகை 'சக்தி', ஒரு சில கதைகள், ஒன்றிரண்டு கவிதைகள், அறிவியல் கட்டுரைகள், சிந்தனைக்கு விருந்தாகும் பலவித விஷயங்கள், ரசமான துணுக்குகள் மற்றும் தகவல்களையும் சேகரித்து வழங்கிய மாதப் பத்திரிகை அது. 'ரீடர்ஸ் டைஜஸ்ட்' பாணியில் வந்து கொண்டிருந்தது. தி.ஜ.ர. என்று அழைக்கப்பட்ட தி.ஜ.ரங்கநாதன் பல ஆண்டுகள் 'சக்தி'யின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். பின்னர், எழுத்தாற்றலும் சிந்தனைத் திறமும் அதிகம் பெற்றிருந்த எழுத்தாளர் சுப.நாராயணன் அதன் ஆசிரியராக இருந்து நல்ல முறையில் அதை வளர்த்தார். சில வருடங்களுக்குப் பிறகு கு.அழகிரிசாமியும் தொ.மு.சி.ரகுநாதனும் பொறுப்பு ஏற்று, 'சக்தி'யை வளர்த்தனர். அதன் கடைசி நிலையில் வ.விஜயபாஸ்கரன் அதன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

'மணிக்கொடி' மாதமிருமுறை இதழ் சிறுகதை வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவியது. பிறமொழிக் கதைகளின் மொழி பெயர்ப்பிலும் கவனம் செலுத்தியது. பின் வந்த பத்திரிகைகள் சுயமான சிறுகதைப் படைப்புகள், மொழி பெயர்ப்புகளுடன் புத்தக விமர்சனம், ஓரங்க நாடகம், கட்டுரை, இலக்கியம் முதலியவற்றிலும் அக்கறை காட்டி வந்தன.

நாட்டில் ஏற்பட்டிருந்த அரசியல் விழிப்பும், புதிய புதிய விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற வாசகர் அவாவும், பரந்த பார்வையோடு வாழ்க்கையை, மக்களை, நாட்டை, உலகத்தைக் கவனித்து, தாம் உணர்ந்தவற்றை எழுத்தில் பதிவு செய்ய வேண்டும் எனும் எழுத்தாளர் ஈடுபாடும் இந்த வளர்ச்சிக்கு வகை செய்தன.

தனிமனித வாழ்க்கையையும், மனிதரின் உள் போராட்டங்களையும் உணர்ச்சி நாடகங்களையும் அழகாகப் பிரதிபலிப்பது மட்டுமே இலக்கியத்தின் நோக்கமாக இருக்கக் கூடாது. வாழ்க்கை அவலங்களையும் சமூகச் சீர்கேடுகளையும் எடுத்துச் சொல்வதும் இலக்கியத்தின் கடமையாகும். அத்துடன் இந் நிலைமைகள் நீடிப்பதற்கான அடிப்படைக் காரணங்களை மக்களுக்கு உணர்த்தி, அவர்களை விழிப்படையச் செய்வதும், அநீதிகளை எதிர்த்துப் போராட ஊக்குவிப்பதும், வளம் பெற்று வாழ முடியும் என்ற நம்பிக்கையை அவர்களுக்கு உண்டாக்க வேண்டியதும் இலக்கியத்தின் நோக்கங்களாகும். இதை வலியுறுத்துவது 'முற்போக்கு இலக்கியம்'.

இதர இந்திய மொழிகளில் - முக்கியமாக வங்கம், மலையாளம், தெலுங்கு மொழிகளில் - முற்போக்கு இலக்கிய முயற்சிகளும் சாதனைகளும் 1920கள் 30களிலேயே தோன்றிவிட்டன. தமிழ் நாட்டில் இவ் வேகம் தாமதமாகத்தான் - 1940களின் பிற்பகுதியில் தான் - தலைதூக்கியது. இந்த நோக்கில் செயல்படும் பத்திரிகைகளும் தோன்றலாயின.

அதே சமயம், நாட்டில் செல்வாக்குப் பெற்று வந்த திராவிடர் இயக்கத்தாரும் தங்கள் நோக்கில் இலக்கிய முயற்சிகளை வளர்ப்பதற்காகப் பத்திரிகைகள் நடத்தலாயினர். 1940களின் பிற்பகுதியிலும், 1950களிலும் பலப்பல சிற்றிதழ்கள் தோன்றின. பல விரைவிலேயே மறைந்தும் போயின. அவற்றிடையே நீண்ட காலம் வாழ்ந்து சாதனைகள் புரிந்த இதழ் என்று பொன்னியைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

திராவிடர் இயக்கக் கொள்கைகளை வலியுறுத்தும் கதைகளையும் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்ட 'பொன்னி' பாரதிதாசன் பரம்பரை என்ற இளைய கவிஞர்கள் பலரது படைப்புகளை அறிமுகம் செய்து, திறமையாளர்களை ஊக்குவித்தது. எழுத்தாளர் விந்தன் எழுதிய நாவல் ஒன்றும், டி.கே.சீனிவாசன் எழுதிய 'ஆடும் மாடும்' நாவலும் 'பொன்னி' மூலம் வாசகர் கவனிப்பைப் பெற்றன.

விந்தன் முற்போக்கு நோக்குடன் 'மனிதன்' பத்திரிகையை நடத்தினார். 'ஜனநாயகம்', 'புதுமை இலக்கியம்', 'தென்றல்', 'வாரம்' என்ற இதழ்கள் மூலம் முற்போக்கு இலக்கிய மனநிலை நாட்டில் பரவிவந்தது.

இந்நிலையில் 1955-இல் வ.விஜயபாஸ்கரன் 'சரஸ்வதி'யைத் தொடங்கினார். எட்டு வருட காலம் பாராட்டத்தகுந்த வகையில் அது செயலாற்றியது. திறமையான படைப்பாளிகளின் கதைகளையும், அயல்நாட்டுச் சிறுகதைகளின் தமிழாக்கம், சிறந்த உலக நாவல்களின் சுருக்கம், சிந்தனை வளம் நிறைந்த கட்டுரைகள், நல்ல கவிதைகள் முதலியவற்றையும் வெளியிட்டு அது இலக்கியப் பணி புரிந்தது.

1955ல் தொ.மு.சி. ரகுநாதன் திருநெல்வேலியிலிருந்து வெளியிட்ட 'சாந்தி' மாத இதழும், முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தன் பங்கைச் செலுத்தியுள்ளது. தமிழில் சுயமான படைப்புகளுடன். மலையாளம், இந்தி மொழிச் சிறுகதைகளின் தமிழாக்கத்தைச் 'சாந்தி' வெளியிட்டது. நா.வானமாமலை, சாமி சிதம்பரனார், எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் ஆகியோர் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதினர். கட்டபொம்மு, மருதுபாண்டியர் போன்ற நாட்டுப் பாடல்கள் குறித்து ரகுநாதன் விரிவான கட்டுரைகள் எழுதினார்.

'சரஸ்வதி' காலத்திலேயே, மணிக்கொடி எழுத்தாளர் சி.சு.செல்லப்பா 'எழுத்து' மாத இதழை இலக்கிய விமர்சன ஏடு ஆக நடத்தினார். தமிழ் இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரை வளர்ச்சிக்கு வகை செய்த 'எழுத்து' புதுக்கவிதை புத்துயிர்ப்பு பெறவும், இயக்க வேகம் கொள்ளவும் வழிவகுத்தது. 12 வருட காலம் வாழ்ந்த 'எழுத்து'வின் இலக்கிய சேவை போற்றதலுக்கு உரியது.

அதே சமயத்தில், க.நா.சுப்ரமணியம் 'இலக்கிய வட்டம்' நடத்தினார். அது சுமார் ஒன்றரை வருட காலம்தான் வாழ்ந்தது எனினும் உலக இலக்கிய அறிமுகத்துக்கும், ஆழ்ந்த இலக்கிய ரசனைக்கும் அது உதவியது.

'எழுத்து', 'இலக்கிய வட்டம்' இரண்டும் பின்னர்த் தோன்றிய சிற்றிதழ்களுக்கு உந்து சக்திகளாக விளங்கின என்று சொல்லலாம். இவ்வழியில் 'நடை' 'கசடதபற' குறிப்பிடத் தகுந்தவை. புதுமையான சிறுகதைகள், இலக்கிய வடிவங்கள் - உத்திகளில் சோதனைகள், மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதை, இலக்கிய விமர்சனம், நவீன நாடகங்கள், கலை ஓவியம் பற்றிய கட்டுரைகள் - இப்படிப் பல வகைகளிலும் படைப்புப் பணிபுரிந்தன இவை.

இத்தன்மையில், நவீன தமிழ் இலக்கியத்துக்குத் தங்களால் புதுமைகள் சேர்க்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை கொண்டிருந்த திறமைசாலி இளைஞர்கள் தனித்தனியே பத்திரிகைகள் தொடங்கி, அவரவர் ஆற்றலுக்கு ஏற்ற அளவில் செயலாற்றியுள்ளனர். 'ஞானரதம்', 'அ.க.', 'நீலக்குயில்', 'சதங்கை', 'பிரக்ஞை', 'வானம்பாடி', 'கொல்லிப்பாவை', 'சுவடு', 'யாத்ரா', 'வைகை', 'சோதனை', 'பாலம்', 'விஸ்வரூபம்', 'பிரபஞ்சம்', 'சாதனா', 'விழிகள்', 'மானுடம்' - இப்படி இதழியல் வரலாற்றில் இடம்பெறத்தக்க முயற்சிகள் பலவாகும். 'கண்ணதாசன்' மாதஇதழ் தனியாகக் குறிப்பிடத்தகுந்தது.

சிறு பத்திரிகைகள் இலக்கியம் என்று கூறி வெறும் கதைகள், கவிதைகளை மட்டுமே வெளியிடுவதில் திருப்தி அடைந்ததில்லை. தமிழ் நாடகம், தெருக்கூத்து, சமகால சமூகப் பிரச்சனைகள், பொருளாதாரம், அரசியல் தத்துவங்கள் போன்றவற்றிலும் அக்கறை காட்டலாயின. அவை சம்பந்தமான ஆய்வுகளையும், ஆழ்ந்த சிந்தனைகளையும் கட்டுரைகளாகப் பிரசுரித்தன.

தனிமனித மனஉளைச்சல்கள், ஏக்கங்கள், கனவுகள் ரீதியான விஷயங்களைச் சில பத்திரிகைகள் வெளியிட்டபோதிலும், இந்தப் போக்கிற்கு எதிர்ப்பாகச் சமூக நோக்குடனும் மனித நேயத்தோடும் அரசியல் தத்துவப் பார்வையோடும் விஷயங்களைப் பிரசுரிக்கும் சிற்றிதழ்களும் அதிகமாகத் தோன்றி இலக்கியப் பணிபுரிந்துள்ளன. 'வானம்பாடி', 'நீதி', 'தாமரை', 'செம்மலர்', 'மகாநதி', 'சகாப்தம்', முதலிய இதழ்கள் இவ்வகைப்பட்டவை.

இலக்கியக் கொள்கைகளில் எந்த 'இஸ்'த்தையும் பிரதிபலிக்காமல், இலக்கியம் என்ற நோக்குடனேயே புதிய எழுத்து வளர்ச்சிக்கு நீண்ட காலம் பணிபுரிந்துள்ளது 'தீபம்' மாத இதழ். 23 வருடங்கள் வளர்ந்த 'தீபம்' தற்காலத் தமிழ் இலக்கிய வளத்துக்குப் போற்றத்தகுந்த முறையில் தொண்டாற்றியது. புதுமைக் கதைகள், நாவல்கள், குறுநாவல்கள், கவிதைகளோடு, பிறமொழி எழுத்தாளர்களின் அறிமுகம், எழுத்துக்களின் மொழிபெயர்ப்பு, மற்றும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைப் பதிவு செய்த பயனுள்ள கட்டுரைத் தொடர்கள் முதலியவற்றைப் பிரசுரித்துள்ளது. திறமையான இளைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளின் வளர்ச்சிக்கும் 'தீபம்' துணைபுரிந்துள்ளது.

‘கணையாழி’யும் தற்கால இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களின் வளர்ச்சிக்கும் பாராட்டத் தகுந்த விதத்தில் பணியாற்றியுள்ளது. 25 வருடங்களுக்கும் மேலாகவே செயல்பட்டு வரும் இந்த இலக்கியப் பத்திரிகை தமிழில் ‘குறுநாவல்’ வளமாக வளர்வதற்கு இப்பவும் உதவுகிறது.

1980களில் தோன்றி வளர்ந்த அநேக சிற்றிதழ்கள், ஒவ்வொன்றும் தனக்கெனத் தனித்தன்மை கொண்டு, இலக்கியப் பணிபுரிந்துள்ளது. சில தொடர்ந்து பணியாற்றி வருகின்றன. ‘ழ’, ‘கவனம்’, ‘படிகள்’, ‘லயம்’, ‘இனி’, ‘புதுயுகம் பிறக்கிறது’, ‘மண்’, ‘(நட்புறவுப்) பாலம்’, ‘எதிர்வு’, ‘பயணம்’, ‘நிஜம்’, ‘காலச்சுவடு’, ‘1.4’, ‘முன்றில்’, ‘விருட்சம்’, ‘கனவு’, ‘நிகழ்’, ‘அன்னம் விடுதூது’ - இப்படிப் பல சிற்றிதழ்கள். இவற்றில் ‘நிகழ்’, ‘கனவு’, ‘விருட்சம்’, போன்ற ஒருசிலவே தொடர்ந்து பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றின் பணிகள் வெகுவாகப் பாராட்டப்பட வேண்டியவை.

பல்கலைக்கழக ஆய்வுகளுக்கு உதவக்கூடிய வகையில் ஆழ்ந்த விஷயங்களை வெளியிடும் சிற்றிதழ்கள் என்று பேராசிரியர் நா.வானமாமலை நடத்திய ‘ஆராய்ச்சி’ அவர் மறைவுக்குப் பிறகு அவரது மாணவர்கள் தொடர்ந்து நடத்தும் ‘நாவாவின் ஆராய்ச்சி’ - பாளையங்கோட்டையிலிருந்து வருகிற ‘மேலும்’ ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவை சீரிய முறையில், கனமான விஷயங்களை வெளியிட்டுள்ளன.

சிற்றிதழ்கள் சக்தி நிறைந்த வலிய சாதனங்கள் ஆகும். புதிய எழுத்துக்கு, புதிய புதிய சோதனைகளுக்கு அவை இடம் தருகின்றன. புதிது புதிதாகத் திறமையாளர்களைக் கண்டுகொள்ள அவை உதவுகின்றன. திறமையுள்ள படைப்பாளிகளின் வளர்ச்சிக்கு அவை பெரிதும் துணைபுரிகின்றன. கனமான சிந்தனைகள், வளமான கருத்துக்கள், அறிவு வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரியும் ஆய்வுகள் முதலியவற்றை வெளியிட்டுக் கலை இலக்கியங்களைச் சிற்றிதழ்கள் வளம் செய்கின்றன. இதன்மூலம் வாசகர்களின் தரம் உயரவும் அவை வழிவகுக்கின்றன. காலத்தினூடு நிலைத்து நிற்கும் சாதனைகளாகத் திகழ வேண்டும் என்ற இலட்சிய தாகத்தோடு நடத்தப்படுகின்ற பத்திரிகைகள் மொழிக்கும் இலக்கியத்துக்கும் பெருமை சேர்க்கக் கூடியவையாகும்.

நன்றி :- வல்லிக் கண்ணன்
(தமிழ் உலா 2)

ஈழத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சி

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. ஈழத்துச் சிறுகதை மூலவர்கள்
3. மறுமலர்ச்சிக்கால எழுத்தாளர்கள்
4. சுதந்திரத்திற்குப்பின் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்
5. இன்றைய வளர்ச்சிநிலை
6. முடிவுரை

இன்று மக்களால் பெரிதும் விரும்பிப் படிக்கப்படும் இலக்கிய வகையாகச் சிறுகதை விளங்குகிறது. இத்துறை காலந்தோறும் பல்வேறு அரசியல் பொருளாதாரச் சூழல்களினால் பாதிக்கப்பட்டுச் செம்மையும் பொலிவும் பெற்று வளர்ந்துள்ளது.

ஈழத்தில் சிறுகதை இலக்கியம் இன்று தனிச் சிறப்புப் பெற்று மிளிர்கின்றது. சிறுகதைத் தொகுதிகள் நாளுக்கு நாள் வெளிவந்த வண்ணமுள்ளன. வார இதழ்களும், சிற்றிதழ்களும் சிறுகதைகளை விருப்பிப் பிரசுரிக்கின்றன. இந்நிலையில் ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியினைச் சிறிது நோக்குவோம்.

1930ஆம் ஆண்டளவில் ஈழத்திலும் சிறுகதை இலக்கியம் தோன்றுவதற்கான சூழ்நிலை உருவாயிற்று. மேலை நாட்டு இலக்கியங்களின் தொடர்பு, தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களின் தாக்கம் இத்தகைய சூழ்நிலையினை உருவாக்கியது. ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கிய முன்னோடிகள் - மூலவர்களெனப் போற்றப்படும் சி.வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன் ஆகியோரின் கதைகள்

‘கலைமகள்’, ‘கிராம ஊழியன்’ பத்திரிகைகளில் வெளியாயின. இவர்களது கதைகளில் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களான கு.ப.ரா.பிச்சமுர்த்தி, சிதம்பர சுப்பிரமணியன், மௌனி ஆகியோரின் நேரடித் தாக்கமும், மேலைநாட்டுச் சிறுகதைகளின் பாதிப்பும் காணப்பட்டது. எனினும் ஈழத்து மண்வாசனையும், கிராமிய மக்களின் வாழ்க்கைச் சித்திரிப்பும் பெருமளவு பிரதிபலித்தது.

“ஈழகேசரி” ஆசிரியராக விளங்கிய சோ.சிவபாத சுந்தரம், இராஜ-அரியரத்தினம், சோ.தியாகராசா, நவாலியூர் சோ.நடராசன், கனக.செந்திநாதன், கே.கணேஷ் ஆகியோர் இத்துறையில் குறிப்பிடத் தக்கோராவர்.

1940 - 1950 ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் ஈழத்தில் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பலர் உருவாகினர். இலக்கியம் சமூகத்தைச் சீர்திருத்தவும், புதியதோர் சமூகத்தை உருவாக்கவும் பயன்பட வேண்டும் என்ற இலட்சிய வேட்கையுடன் இவர்கள் தமது படைப்புக்களை வெளியிட்டனர். பிரதேச மண்வாசனையுடன் கூடிய சிறுகதைகள் பல உருவாகின. இக்கால கட்டத்தில் ஈழகேசரியின் பங்களிப்பும் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு உதவியது.

அ.செ.முருகானந்தன், அ.ந.கந்தசாமி, வ.அ.இராசரத்தினம், வரதர் (தி.ச.வரதராசன்), கனக செந்திநாதன், சொக்கன், சு.வேலுப்பிள்ளை (சு.வே) க.சிவகுருநாதன், சு.நல்லையா, தாழையடி சபாரத்தினம், சு..இராஜநாயகம் போன்றோர் இக்காலகட்டத்தில் குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதை எழுத்தாளர்களாவர். தமிழகத்தில் ‘மணிக்கொடி’க்காலம் போன்று ஈழத்தில் இக்காலத்தை ‘மறுமலர்ச்சி’க் காலம் எனவும் கூறுவர். 1945ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பமான ‘மறுமலர்ச்சி’ புதிய பல எழுத்தாளர்களை மட்டுமன்றிப் புதிய பல கருத்துக்களையும் அறிமுகப்படுத்தியது.

‘இவர்களது சிறுகதைகளில் யாழ்ப்பாணம் வெறும் களமாக மாத்திரம் அமையவில்லை. யாழ்ப்பாணத்து வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளே இவர்களது சிறுகதைகளுக்குப் பொருளாயின’ எனப் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு கருத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

ஈழத்தில் 1956இல் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றம் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் பாரிய மாற்றத்தை உருவாக்கியது. 1956 - 1960 ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலகட்டம் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் முக்கியமானதோர் திருப்புமுனையாக அமைந்தது.

இக்காலகட்டத்தில் ‘வீரகேசரி’, ‘தினகரன்’, ‘சுதந்திரன்’, ‘தேசாபிமானி’ போன்ற பத்திரிகைகள் ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு ஊக்கமளித்தன.

‘சுதந்திரன்’ புதிய எழுத்தாளர் பலரை அறிமுகப்படுத்தியது. சிறுகதையின் உருவக, உள்ளடக்க அடிப்படையில் விரிவான சோதனை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சமூக, பொருளாதார அடிப்படையிலான முரண்பாடுகளின் விளைவுகளைச் சித்திரிக்கும் வகையில் சிறுகதைகள் பல வெளியாயின. இக்காலப்பகுதியின் சிறுகதைகள் உருவம், உள்ளடக்கம் ஆகியவற்றில் ஒப்பீட்டளவில் முன்னைய பரம்பரையிலிருந்து வேறுபட்டிருந்தன.

டொமினிக் ஜீவா, டானியல், எஸ்.அகஸ்தியர், எஸ்.பொன்னுத்துரை, செ.கணேசலிங்கம், என்.கே.ரகுநாதன், நாவேந்தன், பித்தன், சிற்பி, நவம், என்.எஸ்.எம். இராமையா, காவலூர் இராசதுரை, நீர்வை பொன்னையன், அ.முத்துலிங்கம், புதுமைலோலன், புதுமைப்பிரியை போன்றோர் இக்காலகட்டத்தில் துடிப்புடன் பல சிறுகதைகளை எழுதினர்.

1960 - 1970 ஆண்டுக் காலப் பகுதியில் ஈழத்தில் மேலும் பல சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் உருவாகினர். ஈழத்துப் பத்திரிகைகள் இவர்களுக்குப் பேருக்கமளித்தன. இதன் பேறாகச் சிறுகதைத் தொகுதிகள் பல வெளியாகின. மு.தளையசிங்கம், செ.கதிர்காமநாதன், செ.யோகநாதன், நந்தி, யோ.பெனடிப்பாலன், செம்பியன் செல்வன். செங்கையாழியான், கே.வி.நடராசன், தெனியான், க.சதாசிவம், நெல்லை க.பேரன், குந்தவை, பவானி, தெளிவத்தை ஜோசப், மாத்தளை வடிவேலன், மலரன்பன், பூரணி, மலைச்செல்வன், சாரல்நாடன், மாத்தளை சோமு, திருச்செந்தூரன், நூரளை சண்முகநாதன், உதயணன் போன்றோர் சிறந்த பல சிறுகதைகளைப் படைத்தனர். மலையகத் தொழிலாளர்களின் துயரம் தோய்ந்த வாழ்க்கையினைச் சித்திரிக்கும் சிறுகதைகள் பலவற்றை மலையக எழுத்தாளர்கள் எழுதினர். 1970காலப் பகுதிகளில் சிறுகதை எழுதத் தொடங்கியவர்களுள் திக்குவெல்லை கமால், லெ.முருகபூபதி, பொ.பத்மநாதன், எஸ்.எம்.இக்பால், காவலூர் ஜெகநாதன், ப.ஆபீன், அ.பாலமனோகரன், அ.ஸ.அப்துல்ஸமது, சுதாராஜ், அன்ரனி ஜீவா, மு.கனகராசன் குப்பினான் ஐ.சண்முகன், துரை சுப்பிரமணியன், மு.பொன்னம்பலம், ரஞ்சகுமார் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர்.

எழுபதுகளின் பின் இன்றுவரை பல்வேறு சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் ஈழத்தில் உருவாகியுள்ளனர். இவர்களின் படைப்புக்களின் கருப்பொருள்கள் மிக விரிவும், கூர்மையும் அடைந்துள்ளன. கிராமிய வாழ்க்கை நகர்ப்புற வாழ்க்கை இரண்டுக்குமிடையிலான முரண்பாடுகள், மனித வாழ்வின் அவலங்கள், மற்றும் கண்ணில்படுகின்ற மனத்தில் தைக்கின்ற அனைத்தும் சிறுகதைகளில் பிரதிபலிக்கின்றன. விமர்சிக்கப்படுகின்றன. தேசிய இணப்பிரச்சினை முனைப்புக்கொண்ட காலமிதுவாகும்.

எண்பதுகளின் பின் படைக்கப்படும் சிறுகதைகளில் இன ஒடுக்குமுறையும், அதன் தாக்கங்களும் விடுதலைப் போராட்டங்கள் தொடர்பான நிகழ்வுகளும் முக்கிய இடம்பெற்று வருவதைக் காணமுடிகின்றது. இடப்பெயர்வு, அகதி வாழ்க்கை பெண்ணிலைவாதச் சிந்தனைகள், விடுதலை வேட்கை போன்றவற்றை மையமாகக் கொண்ட அநேகம் சிறுகதைகள் இக்காலகட்டத்தில் வெளியாகியுள்ளன. முன்னர் எக்காலத்தையும் விட 1980 இன் பின் சிறுகதைத் தொகுதிகள் பல வெளிவந்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இக்காலப்பகுதியில் உருவான எழுத்தாளர்களில் திருமதி கோகிலா மகேந்திரன், இணுவை சிதம்பர திருச்செந்திநாதன், சோ.ராமேஸ்வரன், க.சட்டநாதன், மு.சிவலிங்கம், தாமரைச்செல்வி, கே.ஆர்.டேவிட், உமா வரதராசன், சாந்தன், ராஜஜீகாந்தன், அ.யேசுராசா, என்.கே.மகாலிங்கம், மு.புலம்பராசன், நந்தினி சேவியர், அ.ரவி, க.தணிகாசலம், நா.தர்மலிங்கம், ச.முருகானந்தன் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கோராவர். இன்று இவர்களில் சிலர் புகழ்மிக்க பல படைப்புக்களைத் தந்துள்ளனர். புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களது சிறுகதைகள், புலம் பெயர்ந்து அகதிகளாக வாழும் மக்கள் அனுபவிக்கும் இன்னல்களை, அவர்களது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை நன்கு சித்திரிக்கின்றன.

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் புதிய சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பலர் தோன்றியுள்ளனர். அவர்களது படைப்புக்கள் நூல் வடிவிலும் வெளிவந்துள்ளன. இவ்வகையில் வி.ரி.இளங்கோவன், நீ.பி.அருளானந்தம், ச.அருளானந்தம், தாட்சாயணி போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கோராவர்.

இன்று சிறுகதை நூல்கள் பல வெளிவந்தவண்ணமுள்ளன. அவற்றின் தரம் குறித்துக் காலந்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும். நவீன உத்திகளும் புதிய பாணிகளும், புலம் பெயர்ந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் கதைகளில் இடம் பெறுகின்றன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் பல்வேறு சிறுகதைத் தொகுப்பு நூல்களும் வெளியாகியுள்ளன. 'மறுமலர்ச்சி' சிறுகதைகளின் தொகுப்பு, 'ஈழகேசரி' சிறுகதைகளின் தொகுப்பு என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஈழத்து முன்னோடிச் சிறுகதைகள் தொகுப்பு, "ஈழநாடு" சிறுகதைகளின் தொகுப்பு என்பன வெளிவந்துள்ளன.

கருங்கக்கூறின் தமிழ் நாட்டுச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களை விட ஈழத்துச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களில் சமுதாயப் பார்வை கூர்மை பெற்று விளங்குகின்றது எனலாம். இத்தகைய ஆரோக்கியமான சூழ்நிலையில் ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சி பெருமைப்படத்தக்க வகையில் அமைந்துள்ளது.

ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகள்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. முதற் சிறுகதை ஆசிரியர்
3. ஈழத்துச் சிறுகதை மூலவர்கள்
4. ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகள்
5. முடிவுரை

2000 ஆண்டுடன் நவீன தமிழ்ச் சிறுகதை 95 ஆண்டுகள் வயதை அடைந்திருக்கின்றது என்பதை அறியும்போது நமது இருப்பினைத் தெரிந்துகொள்ளும் ஆவல் இயல்பாகவே ஏற்படுகின்றது. 'தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கிய வரலாற்றில் சுப்பிரமணிய பாரதியார், வ.வே.சு.ஐயர், அ.மாதவையா ஆகிய மூவரும் தமிழ்ச் சிறுகதையின் முன்னோடிகளாகக் கொள்வது மரபாகவிருந்து வந்தது. நீண்டகாலமாக விமர்சகர்கள் வ.வே.சு.ஐயரையே தமிழ்ச் சிறுகதையின் மூலவர் ஆகவும், அவரது 'குளத்தங்கரை அரசமரம்' என்ற கதையிலிருந்து சிறுகதை வரலாற்றைத் தொடங்குவதும் வழக்கமாகவிருந்தது. அவரது சிறுகதைகள் 1915 இற்கும் 1917 இற்கும் இடைப்பட்ட கால வேளையில் எழுதப்பட்டன. அவற்றின் தொகுப்பே 'மங்கையற்கரசியின் காதல்' ஆகும். "வ.வே.சு.ஐயர் பல சிறுகதைகளை எழுதியிருந்தாலும் உருவ அமைதியும் கற்பனைச் செறிவும் நிஜத்தன்மையும் 'குளத்தங்கரை அரசமரத்திலேயே காணப்படுகின்றனவென்பது பலரது கருத்தாகும்". (சா.கந்தசாமி - 1988). ஆனால், "வருடக்கணக்கை வைத்துப் பார்த்தாலும் சரி, இலக்கியக் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அளவிட்டாலும் சரி தமிழின் நவீன சிறுகதை சுப்பிரமணிய பாரதியிடமிருந்தே துவங்குகிறது. 1905இல் அவர் "சக்கரவர்த்தினி"யில்

எழுதிய 'துளசிபாய்' என்ற ராஜபுத்திர கன்னிகையின் சரித்திரம் தமிழின் முதல நவீன சிறுகதை என்று நம்ப இடமிருக்கிறது" (மாலன் - 1993) சுப்பிரமணிய பாரதியின் 'காக்காய்ப் பார்லிமென்ட்', 'காற்று' ஆகியவை சிறந்த சிறுகதைகளாக அடையாளங் காணப்பட்டிருக்கின்றன. "இவர் சிறுகதையை வ.வே.சு.ஐயரைப் போல ஒரு இலக்கிய வடிவமாகவோ, மணிக்கொடிக்காரர்களைப் போலச் சுத்தக் கலை வடிவமாகவோ கொள்ளவில்லை. தனது சிறுகதைகளை சமூக விமர்சனத்திற்கான ஒரு ஊடகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளாரென இன்றைய ஆய்வாளர் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர். (மாலன் - 1993). 1920-1925 காலகட்டத்தில் அ.மாதவையாவின் சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. தமிழ்நாட்டின் தமிழ்ச் சிறுகதை மூலவர்களாக இந்த மூவரையும் - பாரதி, வ.வே.சு.ஐயர், மாதவையா - கொள்வதில் தவறில்லை. ஆனால் தமிழில் முதற் சிறுகதை ஆசிரியர் எவரென ஆராயும்போது அந்தப் பெருமை ஈழத்து எழுத்தாளர் ஒருவருக்குரியதாக மாறிவிடுவதைக் காணலாம்.

1841ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் "உதயதாரகை" என்ற பத்திரிகை - இதுவே ஈழத்தின் முதலாவது பத்திரிகை, வெளிவருகின்றது. இதன் ஆசிரியர்களாக முதலில் கறோல் விசுவநாதபிள்ளையும், பின்னர் 1860களில் ஜே.ஆர்.ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையும் விளங்கினர். இப் பத்திரிகையில் ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை பல சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். நாவலரின் சமகாலத்தவரான ஆர்னல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையின் சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றினைப் பற்றி பேராசிரியர் க.கைலாசபதி மல்லிகை கட்டுரையொன்றில் தொட்டுக் காட்டியுள்ளார். உதயதாரகையில் அவரால் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளின் தொகுப்பாக இது இருக்க வேண்டும். மேலும், ஈழத்து எழுத்தாளரான ஈழகேசரி சோ.சிவபாத சுந்தரமும் தமிழக எழுத்தாளரான சிட்டியும் இணைந்து எழுதி வெளியிட்டிருக்கும் 'தமிழ்ச் சிறுகதைகள்' என்ற ஆய்வு நூலில் வ.வே.சு.ஐயர், பாரதியார், மாதவையா ஆகிய மூவரையும் சிறுகதை மூலவராகக் கொள்கின்ற இலக்கிய மரபினை மாற்றி அமைத்து, தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையே தமிழ்ச் சிறுகதையின் முன்னோடி என நிறுவியுள்ளனர். எனவே தமிழ்ச் சிறுகதையின் வருடக்கணக்கினை வைத்துப் பார்த்தாலும் சிறுகதைக்கு உரிய உருவ அமைப்பு, உள்ளடக்கம் என்பவற்றினை வைத்துப் பார்த்தாலும் ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையே தமிழ்ச் சிறுகதையின் பிதாமகர் ஆகின்றார். (ஆடலிறை மயிலங்கூடலூர் நடராஜன்). இது குறித்து மேலதிக ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும். ஆர்னல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையின் சிறுகதைகள் நவீன பாங்கானவையா என்பது உறுதிப்படுத்தப்படவேண்டும்.

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு, ஒப்பீட்டளவில் காலத்தால் முந்தியது ஆகும். ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையின் சிறுகதைத் தொகுதியைத் தொடர்ந்து இரு சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளதாக அறியப்படுகின்றது. பண்டிதர் சந்தியாகோ சந்திரவர்ணம்பிள்ளை “கதாசிந்தாமணி” என்றொரு கதைத் தொகுதியை 1875ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். இதில் ஏழு சிறுகதைகள் அடங்கியிருந்தன. தம்பிமுத்துப்பிள்ளை என்பவர் “ஊர்க்கதைகள்” என்ற தொகுதியையும், ஐதுருஸ் லெப்பை மரைக்கார் என்பவர் ‘ஹைதர் ஷா சரித்திரம்’ என்ற கதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டனர். “ஊர்க்கதை”த் தொகுதியில் 101 கதைகள் இருப்பதாக அறியப்படுகின்றது. (கனக செந்திநாதன் - 1964) எனவே ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை மூலவர்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலேயே மரபு வழியை மீறி, ஆரம்பச் சிறுகதை வடிவத்தில் கதைகளைப் படைத்துள்ளனர் எனத் துணியலாம்.

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றினைக் காலரீதியாகவும், நவீன சிறுகதை வடிவரீதியாகவும் ஆராய்விற்கு எடுக்கும்போது, ஈழத்தின் சிறுகதை முன்னோடிகளாக க.திருஞானசம்பந்தன் (சம்பந்தன்), சி.வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன் ஆகிய திரிமூலர்கள் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றனர். சிறுகதை வரலாற்றினை விபரிக்க முயலும் விமர்சகர்கள் அனைவரும் இந்த வரன்முறையை ஒரு வாய்ப்பாடாகவே ஒப்புவித்து வருகின்றனர். ஆனால், இந்த மூவருக்கும் முன்னரேயே ஈழத்துச் சிறுகதை மரபினை ஓரளவு ஆரோக்கியமாக முன்னெடுத்துச் சென்ற சுயா என்ற க.நல்லையா, ஆனந்தன், பாணன் ஆகிய மூவரும் கவனத்திற் கெடுக்கப்படாது விடப்பட்டனர். இவர்களுடன் சோ.சிவபாதசுந்தரத்தினையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்றாலும் அவர் ஆரம்ப காலகட்டத்தில் குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகளை எழுதவில்லை. நமது சிறுகதைத் திரிமூலர்களுக்குப் பின்னர் அவர் எழுதிய சிறுகதைகளை கணிப்பிற் குள்ளாக்கப்படத்தக்கன. சுயா, ஆனந்தன், பாணன் ஆகிய மூவரில் சுயா 1936 இலிருந்து 1957 வரை தொடர்ந்து எழுதி வந்திருக்கின்றபோதிலும் அவரது சிறுகதைகளின் வடிவிலும் உள்ளடக்கத்திலும் அவரின் வளர்ச்சிநிலை தெரியவில்லை. அவர் ஆரம்பத்தில் வரித்துக் கொண்ட சிறுகதை பற்றிய நிலைப்பாட்டிலிருந்து சற்றும் விலகி வரவில்லை. சுயா எழுதிய ஏறக்குறைய 40 சிறுகதைகளும் இந்தக் கருத்துக்குத் தக்க உதாரணங்களாம். அதேவேளை 1938களில் எழுத ஆரம்பித்த ஆனந்தன் என்ற பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் ஏறக்குறைய பத்துச் சிறுகதைகள் வரையில் 1944 வரையிலான காலகட்டத்தில் எழுதிய பின்னர் கவிதைத் துறையிலும் காவியப் படைப்பிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டுள்ளார்.

இந்த மூவரும் நவீன சிறுகதை வடிவத்தினை நன்கு புரிந்து கொண்டு படைப்புத்துறைக்கு வந்தவர்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

சுயா, பாணன், ஆனந்தன் ஆகிய மூவரில் ஆனந்தன் குறிப்பிடத்தக்கவர். அவர் 'ஹரிஜனங்களின் கண்ணீர்', 'நான் அசுரனா? நீங்கள் அசுரரா?', 'அவிந்த தீபம்' 'தண்ணீர்த் தாகம்' 'சாந்தியடையுமா?' முதலான கதைகளை எழுதியுள்ள போதிலும் அவர் எழுதிய 'தண்ணீர்த் தாகம்' என்ற சிறுகதைக்காகவே கணிக்கப்படவேண்டியவராகிறார். ஈழத்தின் உன்னதமான சிறுகதைகளில் 'தண்ணீர்த் தாகம்' ஒன்றாகும். அது எழுதப்பட்ட கால கட்டத்தையும், அது கூறுகின்ற சமூகச் செய்தியையும் கவனத்திற்கெடுக்கும்போது வியப்பும் பெருமிதமும் ஏற்படும். யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் சாதியக் கொடுமையை முதன்முதல் கருப்பொருளாக்கி மக்கள் முன் தூக்கி வைத்தவர் அவர். சமூகத்தின் எரியும் பிரச்சினையை அவர் கையாண்டிருக்கும் முறைமையும் அதனூடாக அவர் கூறும் செய்தியும் 1956களின் பின்னரும் ஈழத்தின் நவீன சிறுகதை ஆசிரியர்களால் கையாளப்பட்டு வருகின்றது.

சுயா, பாணன், ஆனந்தன் ஆகியோர் சிறுகதை இலக்கிய உலகில் காலடி எடுத்து வைக்கமுன்னர் ஈழத்தின் நவீன சிறுகதைப் பரப்பு வெற்றிடமாக இருந்ததெனக் கொள்ளமுடியாது. பல எழுத்தாளர்கள் தம் அறிவிற்கும் திறனிற்கும் ஏற்ற விதத்தில் சிறுகதைகளை எழுதிப் பார்த்துள்ள சங்கதியை மறந்துவிடக்கூடாது. 1931இல் மலையகப் பத்திரிகையாளரான சோ.நடேசையர் 'திரு இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்' என்றொரு சிறுகதையை எழுதியுள்ளார். 1933இல் அளவெட்டி த.சிவலிங்கம் என்பார் 'பறைச்சேரியில் தீ விபத்து' என்றொரு சிறுகதையை எழுதியுள்ளார். இவற்றில் சிறுகதைக்குரிய வடிவமுள்ளது. பொன் குமாரவேற்பிள்ளை, பரிதி, நவாலியூர் சத்தியநாதன், எ.சி.இராசையா, வண்ணை வை.சி.சின்னத்துரை, சுமதி போன்ற சிலர் சிறுகதைகளை எழுதிப் பார்த்துள்ளனர். "ஈழகேசரி" போன்ற பத்திரிகைகளில் அவை பிரசுரமாகியுமுள்ளன.

தமிழகத்தில் டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் போன்ற பண்டிதர்கள், தாமும் சிறுகதை என்ற இலக்கிய வடிவத்தில் பங்கு கொண்டிருந்தனர். சாமிநாதையரின் 'தருமம் தலை காக்கும்' என்ற சிறுகதை விமர்சகர்கள் சிலரால் விதந்துரைக்கப்பட்டு வருகின்றது. அதேபோல ஈழத்திலும் இலக்கியக் கலாநிதி பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை, குருகவி, ம.க.வே.மகாலிங்கசிவம் ஆகியோர் சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளனர்

என்பது வியப்பிற்குரியது. பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை ஈழகேசரியில் 1938ஆம் ஆண்டு “நவ பாரதம்” என்ற சிறுகதையை ஜ்யோதிர்மகிஷம் சாதேவ சாஸ்திரியார் என்ற புனைபெயரில் எழுதியுள்ளார். ஆசிரிய கலாசாலையையும் அதன் நடவடிக்கைகளையும், அதில் சம்பந்தப்பட்டவர்களையும் வைத்துக் குறியீடாக இச்சிறுகதை ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அக்கால யாழ்ப்பாணத்துப் பிரமுகர்களின் முகமூடிகள் இச்சிறுகதையில் கிழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆடலிறை மயிலங்கூடலூர் நடராஜன் என்பவர், “ஈழகேசரி ஆண்டுமலர்” 1939இல் குருகவி. ம.க.வே.மகாலிங்கசிவம் என்பவரால் எழுதப்பட்ட ‘அன்னை தயை’ என்ற படைப்பினை தக்கதொரு சிறுகதையாக அடையாளங் கண்டுள்ளார். சமயச் சார்புக் கதை எனினும், உருவமும் உள்ளடக்கமும் சமூகச் சார்பும் இதனைத் தக்க சிறுகதையாக்கி உள்ளன என்பது அவரின் கருத்தாகும்.

ஈழத்தின் தமிழ்ச் சிறுகதை மூலவர்களாக இதுவரை காலமும் பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சி.வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன் ஆகிய மூவரும் ஈழத்தின் தமிழ்ச் சிறுகதைக்குப் புத்தூக்கமும் புதிய வடிவமும் வழங்கியவர்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. சி.வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன் ஆகிய இருவரும் ஆங்கிலப் புலமை வாய்ந்தவர்கள். நவீன சிறுகதையின் மேலைத்தேயப் பண்புகளையும் வளர்ச்சி நிலைகளையும் தெரிந்தவர்கள். ஆதலால் அவர்களின் சிறுகதைகளில் வடிவமும் உள்ளடக்கமும் நன்கு விரலிக் காணப்பட்டன. சம்பந்தன் அவர்கள் தமிழும் வடமொழியும் நன்கு கைவரப் பெற்றவர். அத்தோடு நவீன சிறுகதையின் தாற்பரியங்களைத் தெரிந்தவர். இவர்கள் மூவரும் அக்காலகட்டத்தில் தமிழகத்தில் சிறுகதைத் துறையில் சாதனைகளைப் புரிந்த மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களான புதுமைப் பித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன், பி.எஸ்.ராமையா, மௌனி, ந.பிச்சமுர்த்தி முதலானோரின் சிறுகதைகளையும் “கலைமகள்”, “ஆனந்த விகடன்”, “கிராம ஊழியன்”, “மணிக்கொடி”, “சூறாவளி”, “சக்தி” முதலான சிறுகதைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் தமிழகப் பத்திரிகைகளையும் வாசிப்பவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். அவர்கள் படைத்த கதைகளில் இவர்களின் தாக்கமும் செல்வாக்கும் இருந்திருப்பதைக் காணமுடியும். எனவேதான் இந்த மூவரினதும் சிறுகதைகள் நவீன சிறுகதையின் அழுத்தமான பண்புகளைத் தம்முள் கொண்டிருக்கின்றன.

ஈழத்தின் தமிழ்ச் சிறுகதைத்துறைக்கு புது நீர் பாய்ச்சிய சி.வைத்தியலிங்கம் ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து சிறுகதைகள் வரையில்

எழுதியுள்ளார். ஆங்கில, சமஸ்கிருத மொழிகளில் நல்ல தேர்ச்சியுடையவராக விளங்கியமை அவரது சிறுகதைகள் சரியான தடத்தில் அமையவும், உரைநடையை கவிதா பண்போடு பயன்படுத்தவும் உதவியிருக்கின்றன. இவரது சிறுகதைகளில் தமிழக எழுத்தாளர் கு.ப.ராஜகோபாலனின் எழுத்துக்களின் செல்வாக்கினைக் காணலாம். கு.ப.ரா.போல மனவுணர்வுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துத் தனது சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். இவர் எழுதிய சிறுகதைகள் தென் இந்தியப் பத்திரிகைகளை மனதிற்கொண்டு எழுதப்பட்டவை ஆதலால் பெரும்பாலான சிறுகதைகளில் தூய தமிழ்நடை பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது. அவரின் பல சிறுகதைகள் சரித்திரக் கதைகளாகவும் உள்ளன. “ஈழகேசரி”, “ஆனந்த விகடன்” “கிராம ஊழியன்” ஆகிய இதழ்களில் இவரது சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. ரவீந்திரன் என்னும் புனைபெயரிலும் இவர் எழுதியுள்ளார். இவரது சமூகச் சிறுகதைகளில் கிராமிய மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையின் அம்சங்கள் மண்வாசனையோடு கலந்திருக்கும். ‘கங்கா கீதம்’, ‘பாற்கஞ்சி’, ‘நெடுவழி’, ‘மூன்றாம் பிறை’ என்பன இவரது சிறந்த சிறுகதைகள் எனலாம். ஏறத்தாழ ஐந்து தசாப்தங்களுக்குப் பின்னர் 1990இல் சி.வைத்தியலிங்கத்தின் சிறுகதைகள் பதினேழு தொகுக்கப்பட்டு “கங்கா கீதம்” என்ற பெயருடன் வெளி வந்தது. இதனை சோ.சிவபாதசுந்தரம் தொகுத்துள்ளார். தமிழக அன்னம் வெளியீட்டினர் பதிப்பித்துள்ளனர்.

இலங்கையர்கோனின் (ந.சிவஞானசுந்தரம்) கல்விப் பின்னணியும் காரியாதிகாரியாகக் கடமை செய்த நிர்வாகப் பின்னணியும் அவரது சிறுகதைப் படைப்புக்களின் நவீன பண்புகளையும் களங்களையும் நிர்ணயித்திருக்கின்றன. ஆங்கில இலக்கியத்தின் செல்நெறிகளை இலங்கையர்கோன் நன்கு தெரிந்திருந்தமையால் அவரது சிறுகதைகளில் உணர்வு பூர்வமான சித்திரப்புகளுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. “கலைமகள்”, “பாரதத்தாய்”, “சக்தி”, “சூறாவளி” ஆகிய தமிழக ஏடுகளிலும் “ஈழகேசரி”, “கலைச்செல்வி”, “ஈழநாடு”, “வீரகேசரி”, “தினகரன்” முதலான ஈழத்து ஏடுகளிலும் நிறைய எழுதியுள்ளார். தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறைக்கு வலுவூட்டிய மணிக்கொடியின் கடைசிக்கால இதழ்களில் இலங்கையர்கோனின் சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. இவரால் படைக்கப்பட்ட சிறுகதைகளில் ‘வெள்ளிப் பாதசரம்’ ஈழத்தின் உன்னதமான கதைகளில் ஒன்றாகக் கணிக்கப்படுகின்றது. இந்த மண்ணின் வாசனை நன்கு செறிந்த சிறுகதை அதுவாகும். ‘வஞ்சம்’, ‘கடற்கரைக் கிளிஞ்சல்’ என்பன சிறப்பான ஏனைய சிறுகதைகளாம். இவரது பதினைந்து சிறுகதைகளின் தொகுப்பாக ‘வெள்ளிப் பாதசரம்’ உள்ளது.

தமிழ்ச் சிறுகதைகளுக்கு அழுத்தமான காவிய மரபினைத் தந்தவர் சம்பந்தனாவார். “கலைமகள்”, “கிராம ஊழியன்”, “மறுமலர்ச்சி”, “ஈழகேசரி” ஆகிய பத்திரிகைகளில் இருபதிற்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை சம்பந்தன் படைத்துள்ளார். ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் உருவமும் உள்ளடக்கமும், அழகாகவும் ஆழமாகவும் அமைவதற்குச் சம்பந்தன் அவர்களின் ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகள் வழிகோலின எனலாம். இவரின் கதைகளில் எக்காலத்திற்கும் பொருந்துவதான மனிதனின் அடிப்படைப் பண்புகள் அழியாத உருவில் எழுந்திருப்பதால் இவரின் இலக்கியப்பாதை செம்மையானதாகவும், தனித்துவமானதாகவும் அக்காலத்திலேயே விளங்கின. மனித உணர்வுகளையும் மன அசைவுகளையும் மனோதத்துவ முறையில் அணுகி அவற்றின் சிறப்புக்களைக் கலையாக்கிய பெருமை சம்பந்தனுக்குரியது. (செம்பியன் செல்வன் - 1998). சம்பந்தனின் சிறுகதைகளில் ஆத்ம தத்துவ விசாரணை மிக அழுத்தமாகப் பதிந்திருக்கும். 1938களில் சிறுகதைத் துறைக்கு வந்த சம்பந்தனை முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு அவரின் சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றில் லாதிருந்தமை பெருங்குறையாகும். அவரின் சிறுகதைகளில் பத்தினை 1998இல் “சம்பந்தன் சிறுகதைகள்” என்ற பெயரில் செங்கை ஆழியானும், செம்பியன் செல்வனும் தொகுத்து வெளியிட்டனர். அவரின் ஏனைய சிறுகதைகளும் ‘துறவு’ என்னும் தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளது.

சி.வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன் ஆகிய மூவரும் ஈழத்தின் தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறைக்கு ஆற்றிய பணியையும் பங்களிப்பையும் மறந்துவிட முடியாது. “ஈழகேசரி பத்திரிகையின் மூலம் சிறுகதைத் துறைக்குள் புகுந்த இவர்கள் தமது கீர்த்தியை நிலை நாட்டியது தமிழகப் பத்திரிகைகள் மூலந்தான்” என்ற சோ.சிவபாத சுந்தரத்தின் கூற்று ஏற்புடையதன்று. ஏனெனில், இலங்கையர்கோனின் முதற் சிறுகதையான ‘மரியா மகதலேனா’ 1930களில் “கலைமகளில்” வெளிவந்துள்ளது. மேலும், “ஈழகேசரி”யில் சி.வைத்தியலிங்கத்தின் சிறுகதைகள் வெளிவருவதற்கு முன்னரேயே “கலைமகளில்” வெளிவந்துள்ளன. சம்பந்தனின் முதற்படைப்பான ‘தாராபாய்’ 1938களில் “கலைமகளில்” வெளிவந்தது. எனவே, இந்த மூன்று எழுத்தாளர்களும் தங்களது இலக்கியப் பணிக்குத் தமிழகப் பத்திரிகைகளை முழுமையாகப் பயன்படுத்திதோடு “ஈழகேசரி”யையும் தளமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பது ஏற்ற கூற்றாகும். இவர்கள் மூவரையும் “ஈழகேசரி”க் குழுவினைச் சேர்ந்த படைப்பாளிகள் என்று கொள்வதில் தவறில்லை. இவர்களது கணிசமான படைப்புகள் -

சி.வைத்தியலிங்கதயான பதினோரு சிறுகதைகளும், இலங்கையர்கோனின் பத்துச் சிறுகதைகளும், சம்பந்தனின் ஐந்து சிறுகதைகளும் - “ஈழகேசரி”யில் வெளிவந்துள்ளன. சம்பந்தன் “ஈழகேசரி”யில் அருட்செல்வன் என்ற புனைபெயரிலும் எழுதியுள்ளார்.

ஈழத்தின் இம்முன்று எழுத்தாளர்கள் பற்றி பேராசிரியர் க.கைலாசபதி குறிப்பிடும்போது, “இவர்கள் மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்தையோ, இலக்கியத்தின் உட்பிரிவுகளையோ, புதிய புதிய பரிசீலனைகளையோ அதிகம் வளர்த்தனர் என்று கூறுவதற்கில்லை. ஆங்கில விமர்சகர்கள் கூறும் ‘ரோமானிசம்’ என்னும் கனவுலகக் காட்சிகளில் ஈடுபடச் செய்யும் இலட்சியபூர்வமான சிந்தனைகளிலும், உணர்ச்சிகளிலும் மயங்கி எழுதினர் என்றுதான் சொல்லலாம்” என்ற கூற்றில் அவ்வளவு தூரம் உண்மையிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இவர்கள் முவரினதும் சிறுகதைகள் தொகுப்புக்களாக வெளிவந்திருக்கும் இக்கால வேளையில் அவர்களின் சிறுகதைகள் பற்றி மதிப்பீடு மறுபரிசீலனைக்குள்ளாக வேண்டிய அவசியம் எழுந்துள்ளது. அவர்கள் படைத்த அத்தனை படைப்புகளுக்கும் ‘ரோமானிசம்’ பண்பு கொண்டவை என ஒதுக்கிவிட முடியாது. இவர்களால் படைக்கப்பட்ட ‘வெள்ளிப் பாதசரம்’, ‘கடற்கரைக் கிளிஞ்சல்’, ‘மச்சாள்’, ‘பாற்கஞ்சி’, ‘நெடுவழி’, ‘அவள்’, ‘பிரயாணி’ முதலான சிறுகதைகள் கனவுலகக் கற்பனைகள் அல்ல. இந்த மண்ணில் ஆழமாகக் காலூன்றி எழுதப்பட்ட மண்வாசனைப் படைப்புகள். சம்பந்தனின் சிறுகதைகளில் பேச்சுவழக்கு அவ்வளவு தூரம் முக்கியம் பெறவில்லை என்றாலும் இலங்கையர்கோன் அவ்வழக்கினை அளவாகவும், கலைத்துவத்தோடும் கையாண்டுள்ளார். இவர்கள் ஒரு பத்தாண்டு காலத்தில் ஏற்படுத்திய சிறுகதைத் துறையின் தாவலை ஐம்பது வருடங்களாக எழுதப்பட்டுவரும் இன்றைய சிறுகதைகளில் ஒரு பெரும் பாய்ச்சலாகக் காண முடியவில்லை என்பது ஏற்பதற்குச் சங்கடமானதாயினும் மெய்மையானது.

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறையின் முன்னோடிகளென 1949ஆம் ஆண்டிற்கு முன் எழுதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்களைக் குறிப்பிடலாம். ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறையில் ஏராளமானவர்கள் இனங்காணப்படுகின்ற வேளையில் குறுகியகால அளவினதான ஆய்வுப் பகுப்பு ஏற்றதாகவில்லை. இருபதாம் நூற்றாண்டில் முதல் ஐந்து தசாப்தங்களில் சிறுகதைத் துறைக்குப் பங்களிப்புச் செய்தவர்களில் இருபத்தைந்து எழுத்தாளர்கள் இனங்காணப்பட வேண்டியவர்களாவர். சுயா, பாணன், ஆனந்தன், சோ.சிவபாதசுந்தரம், சி.வைத்தியலிங்கம்,

சம்பந்தன், இலங்கையர்கோன், பவன், சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, அ.செ.முருகானந்தன், சோ.தியாகராஜன், நவாலியூர் சோ.நடராஜன், வரதர், அ.ந.கந்தசாமி, கனக செந்திநாதன், சு.வே., நாவற்குழியூர் நடராஜன், இராஜ அரியரத்தினம், கே.கணேஸ், கசின், சொக்கன், அழகு சுப்பிரமணியம், சு.இராஜநாயகன், தாழையடி சபாரத்தினம், கு.பெரியதம்பி ஆகிய இருபத்தைந்து படைப்பாளிகளே அவர்களாவர்.

ஈழத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் முன்னோடிகளென இந்த இருபத்தைந்து எழுத்தாளர்களையும் கொள்ளமுடியுமா என்ற கேள்வி நியாயமானது ஆகும். ஏனெனில், இந்தப் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்ட அ.செ.முருகானந்தன், வரதர், சொக்கன், சு.இராஜநாயகன், அ.ந.கந்தசாமி ஆகியோர் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களாக நீண்டகாலமாக அடையாளங் காணப்பட்டவர்கள். 1946 பங்குனி மாதத்திலிருந்து 1948 ஐப்பசி மாதம் வரை மொத்தமாக 24 இதழ்கள் 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகை வெளிவந்தது. தமிழகத்தில் மணிக்கொடிகாலம் போல ஈழத்தில் மறுமலர்ச்சிக்காலம் அடையாளங் காணப்பட்டது. உண்மையில் 'ஈழகேசரி'யில் நிறையவே எழுதிய படைப்பாளிகள், மறுமலர்ச்சிப் பத்திரிகையிலும் எழுதியுள்ளனர். இவர்கள் 'ஈழகேசரி'ப் பண்ணையில் உருவாகியவர்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகையில் அ.செ.முருகானந்தனின் சில சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. ஆனால், 'ஈழகேசரி'யில் அவரின் பதினெட்டுச் சிறுகதைகள் பிரசுரமாகி இருந்தன. வரதரின் சிறுகதைகள் 'ஈழகேசரி'யில் பதின்மூன்று வரையில் வெளிவந்துள்ளன. வரன், வரதர், தி.ச.வரதராசன் எனப் பல பெயர்களில் 'ஈழகேசரி'யில் எழுதியுள்ளார். 'மறுமலர்ச்சி'யில் வெளிவந்த 52 மொத்தச் சிறுகதைகளில் பத்தளவில் அவருடையவை. 'ஈழகேசரி'யில் 14 சிறுகதைகள் எழுதிய சொக்கன் மறுமலர்ச்சியில் ஒரேயொரு சிறுகதை எழுதியதன் மூலம் எப்படி மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளரானார் என்பது வியப்பானது. 'ஈழகேசரி'யில் 11 சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கும் சு.வே.மறுமலர்ச்சியில் மூன்று உருவகக் கதைகள் எழுதியிருக்கிறார். சில விமர்சகரளால் 'ஈழகேசரி'ப் பண்ணையில் வளர்ந்த எழுத்தாளராகவும், சிலரால் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளராகவும் கணிக்கப்படும் அ.ந.கந்தசாமி 'ஈழகேசரி'யில் 1942இல் 'குருட்டு வாழ்க்கை' என்ற தனது ஆரம்பக் கதையொன்றினை மட்டுமே எழுதியுள்ளார். 'மறுமலர்ச்சி'யில் அ.ந.கந்தசாமியின் ஒரு சிறுகதைதானும் வெளிவரவில்லை. மறுமலர்ச்சி இயக்கத்துடன் அவர் இருந்தார் என்பதற்காக அவரை 'மறுமலர்ச்சி' எழுத்தாளராக இனங்காண்பது இலக்கிய வரலாற்றுத் தவறாகும். உண்மையில் 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகை

மூலம் உருவாக்கிய எழுத்தாளர்களென கு.பெரியதம்பியையும் தாயையடி சபாரத்தினத்தையும் மட்டுமே குறிப்பிடமுடியும். “மறுமலர்ச்சி” சஞ்சிகை நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசினைப் பெற்று சிறுகதைத் துறையில் பிரவேசித்த கு.பெரியதம்பி அதனைத் தொடர்ந்து மறுமலர்ச்சியில் ‘அம்மான் மகள்’, ‘குழந்தை எப்படிப் பிறக்கிறது’, ‘காதலோ காதல்’, ‘எட்டாப்பழம்’, ‘மனமாற்றம்’, ‘வீண் வதந்தி’ ஆகிய ஆறு சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அவை சிறுகதைக்கு உரிய இலட்சணங்களைக் கொண்டவை. மெல்லிய மன உணர்வுகளை எளிதான வசனநடையில் கூறும் ஆற்றல் பெரியதம்பியிடம் இருந்தது. அவர் கதை சொல்பவராக இருந்தாலும் ஒப்பளவில் அக்காலட்டத்தின் சிறப்பான சிறுகதை ஆசிரியராக விளங்கியுள்ளார். விமர்சகர்களின் பார்வையில் அவர் அகப்படாது போனமை விசனத்திற்கு உரியது. தாயையடி சபாரத்தினத்தின் சிறப்பான சிறுகதைகளாகக் கருதப்படும் ‘ஆலமரம்’, ‘தெருக்கீதம்’ ஆகிய இரண்டும் “மறுமலர்ச்சி”யில்தான் வெளிவந்துள்ளன.

தமிழகத்தில் சிறுகதைத் துறைக்கு மணிக்கொடி எப்படி புத்தூக்கம் அளித்ததோ அதேபோல ஈழத்தில் சிறுகதைத் துறைக்கு “மறுமலர்ச்சி” புதியதொரு உத்வேகத்தை அளித்துள்ளது. உலகளாவிய தரத்திற்கு “மறுமலர்ச்சி”யின் சிறுகதைகள் அமையாவிட்டாலும் அவை வெளிவந்த காலகட்டத்தில் சிறுகதையின் வடிவத்தையும் செழுமையையும் புரிந்துகொண்டு படைக்கப்பட்ட ஆக்கங்களாக உள்ளன. எனவே, “மறுமலர்ச்சி” சஞ்சிகையில் எழுதிய படைப்பாளிகளையும் ஈழத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றின் முன்னோடிகள் எனச் சேர்த்துக் கொள்வதில் நியாயமுள்ளது.

ஈழத்தின் முன்னோடி எழுத்தாளர்களில் இருவராக இனங்காணப்படும் பாணன், பவன் ஆகியவர்கள் எவரெனத் தெரிந்துகொள்ள முடியாதிருக்கின்றது. இவர்கள் இருவரதும் சிறுகதைகள் மனதைப் பிடித்துக் கொள்ளும் மனிதாபிமானப் பிரச்சினைகளையும் சமூகத்தில் ஒருகளத்தினையும் அற்புதமாகக் காட்டும் தன்மையையும் கொண்டிருக்கின்றன.

அ.செ.மு.என்ற முருகானந்தன் ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்குப் பெருமைகூட்டிய எழுத்தாளர். அவரது ‘வண்டிச் சவாரி’ ஈழத்தின் உன்னதமான சிறுகதைகளில் ஒன்றாகும். யாழ்ப்பாண மண்வாசனையை அற்புதமாகச் சித்திரித்திருக்கின்றது. அவரது சிறுகதைகள் யாழ்ப்பாணச்

சமூகக் களத்தில் மட்டுமன்றி மலையகக் களத்திலும் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. 'புகையில் தெரிந்த முகம்', 'காளிமுத்துவின் பிரஜாவுரிமை', 'மனிதமாடு' என்பன அவரின் சிறந்த ஆக்கங்கள். கருவுக்குகந்த வார்த்தைகளைப் பாசாங்கற்ற முறையில் தேர்ந்தெடுக்கும் கலையை அவரது சிறுகதைகளில் காணலாம்.

ஈழத்தின் முன்னோடி எழுத்தாளர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படும் சோ.சிவபாதசுந்தரம் தான் எழுதியவற்றிலும் பார்க்க "ஈழகேசரி"யின் ஆசிரியராக விளங்கிய காலவேளையில் உருவாக்கிவிட்ட சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பலராவர். அவ்வாறான பெருமை இராஜ அரியரத்தினத்திற்கும் உரியதாகும். இவர்கள் இருவரும் எழுதிய சிறுகதைகள் எண்ணிக்கையில் குறைவாயினும் தரமானவை. சிவபாதசுந்தரத்தின் "ஆனந்தவிகடன்" சிறுகதையான 'தோட்டத்து மீனாட்சி' குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதையாகும். இராஜ அரியரத்தினத்தின் 'வெள்ளம்' என்ற சிறுகதை ஈழத்தின் உன்னதமான சிறுகதைகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படும். இச் சிறுகதை "ஈழகேசரி"யில் 1945இல் 'வயலுக்குப் போட்டார்' என்ற தலைப்புடன் வெளிவந்தது. முன்னோடிகளில் ஒருவராகக் கருதப்பட வேண்டியவர் சோ.தியாகராஜன் ஆவார். சோ.சிவபாதசுந்தரத்தின் சகோதரரான இவர் சூழ்நிலைகளைக் காட்சிப்படுத்தி விபரிப்பதில் வல்லவராக விளங்கியமையை அவரது சிறுகதைகளிலிருந்து அறிய முடியும். "கலைச்செல்வி" சிற்பி அவர்கள் கருதுவது போல, சோ.தியாகராஜனின் இன்னொரு புனைபெயர் "பரிதி" என்பதாயின் சோ.தியாகராஜனின் சிறுகதைப் படைப்பின் காலகட்டம் 1934ஆம் ஆண்டிற்குரியதாக மாறிவிடும். "ஈழகேசரி"யில் பரிதி (அதாவது சோதி) என்ற புனைபெயரில் சில நல்ல சிறுகதைகளைத் தந்துள்ளார். 'எதிர்பாராதது' என்ற சிறுகதை அவ்வகையில் விதந்துரைக்கத்தக்கதாகும்.

நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரின் மகனாகிய நவாலியூர் சோ.நடராஜன் எழுதிய பல சிறுகதைகளில் சிறப்பான இடத்தினைப் பெறுவது 'கற்சிலை' என்பதாகும். நவாலியூர் சத்தியநாதன் என்பதும் இவராயின் இந்த முன்னோடியின் சிறுகதைப் பிரவேச காலம் 1934ஆக மாறிவிடும். 'மாலினி', 'அபயன்' ஆகிய சிறுகதைகள் சத்தியநாதன் என்ற பெயரில் "ஈழகேசரி"யில் வெளிவந்துள்ளன. கனக செந்திநாதன், சு.வே.,நாவற்குழியூர் நடராஜன் ஆகியோர் 1943களில் சிறுகதைத் துறைக்கு வந்தவர்களாவர். கவிஞராகக் கணிக்கப்பட்டிருக்கும் நாவற்குழியூர் நடராஜன் "ஈழகேசரி"யிலும், "மறுமலர்ச்சி"யிலும் சில

சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். கவிதாபூர்வமான நடை இவருக்குரியது. தமிழ் ஆசிரியரான கனக.செந்திநாதன் சிறுகதைத் துறையிலும் விமர்சனத் துறையிலும் ஆற்றிய பணி அதிகம். இவர் “ஈழகேசரி”யில் ‘யாழ்ப்பாடி’ என்ற புனைபெயரில் எழுதிய ‘ஒரு பிடி சோறு’ என்ற சிறுகதை இவருக்கும் ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறைக்கும் பெருமை சேர்த்ததாகும். ‘செம்மண்’, ‘கூத்து’, ‘வெண்சங்கு’ என்பன கனக.செந்திநாதனின் மணியான சிறுகதைகள். நுண்ணிய அவதானிப்புடன் கூடிய கள விபரணையும் சமூக வாழ்வின் அவலங்களையும் இருப்பையும் சித்திரிக்கும் திறனும் கொண்டனவாக கனக.செந்திநாதனின் சிறுகதைகள் விளங்குகின்றன. சு.வே.என்ற சு.வேலுப்பிள்ளை ஈழத்தின் முன்னோடிகளில் ஒருவர். பதினொரு சிறுகதைகள் வரையில் “ஈழகேசரி”யில் எழுதியுள்ளார். ஈழத்தின் உருவகக் கதைத் துறையின் முன்னோடி இவராவார். ‘மண்வாசனை’, ‘வெறி’, ‘கிழவனும் வத்தகைக் கொடிகளும்’ (இச்சிறுகதையின் ஆரம்பத் தலைப்பு - கிடைக்காத பலன்) ஆகியன சு.வே.அவர்களின் தரமான சிறுகதைகளாகும்.

“சொக்கன் பழைய எழுத்தாளர். சோ.சிவபாதசந்தரம், சம்பந்தன், இலங்கையர்கேன், சு.வே., வரதர், கனக.செந்திநாதன் வரிசையில் இடம்பெற்றவர். பின்பு பொன்னுத்துரை, டானியல், டொமினிக் ஜீவா சந்ததியோடு ஒன்றானவர். அதைத்தொடர்ந்து யோகநாதன், பெனடிக்பாலன், செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன் காலத்தில் அவர்களுடன் நின்றவர். 1947களில் சிறுகதைத் துறைக்குள் வந்த சொக்கன் சிறுகதை எழுதிக்கொண்டிருக்கின்ற இளம் சந்ததியோடு இறுதிவரை எழுதிக்கொண்டிருந்தார்.

‘கடல்’, ‘ஓழுங்கை’, ‘இழப்பு’ என்பன சொக்கனின் சிறந்த கதைகள் ஆகும். சம்பவமும் மொழியும் முக்கியமெனக் கருதுபவர் சொக்கன். கருத்தும் கவர்ச்சியும் வாய்ந்த வசனநடையையும், சமுதாயப் பார்வைத் தெளிவையும் அவரது சிறுகதைகளில் காணலாம். சொக்கன் போலவே சு.இராஜநாயகன் அவர்களும் 1947இலிருந்து 1998 வரை தொடர்ந்து எல்லாப் பரம்பரையினருடனும் சிறுகதைகளை எழுதி வந்தவர். சமூக அநீதிகளுக்கு எதிராகக் குரல் தந்த முற்போக்காளரான இராஜநாயகனின் சிறுகதைகளில் ‘பொத்தல்’, ‘நாகதோசம்’ என்பன சிறந்த கதைகளாம். தெரிந்த சொற்களைப் பயன்படுத்தி நனவோடை உத்தியில் எழுதியவர் இராஜநாயகன். இந்த இருவரதும் சமகாலத்தில் சிறுகதைத் துறையில் பிரவேசித்து 1957வரை தொடர்ந்து சிறுகதைகளை எழுதியவர் கசின் எனப்படும் க.சிவகுருநாதன் ஆவார். கசினின் சிறுகதைகளில்

கருப்பொருளாகக் குடும்ப உறவுகளே முக்கியம் பெற்றன. “ஈழகேசரி”யில் மட்டும் இவரின் பதினான்கு சிறுகதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவற்றில் ‘வண்டியில் வளர்ந்த கதை’, ‘மணியோசை’, ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்’ ஆகியன சிறப்பானவை. கசின் அவர்கள் நிறையவே எழுதியுள்ளபோதிலும் நவீன சிறுகதைப் போக்கின் தடத்தினை ஏனைய முன்னோடிகள் போல நன்கு தெரிந்து பிரயோகிக்கவில்லை. இயல்பான கதை சொல்லும் பாங்கில் தம் சிறுகதைகளை நகர்த்தியுள்ளார்.

1945களில் சிறுகதைத் துறைக்கு வந்த இன்னொரு முன்னோடி எழுத்தாளர் கே.கணேஷ் ஆவார் முற்போக்காளரான அவர் எழுதிய சிறுகதைகள் மிகச் சொற்பமாகும். எனினும், அவரின் ‘சத்திய போதி மரம்’ குறிப்பிடத்தக்க ஒரு சிறுகதை.

ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் ஆங்கிலத்தில் தமிழ் மக்களது சமூக வாழ்க்கையையும், நடவடிக்கையையும், சமூகவியற்பண்புகளையும் சிறுகதைகளாக்கிய இருவர் முன்னோடிகளாகவுள்ளனர். ஒருவர் மலையக எழுத்தாளரான சி.வி.வேலுப்பிள்ளை. மற்றவர் அழகு சுப்பிரமணியம். சி.வி.வேலுப்பிள்ளை 1930களில் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தவர். மலையக மக்களின் சமூக வாழ்க்கையின் இடர்களையும் அவற்றின் போராட்ட உணர்வுகளையும் “உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்” என்ற ஆங்கிலச் சிறுகதைத் தொகுதியில் சிறுகதைகளாக வெளியிட்டார். சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் பார்வையும் பரிவும் மலையக மக்களில் நிலைத்திருப்பது போல அழகு சுப்பிரமணியத்தின் பார்வையும் பரிவும் யாழ்ப்பாண மண்ணில் நிலைகொண்டிருப்பதைக் காணலாம். அவரின் சிறுகதைகள் யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு சமூக மாந்தரை உலகச் சிறுகதை அரங்கிற்கு கொண்டுவந்தன. அவரின் “கணிதவியலாளன்” உலக இலக்கியத்தின் உன்னத சிறுகதைகள் என்ற தொகுதியில் இடம் பிடித்திருக்கின்றது.

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் அடியெடுத்து வைத்திருக்கும் நமக்கு, நமது சிறுகதைத் துறையின் வளர்ச்சி நிலையை மதிப்பீடு செய்வதற்கு தமிழ்ச் சிறுகதையின் முன்னோடிகளின் கதைகளைக் கவனத்திற்கு எடுப்பது அவசியமாகின்றது. மாடியை அடைவதற்குப் படிகளில் ஏறியே ஆகவேண்டும். ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகள் என என்னால் இனங்காணப்பட்ட இருபத்தைந்து படைப்பாளிகளில் ஒரு சிலரது சிறுகதைகள் தொகுப்புக்களாக வெளிவந்துள்ளன. இலங்கையர்கோனின்

“வெள்ளிப் பாதசரம்”, சி.வைத்தியலிங்கத்தின் ‘கங்கா கீதம்’, சம்பந்தனின் “சம்பந்தன் சிறுகதைகள்”, வரதரின் “கயமை மயக்கம்” (வரதர் கதைகள்), அ.செ.முருகானந்தனின் “மனித மாடு”, இரசிகமணி கனக.செந்திநாதனின் “வெண்சங்கு”, சு.வேலுப்பிள்ளையின் “மண் வாசனை”, தாழையடி சபாரத்தினத்தின் “புதுவாழ்வு”, சொக்கனின் “கடல்”, கசினின் “கசின் கதைகள்” என்பன சிறுகதைத் தொகுதிகளாக உள்ளன.

ஈழத்தின் சிறுகதை முன்னோடிகள் இந்த மண்ணில் ஆழக் காலூன்றி நின்று சமூகத்தினைப் பார்த்தார்கள் என்பது அவர்களின் சிறுகதைகளிலிருந்து புலனாகின்றது. கற்பனை ரதத்திலேறி சஞ்சரிக்கின்ற சிறுகதைகள் ஏராளமாக அவர்களிடம் இருக்கின்ற போதிலும் தாம் வாழ்கின்ற சமூகத்தின் பிரச்சினைகளையும் தீர்வுகளையும் சமூகப் பொறுப்போடு பல தரமான சிறுகதைகளில் சித்திரித்துள்ளனர் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. சமூகத்தின் எரியும் பிரச்சினைகள் அவர்களின் சிறுகதைகளில் வெளிவந்திருக்கின்றன. குடும்ப உறவுகளின் ஊடலும் கூடலும் மிக நளினமாக அவர்களின் சிறுகதைகளில் பரவியிருக்கின்றன. வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையையும் திருப்தியையும் ஊட்டத்தக்க செய்திகளை அவர்கள் தம் சிறுகதைகளில் பெய்திருக்கின்றனர். அவர்களின் சிறுகதைகளில் சொல்லிய விடயங்களிலும் சொல்லாத சங்கதிகள் பல தொக்கிநிற்கின்ற திறனைக் காணலாம். நம்பிக்கை வரட்சியை அவர்களின் கதைகள் ஏற்படுத்தாது வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிமானத்தை அவை சுட்டிநின்றன. இலக்கியத் தேடலும் கலையழகும் ஆங்காங்கு விரவி உள்ளமை மறுப்பதற்கில்லை. அவர்கள் சமூகத்தினைப் புரிந்துகொண்டு சமூகத்திற்காக எழுதினார்கள்.

நன்றி: “செங்கை ஆழியான்”

* முன்னோடிச் சிறுகதை

18

தண்ணீர்த் தாகம்

I

பங்குனி மாதம். வெயில் மிகவும் காய்தலாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. றோட்டில் அவ்வளவு நடமாட்டமில்லை. தூரத்தில் மாத்திரம் ஒருவன் குடை பிடித்துக்கொண்டு வியர்க்க வியர்க்க விறுவிறுக்கத் தார் றோட்டில் அவசரமாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தான். அதற்கப்பால் ஒரு கட்டை வண்டி 'கடா கடா' என்று ஆடி ஆடி வந்து கொண்டிருந்தது. பன்னிரண்டு மணி வெயிலிலே யாரும் தலை காட்டவில்லை. பகல் முழுவதும் வெயிலிலே திரியும் நாய்கூட சுவரோரத்தில் கிடந்த சிறு நிழலில் இளைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவ்வளவு உக்கிரமான வெயில். பலர் பகலுறக்கம் போட்டார்கள். சிலர் புழுக்கம் தாளாமல் தவித்தார்கள். செட்டியார் புதினப் பத்திரிகையோடு தூங்கி வழிந்துகொண்டிருந்தார்.

அந்த அரசமரத்தின் கீழ்த்தான் பகல் முழுவதும் மீனாட்சிக்கு வேலை. நியாயஸ்தலத்துக்குப் போகும் கிளை றோட்டும் பெரிய தெருவும் கோணமாய்ச் சந்திக்கும் சந்தி அது. அந்த அரசமரத்தைச் சுற்றி வெயில் கடுமைக்கு உகந்த குளிர் நிழல். தட்டுச் சுளகிலே சின்னச் சின்னக் கூறாகக் கத்தரிக்காய், பிஞ்சு மிளகாய் நன்றாக அடுக்கிப் பக்குவமாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவளுக்குச் சோம்பேறித்தனமோ கொட்டாவிடாமல் இல்லை. அன்றைக்கு வியாபாரம் அவ்வளவு ருசியாகவில்லை கோடு கலைந்ததும் பள்ளிக்கூடம் விட்டதும் தான் வியாபாரத்தின் ருசி தெரியும் கொண்டுவந்த பெட்டியைக் காலி செய்து விட்டே வீடு திரும்புவாள். அப்பொழுது அவள் உள்ளத்தில் எழுவது ஆனந்தக்கடல்தான்.

தலையைக் கோதிக்கொண்டே பள்ளமான அடியிற் சாய்ந்தாள். அரசமிலைகளை இடையிடையே அசைக்கும் காற்று அவள் கூந்தலையும் ஆட்டிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு காகம் மாத்திரம் கொப்பிலே இருந்து பலத்த தொனி வைத்தது.

அவளைப் பார்த்தால் யாருமே இழிகுலத்தவள் என்று சொல்ல மாட்டார்கள். அவளுடைய சிவந்த மேனியும் கருவண்டுக் கண்களும் யாரையும் கொள்ளை கொண்டுவிடும். அவள் ஜாதியைப் பற்றி யாருமே கேட்டதில்லை.

அப்படி அவர்கள் அறிந்திருந்தால் எப்பவோ அவள் வியாபாரத்தில் மண் விழுந்திருக்கும். ஊரார் மாத்திரம் அவளிடம் எதுவும் வாங்குவதில்லை. அவர்களுக்குத்தான் விசயந் தெரியுமே?

வெயில் எரிய எரிய அவளுக்குத் தாகம் எடுக்கத் தொடங்கியது. பொறுத்துப் பார்த்தாள். நா வறளத் தொடங்கியது. இனி அவளால் சகிக்க முடியாது. மெதுவாக அவற்றைப் பெட்டியிலே போட்டுக்கொண்டு கிளம்பினாள். பக்கத்தில் வீடுகளில்லை. அவையெல்லாம் காய்கறி விளையும் பூமியும் பற்றைக்காடுகளுந்தான்.

செழித்த கமுகுகளும் வாழைகளும் அங்கே கிணறு இறக்க வேண்டுமென்பதை ருசுப்படுத்தின. மெல்ல மெல்ல வீட்டின் அருகே வந்தாள். தெருவழியே ஓடிய சேற்றுத் தண்ணீர் இன்னும் அந்த எண்ணத்தைப் பலப்படுத்தியது. உள்ளே பெட்டியை வைத்துவிட்டு அங்கும் இங்கும் பார்த்தாள். யாரையும் காணவில்லை.

கிணற்றைக் காணக்காண மேலும் தாகம் அவளை வாட்டியது. அடிநாவிலே சொட்டு ஜலமில்லாமல் வறண்டு போயிற்று. அந்த வெயிலின் அகோரத்திற்கு யாருக்குத்தான் தாகமில்லை!

கிணற்றுக் கட்டிலே விளக்கி வைத்த செம்பிலே நிறையக் குளிர்ந்த ஜலத்தைக் காண அவள் உள்ளமும், வாயும் அதிலே ஆழ்ந்துபோயிற்று. பாவம், அந்த விடையை அடக்க இன்னொரு விடாய் உதவியாய் இருந்தது. தான் அந்த விடையைத் தீர்க்க அருகதையற்றவள் என்பதை அவள் அறிவாள். இழிகுலத்தில் பிறந்த பெண்கள் எல்லாம் தாகசாந்தி செய்யக்கூடாது என்று கடவுள் கட்டளையிட்டிருக்கிறார் என்பது அவள் அபிப்பிராயம். அந்தச் செம்பை மாறி மாறிப் பார்த்தாள். யாரையும் காணவில்லை.

“என்னடி செய்தாய் பாதகி” என்று மிரட்டல் கேட்டது அதிகார தோரணையில்.

ஏங்கி விலவிலத்துப் போனாள் மீனாட்சி. உடம்பு சொட்ட வியர்த்தது. நெஞ்சு தித்திக் என்று அடித்துக் கொண்டது. கண்கள் மிரள மிரள விழித்தன. அவள் தான் செய்த களவு பிடிபட்டதை எண்ணிக் கல்லாய்ச் சமைந்து போனாள்.

“உனக்கு அவ்வளவு மமதையா பறைச் சிறுக்கி” என்று ஆத்திரத்தோடு ஓடிவந்தார் நடேசய்யர். விழுதியைப் பொத்திக்கொண்ட கைகள் ஆத்திரத்தால் அங்குமிங்கும் எதையோ தேடின. கோபாக்கினி கண்களிலிருந்து பறந்தது.

“அவ்வளவு நெஞ்சுத் துணிவு. கிணற்றுக்குக் கிட்ட வந்து செம்புச் சலத்திலும் தொட்டுவிட்டாயே? அனுஷ்டான ஜலத்தில் தொட உனக்கு அவ்வளவு தைரியம் வந்துவிட்டது” பல்லைக் கடித்துக் கடித்து ஆத்திரத்தோடு அவளை விழுங்கப் போனார். பாவம் பறைப் பெண் அல்லவா? கோயிலுக்குப் போனால் எப்படிப் பிராயச்சித்தம் செய்வது என்று விட்டுவிட்டார் போலும்.

“ழுதேவி நாயே, இனி என்னுடைய கிணற்றை நான் என்ன செய்வது? அனுஷ்டான பாத்திரத்தை வைத்துவிட்டு விழுதி எடுத்து வருவதற்கிடையில் இப்படிச் செய்துவிட்டாயா? இனி இந்தச் செம்பை....! நீ அந்தக் கதிரன் மகளல்லவா? என்னுடைய அனுஷ்டான ஜலத்தைத் தொட்ட நீ கொள்ளையிலே போகமாட்டாயா? சிவன் உன்னை வதைக்க மாட்டானா?”

ஒரு மின்னல் மின்னியது போல் இருந்தது. உலகமே இருண்டு மடமடத்து அவள் தலையில் கவிழ்ந்தது போல் இருந்தது. பூமியே அவள் கால்களிலிருந்து நழுவிவிட்டது. இரத்தம் நெற்றியிலிருந்து குபீரிட்டது. களங்கமற்ற பார்வைக் கண்ணீரோடு இரத்தம் சேர்ந்து ஓடியது. செம்பு அலங்கோலமாய் உருண்டு போய்விட்டது. அது அவள் கனிவாயைப் பற்றப்போய்த் தோல்வியடைந்ததற்காக அழுது கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“முதேவி, இனி இந்தப்பக்கம் தலைகாட்டு, உன் தலையை நுள்ளி எடுத்துவிடுகிறேனோ இல்லையோ பார். உனக்கு இது போதாது போ நாயே வெளியே. சனியன்கள் வீட்டில் வந்து கூசாமற் கால் வைக்குதுகள்”

தங்கச்சிலைபோல இவ்வளவும் நின்ற உருவம், இரத்த ஆற்றோடு பெயரத் தொடங்கியது. பெட்டியை எடுத்துத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு மெதுவாக வெளியே போய்விட்டாள். அவர் எறிந்தபோது வாய்ச்செம்பு அவள் நெற்றியில் நன்றாய்க் கணீரிட்டுவிட்டது. தீண்டாமை அசுரனின் அசுரத்தன்மை அவள் பிறைநுதலில் இரத்தத்தை வாங்கி விட்டது.

பாவம் தாகவிடாய் தீர்ந்தபாடில்லை. களவுக்கேற்ற தண்டனைகிடைத்து விட்டதல்லவா? ஒரு பிராமணனின் அனுஷ்டானப் பாத்திரத்தைத் தொட்டுவிட்டாளல்லவா? எவ்வளவு பொல்லாத கோரக்களவு. இதற்கு இந்தத் தண்டனை போதுமா? சிவனுடைய அனுஷ்டானத்தை முடிக்க விடாமல் தண்ணீரைத் தொட்டு தீட்டாக்கியவளல்லவா? பெண்ணைத் திட்டிய திட்டுக்களைப் பார்த்துப் பகவான் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார். “என் பிள்ளையின் கடுர நாவரசியைத் தணிக்காத உனக்கு என்மீது ஒரு அன்பா? உன்னுடைய அனுஷ்டானம் கொடிய நரகிற்கு வாயில்லல்லவா” என்று அழுகையோடுதான் அவர் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

சந்திரனுக்கும் இவள் முகத்திற்கும் நெடுங்காலம் ஓர் வித்தியாசம். அது இன்றோடு பூர்த்தியாகிவிட்டது. அவள் மதிவதனத்திலும் மறு ஏற்பட்டுவிட்டது.

ஏழையின் தண்ணீர் விடாய் என்றுதான் தீருமோ?

III

நடுநிசி எங்கும் ஒரே நிசப்தம். ஆனால் அறைகளில் இருமும் சப்தமும் குழந்தைகளின் கீச்சுக்குரலும் இன்னும் ஒழிந்தபாடில்லை. ‘ஐயோ அம்மா’ என்று அடுத்த அறைகளில் வியாதிக்காரர் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. குழந்தைகளைத் தாலாட்டும் தாய்மாரின் பல தினுசான குரல். அங்கங்கே மின்சார விளக்குகள் தூங்கிக்கொண்டிருந்தன.

ஒரு கிழவன் பூநூலை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டு மூலையிலே செருமிக் கொண்டு நெஞ்சைத் தொட்டுப் பார்த்தான். கஷ்டப்பட்டுக் கஷ்டப்பட்டு முக்கி முனகிக் கொண்டிருந்தான். அவனை யாரும் கவனிப்பார் இல்லை. அவன் சுற்றமெல்லாம் இன்று அவனைக் கைவிட்டுவிட்டன. அவன் அவர்கட்கெல்லாம் என்ன செய்தான்? ஒரே ஒரு பிழை. வாலிபமாய் இருந்த காலத்திலே தெரியாமல் தூரத்திலே உள்ள வெள்ளாளப் பெண்ணைப் பார்ப்பனத்தி என்று கல்யாணம் செய்தான். சில நாட்கள் சென்றதன் பின் சுற்றம் எல்லாம் அவனை இகழ்ந்துதள்ளிவிட்டது. அதன் பின்புதான் அவனுக்கு விஷயம் புரிந்தது. தான் வெள்ளாளப் பெண்ணைக் கட்டிவிட்டான் என்று உணர்ந்ததும் மெல்ல அவளைக் கைவிட்டான். பெண்வழியால் லாபமும் இல்லை. இனசனமும் இல்லை. இன்றுவரையும் தனியேதான் காலந் தள்ளினான். இன்றைக்கு வியாதியாய்ப் போனான். கவனிப்பார் இல்லை. தர்ம ஆசுப்பத்திரியிலே கிடக்கிறான்.

அவனுக்கு மேலும் மேலும் மூச்சுவாங்கத் தொடங்கியது. தண்ணீர் விடாயெடுத்தது. அடிநாவிலே ஈரலிப்பில்லை. இருமி இருமி வரண்டு போயிற்று. தாகவிடாய் வரவர அதிகரித்தது. பேச்சுக் கொடுத்தாலோ இருமல் வாட்டுகிறது.

“அம்மா, தண்ணீர்! நாளை வறட்டுகிறது” என்று சொன்னான் அந்தக் கிழவன் கெஞ்சும் குரலில். பதிலே இல்லை. அடுத்த அறையில் இருந்து ஒரு இருமல்தான் அதற்குப் பதில். கொஞ்சநேரம் நிசப்தம்.

“அம்மா, என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. தண்ணீர் விடாயால் செத்துப் போய்விடுவேன். தண்ணீர் கொடுங்களம்மா.”

யாருமே மூச்சு விடவில்லை. தாதிகள் எல்லாம் ஒரே உறக்கம் போலும்.

ஒரு பெண்ணுருவம் அந்த மூலையருகே வந்தது. ஆமாம் அவளும் ஒரு தாதிப் பெண்தான். அந்த ஆஸ்பத்திரியில், காலதேவன் கீறிய கோடுகள் பதிந்த அவன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தது. ஆனாலும் அந்த முகம் அவளுக்குச் சட்டென்று ஞாபகம் வந்தது. கிழவன் தண்ணீருக்காக வாயைத் திறந்தான்.

“ஐயா, பறைச்சி தொட்டுத் தண்ணீர் தந்தால் குடிப்பீர்களா? தாங்கள் பிராமணரல்லவா?” என்றாள் அவள்.

“அம்மா, அம்மா, குழந்தாய், பிராமணனானாலென்ன? பறையனானாலென்ன? என் தாகத்திற்கு நீர் கொடம்மா! கொடிய மரணதாகம் நெஞ்சை அடைக்கிறது.”

அவள் ஒரு சின்னப் பாத்திரத்தில் இளஞ்சூடான நீரைக் கொண்டு வந்தாள். கிழவன் விடாய் அலாதியால் வாயைத் திறந்தான். ஆகா! உள்ளம் பூரிக்க - ஆத்மா சாந்தியடைய - மெல்ல மெல்ல நீரை வார்த்தாள் பெண்மணி.

“அம்மா, இந்த மரணவிடாயில் என்னைக் காப்பாற்றினாய். உன் குலம் நன்றாக வாழட்டும். நீ யாரம்மா?”

“ஐயா, என்னைத் தெரியாதா? நன்றாக உற்றுப் பாருங்கள்” என்று குனிந்தாள் அந்தத் தாதி.

“ஞாபகம் இல்லையே?”

தன் நெற்றியை அவன் முகத்திற்கு நேரே பிடித்தாள். “இதோ பாருங்கள் இந்த மறுவை. தண்ணீர் விடாய்த்து அன்றொருநாள் உங்கள் வீட்டில் வந்தேனல்லவா? தாகவிடாய் தாங்காமல் சிறுபிள்ளைத் தனத்தால் ஏதோ அனுஷ்டானச் செம்பைத் தொட்டுவிட்டேனென்று நீங்கள் செம்பால் எறிந்த காயம் இதுதான்” அவள் நெற்றியைக் காட்டினாள் கிழவனுக்கு.

கிழவன் முகம் காட்டிய குறியின் உணர்ச்சி, ஏதோ புதிதாய் இருந்தது. “ஆமாம், கதிரன் மகளல்லவா? எப்படியம்மா இங்கே வந்தாய்? தாதியாகவும் வேலை பார்க்கிறாயே?”

“ஆம் ஐயா, எல்லாம் அந்தக் கிறிஸ்தவப் பெரியாரின் கிருபைதான். அன்றைக்கு நீங்கள் தீர்க்காத தாகத்தை அந்தப் பெரியார்கள் தீர்த்தார்கள். கல்வியுமளித்து இந்த நிலைமையில் வைத்தார்கள்”

கிழவன் உள்ளம் வெடித்துவிட்டது. 'என் மரண தாகத்தை நீக்கிய கரங்களுக்கா அன்று இரத்தக்கறை ஏற்படவேண்டும்! இந்த விடாய்தானே அந்தப் பசலைக்கும் அன்று!'

“அம்மா என்னை மன்னி. ஜாதிக்கர்வத்தால் அன்று உன்னை ஏறிந்த என்னை மனப்பூர்வமாய் மன்னி!”

கிழவன் அவள் காலடியில் விழ எழுந்தான். பாவம்! அப்படியே தொப்பென்று விழுந்தான். விடாய் அடங்கியதோடு, அவன் கண் திறக்கவேயில்லை.

“ஈழகேசரி”

12.02.1939

குறிப்பு :

ஈழத்தின் முது பெரும் கவிஞரும் இலங்கை அரசின் “சாகித்தியரத்தினா” என்னும் உயர் விருதினைப் பெற்றவருமான பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன் “ஆனந்தன்” என்ற புனை பெயரில் எழுதிய சிறுகதை இதுவாகும்.

பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் தமிழ்ப் பணிகள்.

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. வாழ்க்கைப் பின்னணி, அவர் பெற்ற பட்டமும் பதவிகளும்
3. தமிழிலக்கிய ஆய்வு
4. நாட்டாரிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய பணிகள்
5. இஸ்லாமிய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவியமை
6. தமிழாராய்ச்சி மகாநாடுகளுக்கு வழங்கிய பங்களிப்பு
7. தலைசிறந்த மனிதாபிமானி
8. முடிவுரை

தமிழியற் பணியினைத் தம் இலட்சியமாகக் கொண்டு தமிழ்ப்பணியாற்றிய பெருந்தகை பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் ஆவார். பேராசிரியர்கள், நிர்வாகிகள், எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், கலைஞர்கள், ஆசிரியர்கள் எனப் பல்வேறுபட்டவர்களை உருவாக்கிய பெருமைக்குரியவர். பேராசிரியராக, யாழ் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராக, தமிழாராய்ச்சியாளராக விளங்கியதோடு மட்டுமன்றித் தலைசிறந்த மனிதாபிமானியாகவும் விளங்கியவர். மாணவர் தம் உளங்கவரந்த ஆசானாகத் திகழ்ந்த இப்பேராசிரியரின் தமிழ்ப்பணிகள் என்றும் நினைவு கூரத்தக்கன.

யாழ் மாவட்டத்தின் தெல்லிப்பழையில் உள்ள வீமன் காமம் என்னும் ஊரில் சுப்பிரமணியம் - முத்தம்மா தம்பதியினரின் இரண்டாவது மகனாக 08.05.1924இல் பிறந்த வித்தியானந்தன் தமது ஆரம்பக்கல்வியை வீமன்காமம் தமிழ்ப் பாடசாலையில் கற்றார். இடைநிலைக் கல்வியைத்

தெல்லிப்பழை யூனியன் கல்லூரியில் பெற்றார். பின்னர் யாழ் - பரி.யோவான் கல்லூரியிலும், யாழ் இந்துக்கல்லூரியிலும் உயர்கல்வியைக் கற்று இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் (1941இல்) புகுந்தார். அங்கு தமிழ், இலத்தீன், வரலாறு ஆகிய பாடங்களைப் பயின்று தமது இருபதாவது வயதிலேயே (1944) தமிழ்ச் சிறப்புப் பட்டதாரியானார். 1946இல் முதுகலைமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்றபோது பேராசிரியர்களான சுவாமி விபுலாநந்தர், க.கணபதிப்பிள்ளை, வி.செல்வநாயகம் ஆகியோரிடம் தமிழ் கற்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார். 1948இல் இலண்டன் பல்கலைக்கழகக் கீழைத்தேயக் கல்லூரியிலே “பத்துப்பாட்டு - வரலாற்று சமூக மொழியியல் நோக்கு” என்னும் விடயம் குறித்து கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொண்டார். கலாநிதிப்பட்டம் பெற்ற பின் இலங்கை திரும்பினார்.

1946ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழக உதவி விரிவுரையாளராகவும் 1970ஆம் ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றிய கலாநிதி வித்தியானந்தன் 1977இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் தலைவராகவும் 1978இல் யாழ் - பல்கலைக் கழகத்தின் முதலாவது துணைவேந்தராகவும் பணியாற்றினார்.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தமிழ் மொழி, தமிழர்தம் பண்பாடு, கலை, இலக்கியத்துறைகளில் மிக்க ஆர்வம் கொண்டவர். பதினைந்துக்கு மேற்பட்ட நூல்களையும் ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளையும் அவர் எழுதியுள்ளார். 1953இல் இவர் வெளியிட்ட “இலக்கியத்தென்றல்” என்னும் நூல் இவரது புலமைத்திறனை வெளிக்காட்டியது. 1955இல் இவரது இரண்டாவது நூலான “தமிழர் சால்பு” வெளிவந்தது. இந்நூல் பல பேராசிரியர்களின் பாராட்டுதலுக்குள்ளானது. பேராசிரியரின் தமிழிலக்கிய ஆய்வுச் சிறப்பினை, தமிழர் தம் வாழ்வியலை இலகுவான நடையில் எடுத்துக் கூறும் நூலாக இந்நூல் அமைந்தது. ஈழத் தமிழர் தம் முதுசொத்தான நாட்டார் பாடல்களைத் தொகுத்து வெளியிடுவதிலும் நாட்டுக்கூத்துக்களைத் தற்கால நெறிமுறைக் கேற்ப அரங்கேற்றுவதிலும் பேராசிரியர் ஆற்றிய பணிகள் அளப்பரியனவாகும். நாட்டார்

வழக்காற்றியல் அழிந்திடாது புத்துயிர் பெறுதற்கு இவரது பங்களிப்பே பெரிதும் உதவியது எனலாம். கிராமியக் கூத்துக்களை நகரத்தாரும் அறிந்திடவும் பார்த்து இரசித்திடவும் வழியமைத்தமை இவரது சீரிய பணியெனலாம் பேராசிரியரின் பெருமுயற்சியினாலேயே மட்டக்களப்பு நாட்டுப் பாடல்கள், மன்னார் நாட்டுப்பாடல்கள் என்பன தொகுக்கப்பட்டு நூல்களாக வெளியிடப்பட்டன.

நாட்டுக்கூத்துக்களை அழிந்திடாது பேலிக்காத்தும், பழக்கியும் வந்த அண்ணாவிமார்களை வெளியுலகு அறிந்திடும் வகையில் அவர்களைக் கௌரவித்து மேன்மைப்படுத்தினார்.

அச்சேறாது ஏட்டளவில் இருந்த கூத்துப் பிரதிகளைத் தேடிப்பெற்று அவற்றை நூல்கள் வடிவில் அச்சேற்றி வெளியிடக் காரணராகத் திகழ்ந்தார். இவரது பெரு முயற்சியினாலேயே அலங்காரரூபன் நாடகம், எண்டிறீக்கு எம்பரதோர் நாடகம், மூவிராசாக்கள் நாடகம், ஞான சௌந்தரி நாடகம் என்பன நூல் வடிவம் பெற்றன.

பல்கலைக்கழகத்தில் பதினாறு நாடகங்களைத் தயாரித்த பெருமையும் இவரையே சாரும். நாட்டுக் கூத்துக்களை நவீன முறையில் தயாரித்து அரங்கேற்றிய சிறப்பும் இவருக்குண்டு. பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் அரங்கேற்றிய கர்ணன்போர், நொண்டி நாடகம், இராவணேசன், வாலிவதை ஆகிய நாட்டுக் கூத்துக்கள் பார்த்தோர் அனைவரதும் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றன. அவற்றை மிகச்சிறந்த முறையில் அரங்கேற்றிய பெருமை பேராசிரியரையே சாரும்.

இலங்கைக் கலைக்கழகத்தின் தமிழ் நாடகக் குழுவினதும் இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தின் தமிழ்க்குழுவினதும் தலைவராக இவர் பணியாற்றிய காலத்தில் தமிழ் நாடகக்கலையும் தமிழ் இலக்கியக் கலையும் புத்துயிர் பெற்றன எனலாம். கருத்தரங்குகள், கலைவிழாக்கள், நாடகங்கள், எனப் பல்வேறு நிகழ்வுகள் இடம்பெற்றன. இவையெல்லாம் பேராசிரியரின் கலை, இலக்கியப் பணிகளுக்குச் சான்றாக விளங்கின.

இஸ்லாமியர்களின் பண்பாட்டினையும் அவர்களது தமிழ் இலக்கியப் பணிகளையும் பேராசிரியர் என்றும் போற்றிவந்துள்ளார். அவற்றின் சிறப்பினை உணர்த்தும் வகையில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக

முஸ்லிம் மாணவர் மன்ற இதழில் (University Majlis) “இஸ்லாமியரும் தமிழும்”, “இஸ்லாமியர் தமிழிற் பாடிய புதிய பிரபந்தவகைகள்”, “இஸ்லாமியர் நாடோடிப் பாடல்கள்” “இஸ்லாத்தின் திருத்தாதர் காட்டிய வழி” முதலான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். “பிறையன்பன்” என்னும் புனைபெயரில் இஸ்லாமியரின் கலை, இலக்கியப் பண்பாடுகளை ஆராய்ந்து இவர் எழுதிய நூல் “கலையும் பண்பும்” என்பதாகும். இந்நூல் இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல விருதினையும் (1961) பெற்றது.

கிறிஸ்தவர்கள் தமிழுக்காற்றிய பணிகள் குறித்தும் பேராசிரியர் பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் பேராதனைத் தமிழ்ச் சங்க இதழான இளங்கதிரில் வெளியான “கிறித்தவரும் ஈழத்திலே தமிழ் வளர்ச்சியும்”, என்னும் கட்டுரையும் உடுவில் மகளிர் கல்லூரி இதழில் பிரசுரமான “அமெரிக்க மிசனும் தமிழர் கல்வியும்” என்னும் கட்டுரையும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

மலேசியாவில் நடைபெற்ற முதலாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டிலே பேராசிரியர் “ஈழத்து மிஷனரிமாரின் தமிழ்த் தொண்டு” என்னும் தலைப்பில் படித்த (ஆங்கிலமொழியில்) ஆய்வுக் கட்டுரை மிஷனரிமாரின் தமிழ்ப்பணிகளை விரிவாக எடுத்துரைக்கும் வகையில் அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தினருடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுழைத்த பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் சிறந்த செயல்வீரர் என்பதை 1974இல் யாழ்ப்பாணத்தில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டினை வெற்றிகரமாக நடத்தியதன் மூலம் வெளிப்படுத்தினார். பல்வேறு தடைகளுக்கும் எதிர்ப்புக்களுக்கும் மத்தியில் மனந்தளராது இம் மாநாட்டினை அவர் சிறப்பாக நடத்தியமை பெரும்சாதனை என்றே கூறலாம். அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சிமன்றம் நடத்திய மாநாடுகள் அனைத்துக்கும் பேராசிரியர் உறுதுணையாக விளங்கியமையை எவரும் மறந்திடமுடியாது. பேராசிரியரின் தமிழ்ப்பணிகள் விரிவானவை. அவை காலத்தால் மறக்கவொண்ணாச் சிறப்புக்குரியன.

மட்டக்களப்பிலும் (1976இல்) முல்லைத்தீவிலும் (1983இல்) இவர் முன்னின்று நடத்திய தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் அவ்வப்பிரதேசங்களின்

வரலாறு, சமூக, அரசியல், பொருளாதார, கலை, சமயம் பற்றிய பல்வேறு தரவுகளை அறிந்து கொள்ளவும் அவற்றை ஆவணப்படுத்தவும் வழி சமைத்தன. பேராசிரியர் தமிழியலுக்கு ஆற்றிய தொண்டுகள் அளப்பரியன. மரபுவழித் தமிழறிஞர்களையும் அவர்தம் ஆய்வுகளையும் பல்கலைக்கழகக் கலைத்திட்டத்தில் புருத்தியமை, ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கு ஊக்கமளித்தமை, நுண்கலை, நாடகம் சார்ந்த புதிய பாடநெறிகளைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆரம்பித்தமை, பல்கலைக்கழகத்துக்கும் சமூகத்துக்குமிடையே நிலவிய பாரிய இடைவெளியை அகற்றியமை ஆகியன பேராசிரியரின் குறிப்பிடத்தக்க பணிகளாகும்.

பேராசிரியரின் “தமிழியற் சிந்தனைகள்”, “நாடகம், நாட்டாரியல் சிந்தனைகள்” போன்ற நூல்கள் அவரது பணிகளை என்றும் நினைவூட்டுமெனலாம். எல்லாவற்றுக்குமேலாகப் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் சிறந்த மனிதாபிமானியாக விளங்கினார். நாற்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் நல்லாசானாக விளங்கிய இவர் பல்லாயிரம் மாணவர்களை உருவாக்கிய பண்பாளராக மாணவர் மனதில் உயர்ந்து நிற்கிறார். ‘பேராசிரியர் வித்தி’ என்று மாணவர்களால் அன்புடன் அழைக்கும் பெருமைக்குரியவராகத் திகழ்கிறார். வேறெந்தப் பேராசிரியருக்கும் கிட்டாத இந்தப் பெருமை “வித்தி” அவர்களுக்கே உரித்தாகும். பேராசிரியரின் மனிதாபிமானச் செயற்பாடுகளே இதற்கு மூல காரணமாகும்.

தம் வாழ் நாளில் பெரும் பங்கைத் தமிழ்ப் பணிகளுக்கே அர்ப்பணித்த பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் மறைந்தாலும் அவரது நாமம் என்றும் அவர்தம் பணிகள் மூலம் மாணவர் மனதில் நிலைத்திருக்குமென்பது திண்ணம். “தமிழர் சால்பு” உள்ளவரை “வித்தி” நிலைத்திருப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை.

வாய்மையே வெல்லும்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. வாய்மையின் இலக்கணம்
3. வாய்மையின் சிறப்புகள்
4. வாய்மையால் மேன்மையுற்றோர்
5. முடிவுரை

உண்மை, வாய்மை, மெய்மை என்பன ஒரு பொருள் தரும் சொற்களாகும். உள்ளத்திலிருந்து பெறப்படும் தூய்மைத் தன்மை உண்மை எனப்படும். வாயிலிருந்து பெறப்படும் தூய்மைத் தன்மை வாய்மை என்றும் உடம்பினின்று (மெய்யிலிருந்து) பெறப்படும் தூய்மைத் தன்மை மெய்மை என்றும் கூறுவர்.

வாய்மை அழியாதது; என்றும் நிலைப்பது; எல்லோராலும் விரும்பப்படுவது. எந்த மையினால் எழுதினாலும் அழித்திட முடியும். ஆனால் நமது உள்ளம் தயாரித்து எழுதும் வாய்மை என்ற மை விண்ணுள்ளவரை, மண்ணுள்ளவரை அழியாது புகழ் சேர்க்கும் என்பர். வாய்மையாற்றான் நேர்மை வளரும்; மேன்மை நிலைக்கும். உண்மை பேசாதலே வாய்மையாகும். பொய்யின்றி வாழ்தல் வாய்மைக்கு ஊன்றுகோலாகும்.

‘புறத்தூய்மை நீரான் அமையும்; அகத்தூய்மை வாய்மையால் வாய்மையால் காணப்படும் - என்றார் திருவள்ளுவர், உடலைத்

தூய்மைப்படுத்தத் தினந்தோறும் குளிக்கிறோம். உள்ளக் குளியல்தான் வாய்மை. இதனையே வள்ளுவர்;

‘உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுகின்; உலகத்தார்

உள்ளத்துள் எல்லாம் உள்ள’ - என்கிறார். உள்ளத்தைத் தூய்மைப் படுத்த உண்மை பேசுதலே ஒரே வழியாகும். உண்மை வழியிற் செல்வோன் உலகத்தார் உள்ளத்தில் எல்லாம் இடம் பெறுவான். இதில் ஐயமில்லை. இந்த உண்மையை நாம் மனதில் கொண்டொழுகுதல் வேண்டும்.

பொய்மை மாறக்கூடியது. நீண்ட நாட்களுக்கு நிலைக்க மாட்டாது. ஆனால் உண்மை எத்தனை முறை சொல்லிப் பார்த்தாலும் அது மாற்றம் அடையாது. உண்மையாகத்தானிருக்கும். இதை யாராலும் மறுக்க முடியாது.

“பொய் சொன்ன வாய்குக் பொரியும் கிடையாது”

“உண்மை பேசிக் கெட்டாருமில்லை; பொய்சொல்லி வாழ்ந்தாரும் இல்லை” என்னும் முதுமொழிகள் உண்மை பேசுதலின் சிறப்பினையே உணர்த்துகின்றன. நமது தமிழ் நூல்கள் எல்லாம் உண்மை பேசுதலையே வலியுறுத்துகின்றன. திருக்குறள், நாலடியார் போன்ற அற நூல்கள் வாய்மையின் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கின்றன. உண்மை பேசி உயர்வடைந்தோரை உலகம் போற்றும். நமது இதிகாசங்கள், புராணங்களே இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன.

வாய்மை தவறாது நடக்கும்போது சில துன்பங்கள் நேரலாம்; சோதனைகள் ஏற்படலாம். ஆனால் ஈற்றில் வாய்மையே வெல்லும். வாய்மையின் வெற்றிக்கு அரிச்சந்திர மகாராசாவினது கதையும் அவர் வழிநடந்த அண்ணல் காந்தியடிகளின் வாழ்வும் ஏற்ற எடுத்துக் காட்டுக்களாகும்.

கற்றோர்க்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு என்பர். உண்மைதான். ஆனால் கற்றோராயினும் வாய்மையுடையவர்களையே சமூகம் மதிக்கும், வாய்மை இருப்பின் உறவினர், நண்பர் நம்மை விரும்புவர். பேனாவின் மை இல்லையெனில் எழுத இயலாதல்லவா? அதுபோல மனிதர் நாவில் வாய்மை இல்லையென்றால் ஒழுக்கமாக வாழ இயலாது. நேர்மை, தூய்மை, நட்பின் திண்மை இவைகளுக்கெல்லாம் சான்றளிப்பது வாய்மைதான். ஒருவனது செயற்பாடுகளே அவன் நல்லவன், கெட்டவன்

என்பதைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும். தீயவன் என்று பெயர் பெறுதற்கு ஒருநாள் போதும். மற்றவர்கள் மத்தியில் நல்லவன், நேர்மையானவன் என்று பெயர் பெறப் பல மாதங்கள்கூட ஆகலாம்.

வாய்மை ஒருவனை நல்லவன் ஆக்குகிறது. பெருமை பெறச் செய்கிறது. அந்தப் பெருமை அவனுக்கு மட்டுமா? இல்லை. அவனது பெற்றோர், சகோதரர்கள், நண்பர்கள் அனைவருக்கும் கிடைக்கிறது. அவனைக் கற்பித்த ஆசிரியருக்கும் பெருமை சேர்க்கிறது. நாம் தவறு செய்யுமிடத்துத் தவறு என்று ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். உண்மை பேச வேண்டும். தவறைச் செய்துவிட்டு அதை மறைக்கப் பல்வேறு பொய்களைக் கூறுதல் கூடாது. பொய் பேசுதலே குற்றச் செயல்கள், பாவங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் மூலகாரணமாயுள்ளது. ஒருவன் தான் செய்த தவறை ஒப்புக்கொண்டு உண்மை பேசும்போது நீதிமன்றம்கூட அவனுக்குக் கருணை காட்டுவதை அறிவோம். வாய்மையின் மேன்மைக்கு இதுவே தக்க சான்றாகும்.

“வாய்மையே வெல்லும்” என்னும் பொன் மொழியை நாம் போற்ற வேண்டும். எத்தனை துன்பதுயரங்கள் எதிர்கொண்டபோதும் வாய்மை தவறாது நாம் வாழவேண்டும். வாழ்வின் வெற்றியே புகழ் ஆகும். அந்தப் புகழும் வாய்மை வழியே வரும் போது நிலைத்த புகழாகமாறும். இந்த உண்மையை நன்குணர்வோர் வாய்மையே என்றும் வெல்லும் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வர்.

எனவே நாம் இளமையிலேயே வாய்மையின் மேன்மையுணர்ந்து அதனைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக்க வேண்டும். நமது சொல்லிலும் செயலிலும் வாய்மை வெளிப்பட வேண்டும்.

‘வாய்மை யெனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும் தீமை யிலாத சொல்ல’ - என்பது திருக்குறள். இதுவே எம் வாழ்வின் இலட்சியமாக அமைதல் வேண்டும்.

உண்மையே பேசுவோம். நன்மையே பெறுவோம்.

பணியுமாம் என்றும் பெருமை

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. பணிவுடையோர் பண்புநலம்
3. பணிவற்றோரின் செயல்கள்
4. பணிவுடையோராயிருத்தலின் சிறப்புகள்
5. முடிவுரை

‘பணியுமாம் என்றும் பெருமை’ என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. அறிவினால் ஏற்படும் பெருமை தானாகவே பணியும். பண்பலம், பத்திரிகைப்பலம், சமூகச் செல்வாக்கு என்பவற்றைப் பயன்படுத்திச் சிலர் பெருமை மிக்கோராகத் தங்களை இனங் காட்டிக் கொள்ளுகின்றனர், இத்தகையோரின் பெருமை நீண்ட நாட்களுக்கு நிலைக்காது. இதனாலேயே நம் முன்னோர் கல்வியினால் பெறும் பெருமையே கனந்தனம் என்று கருதினர்.

ஒருவருக்குக் கல்வி அறிவு மூலம் பெறப்படும் பெருமையே உண்மையான பெருமையாகும். நாலடியார் என்னும் நன்னூலும் ‘கல்வி அழகே அழகு’ என்றுரைத்துள்ளமை இதனையே வலியுறுத்துகின்றது. ‘நிறை குடம் தளம்பாது’ என்பர் அறிவுடையோர். முற்றிய நெற்கதிர் தலை சாய்ந்து நிற்கும். அதேபோன்று ஆழ்ந்தகன்ற அறிவுடையோர் எப்போதும் தம்மைப்பற்றிப் புகழ் மாட்டார்கள்; பெருமை பேச மாட்டார்கள். இனிய வார்த்தைகளைப் பேசுவோராக, பணிவுடையோராக, அமைதியான குணப்பண்புடையோராக விளங்குவர். தேவையற்ற வார்த்தைகளைப்

பேசமாட்டார்கள். அறிவிலிகளே அதிகம் பேசுவர். அறிவுடையோர் நிறைகுடம் போன்றவர்கள். அறிவிலிகள் குறைகுடம் போன்றவர்கள்.

எந்நாளும் பணிவுடையோர் மக்கள்தம் மதிப்பிற்குரியவர்களாவார். அவர்களது செயல்கள் நல்லனவாக, மற்றவர்க்கு நன்மை பயப்பனவாகவே அமையும். வீண் ஆடம்பரங்களை விரும்பமாட்டார்கள். பட்டம், பதவிகளை எதிர்பார்த்து ஓட மாட்டார்கள். அவை தாமாகவே அவர்களைத் தேடி வரும். பணிவுடையோர் பிறர் நலம் கருதுபவர்களாக, தன்னலமற்றவர்களாக விளங்குவர். அத்தகைய பண்பு இயல்பாகவே அவர்களிடம் காணப்படும். இன்னா செய்தாருக்கு இனியவே செய்யும் குணமுடையோராகக் காணப்படுவர்.

பணிவற்றோர் செருக்குடன் நடப்பர். பிறர் தம்மை மதிக்கவேண்டும் என்பதற்காகத் தேவையற்ற விடயங்களில் தலையிட்டுத் தம் அறிவீனத்தை இனம் காட்டிக்கொள்வர். 'மெல்லெனப் பாயும் தண்ணீர் கல்லையும் கரைக்கும்' என்பது பழமொழி. மென்மையாக விடயங்களை அணுகி ஆராய்ந்து செயற்படும் ஆற்றல் பெருமைக் குணமுடைய சான்றோரையே சாரும். பகைவனையும் நண்பனாகக் கருதிச் செயற்படும் பண்பு பெருமை சான்ற பெரியோர்களுக்கே உண்டு.

பெருமைக் குணமுடைய சான்றோரை எவரும் இலகுவில் அணுகித் தம் குறை நிறைகளை உரைத்திட முடியும். அற்ப குணத்தோரை அணுகுதல் அரிது. அணுகியபோதும் அவர்கள் தம் பெருமைகளையே பேசுவரன்றி நம் குறைகளைப் போக்க முற்படார். அவர்தம் சொல்லும் செயலும் குறைவுடையனவாகவே விளங்கும்.

உலக வரலாற்றை நாம் பார்ப்போமாயின் பெருந்தன்மை மிக்கோரே, பணிவுடையோரே மக்கள் தலைவர்களாக நீண்டகாலம் மாண்பு பெற்றிருந்ததைக் காணமுடியும். மகாத்மா காந்தியடிகள், ஆபிரகாம் லிங்கன், அன்னை தெரேசா அம்மையார் போன்றோர் இதற்கு ஏற்ற எடுத்துக்காட்டுகளாவர்.

எல்லா மக்களையும் சமமாக, இறைவனது பிள்ளைகள் எனக் கருதிப் பணி செய்யும் பண்பு பெருமை சான்ற பெரியோர்களுக்கே உண்டு. தாழ்ந்தவர், உயர்ந்தவர் என்ற பேதம் பாராட்டாது எல்லோரையும் அன்போடு போற்றி, தவறு நிகழ்ந்தவிடத்து அதனைச் சுட்டிக் காட்டித் திருத்தி நல்வழியிலியிட்டுச் செல்வோரே பெருமை

மிக்க பெரியோராவர். அத்தகையோரிடம் அன்பும், பணிவும், அமைதியும் என்றும் நிலைத்திருக்கும். அவர்களது செயல்களே அதனை நமக்கு உணர்த்திவிடும்.

“பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல் ஒருவற்கு அணியல்ல மற்றுப் பிற” என்பது வள்ளுவர் தம் வாக்காகும் அடக்கமான பண்பும் இனிமையாகப் பேசும் இயல்பும் தவிர ஒருவருக்குச் சிறந்த அணிகலன் வேறில்லை என்கிறார் வள்ளுவர். பணிவுடைமையே என்றும் பெருமைதரும். இந்த உண்மையை நாம் என்றும் மறத்தலாகாது. நல்லவற்றை எந்த அளவுக்குக் கேட்கிறோமோ அந்த அளவுக்குப் பெருமை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் நாம் வாழவேண்டும்.

“எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க அனைத்தானும் ஆன்ற பெருமை தரும்” என்னும் குறளினை நாம் மறத்தலாகாது.

எனவே அறிவுடைச் சான்றோர், அரசியல் தலைவர்கள், சமூகத்தொண்டர்கள், சரித்திர நாயகர்கள் அனைவருக்கும் பணிவே ஏற்ற அணிகலமாகும். இந்த அணிகலனையே சமூகமும் எதிர்பார்க்கிறது. பணிவுடன் வாழ்வோரே உண்மையான மனித வாழ்வு வாழ்பவர்களாவார். வாழ்வாங்கு வாழும் முறையும் அதுவே. ஆதலாற்றான் நமது முன்னோர் ‘பணியுமாம் என்றும் பெருமை’ என்று கூறி வைத்தனர். இதன் உண்மை உணர்ந்து நாமும் பணிவுடன் வாழ்வாங்கு வாழ முற்படுவோமாக!

பண்பாடு என்பது மொழி, இலக்கியம், வாழும் விதம், எண்ணங்கள், செயல்கள் ஆகியவற்றின் வெளிப்பாடேயாகும். இக்கூறுகளின் வேறுபாடுகள் பண்பாட்டில் மாறுதல்களை உண்டாக்கி, முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. தனது பண்பாடு உயர்ந்ததென்றும் பிறரின் பண்பாடு தாழ்ந்தது என்றும் எண்ணத் தலைப்படுகின்றனர். இதனால் முரண்பாடும் பகையும் செழிப்படைகின்றன.

தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சி - ஒரு நோக்கு

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. தமிழ்ச் சிறுகதையின் தந்தை
3. கல்கியின் சிறுகதை
4. சிறுகதை வரலாற்றில் “மணிக்கொடி”யின் பங்களிப்பு
5. புதுமைப் பித்தனின் சிறுகதைகள்
6. தமிழ்ச் சிறுகதையின் திருமுலர்
7. 1950, 1960 கால கட்டங்களில் தமிழ்ச் சிறுகதை
8. தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் இன்றையபோக்கு
9. முடிவுரை

நாவலுக்கும் சிறுகதைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. நாவல் நீண்டதொரு வரலாற்றையும் குறிப்பிட்ட கதைமாந்தர்களின் முழு வரலாற்றையும் சித்திரிக்கிறது. சிறுகதையோ வாழ்க்கையில் தொடர்ச்சியற்றதொரு பகுதியையும், குறுகிய காலத்தையுமே சித்திரிக்கிறது. நாவலாசிரியர் வாழ்க்கையில் நிறை குறை அனைத்தையும் விரிவாக விளக்குகிறார். சிறுகதை ஆசிரியரோ இவற்றைப் பலபட விரித்துரைக்காமல் குறைந்த சொற்களிலேயே குறிப்பு நுட்பமாய்ப் புலப்படுத்துகிறார்.

தமிழ்ச் சிறுகதையின் தந்தையாகக் கருதப்படுபவர் வ.வே.சு.ஐயர் ஆவர். அவர் காலத்துக்கு முன்னரும் சிறிய அளவிலான கதைகள் எழுதப்பட்டு வந்தன. வீரமாமுனிவர் எழுதிய ‘பரமார்த்தகுரு’ கதை

உரைநடையில் படைப்பிலக்கியம் தோன்ற அடித்தளமிட்டது. 19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வீராசாமி செட்டியார் எழுதிய ‘வினோதரச மஞ்சரி’ யும் தாண்டவராய முதலியார் மொழிபெயர்த்து எழுதிய “பஞ்சதந்திர” மும் வசன இலக்கியத்துக்குத் தூண்டுகோலாக அமைந்தன. இவ்விருவரைப் போலவே மகாகவி பாரதியாரும், அ.மாதவையாவும் சிறுகதைத் துறையில் ஆர்வம் காட்டினார்.

வ.வே.சு.ஐயரின் “மங்கையர்க்கரசியின் காதல் முதலிய கதைகள்” (1925) எட்டுக்கதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு. இதில் உள்ள “குளத்தங்கரை அரசமரம் சொன்ன கதை” என்பது அந்தக் காலத்தில் ஓர் எரியும் பிரச்சினையாகக் கருதப்பட்ட பால்ய விவாகம் பற்றிப் பேசுவது. எடுத்துக்கொண்ட பொருளாலும், கையாளப்பட்ட உத்தியாலும், சொல்லும் முறையாலும் இக்கதை அக்காலத்தில் புதுமைமிக்கதாகக் கருதப்பட்டது. தமிழில் தோன்றிய நவீனப் பண்புகள் கொண்ட முதல் சிறுகதை இதுவே எனலாம். வ.வே.சு.ஐயர் தம் கதைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் “சூசிகை” எழுதினார். கதையின் பின்னணியை அறிமுகம் செய்துவைக்க இது உதவிற்று. நூலின் முன்னுரையில் ஐயரவர்கள் “தலைப்பில் எழுதியிருக்கும் சூசிகைகளைப் படிக்காமல் கதைகளையே துவங்கிப் படித்தால் சுவை அதிகமாகத் தெரியும். ஆனால், ரீதி புதிதாகையால் சிலருக்கு விளங்காமலும் போகலாம் என்று சூசிகையைச் சேர்ந்திருக்கிறேன்” என்று குறிப்பிட்டார். “ரீதி புதிது” என்னும் தொடர் இக்கதைகள் பழைமையினின்றும் வேறுபட்ட நவீன பண்புகள் உடையன என்பதையே காட்டுகின்றன.

வ.வே.சு.ஐயருக்குப்பின் ஏறத்தாழப் பத்தாண்டு காலம் வரை தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறையில் பெரியமாற்றம் எதுவும் நிகழ்ந்துவிடவில்லை. அதற்கான காரணமும் உண்டு. காந்திய இயக்கம் எழுச்சி பெற்று நாட்டின் அனைத்து சக்திகளும் விடுதலை ஒன்றே குறிக்கோளாய் இயங்கி வந்தமையால் இலக்கியப் படைப்புகளில் யாரும் கவனம் செலுத்தவில்லை. 1932 வாக்கில் கல்கி ‘ஆனந்தவிகடன்’ மூலமும், டி.எஸ்.சொக்கலிங்கம் ‘காந்தி’ மூலமும், வ.ரா.‘மணிக்கொடி’ மூலமும் புதிய படைப்புகளுக்கு ஊக்கம் தர முன்வந்தனர்.

கல்கி ரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி (1899-1954) ‘ஆனந்தவிகடன்’ வாயிலாகப் பல சிறுகதைகளை வெளியிட்டார். ‘கேதாரியின் தாயார்’ என்னும் அவரது சிறுகதை அக்காலத்தில் பலராலும் போற்றப்பட்ட சிறுகதையாகும். பிராமண சமூகத்து விதவை ஒருத்திக்குச் செய்யப்படும் அலங்கோலமே

கதையின் பாடுபொருள். கல்கியின் கதைகள் அளவால் நீண்டும், கதைக்குள் கதையாகவும், எந்த ஒன்றையும் பலபட விவாதித்துக் கூறுவது போலவும் அமைந்திருக்கும். இலேசான பரிகாசத்தொனி அவரது கதைகளில் இடம் பெற்றிருக்கும். கல்கியின் கதைகள் அவற்றின் ஜனரஞ்சகப் பண்பிற்காகவே போற்றப்பட்டன.

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் 'மணிக்கொடி' (1933) இதழுக்கு மிக முக்கியமான பங்குண்டு. முதலில் கே.சீனிவாசன் இதன் பொறுப்பாளராக இருந்தார். பின்னர் அது 1935இல் பி.எஸ்.ராமையாவின் கைக்கு வந்தது. அவர் ஏறத்தாழ நான்காண்டு காலம் அதனை நடத்தி வந்தார். இந்தக் காலகட்டத்தில் புதுமைப்பித்தன், ந.பிச்சமுர்த்தி, கு.ப.ராஜகோபாலன், சிதம்பர சுப்பிரமணியன், சி.சு.செல்வப்பா போன்றவர்கள் 'மணிக்கொடி'யில் எழுதத்தொடங்கினார்கள். இவர்களைத் தவிர மௌனி போன்றோரும் அவ்வப்போது எழுதி வந்தனர். இவ்வெழுத்தாளர்களே பின்னாளில் 'மணிக்கொடிக் குழு' என்று அழைக்கப்பட்டனர். கல்கியின் 'ஆனந்தவிகடன்' மக்களின் இரசனைக்கேற்பப் பொழுதுபோக்குக் கதைகளை வெளியிட்டு வந்த காலத்தில், மணிக்கொடிக் குழுவினர் அப்போக்கிற்கு எதிராக இலக்கிய நனவுடைய சிறுகதைகளை எழுதிவந்தனர். மேலும் சிறுகதை இலக்கியம் தொடர்பான விவாதங்கட்கும் இடமளித்தனர். சுருங்கக் கூறின், மணிக்கொடிக் குழுவினரின் சாதனை சிறுகதைத் துறையின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்குச் சரியான வழிகாட்டியாக அமைந்தது.

தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கிய வரலாற்றில் புதுமைப்பித்தன் "சிறுகதை மன்னர்" என்று போற்றப்பட்டவர். அன்றாட வாழ்வின் நடைமுறைச் சிக்கல்களையே அவர் கதைகளாக எழுதினார். புராணக் கதைகட்கு நவீனத்துவத்தை ஏற்றிப் புதுவிளக்கம் தந்தார். நனவோட்டம் போன்ற புதிய உத்திகளைக் கையாண்டார். அவர் தமக்குப் பழக்கமான நெல்லை மாவட்டப் பேச்சுத் தமிழைப் பயன்படுத்தினார். கருத்தின் வேகத்தையே முதன்மையாகக் கொண்டு, வார்த்தைகளை வெறும் தொடர்பு சாதனமாக மட்டும் கொண்டு தாவிச் செல்லும் ஒரு புதிய நடையை உருவாக்கினார். 'விடியுமா..?', 'கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும்', 'நினைவுப்பாதை', 'ஞானக்குகை', 'பொன்னகரம்' முதலியன அவரது கதைகளில் குறிப்பிடத்தக்கன.

கு.ப.ராஜகோபாலனின் சிறுகதைகள் பெரும்பாலாக ஆண்-பெண் உறவையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. பாலுணர்வு என்பதைக்

கதைகளில் கலைத்திறத்தோடு கையாண்ட பெருமை அவருக்கு உண்டு. 'ஆற்றாமை' என்னும் கதையில் ஒரு பெண்ணின் மனவக்கிரம் நன்கு காட்டப்படுகிறது. கு.ப.ரா.வின் கதைகளில் 'சிறிது வெளிச்சம்', 'மோகினி மாயை', போன்றவையும் இங்கு நினைகூரத் தக்கவை.

புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா போலவே ஏனைய மணிக் கொடி எழுத்தாளர்களும் ஒவ்வொரு வகையில் சிறந்து விளங்கினர். பி.எஸ்.ராமையாவின் அனுபவக் களமும், ந.பிச்சமுர்த்தியின் தத்துவச் சிந்தனைகளும் சி.சு.செல்லப்பாவின் நுணுக்கச் சித்திரிப்பும். ந.சிதம்பர சுப்பிரமணியனின் சீரிய கலைப் பண்பும் தமிழ்ச் சிறுகதைக்கு வளம் சேர்த்தன. இக்காலகட்டத்து எழுத்தாளர்களில் மௌனி தனி நிலையில் குறிப்பிடத்தக்கவர். புதுமைப்பித்தனால் "தமிழ்ச் சிறுகதையின் திருமுலர்" என்று பாராட்டப்பட்டவர். காதலின் தோல்வி, சோகம், மனப்பிரமை போன்றவை அவரது கதைகளில் பேசப்பட்ட பொருள். அவரது கதைமாந்தர்கள் மனத்தால் வாழ்பவர்கள்: சற்றே வித்தியாசமான மனிதர்கள். வினோதமான கனவுகளில் வாழ்வதையே விரும்பி ஏற்றவர்கள். மௌனியின் கதைகளில் 'நிகழ்ச்சிகள் குறைவு, மனத்தின் 'நெகிழ்ச்சிகள்' மிகுதி. இவரது கதைகள் வாசகனுக்கு முதல் வாசிப்பில் புரியும் என்று கூறமுடியாது. புரியாத தன்மையும், இருண்மையும் இவரது கதைகளில் உண்டு. 'அழியாச் சுடர்', 'பிரபஞ்ச கானம்', 'குடை நிழல்', போன்றவை இவரது கதைகளில் குறிப்பிடத்தக்கவை.

விடுதலைக்கு முற்பட்ட காலகட்டத்தில் (1948 வரை) தமிழ்ச் சிறுகதை தவழ் பருவத்திலேயே இருந்து வந்தது. அதன் பின்னர் வார, மாத இதழ்களின் வளர்ச்சியால் தமிழ்ச் சிறுகதைக்கு வரவேற்பு கிடைத்தது. விடுதலைக்குப் பின் ஏற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சியால் படிப்போர் தொகையும் மிகுதியாயிற்று.

ஐம்பதுகள் காலகட்டம் சிறுகதை வளர்ச்சியில் குறிப்பிடத்தக்கது. அகிலன், அழகிரிசாமி, தி.ஜானகிராமன், லா.ச.ராமாமிர்தம், ஜெகதிரியன் போன்றோர் இக்கால கட்டத்தில் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர்களாக விளங்கினர். அகிலன் தொடக்க காலத்தில் காதல் கதைகளையே மிகுதியாக எழுதினார். பின்னர் சமூகப் பிரச்சினைகளில் நாட்டம் செலுத்தி 'காந்திய யதார்த்தவாதம்' என்னும் கொள்கையைப் பேசினார். நாவல் துறையில் அவர் பெற்ற வெற்றியின் ஒளியில் அவரது சிறுகதைக் கலை ஒளி மங்கி விட்டது. அழகிரிசாமி கதை சொல்லும் கலை கைவரப் பெற்றவர். 'குமாரபுரம் ஸ்டேஷன்', 'கல்யாணகிருஷ்ணன்',

‘திரிவேணி’ முதலியகதைகள் அவரது கலைத்திறனைப் புலப்படுத்துவன. தி.ஜானகிராமனின் கதைகள் அவற்றில் அடங்கி இருந்த விரிந்த தன்மைக்காகவும் கலைத்திறனுக்காகவும், தனித்தன்மைக்காகவும் மிகுதியும் பாராட்டப்பட்டன. லா.ச.ராமாமிர்தம் மௌனியைப் போலத் தனக்கெனத் தனிப்பாதை வகுத்துக்கொண்டு எழுதினார். பேராசிரியர் எழில் முதல்வன் மௌனியின் கதைகளையும் லா.ச.ரா.வின் கதைகளையும் பற்றி விளக்கும்போது, அவர்தம் கதைப்போக்கிற்கு, கதைப் பண்பிற்கு ‘மௌனீயம்’ என்றும் ‘லாசரம்’ என்றும் முறையே பெயர் கொடுத்துப் போற்றுவார்.

அறுபதுகளில் புகழ்பெற்று விளங்கிய சிறுகதையாசிரியர் ஜெயகாந்தன். இவரையும் தமிழ் உலகம் ‘சிறுகதை மன்னர்’ என்று பாராட்டி மகிழ்ந்தது. ‘சரஸ்வதி’ என்னும் இதழ் வாயிலாக எழுதத் தொடங்கிய அவர், ‘ஆனந்தவிகடன்’ மூலம் மக்களிடையே வரவேற்பைப் பெற்றார். சரஸ்வதி இதழ் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் சுந்தரராமசாமி. கிருஷ்ணநம்பி, கி.ராஜநாராயணன் போன்ற நல்ல எழுத்தாளர்களை உருவாக்கித் தரும் பட்டறையாக இருந்தது. ஜெயகாந்தனின் முதல் சிறுகதைத் தொகுதியான. ‘இனிப்பும் கரிப்பும்’ ஐம்பதுகளின் இறுதியில் வெளிவந்தது. பிச்சைக்காரர்கள், விபச்சாரிகள், குஷ்டரோகிகள், மனநோயாளிகள் முதலியோரைக் கதை மாந்தராக்கி முதன் முதலில் கதைகள் படைத்தவர் ஜெயகாந்தன், சமுதாயத்தால் புறக்கணிக்கப்பட்ட இத்தகு மக்கள் அதுவரை தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் இடம் பெற்றாரில்லை. அறுபதுகளின் இறுதியில் ஒரு புதிய போக்கு உருவாயிற்று.

நாடு விடுதலை பெற்றபின், எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை வைத்து முற்போக்குச் சிந்தனைகளை வெளியிட்ட எழுத்தாளர்கள் தாங்கள் எதிர்பார்த்தபடி கனவுகள் நிறைவேறவில்லை என்று கண்டனர். இதனால், எழுத்துத்துறைக்கு வந்த புதியகோபம் கொண்ட இளைஞர்கள் ஒருவகையான மனமுறிவு மனப்பான்மையோடு உலகைக் காணத்தலைப்பட்டனர். அதுவரை உலகத்தை புறநிலைப் பார்வையோடு கண்டவர்கள் தம் பாதையை மாற்றிக் கொண்டு தம்மையே உள் முகமாகக் காணத்தொடங்கினர். அதன் விளைவாகத் தமிழ்க் கதை உலகில் புதிய போக்கு உருவாயிற்று, சமூக விமரிசனமாக மலர்ந்த சிறுகதைகள், பின்னர் வெறும் அகமனத்தைச் சித்திரிப்பனவாக மாறிற்று. அறுபதுகளின் இறுதியிலும், எழுபதுகளின் முதற்பாதி காலகட்டத்திலும் நாட்டில் அவ்வப்போது தோன்றி மறைந்த சிறு பத்திரிகைகளும் இதற்குத் தூண்டுகோலாக இருந்தன. ‘கசடதபற’, ‘நடை’, ‘பிரக்ஞை’ போன்ற சிற்றேடுகள் இங்கே சுட்டிக் காட்டத்தக்கன.

சா.கந்தசாமி, பாலகுமாரன், நீல. பத்மநாபன். வண்ணநிலவன், வண்ணதாசன் போன்றோர் எழுபதுகள் காலகட்டத்தில் சோதனை ரீதியான கதைகளைப் படைத்தனர். அசோகமித்திரனும் நீல.பத்மநாபனும் இப்புதிய எழுத்தாளர் அணியில் தம் முத்திரையை அழுத்தமாகப் பதித்தனர். நனவோடை என்னும் உத்தியைத் தம் நாவல்களிலும், சிறுகதைகளிலும் திறம்படக் கையாண்டவர் நீல.பத்மநாபன், சாதாரண விஷயங்களையும் கதைப்பொருளாகத் தேர்ந்துகொண்டு தன் அசாதாரணத் தன்மையை அழுத்தமாக வெளிப்படுத்தியவர் அசோகமித்திரன். 'கணையாழி' என்னும் இதழ் வாயிலாக ஒரு புதிய எழுத்தாளர் பரம்பரை உருவானதற்கு இவரும் ஒரு காரணமாக இருந்தார்.

என்பதுகளின் தொடக்கத்திலிருந்து இன்று வரை எழுத்தாளர்கள் பலர் எழுதி வருகின்றனர். பிரபஞ்சன், ஜெய மோகன், சு.சமுத்திரம் மேலாண்மை, பொன்னுச்சாமி, திலகவதி, தோப்பில் முகம்மது மீரான், பொன்னீலன், போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களது சாதனைகளை நாம் இன்றைய நிலையில் உடனடியாக மதிப்பீடு செய்வது கடினம். எனினும் இவர்கள் இதுவரை யாரும் கையாளத் துணியாத பல புதிய விஷயங்களைக் கையாளுகிறார்கள் என்பதும் கதை சொல்லும் முறையில் பல புதிய முறைகளைத் துணிச்சலாகக் கையாளுகிறார்கள் என்பதும் நாம் அறியத்தக்க உண்மையாகும். தலைமுறை இடைவெளி. ஒரு பாலினர் உறவு, எலெக்ரா மனச்சிக்கல், அடையாளச் சிக்கல், அந்நியமாதல் போன்றவை அவர் தம் படைப்புகளில் மிகுதியாகப் பேசப்படுகின்றன.

தமிழ்ப் புனைகதைகளை - நாவல், சிறுகதை, இரண்டையும் ஒரு சேரப் பார்க்கின்றபோது, சில குறிப்பிடத்தக்க போக்குகளை நாம் காணமுடிகிறது. தொடக்க காலத்தில் நம் எழுத்தாளர்கள் கதை சொல்வோர் என்னும் நிலையிலேயே நின்றனர். புனைகதை இலக்கியத்தின் பேராற்றலைத் தெரிந்து கொண்ட நிலையில் அவர்கள் தம் எழுத்துக்களை சமூக விமரிசனத்திற்கு உரிய கருவியாக மாற்றினர். தம் காலத்து சமூக மாற்றங்களைத் தம் படைப்புக்களில் நுணுக்கமாகப் பதிவு செய்தனர். இந்த நுணுக்கப்பதிவு. அவர்களது முதன்மை நோக்கமாக மாறியபோது, வட்டாரப் புனைகதைகள் பிறந்தன. சமூக மறுமலர்ச்சியை எதிர்பார்த்து உழைத்த அவர்கள் ஏமாற்றமடைந்தபோது, தம் எழுத்துக்களில் சமூகச் சித்திரிப்புக்குக் கொடுத்திருந்த முதன்மை இடத்தை அவர்கள் தூக்கி எறிந்தனர். நேர் மாறாக அவர்கள் அகமுக நோக்காளராக மாறி, மனவுலகை ஆராப்ந்தனர். நனவோடை குறியீடு,

எக்ஸ்பிரஷனிசம் போன்ற புதிய உத்திகளைக் கையாண்டனர். மேலை இலக்கிய நவீன உத்திகளும் அலுத்துப் போன நிலையில் இன்னும் ஆழமான புதிய பரிசோதனைகளை அவர்கள் செய்யத் தொடங்கினர். காலவரன் முறைப்படி கதைகளை அமைக்காமல் நிகழ்ச்சிகளை முன்பின்னாக மாற்றி நிரலற்ற அமைப்பில் கதைகளைப் புனைந்தனர். நிரலற்ற எழுத்து, எதிர்க்கதை போன்ற போக்குகளும் மெல்ல மெல்லத் தலைகாட்டிவருகின்றன. எதிர்காலப் புனைகதை உலகம் இன்னும் என்னென்ன கோலங்களைக் கொள்ளும் என்றெல்லாம் இப்போதே ஆருடம் கூறமுடியாது. பொறுத்திருந்தே காணவேண்டும்.

நன்றி : “மனோரமா”
(Year Book 1995. கட்டுரையைத் தழுவினது)

ஈழத்தின் ஆரம்ப காலச் சிறுகதை எழுத்தாளர் என்ற பெருமைக்கு முக்கிய உரிமை பூண்டவர்கள் சி.வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர் கோன், சம்பந்தன் ஆகியவர்கள். மேனாட்டுச் சிறுகதைகளும் தமிழ் நாட்டு “மணிக்கொடி” குழுவின் படைப்புக்களும் இவர்களுக்கு ஆதர்சமாக விளங்கின. மணிக்கொடி குழுவின் முடிசூடா மன்னாக மதிக்கப்பட்ட புதுமைப்பித்தனுடையதை விட, கு.ப.ரா, பிச்சமுர்த்தி, மௌனி, சிதம்பர சுப்பிரமணியன் ஆகியவர்களின் செல்வாக்கு இவர்களின் எழுத்துக்களில் பெரிதும் காணப்படுகிறது. சி.வைத்தியலிங்கம் காவியரசனையாலும் மென்மையான உணர்வுகளாலும் உந்தப்பட்டவர். இலங்கையர் கோன் கிராம வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டவர். ஆண் பெண் உறவினைத் தடம்புரளாது நளிமனமாகச் சித்திரிப்பதில் வல்லவர். சம்பந்தன் காந்திய ஆத்மீக நெறியின் வளர்ச்சியில் நாட்டம் கொண்டவர்.

பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன்

இலக்கியமும் அறிவியலும்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. இலக்கியத்தின் பயன்கள்
3. அறிவியலறிவின் வளர்ச்சி
4. அறிவியல் இலக்கியங்களின் அவசியம்
5. இலக்கியமும் அறிவியலும் நமதிருகண்கள்
6. முடிவுரை

இயற்கையன்னை மனிதனை அறிவு வளத்துக்குரிய மூளையோடும் உணர்ச்சியும் கற்பனையும் ஊற்றெடுக்கும் உள்ளத் தோடும் படைத்துள்ளாள். மனிதனது முழுமையான வாழ்வுக்கு அறிவும் வேண்டும் உணர்வும் வேண்டும். ஒன்றை மட்டும் போற்றி மற்றொன்றைப் புறக்கணிப்பது உகந்ததல்ல. அறிவை மாத்திரம் வளர்த்து உணர்ச்சியைப் புறக்கணிப்பதால் மனிதன் அழகியல் உணர்வற்றவனாக, இயந்திரம் போன்றவனாகின்றான். உணர்ச்சியை மாத்திரம் வளர்த்து அறிவியலைப் புறக்கணிக்கும் போது மனிதன் நன்மை தீமைகளைப் பகுத்துணரும் பண்பினை இழக்கின்றான். நடுவு நிலையினின்று எதனையும் ஆய்ந்தறியும் ஆற்றலை இழக்கின்றான். இந்நிலையில் அறிவியலை விஞ்ஞானம் என்றும் உணர்ச்சியும் கற்பனையும் கொண்ட படைப்புக்களைக் கலை என்றும் பாகுபாடு செய்வர்.

இலக்கியம் ஓர் இன்பக் கலையாகும். அது மொழியினைக் கருவியாகக் கொண்டு பிறப்பது, உணர்ச்சியும் கற்பனையும் கூடிய அனுபவ வெளிப்பாட்டின் பிரதிபலிப்பாக அமைவது. அது ஏனைய கலைகளிலும் சிறப்புடையது.

இலக்கியத்தின் பயன்கள் மிகப்பல. அவற்றுள் தலையாயது உலக வரலாற்றையே மாற்றியமைக்கும் தன்மை. இன்று அறிவியல் வளர்ச்சியினால் பல மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஆனால் அறிவியல் வளர்ச்சியினால் ஏற்படும் மாற்றங்களை விட மனவளர்ச்சியினால் ஏற்படும் மாற்றங்களே வரலாற்றை மாற்றும் ஆற்றலுடையன. மனித சமுதாயத்தின் மனவளர்ச்சிக் கூறுகளான விருப்பு, வெறுப்பு, நம்பிக்கை போன்றவற்றைப் பயன்படுத்துவதனாலேயே வரலாறு பெருமளவு மாற்றமடைகிறது. உள்ளத்தின் ஆழத்திலே முளைவிட்டு வளர்ந்து செழிக்கும் அன்பு, அருள், தியாகம், தன்னலமறுப்பு முதலிய நல்லுணர்வுகளால் உண்டாகும் சீர் திருத்தமே நிலையானதும் பயனுள்ளதுமாகும். இந் நல்லுணர்வுகளை மனிதனிடத்தே வளர்த்திடவல்லது இலக்கியமாகும். சட்டம், அறிவியல், தத்துவம் போன்றவற்றை ஆக்குவோரிலும் பார்க்க இலக்கியம் படைக்கும் புலவர்கள் ஆற்றலும் செல்வாக்கும் உடையவர்களாக மனித உள்ளங்களை ஆள்கிறார்கள் என்றாலது மிகையல்ல.

உலக மாந்தர் இயல்புகள் பெருங்கடல் போல ஆழமும் அகலமும் உடையன. அவைகள் அனைத்தையும் அளவிட்டுக்காணுதல் சில வாழ்நாட் சிற்றறிவுடைய மாந்தருக்கு இயலாததொன்று. ஆனால் பொய்யில் புலமைச்சான்றோர் படைத்தளித்த இலக்கியங்கள் மாந்தரியல்பின் ஆழ அகலத்தையும் நன்மை தீமைகளையும் விருப்பு வெறுப்பின்றி ஆராய்ந்து கூறவல்லன. எனவே தான் இலக்கியம் என்பது காலக் கண்ணாடி எனப் போற்றப்படுகிறது. சமூகத்தின் பிரச்சினைகளையும் தேவைகளையும் பிரதிபலிப்பனவே இலக்கியம். இலக்கியமும் அறிவியலும் நமது இரு கண்கள் போன்றவை.

“சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும் - கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்”

என்று குரல் கொடுத்தான் பாரதி. அவனது குரல் அவன் வாழ்ந்த காலத்தில் அதிகம் மதிப்புப் பெறவில்லை. ஆனால் காலப்போக்கில் மேலை நாட்டு அறிவியற் கலைகளில் தமிழ் மக்கள் படிப்படியாக ஆர்வம் கொண்டனர். அவற்றில் தேர்ச்சி பெறவும் வழி பிறந்தது. தமிழில் அறிவியலைக் கற்றிடமுடியாது என்று ஆங்கிலம் கற்றோர் கூறிய கருத்துக்கள் பொய்யாயின. அந்நிய ஆட்சியால் ஏற்பட்ட அடிமை மனப்பான்மையும் மாறியது. அறிவியற் கலைகளை நம் அன்னைத் தமிழில் கற்றிட முடியும் என்ற துணிவு பிறந்தது.

தமிழ் நாட்டில் தமிழில் விஞ்ஞான உண்மைகளைப் பொது மக்கள் அறிந்து விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் நூல்களும் கட்டுரைகளும் வெளியாயின. ஆனால் கல்லூரிகளிலும் பல்கலைக் கழகங்களிலும் அறிவியற் பாடங்கள் ஆங்கில மொழி மூலமே கற்பிக்கப்பட்டன. ஆனால் முதன் முதலில் ஈழத்திற்குள் தமிழில் மருத்துவ நூல்கள் வெளியாயின. அமெரிக்க மிஷனரியான டாக்டர் கிறீன் என்பவர் 'அங்காதி பாதம்' என்னும் நூலை எழுதி வெளியிட்டார். மருத்துவக்கலையைத் தமிழில் போதித்தார். அவரதும் அவரிடம் கற்ற மாணவர்களதும் பெருமுயற்சியால் தமிழில் பல மருத்துவ நூல்கள் வெளியாயின. தமிழில் மருத்துவத்தைக் கற்பிக்க வழிவகுத்த பெருமை டாக்டர் கிறீன் அவர்களையே சாரும்.

தமிழகத்தில் பெ.நா.அப்புசாமி, திரிகூட சுந்தரம்பிள்ளை, எஸ், கிருஷ்ணன், ராஜாஜி, கப்டன் சேஷாத்திரி, போன்றோர் அறிவியல் நூல்களை எழுதினர். விஞ்ஞானக் கலைச் சொற்கள் ஆக்கத்திலும் ஈடுபட்டனர். "கலைக் கதிர்" போன்ற விஞ்ஞான சஞ்சிகைகளும் வெளியாயின.

சென்னை மாகாண அரசாங்கமே விஞ்ஞான கலைச் சொல் ஆக்கக் குழுவொன்றினை அமைத்தது. அதன் தலைவராக சுவாமி விபுலாநந்தர் நியமிக்கப்பட்டார். ஆரம்பத்தில் அறிவியற்கலைச் சொற்கள் வடமொழியிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டன. இன்று தூய தமிழில் அறிவியற் சொற்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. அனைத்துலக ரீதியாக விஞ்ஞானக் கலைச் சொற்களை மேற்கொள்ளும் அறிவு நம்மவர்க்குக் கிடையாது போய்விடும் என்ற அச்சத்தால் ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் விஞ்ஞானச் சொற்களை ஓரளவு தமிழில் ஒலி இயல்புக்கு ஏற்ப மாற்றிப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

இன்று உலகில் அறிவியல் மிகவேகமாக வளர்ச்சி பெற்று வருகிறது. புதிய புதிய கண்டு பிடிப்புகளுக்கேற்ப அவை தொடர்பான நூல்கள், கட்டுரைகள் பல வெளியாகிவருகின்றன. கல்லூரிகளிலும் பல்கலைக் கழகங்களிலும் அறிவியல் பாடங்கள் தமிழில் போதிக்கப்படுகின்றன. பொருளியல், புவியியல், அரசியல், சமூகவியல், முதலான அறிவியல்கள் தமிழ் மொழி மூலமே கற்பிக்கப்படுகின்றன. பௌதிகம், இரசாயனம், விலங்கியல், தாவரவியல் போன்றவை தமிழிலும்

போதிக்கப்படுகின்றன. தமிழில் அறிவியல் நூல்கள் பல தோன்றி வருகின்றன. எனினும் தமிழில் இலக்கியங்கள் வளர்ந்த அளவிற்கு அறிவியல் நூல்கள் போதியளவிற்கு உருவாகவில்லை என்றே கூறலாம். அறிவியல் சார்ந்த படைப்புக்கள் மேன்மேலும் தோன்ற வேண்டும். அறிவியல் சார்ந்த புனைகதைகள் உருவாக வேண்டும். தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையில் தமிழில் அறிவியல் சார்ந்த படைப்புக்கள் பெருகவேண்டும். இன்றைய நிலையில் இது மிகமிக அவசியமாகும்.

அறிவியல் கருத்துக்களைத் தமிழில் போதிக்க முடியும் என்ற உண்மையினை நமது நாட்டுப் பேராசிரியர்களான ஏ.டபிள்யூ.மயில் வாகனம், சி.ஜே.எலியேசர், டாக்டர் அ.சின்னத்தம்பி போன்றோர் பலவருடங்களுக்கு முன்னரே நிரூபித்துள்ளனர். அவர்கள் வழிவந்த பேராசிரியர்களும் இதனை உறுதி செய்து வருகின்றனர்.

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் அறிவியல் மேலும் வளர்ச்சி கண்டுள்ளது. நவீன தமிழிலக்கியப்படைப்புக்கள் போன்று நவீன அறிவியற் படைப்புக்களும் தோன்றிவருகின்றன. தமிழில் வெளிவரும் சஞ்சிகைகள் - ஆனந்த விகடன், குமுதம், கல்கி போன்றவை அறிவியல் சார்ந்த புனைகதைகளை வெளியிட்டுவருகின்றன. சுஜாதா போன்றோர் இத்துறையில் வழிகாட்டியுள்ளனர். இணையம் தொடர்பான பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அறிவியல் சார்ந்த கட்டுரைகள் பலவற்றைத் தமிழ் நாடில் எம்.எஸ்.உதய மூர்த்தி, சுஜாதா, மயன் போன்றோரும் இலங்கையில் கார்லோ பொன்சேகா, ஆர்தர்.சி.கிளார்க் முதலியோரும் எழுதியுள்ளனர். மருத்துவம் உளவியல் சார்ந்த கட்டுரைகள் தமிழில் பெருமளவில் சஞ்சிகைகளில் இடம் பிடித்து வருகின்றன.

சுருங்கக் கூறின் அறிவியல் தற்போது நமது தமிழ்மொழியில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. அறிவியல் துறையில் பட்டம் பெறும் ஆர்வம் பெருகிவருகிறது. கணினி, மருத்துவம், விஞ்ஞானம் சார்ந்த நூல்களைக் கற்போர் தொகை பெருகிக் காணப்படுகிறது. தமிழிலக்கியமும் அறிவியலும் கைகோர்த்து நடைபயில்வதைக் காணமுடிகிறது. இலக்கியமும் அறிவியலும் நமதிரு கண்கள் போற் காட்சி தருகின்றன. இந்நிலை நீடிக்க வேண்டும். அறிவியல் சார்ந்த நூல்கள் தமிழில் மேன்மேலும் பெருக வேண்டும். பாரதி கண்ட கனவை

நனவாக்க வேண்டும். விந்தை மிகு மேலைக்கலைகள் யாவும் தமிழில் மொழி பெயர்ப்புக்களாகவும், சுய ஆக்கமாகவும் பெருகிட வேண்டும்.

உலக மக்களிடையே ஒற்றுமை உணர்வை வளர்ப்பதற்கு இலக்கியங்கள் பேருதவிபுரிகின்றன. அறிவியலால் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்வு உலக நாடுகளிடையே பூசல்களை உருவாக்கலாம். ஆனால் இலக்கியங்களையோ அவற்றினை ஆக்கித்தந்த பெருமக்களையோ எவரும் பகைப்பதில்லை. எனவே இலக்கியமும் அறிவியலும் இணைந்து செல்லின் உலக நாடுகளிடையே போட்டி, பூசல்கள் தலையெடுக்க வழி பிறக்காது. இலக்கியங்களை நன் முறையில் பரப்புவதன் மூலம் உலகப் பொது மனிதவுணர்வு வளரும். அறிவியலும் அதனோடு இணையுமாயின் ஒரே உலகம் என்ற சீரிய பொதுநோக்கு உதயமாகும்.

வாழ்க்கை என்னும் நறுங்கனியின் தீஞ்சுவைச் சாரே இலக்கியமெனில் அது முற்றும் பொருத்தமுடைத்து; உலக மாந்தர் இயல்புகள் பெருங் கடல் போல ஆழமும் அகலமும் உடையன. அவைகளைத்தையும் அளவிட்டுக் காணுதல் சில வாழ்நாட் பலிணிச் சிற்றறிவுடைய மாந்தருக்கு இயலாததொன்று. ஆனால், பொய்யில் புலமைச் சான்றோர்கள் ஆக்கித் தந்த இலக்கியங்கள் மாந்தரியல்பின் ஆழ அகலத்தையும் நன்மை தீமைகளையும் விருப்பு வெறுப்பின்றி ஆராய்ந்து கூறவல்லன. அன்றியும் பலபல கோணங்களிற் கிளைத்துச் செல்லும் உணர்வோட்டங்களையும் மன எண்ணங்களையும் வாழ்க்கை முறைகளையும், ஆசா பாசங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டவல்லன. சங்க இலக்கிய அகத்துறைப் பாடல்களும் புறத்துறைப் பாடல்களும் இவ்வுண்மையைத் தெளிவாகவும் ஆழமாகவும் நுட்பமாகவும் புலப்படுத்துகின்றன.

சு.வே.

மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு

குறிப்புக்கள் :

1. முன்னுரை
2. மெய்ப்பொருள் காணும் முறைகள்
3. கல்வியின் அவசியம்
4. உலகத்தோடொட்ட ஓழுகுதல்
5. அறிவின் மூலமே மெய்ப்பொருள் காணலாம்
6. முடிவுரை

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைதல் நூற்பயன் என்பர். கல்வி கற்றலின் இறுதிப் பயன் வீட்டைதலாகும். ஞானத்தின் முடிவு முத்தி அல்லது வீடு என்பர். அதனை மெய்யுணர்வு என்றும் கூறுவர். மெய்யுணர்வனுக்கு இடையூறாயிருப்பது உலக வாழ்வில் உள்ள சிற்றின்பப் பற்றுதலாகும். இப்பற்றினை அறுத்தல் மிகமிக அவசியமாகும். மெய்ப்பொருள் ஆராய்ச்சியின் முதற்படியாக நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது மெய்ப்பொருளின் இலக்கணங்களை - அறிதலாகும். பொய்ச் சமய நெறிகளைத் தழுவி நிற்போர் பொருள் அல்லாதவற்றைப் பொருளெனக் கொண்டு மயங்குவர். இம்மயக்கத்தினால் அறியாமையால் துன்பம் தரும் பிறவிச்சூழல் நம்மை விட்டு நீங்காது.

அறியாமை நீங்கி மெய்யுணர்வைப் பெற்றோரே வீடு பேற்றை எய்துவர். அத்தகையோரை ஐயங்களும் திரிபுணர்ச்சியும் தாக்குவதில்லை. ஆராய்தலின் மூலம் மெய்ப்பொருளை அறிதல் மிக்க பயனைத் தரும். ஆராய்தலில் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என மூன்று படிகள் உண்டு. இப்படிகள் வழிநின்று மெய்ப்பொருளை

உணர்ந்தற்கு முற்படுவோர் முதலில் உண்மையை உணர்ந்த உத்தம ஆசாரியார் ஒருவரைத் தமது ஞான குருவாகக் கொள்ள வேண்டும்.

ஞான குருவையடைந்து அவரிடம் உபதேசங்களைக் கேட்டுச் சிந்தித்து உண்மையை ஐயந்திரிபற அறிந்திட வேண்டும்: சிந்திக்க வேண்டும். சிந்தித்துத் தெளிதல் வேண்டும். அங்ஙனம் சிந்தித்துத் தெளிதலால் பிறப்புக்குக் காரணமாக உள்ள அறியாமையும் மனக்கிலேசங்களும் அகலும். முத்திக்கு வழிகாட்டும் முதல்வனை - இறைவனைக் காண்பதே மெய்யுணர்வு என்பது புலனாகும். “பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள் காண்பது அறிவு” என்னும் வள்ளுவர் வாக்கும் இதனையே உணர்ந்துகிறது. துன்பங்கள் நம்மைச் சாராமல் இருக்க வேண்டுமானால் அத்தீன்பங்களுக்குக் காரணமானவற்றை உணர்ந்து அவற்றின் மீதுள்ள பற்றை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும். செம்பொருள் காணும் வழியும் அதுவே.

கல்வி என்பது அறியாமையைக் கல்வி எறிவது, நமக்கு அறிவெனும் ஒளியைத் தருவது, கல்வி ஒன்றே அழிவற்ற செல்வமாகும் அது அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தைத் நம்முள்ளத்தே திறப்பதாகும். கல்வியின் பயன் கடவுளைத் தொழுதலாகும். எனவே நாம் பெறும் கல்வி நமக்கு ஆன்ம ஞானத்தைத் தருதல் வேண்டும். கல்வி நமக்கு அறிவைத்தருகிறது. அறிவினால் மெய்ப்பொருளை அறிந்திடும் பேறு கிடைக்கிறது. ‘கல்வி கரையில் கற்பவர் நாட்சில்’ என்றுரைக்கிறது நாலடியார். எனவே நாம் பெறும் கல்வியின் மூலம் குறுகிய காலத்திலேயே மெய்ப்பொருளை அறிந்திட முயலவேண்டும்.

“எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” என்னும் குறளும் உண்மையை - மெய்ப்பொருளை உணர்வது தான் அறிவுடைமையாகும் என வலியுறுத்துகிறது. ஆதலின் நமது கல்வி அறிவை மெய்ப்பொருளை உணர்ந்திடும் வகையில் பயன்படுத்துதல் அவசியமாகும்.

“எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” என்றார் வள்ளுவர். நாம் யார் யாரிடம் என்ன பொருள் பற்றிக் கேட்டாலும் கேட்பதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளாமல் சிந்தித்து அதில் உள்ள மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தல் வேண்டும். அதுவே அறிவு என்கிறார் வள்ளுவர். அந்த அறிவு இருந்தால்

தான் கூறும் கருத்தைப் பிறர் விளங்கும்படி எளிமைப் படுத்திக் கூறலாம். பிறர் கூறுவதிலுள்ள நுண்ணிய கருத்துக்களையும் கூறலாம். உலகத்தோடொட்ட ஓழுகதலும் அறிவுடைமையாகும்.

“உலகந் தழீஇய தொட்பம் மலர்தலுங் கூம்பலு மில்ல தறிவு” என்கிறர் பொய்யில் புலவரான வள்ளுவர். உயர்ந்தோரே உலகோர் எனப்படுவதால் அவர்களுடன் நட்புக் கொண்டு இன்பம் துன்பம் ஆகிய இரண்டையும் ஒரே நிலையாகக் கருதுவதே அறிவுடைமையாகும். ஆதலால் உயர்ந்தோர் வழியில் உலகம் எவ்வாறு நடைபெறகின்றதோ அதற்கேற்ப நடந்து கொள்வதே அறிவாகும். ஆதலால் நாம் பெற்ற அறிவினைப் பயன்தரும் வகையில் பயன்படுத்த வேண்டும். எதிர் காலம் எவ்வாறிருக்கும் என்பதை முன்னதாகவே எண்ணி உணர்தல் வேண்டும். அஞ்சுவதற்கு அஞ்சி, நல்லனவற்றை நயந்து நம் வாழ்வைப் பயனுடைய தாக்க வேண்டும்.

“அறிவுடையார் எல்லா முடையார் அறிவிலார் என்னுடைய ரேனுமிலர்” என்னும் குறள் கூறும் கருத்துக்கமைய நம் அறிவைப் பயன்படுத்தி மெய்ப்பொருளைக் கண்டு இவ்வுலகிலும் மறுமையிலும் அழிவிலா ஆனந்தத்தை - முத்தியின்பத்தைப் பெற முயல்வோமாக.

உலக மக்களிடையே ஒற்றுமை உணர்வை வளர்ப்பதற்குப் புலவர் பலர் படைத்தளித்த இலக்கியங்கள் பேருதவி செய்கின்றன. உலக நாடுகளிடையே பல்வேறுவகைப்பட்ட கோட்பாடுகள் காரணமாகக் காலத்துக்குக் காலம் அவை பகைமை பூண்டு போரொலி கொட்டலாம். ஆனால், எவரும் இலக்கியங்களையோ அவற்றினை ஆக்கித்தந்த பெரு மக்களையோ பகைப்பதில்லை. அன்றியும் இன்று வேற்று மொழி இலக்கியங்கள் சொந்த மொழியிலே மொழி பெயர்க்கப்பட்டு மக்களிடையே பரப்பப்படுகின்றன. இவ்வாறு உலக இலக்கியங்கள் எங்கும் பரப்பப்படுமானால் உலகப் பொது மனிதவுணர்வு வளரும். ஒரே உலகம் என்ற சீரிய பொது நோக்கு மலரும்.

ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரும்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. வாழ்வின் குறிக்கோள்
3. ஒழுக்கம் உயர்வு தரும்
4. ஒழுக்கம் உயிரினும் மேலானது
5. ஒழுக்கத்தால் உயர்ந்தோர்
6. முடிவுரை

‘ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான்

ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும்’ என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. ஒருவனது வாழ்வின் உயர்வை, அவனது வாழ்வின் வெற்றி தோல்வியை ஒழுக்கமே நிர்ணயம் செய்கிறது. சீரிய வாழ்வுக்குச் சிகரமாக அமைவது சிறந்த ஒழுக்கமேயாகும் என்றாலது மிகையல்ல. இதனாலேயே ஒல்காப் புகழ்மிகு தொல்காப்பியரும் ‘உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே’ என்றார்.

ஒருவனிடம் எத்தனை செல்வங்கள் இருந்தாலும் அவனிடம் ஒழுக்கம் இல்லையென்றால் உயர்வுச் சிறப்பும் இல்லாமல் போகிறது. மனிதன் மனிதனாக வாழ்வதே தலைசிறந்த ஒழுக்கம். இதனை நாம் உள்ளத்தில் நன்கு பதித்துக் கொள்ள வேண்டும். பல்வேறு திறமைகளைக் காட்டிலும் பல்வேறு பதவிகளைக் காட்டிலும் ஒருவனுக்கு ஒழுக்கமே சிறந்ததாக வேண்டப்படுகிறது.

உலகம் மதித்துப் போற்றும் வகையில் நாம் வாழ வேண்டும். மற்றவர்கள் பார்த்துப் பழிக்கும் வகையில் நம் வாழ்வு அமையக்கூடாது. இறந்தும் வாழ்வதே நம் வாழ்வின் இலட்சியமாக அமையவேண்டும். இறந்தும் நாம் வாழவேண்டுமாயின் இருக்கும் போதே மேன்மையான கட்டுரை மலர் ————— 134 ————— த.துரைசிங்கம்

வாழ்வை வாழவேண்டும். அந்த மேன்மை ஒழுக்கத்தின் வழியாகவே வரும். இதனையே வள்ளுவரும் 'ஒழுக்கத்தில் எய்துவர் மேன்மை' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பொருளீட்டுவது வாழ்வின் நோக்கமாயினும் அதன்மூலம் புகழீட்டுவதே நமது குறிக்கோளாக இருத்தல் வேண்டும். பொருள்வழியே புகழ் வேண்டுமாயின் ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாக நாம் மதித்துப் பேண வேண்டும். ஒழுக்கத்தை உயிர்போற் கருதிக் காப்பாற்ற முனைய வேண்டும். இத்தகையோரையே வள்ளுவர் 'ஒழுக்கத்தின் ஒல்கா உரவோர்' என்கிறார்.

ஒழுக்கமுடையோர் நிச்சயம் உயர்வடைவர். 'நீ எதை மதிக்கிறாயோ அது உன்னை மதிக்கும்' என்பது முதுமொழி. ஒழுக்கத்தை உயிராக உயர்வாக மதிப்போருக்கு ஒழுக்கம் உயர்வு தரும் என்பது திண்ணம். 'நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம். தீயொழுக்கம் என்றும் இடும்பை தரும்' என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. தீயொழுக்கம் என்றும் துன்பத்தையே தரும் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. ஒழுக்கம் இல்லாதோர் தலையின் இழிந்த மயிரனையர் ஆகிவிடுவர். எனவே சமூக அந்தஸ்தைப் பெற மனிதனுக்கு ஒழுக்கம் உயிர் போன்றது என்பதை நாம் உணர்தல் வேண்டும்.

ஒழுக்கத்தில் உயர்ந்தோர் பலர். புத்தர், இயேசு, காந்தி போன்றோரின் வரலாற்றை நாம் புரட்டிப் பார்ப்போமானால் அவர்கள் ஒழுக்கத்தில் உயர்ந்து நிற்பதைக் காணலாம்.

'நீங்கள் கீதைச் சுலோகங்களை மனப்பாடம் செய்வதால் மட்டும் நான் மகிழ்ந்துவிட மாட்டேன். வரலாறு, கணிதம், சமஸ்கிருதம் முதலியவற்றைப் பயின்றாலும் பயிலாவிட்டாலும் எனக்குக் கவலையில்லை. ஆனால் முக்கியமாக ஒழுக்கம் பயில வேண்டும்' என மாணவர்களுக்கு உபதேசித்தார் காந்தியடிகள். அவர் ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாக மதித்துப் பேணிக் காப்பாற்றியதன் மூலமே உலகத்தோரால் மகாத்மாவெனப் போற்றப்படுகிறார். ஒவ்வொரு துறையிலும் உயர்ந்து விளங்கும் உத்தமர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளைப் பார்ப்போமாயின் அவர்களின் உயர்வுக்கு ஒழுக்கமே அடிப்படையாக அமைந்திருந்தமையை நாம் உணரலாம்.

சுருங்கக் கூறின் ஒழுக்கத்தைப் பேணுவோர் உயர்வர். அல்லாதோர் பழியெய்தி வாழ்வில் பாழ்பட்டழிவர். இந்த உண்மையை எந்நாளும் நினைவிற் கொண்டு வாழ்வோமாயின் நமது வாழ்வு வளம் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஒழுக்கம் பேணி உயர்வடைவோம்!

அறிஞர் ஏ.எம்.ஏ.அஸ்ஸீஸ்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. பிறப்பு, வளர்ப்பு, கல்வி
3. வகித்த பதவிகள்
4. தமிழ்ச்சூழல் உருவாக்கிய தமிழறிஞர்
5. ஆற்றிய பணிகள்
6. எழுதிய நூல்கள்
7. முடிவுரை

அமிழ்தினும் இனிய இன்பத்தமிழே முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி எனத் துணிந்து உரைத்தவர் அறிஞர் அல்ஹாஜ் ஏ.எம்.ஏ.அஸ்ஸீஸ் அவர்கள். அவர் ஈழநாடு பெற்றெடுத்த பேரறிஞர்களுள் ஒருவர். சிவில் சேவையாளராக, உதவி அரச அதிபராக, கல்லூரி அதிபராக, செனட் சபை உறுப்பினராக, தமிழ்த் தொண்டராக, நூலாசிரியராக விளங்கிய பெருமைக்குரியவர்.

யாழ்ப்பாணத்து வண்ணார்பண்ணையில் 1911ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 4 ஆந் திகதி பிறந்த அஸ்ஸீஸ் அவர்கள் 1973இல் இவ்வுலகைவிட்டுப் பிரியும் வரை தமிழுடன் இணைந்திருந்தார்: தமிழ்த் தொண்டராகவே விளங்கினார். இவர் யாழ்ப்பாணம் அப்துல் காதர் வீதியில் அமைந்துள்ள அல்லாப்பிச்சை பள்ளி எனப்படும் அரசினர் முஸ்லிம் பாடசாலையில் மூன்றாம் வகுப்புவரை கல்விகற்றார். யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ச் சூழல் அவரைப் பெரிதும் ஈர்த்தது. இதன் காரணமாக வண்ணார்பண்ணையில் அமைந்திருந்த இராமகிஷ்ணமிஷன்

வைத்தீசுவர வித்தியாலயத்தில் சேர்ந்து தனது ஆரம்பக் கல்வியைத் தொடர்ந்தார். இளமை முதலே இன்பத் தமிழ் மீது ஆர்வம் கொண்டிருந்த அஸ்ஸீ அவர்களுக்கு வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயச் சூழல் தமிழ் உணர்வை மேலும் வளர்த்திடப் பெரிதும் உதவியது. அங்கு தமிழ் மன்றம் ஒன்றை உருவாக்கிட முன்னின்றுழைத்த பெருமையும் இவருக்குண்டு.

அஸ்ஸீ அவர்கள் இடைநிலைக் கல்வியைக் கற்பதற்காக 1923இல் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஆறாம் வகுப்பில் சேர்ந்தார். அன்றைய நிலையில் இந்து மாணவர் மட்டும்தான் கற்கும் பாடசாலையாக இக்கல்லூரி விளங்கியது. அஸ்ஸீ அவர்கள்தான் இக்கல்லூரியில் சேர்ந்த முதலாவது முஸ்லீம் மாணவனாவார். 1929இல் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் அனுமதி கிடைக்கும்வரை அவர் இக்கல்லூரியில் பயின்றார். சிரேஷ்ட தராதரப் பரீட்சையில் (S.S.C) இந்து சமய பாடத்தில் விசேட சித்தி பெறுமளவுக்கு இக்கல்லூரியின் சூழ்நிலைக்கு அஸ்ஸீ ஆட்பட்டிருந்தார்.

தமது சின்னப் பெரியப்பா சு.மு.அ.அசனாலைப்பைப் புலவரின் அரவணைப்பில் வாழ்ந்த அஸ்ஸீ அவர்கள் தமிழ் உணர்வு மிக்கவராகத் தமிழ்த் தொண்டராக இறுதி வரை வாழ்ந்தார். சுவாமி விபுலானந்தரின் தொடர்பும் இதற்குக் காரணமாக இருந்தது.

சிவில் சேவைப் பரீட்சையில் சித்திபெற்ற அஸ்ஸீ கல்முனையிலும், கண்டியிலும் உதவி அரசாங்க அதிபராகப் பணியாற்றினார். இக்கால கட்டத்தில் இவர் சுவாமி விபுலானந்தருடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். இயல்பாகவே கல்வித் துறையில் மிக்க ஆர்வம் கொண்டிருந்த அஸ்ஸீ அரசபதவியைத் துறந்து விட்டு முஸ்லிம்களின் உயர்கல்விக் கூடமாக விளங்கிய கொழும்பு ஸாஹிராக் கல்லூரியின் அதிபர் பதவியை 1948இல் ஏற்றார். ஸாஹிராக் கல்லூரியின் அதிபராக இவர் பணியாற்றிய காலம் அதன் பொற்காலம் எனக் கருதப்படுகிறது. கல்கி ஆசிரியர் திரு.கிருஷ்ணமூர்த்தி, பேராசிரியர் க.அன்பழகன், பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார், சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சிவஞானம் போன்ற தமிழ் வல்லுநர்களை எல்லாம் கல்லூரிக்கு அழைத்து உரையாற்றச் செய்தார் அஸ்ஸீ. பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, அமரர் கலாசூரி இ.சிவகுருநாதன் போன்றோர் அஸ்ஸீ அவர்களின் மாணவர்களாக இருந்தமையும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கதாகும்.

முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி தமிழ்மொழிதான் என்று உறுதிபட உரைத்தவர் அஸீஸ். ஸாஹிராவில் சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிகளையும் கற்கும் வசதியினை ஏற்படுத்தினார். முஸ்லிம்களின் கல்வி மொழியாகத் தமிழ் மொழியே இருக்க வேண்டுமென வலியுறுத்தினார். 'அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்' என்று குரலெழுப்பிய அஸீஸ் அம்மொழியில் எழுந்த இஸ்லாமிய இலக்கிய நூல்களைத் தமது சமூகம் நுகரவேண்டுமென விரும்பினார். முஸ்லிம்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்குப் பெருந் தொண்டாற்றினார். தாய்மொழிக் கல்வியே சிறந்தது என்றார். உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகளிலும் பல்வேறு மாநாடுகளிலும் கலந்து கொண்டு தமிழ்மொழியின் சிறப்புக்கள் குறித்து உரையாற்றினார். ஆங்கிலப் பட்டதாரியான அவர் தமிழிலே பேசினார்: தமிழிலே எழுதினார்: தமிழிலே சிந்தித்தார்.

இலங்கையில் இஸ்லாம், அறபுத்தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ், மொழிபெயர்ப்புக் கலை, மிஸ்றின் வசியம், கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகள், தமிழ் யாத்திரை, ஆபிரிக்க அனுபவங்கள் ஆதியாம் நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார். இலங்கையில் இஸ்லாம் என்னும் நூல் இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசை அஸீஸுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தது.

இலங்கை முதலையில் (செனட்சபை) உறுப்பினராகப் பணியாற்றிய பெருமையும் இவருக்கு உண்டு. சிங்களம் மட்டும் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட வேளையில் அதனை முழு மூச்சாக எதிர்த்ததோடு ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடனான தொடர்பையும் துண்டித்துக் கொண்டார். தமிழ் மீது அவர் கொண்டிருந்த பற்றினையே இது எடுத்துக் காட்டுகிறது. முதலையில் (செனட்சபையில்) சிங்களம் மட்டும் மசோதாவுக்கு எதிராகத் தமது வாக்கை அளித்ததன் மூலமும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியிலிருந்து வெளியேறியதன் மூலமும் அவரது உள்ளத்துணர்வை உலகுக்கு உணர்த்தினார்.

சிறந்த கல்விமானாக, அரசியல்வாதியாக, சமூக சேவையாளனாக, எழுத்தாளனாக, சொற்பொழிவாளனாக, முஸ்லிம் தமிழறிஞனாக, தமிழ்பிமானியாக உலகம் அவரைப் போற்றுகிறது. அன்னாரின் புகழ் என்றும் நிலைக்கும் என்பது திண்ணம்.

தகவல் பரிமாற்றம்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. தகவல் பரிமாற்றம் என்றால் என்ன?
3. தகவல் பரிமாற்றத்தின் வளர்ச்சி
4. பயன்பாடு
5. முடிவுரை

தகவல் தொடர்புப் பரிமாற்றம் என்பது ஒரு கலை: வளர்ந்து வரும் கலை. இது நாளுக்கு நாள் புது மெருகு பெற்று வருகின்றது. இதனை ஒரு குறிப்பிட்ட வகையாக வரையறுக்க முடியாது. அன்றாடம் அயல் வீட்டாருடன் பேசும் போதும் தொலைபேசியில் பேசுகையிலும், பொதுக் கூட்டங்களில் பேசும் போதும், தொலைக்காட்சி, வானொலி போன்ற சாதனங்களைப் பயன்படுத்துகையிலும், கைத் தொலைபேசி (cell-phone), தொலையழைப்பி (pager), மின்னஞ்சல் (e-mail), தொலைநகல் (fax), தந்தி, கணனி, இணையம், கையடக்கக் குறுந்தகடு (C.D.Rom), பத்திரிகை, புத்தகம் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்துகையிலும் தகவல்களைப் பரிமாறிக் கொண்டே இருக்கிறோம்.

இவற்றைவிட நமக்கு மிகவும் பழக்கமான தகவல் பரிமாற்றம் ஒன்றிருக்கிறது. அதுதான் சைகை மூலம் தகவல்களைப் பரிமாறிக்கொள்வது. மனிதர்கள் தங்கள் முக உணர்ச்சிகளாலும் உடலசைவுகளாலும் எத்தனையோ செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றனர். ஏதாவது ஒரு செய்தியை நாம் மற்றவர்களிடம் பகிர்ந்து கொள்கிற செயலைத்தான் தகவல் தொடர்பு என்பர். இது சொற்களால் ஆனதாகவும் இருக்கலாம். வார்த்தைகளற்ற செயல்களால் ஆனதாகவும் இருக்கலாம்.

இவற்றை விட முக்கியமான, நமக்கு மிகவும் பழக்கமான மற்றொரு தகவல் பரிமாற்றம் உள்ளது. அது நமது மனித உடலமைப்பேயாகும். உடலில் உள்ள நரம்புகள் மூளைக்குத் தகவல்களைச் சரியாக எடுத்துச் செல்வதிற்கான மனித உயிரின் இயக்கமே தங்கியுள்ளது என்பதை நாம் மறந்துவிட முடியாது. ஆகையால் தகவல் பரிமாற்றம் என்பது முதலில் மனித உடலிலேயே அமைந்துள்ளது.

ஒரு குழந்தை பிறந்தவுடன் முதலில் அழும் ஓசை கூட ஒருவகைத் தகவல் பரிமாற்றம் தான் என்கிறார்கள் அறிஞர்கள். குழந்தை தன் தாயுடன் முதன் முதலாகத் தகவல்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளப் பயன்படுத்தும் ஓசை தான் அழுகை. இது தான் குழந்தை மொழியின் துவக்கம் என்கிறார் மார்த்தா ஹேமன். இந்த இயற்கையான தகவல் பரிமாற்றம் காலத்திற்கேற்ப மாறுபட்டு வந்துள்ளது.

தகவல் பரிமாற்ற வளர்ச்சி குறித்து ஆராய்வோமாயின் முதன் முதலில் தகவல் பரிமாற்றம் எப்படியிருந்திருக்கும் என்பதை எவராலும் வரையறுத்து விளக்க முடியாதுள்ளது. குறிப்பாக மனிதர்களுக்கிடையே யான தகவல் பரிமாற்ற முறைகள் பற்றிய விபரங்கள் கூட இன்றுவரை முழுமையாக கிடைக்கவில்லை. காரணம் அந்தளவிற்கு இது பழமையானதாய் இருப்பதேயாகும்.

இதுவரை கிடைத்துள்ள தகவல்களின்படி ஆதிமனிதர்கள் மேளம் கொட்டி ஒலி எழுப்புதல் (பறைசாற்றுதல்), கோவில் மணியை ஒலித்தல், சங்கு ஊதுதல், புகை எழுப்புதல், தீப்பந்தம் ஏற்றி வைத்தல் போன்ற சைகைக் குறியீடுகளால் தகவல்களைப் பரிமாறிக் கொண்டனர் எனத் தெரியவருகிறது.

இவ்வகையில் பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்ட தகவல்கள் எல்லோராலும் ஒரே மாதிரியாகப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் அமைந்திருந்தன. தொலைதூரச் செய்திப் பரிமாற்றத்திற்கே இவை பயன்பட்டன எனலாம்.

அதேவேளையில் தமது எண்ணங்கள், கற்பனைகள், கதைகள் போன்ற ஆழமான கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளப் பாட்டு, கவிதை போன்ற மொழிச் சாதனங்களைப் பயன்படுத்தினர்.

தகவல் பரிமாற்ற வளர்ச்சித் துறையில் 1440 ஆம் ஆண்டில் புதிய திருப்புமுனை ஒன்று ஏற்பட்டது. ஜொகான் கூடன்பேர்க் (Johann Gutenberg) என்பவர் நகர்த்தக்கூடிய எழுத்து அச்சுக்களை உருவாக்கினார். இதன் பேறாக எண்ணங்கள், கருத்துக்கள், செய்திகளைப் பரவலாக மக்களிடம் எளிதாகக் கொண்டு செல்லும்

வாய்ப்புக் கிட்டியது. இதன் மூலம் மக்கள் தொடர்பு பெருமளவில் சாத்தியமாயிற்று. அச்ச சாதனம் மக்களுக்கு தகவல்களைப் பகிர்ந்தளிக்கப் பெரிதும் உதவிற்று. அறிவியல் வரலாறு போன்ற துறைகள் வளர்ந்தன. கல்வி அறிவும் மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானது.

ஆதிகாலத்தில் குகை ஓவியங்கள், ஓசைகள் மூலம் தகவல்களைப் பரிமாறி வந்த மனிதன் படிப்படியாக முன்னேறி இன்று செயற்கைக் கோள்கள் மூலமாகச் செய்திகளைப் பரிமாறும் நிலைக்கு வந்துள்ளான். முன்னர் அச்ச ஊடகம் மனிதனுக்கு எளிதாக இருந்தது. ஆனால் காலப்போக்கில் மனிதனது அவசர வாழ்க்கைக்கு ஏற்பத் துரிதமான தகவல் தொடர்புச் சாதனங்கள் தேவைப்பட்டன. அறிவியல் அறிஞர்கள் தமது பெரு முயற்சியின் பேறாகப் புதுப்புது தகவல் பரிமாற்றச் சாதனங்களைக் கண்டறிந்தனர். தந்தி, வானொலி போன்றவை கண்டறியப்பட்டன. பின்னர் தொலைக்காட்சி கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. தொலைக்காட்சி உலகளாவிய மக்கள் தொடர்பை எளிமைப்படுத்தியது. வானொலி, தொலைக்காட்சி என்பனவற்றின் மூலம் தகவல் பரிமாற்றம் தற்போது பன்மடங்கு அதிகரித்துள்ளது. தகவல் தொடர்பு முன்னேற்றம் மனித முன்னேற்றத்திற்குப் பெரிதும் உதவியுள்ளது. தகவல் தொடர்புகள் விருத்தியடைந்ததன் பேறாக உலகின் எந்த மூலையிலும் நிகழும் சம்பவங்களை ஒரு சில நிமிடங்களில் நாம் அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்புக் கிட்டியுள்ளது.

இன்றைய மின்னணுத் தொடர்புச் சாதனங்கள் தகவல்களை மின்வேகத்தில் நம்மை வந்தடையச் செய்கின்றன. இதன் பயனாக உலகமே ஒரு சிறு கிராமமாகச் சுருங்கிவிட்டதெனலாம். அந்தளவுக்கு எங்கு வேண்டுமானாலும் இன்றைய மின்னணுச் சாதனங்கள் மூலமாகத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடிகிறது. மின்னணுச் சாதனங்களின் மூலம் தகவல் தொடர்பு ஒரு விநாடிக்கு முந்நூறாயிரம் வந்தடையுமென ஆய்வுகள் கூறுகின்றன.

இவ்வளவு வேகமான தகவல் பரிமாற்றமுறை மனிதகுலம் கண்ட இந்நூற்றாண்டின் மகத்தான சாதனை எனலாம். இதன் மூலம் நேரவிரயத்தையும், பணவிரயத்தையும் பெரிதும் தவிர்க்க முடிகிறது. கணனியும் இணையமும் இத்துறையில் நமக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன. எதிர்காலத்தில் தகவல் பரிமாற்ற முறையில் மேலும் பல புதிய நுட்பங்கள் கண்டுபிடிக்கப்படலாம். இதனாலேயே தகவல் தொழில்நுட்பம் வளர்ந்து வரும் ஒரு கலையாக மதிக்கப்படுகிறது. இத்தகவல் தொடர்பை உலகில் பயன்படுத்தாத துறையே இல்லை என்னும் நிலை உருவாகும் என்பதில் ஐயமில்லை

நாட்டார்லக்கியம்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. நாட்டாரிலக்கியம் - செந்நெறி இலக்கிய வேறுபாடு
3. நாட்டாரிலக்கியப் பண்புகள்
4. நாட்டாரிலக்கிய வகைகள்
5. நாட்டாரிலக்கியச் சிறப்புகள்
6. நாட்டாரிலக்கியப் பயன்பாடுகள்
7. முடிவுரை

நாட்டாரிலக்கியம் வளர்ந்து வரும் அறிவுத்துறைகளில் ஒன்றாகும். ஒரு நாட்டு மக்களின் நாகரிகத்தை, பண்பாட்டை, பழக்கவழக்கங்களை, வரலாற்றை, நாட்டு நடப்பை உண்மையான முறையில் பிரதிபலித்துக் காட்டும் வகையில் இது அமைந்துள்ளது. நாட்டுப் புற இலக்கியங்கள் காலத்தைக் காட்டும் கண்ணாடி எனலாம்.

இயற்கை அறிவும் கலையுணர்வும் கொண்ட கிராம மக்களின் உள்ளத்திலே எழும் உணர்ச்சிப் பெருக்கினால் உருவானவையே நாட்டார் இலக்கியமாகும். அது செந்நெறி இலக்கிய வழக்கினும் வேறுபட்டதாகும். செந்நெறி இலக்கியங்கள் இலக்கண வரம்புக்குட்பட்டவை. அவை செந்தமிழில் மரபு முறை பிறழாது படைக்கப்படுவன. கல்விபறிவு படைத்தோரால் படித்துணரத் தக்கன. திருந்திய மொழிநடையைக் கொண்டன. நாட்டாரிலக்கியம் ஏதும் எழுத்தாணியும் கொண்டு எழுதப்படுவனவல்ல. பரம்பரை பரம்பரையாகச் செவிவழியாகக் கேட்கப்பட்டு வருவன. பாமர மக்களின் உள்ளத்து

உணர்ச்சியை உயிராகக் கொண்டவை. கருத்தைத் தெற்றென விளக்கும் எளிமை கொண்டவை.

நாட்டாரிலக்கிய வகைகள் பலவகைப்படும். அவற்றை நாட்டார் பாடல்கள், நாட்டார் கதைகள், நாட்டார் விடுகதைகள், நாட்டார் பழமொழிகள், நாட்டார் நாடகங்கள் என வகைப்படுத்தலாம். இவையனைத்தும் கிராம மக்களின் உணர்ச்சித் துடிப்பின் வெளிப்பாடாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இலக்கண வரம்போ, மொழித் தூய்மையோ இங்கு நோக்கப்படுவதில்லை. கிராமிய மண்வாசனை கலந்த பேச்சுத் தமிழே பெரிதும் விரவி நிற்பதைக் காணலாம்.

பாமர மக்களின் உள்ளத்து உணர்ச்சிப் பெருக்கினில் உருவானவை நாட்டார் பாடல்கள், அவை எளிமையும் இனிமையும் மிக்கன. இவற்றை நாடோடிப் பாடல்கள், நாட்டார் பாடல்கள், வாய்மொழி இலக்கியம், கிராமியக் கவிதைகள் எனப் பலபெயர் கொண்டு அழைப்பர். கற்று வல்ல கவிஞர்கள் மொழி, யாப்பு மரபிற்கமைய உருவாக்கும் கவிதைகளுக்கும் நாட்டார் பாடல்களுக்கும் வேறுபாடு உண்டு. நாட்டார் பாடல்கள் எழுதாக்கிளவிகள். இவை மக்கள் அவ்வப்போது தம் உள்ளத்து எழும் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் வகையில் பாடப்படுவன ஆகும். பரம்பரை பரம்பரை வழியாக வாய்மொழியாகக் கேட்கப்பட்டு மக்கள் மனதில் நிலைபெறுவனவாகும். நாட்டு மக்கள் தம் உள்ளத்திலிருந்து வருபவை ஆதலின் இவற்றை நாட்டார் பாடல்கள் என அழைக்கிறோம்.

‘உணர்ச்சிப் பெருக்கே ஒரு பாட்டுக்கு நிலைக்களன்’ என்றார் அறிஞர் ஒருவர். உள்ளத்து உதிப்பனவற்றை எவ்வித கட்டுப்பாடுமின்றி உள்ளதை உள்ளவாறே கூறும் உண்மைத் தன்மையானது ஏட்டிலக்கியத்திலும் பார்க்க வாய்மொழி இலக்கியத்திலேயே பெரிதும் காணப்படுகிறது. எனவேதான் நாட்டுப் பாடல்களை உணர்ச்சி மிகுக்கலைப் படைப்புக்கள் என்கிறோம். நாட்டார் பாடல்கள் குறித்து பல ஆய்வுகள் மேற் கொள்ளப்படுகின்றன. நாட்டார் இயல் என்ற பரந்து பட்ட பிரிவின ஒரு பகுதியாகவே நாட்டார் பாடல்கள் கருதப்படுகின்றன.

நாட்டார் பாடல்கள் பலவகைப்படும். அவை பாடப்படும் சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்றவாறு வெளிப்படும் உணர்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல வகையினதாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. குழந்தை பிறந்த நாட் தொட்டு அவன் மனிதனாகி மரணமாகும் வரை

நிகழ்வன யாவும் சுவை தரும் சம்பவங்களாக நாட்டார் பாடல்களில் இடம்பெறுகின்றன. அழுது அடம் பிடிக்கும் குழந்தைகளை அடக்கும் ஆயுதமாக அன்னையரிடம் தாலாட்டு அமைந்திருக்கிறது. விழித்துக் கொண்டிருக்கும் குழந்தைக்கு வேடிக்கை காட்டும் தாய், குழந்தை விழிகளை மூடித் துயில வேண்டும் என்று எண்ணும்போது பாட்டு இசைக்கின்றாள். இப்பாட்டினையே தாலாட்டு என்கிறோம். மகிழ்ச்சி ததும்பும் விழாக்களின் போது ஆனந்தக் களிப்பில் மகளிர் பாடும் பாடல்கள் மற்றொரு வகையினதாகும். தாலாட்டு, ஒப்பாரி, கும்மி, கோலாட்டம், ஊஞ்சல் போன்ற பாடல் வகைகள் பெண்களுக்கே உரியனவாகும்.

உழவர், மீனவர், குறி சொல்லும் குறத்தியர், வண்டியோட்டுவோர், இடையர் மற்றும் தொழில் புரிவோர் பாடும் பாடல்கள் வேறுவகையினவாகும். ஆலயங்களில் வழிபாடு செய்வோர் பாடும் பாடல்கள் தனிச் சிறப்புக்குரியனவாகும். கரகம், காவடி எடுத்து ஆடுவோரால் பாடப்படும் பாடல்கள் இதற்கு ஏற்ற சான்றாகும். வயல் நிலங்களில் வேலை செய்வோர் - உழவர், உழத்தியர் பாடும் பாடல்கள் வேறு வகையில் அமைவனவாகும். இவற்றில் காதல் சுவை மிக்கிருக்கும். அறுவடை செய்தல், சூடு வைத்தல், சூடு மிதித்தல் போன்ற நிகழ்வுகளின் போது பாடப்படும் பாடல்கள் மற்றொரு வகையினதாகும். வீரர்களின் வீரச்செயல்களை உணர்ச்சி ததும்பக் கூறும் கதைப்பாடல்கள் வேறுவகையினதாகும்.

இவ்வாறு நாட்டார் பாடல்கள் பல்வேறு வகைப்பட்டனவாயினும் அவற்றின் இனிமையான இசையும் தாளக் கட்டும் தனிச்சிறப்பை அளிக்கின்றன. மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் திருக்கோத்தம்பி, திரு அம்மாளை, திருப்பொன்னூசல், திருப்பொற்சண்ணம், திருச்சாழல் போன்றனவும், இளங்கோவடிகளின் ஆய்ச்சியர் குரவை, வேட்டுவவரியும், பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதமும் கூட நாட்டார் இலக்கிய வகைமெட்டுக்களையும் இசைப்பண்பையும் பெரிதும் கொண்டே ஆக்கப்பட்டவையாகும்.

குழந்தையைப் பெற்ற தாய் ஒருத்தி உலகில் மற்றெவரும் பெறாத பெரும் பாக்கியத்தைத் தான் அடைந்து விட்டதாக மகிழ்வு கொள்கிறாள். அவள் உள்ளத்தில் எழும் ஆனந்தத்தை உணர்வு பூர்வமாக வெளிப்படுத்துகிறாள். அதுவே தாலாட்டாக உருப்பெறுகிறது. இதோ! தாய் ஒருத்தி தன் குழந்தையைத் தாலாட்டுகிறாள். அவளது வேண்டுகோள்கள், உள்ளத்து உணர்வுகள் யாவும் பாட்டாக

வெளிப்படுகிறது.

ஆயிரம் காலம்நான்
அரசுக்கு நீர் வார்த்தேன்
தொண்ணூறு காலம் நான்
துளசிக்கு நீர் வார்த்தேன்
எண்ணூறு காலம் நான்
எருக்குக்கு நீர் வார்த்தேன்
என் அரசு கண்வளர - நான்
என்ன தவம் செய்தேனோ?

நல்லை நகர் தனிலே
நல்முருகன் கோயிலிலே
சன்னதிக்குத் திண்ணையிலே
சுவாமி இரண்டு கையாலே
சுவாமி இரண்டு கையாலே - எனக்குத்
தந்த திரவியமோ?

இவ்வாறு பெறலரும் பேறாகக் கிடைத்த தன் மகவைத் தாலாட்டும்
தாயானவள் அவன் அழகைப் பார்த்துப் பார்த்து வியக்கிறாள்.

தேனோ திரவியமோ
தெவிட்டாத தெள்ளமுதோ?
கோடைப் பலாச்சுளையோ?
கொஞ்ச வந்த ரஞ்சிதமோ?

செம்பொன்னோ எப்பொருளோ
தெவிட்டாத தெள்ளமுதோ
பசும்பொன்னோ பாலகரோ?
பஞ்சவர்கள் பாற்குடமோ?

பாலகனின் அழகில் மனதைப் பறிகொடுக்கும் தாயின் உணர்ச்சிப்
பெருக்கே இங்கு பாடலாக மலர்வதைக் காண்கிறோம். குழந்தை வளர்ந்து
சிறுவனாகின்றான். அவன் விளையாட விரும்புகின்றான். ஓடிக் குதித்து
ஆடுகின்றான். கிட்டியடித்து, கிளிக்கோடு மறித்து விளையாடுகிறான்.
இவற்றுக்கெல்லாம் ஏற்ற பாடல்களை அவனே ஆக்கிக் கொள்கிறான்.
கிட்டிப்புள்ளி அடிக்கும் போது பாடுகிறான்.

கவடியடிக்கக் கவடியடிக்கக்
கைகால் முறியக் கைகால் முறியக்
காலுக்கு மருந்து தேடிக்கட்டு... தேடிக்கட்டு

இப்பாடலைப் படிக்கும் போது கிட்டிப் புள் அடிக்கும் ஓசை நம் காதில் ஒலிப்பதை உணர்கிறோம்.

சிறுவன் வளர்ந்து குமரன் ஆகின்றான். அவனிடத்தே காதல் உணர்வுகள் அரும்புகின்றன. தன் உள்ளத்து ஆசைகளைப் பாடல்களாக வெளிப்படுத்துகிறான். அத்தகைய பாடல்கள் படிப்போர் உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொள்ளும் உணர்ச்சிப்பெருக்காக அமைகின்றன. உள்ளத்து ஆசைகளை உவமைகள், உருவகங்கள் மூலம் அவன் வெளிப்படுத்தும் போது அவை நம் உள்ளத்தில் ஆழப் பதிந்து விடுகின்றன.

ஐப்பசி மாதக் கடைசிப் பகுதி, வயல்வரம்பை மேவி நிற்கும் வெள்ளக் காட்டின் மேலே பசிய நெற் பயிர்கள் பல மேவி நிற்கின்றன. அங்கே பெண்கள் பலரும் ஆண்கள் சிலரும் களை எடுக்கின்றனர். அவர்களோடு சேர்ந்துழைக்காது வயல் வரம்பிலே நின்று பெண் ஒருத்தியைச் சுட்டி வேடிக்கை செய்கிறான் காளை ஒருவன்.

“கண்ணாடி வளையல் போட்டு
களையெடுக்க வந்தபுள்ளே!
கண்ணாடி மின்னலிலே - உன்
களையெடுப்பு பிந்துதடி” என்று பாடுகிறான். உடனே அவள்,

“வாய்க்கால் வரம்புச்சாமி வயற் காட்டுப் பொன்னுச் சாமி
களையெடுக்கும் பெண்களுக்குக் காவலுக்கு வந்தசாமி”
என்று பதில் சொல்கிறாள். அவளது பதிலில் களையெடுக்காது வரம்பில் நின்று வேடிக்கை பேசும் பொன்னுச்சாமியைக் கேலி செய்கிறாள்.

எருக்கலம்பிட்டிக்குச் செல்லும் இளைஞன் ஒருவனிடம் தன் கணவனுக்குச் செய்தி கூறுமாறு வேண்டுகிறாள் பெண்ணொருத்தி. அச்செய்தியை இனிய தமிழில் எளிய நடையில் அவள் கூறுவதைக் காண்போம்.

எருக்கலம் பிட்டிக் கு
 எருவு கொண்டுபோற தம்பி
 மச்சானைக் கண்டால் - உன்னை
 மயில்வரட்டாம் என்று சொல்லு.”

தனது கருத்தை எளிமையாகச் சொல்லும் அப்பெண்ணின் ஆதங்கத்தை இப்பாடல் சித்திரிக்கிறது. சங்கானைச் சந்தையிலே சுங்கானைப் போட்டுவிட்ட பறங்கியர் ஒருவரைக் குறிப்பிடும் பாடல் மிக்க சுவையானதாகும்.

“சங்கானைச் சந்தையிலே - பறங்கி
 சுங்கானைப் போட்டுவிட்டான்
 பார்த்த தெடுத்துக் கொடுப்பவர்க்குப் - பறங்கி
 பாதிச் சுங்கான் கொடுப்பானாம்.”

கடவுளரைக் குறித்து பாடும் வணக்கப் பாடல்களும், நாட்டுப் பாடல் வகைகளில் உள்ளன. அவை பல்வேறு தெய்வங்களைக் குறித்தனவாகும். இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகப் பள்ளுப் பாடல்களைக் குறிப்பிடலாம். மழைக்காவியப் பாடல்கள், கண்ணகை அம்மன் குளிர்த்திப் பாடல்கள், வசந்தன் பள்ளு போன்றனவும் நாட்டுப் பாடல்கள் வகையைச் சார்ந்தனவே.

நாள் முழுதும் உடல் வருந்தப் பாடுபடும் தொழிலாளர்கள், கப்பல் ஓட்டிகள், மீனவர்கள் தம் உடல் அலுப்பைப் போக்கப் பாடும் பாடல்கள் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தன. ‘ஆடிப்பாடி வேலை செய்தால் அலுப்பிருக்காது...’ என்பதற்கமைய அவர்கள் பாடும் பாடல்கள் சுவைமிக்கனவாகத் திகழ்கின்றன. தங்கள் உற்றார், உறவினர்களை இழந்து தவிக்கும் பெண்கள் பாடும் ஒப்பாரிப் பாடல்கள் கல்மனதையும் கரையச் செய்வன. ஓசை இன்பமும் இசையமும் பல்வேறு இலக்கியச் சுவைகளும் கொண்ட நாட்டார் பாடல்கள் நெஞ்சை நெகிழச் செய்கின்றன. இதனாலேயே அமரகவி பாரதியாரும்.

ஏற்ற நீர்ப் பாட்டின் இனிமையிலும் நெல்லிடிக்கும்
 கோற்றொடியார் குக்குவெனக் கொஞ்சம் ஒலியினிலும்
 சுண்ணம் இடிப் பார்தம் சுவைமிகுந்த பண்களிலும்
 பண்ணை மடவார் பழகுபல பாட்டினிலும்
 வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள் தாமொலிக்கக்
 கொட்டி இசைத் திடுமோர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும்

நெஞ்சைப் பறி கொடுத்துப் பாடுவது நாட்டார் பாடல்களின் நயத்தகு பெருமையினைப் பறை சாற்றுவதாக அமைகிறது.

சுருங்கக் கூறின் நாட்டார் பாடல்கள் நாட்டு மக்களது உள்ளத்து உணர்வுகளின் வெளிப்பாடு. அவை படிப்போர் உள்ளங்களைப் பற்றியிருக்கும் பண்பின. இசையின்பமும் ஓசையின்பமும் கொண்டவை. அவை வாய்மொழி இலக்கியமாக என்றும் வாழும் தன்மை மிக்கன எனலாம்.

கிராமப்புறத்து மக்களின் வாழ்க்கைப் பண்புகளை வெளிப்படுத்தும் வகையிலமைவன நாட்டார் கதைகளாகும். அவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகச் செவி வழியாகக் கேட்டு மனதிற்பதித்துக் கொண்ட கதைகளே இவையாகும். இவை வேடிக்கைக் கதைகளாகவும், காதற் கதைகளாகவும், வரலாற்றுக் கதைகளாகவும் அமைந்திருக்கும்.

நாட்டாரிலக்கியத்தின் மற்றொரு பகுதியாக மிளிர்வது நாட்டார் விடுகதைகளாகும். அவை வேடிக்கையாக விளங்குவதாக இருப்பினும் ஆழ்ந்த கருத்துடையனவாகவும் விளங்குகின்றன. பொழுது போக்காகப் பெண்களால் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படும் விடுகதைபோடும் வழக்கம் மிக நீண்டகாலமாகக் கிராமங்களில் நிலவி வருகிறது. இவ்விடுகதைகள் சிந்தனை வளர்ச்சிக்கும் பெரிதும் உதவுகின்றன. நமது தமிழ் மொழியில் பல்லாயிரக் கணக்கான விடுகதைகள் உள்ளன.

நாட்டாரிலக்கியத்தின் மற்றொரு வகையாகத் திகழ்வது பழமொழிகளாகும். இவை அனுபவங்களின் மூலம் பிறப்பன. ஆழ்ந்த அறிவுபூர்வமானவை. என்றும் நிலைத்து நிற்பன. கற்றோரும் கல்லாதோரும் போற்றிப் பேணுவன. வாழ்க்கைக்குப் பயன் தரும் அறிவுரைகளாக அமைவன. சிந்திக்கத் தூண்டும் வகையில் குறுகலான வாக்கிய அமைப்பில் ஆழமான விடயங்களைச் சொல்லுவதே பழமொழிகளின் சிறப்பாகும். நாட்டார் பாடல்களைப் போன்றே இவையும் இலக்கண மரபுக்குட்பட்டவையல்ல. பழமொழிகளுக்கு எவரும் இலக்கணத்தை வரையறுத்துச் சொல்லிவிட முடியாது. அவற்றில் பொதிந்துள்ள கருத்துக்களும் சொல்லப்பட்டுள்ள முறையுமே அவற்றிற்கான இலக்கணமாகிவிடுகிறது.

பழமொழிகளில் அனுபவம் பேசுவதால், வேறு எதையும் விட அவை வாழ்க்கைக்கு அதிகமாகப் பயன்படக் கூடியனவாக அமைகின்றன.

நாட்டார் நாடகங்கள் (கூத்துக்கள்) பார்ப்போரைப் பரவசப்படுத்துவன. அவற்றை விடய விடயப் பார்த்தாலும் மனம் சலிக்காது. அத்தகைய நாடகங்களை நம்முன்னோர் சிறப்பாக நடத்தியுள்ளனர். மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் நாட்டுக் கூத்துக்கள் நாடறிந்தவை. அவை மக்கள் மனதைக் கொள்ளைகொள்வன. பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் ஆடும் முறைகள் வேறுபடினும் அவை நம் உள்ளங்களை ஈர்த்திடும் சிறப்பு மிக்கன. வடமோடி, தென்மோடிக் கூத்துக்கள் காலத்தால் மறக்கவெண்ணாச் சிறப்புக்குரியன.

நவீன உத்திகள் கொண்ட திரைப்படங்கள். சின்னத்திரை நாடகங்கள் தலைதூக்கி நிற்கும் இக்கால கட்டத்திலும் நமது முன்னோர் அளித்த கூத்துக்கள் 'மவுசு' குறையாது இன்றும் ஆடப்படுவது அவற்றின் சிறப்புக்களையே எடுத்துக் காட்டுவனவாக அமைகின்றன என்றாலது மிகையல்ல. மக்கள் தம் உள்ளங்களுக்கு மகிழ்வையும் சாந்தியையும் அளிப்பன நாட்டார் இலக்கியங்களாகும். சுருங்கக் கூறின் வாய்மொழி இலக்கியமான நாட்டாரிலக்கியத்தின் பாற்பட்ட நாட்டார் பாடல்கள், நாட்டார் கதைகள், நாட்டார் விடுகதைகள், நாட்டார் பழமொழிகள் போன்றன யாவும் நம்முன்னோர் நமக்களித்த செல்வங்களாகும். அவற்றை அழிந்தொழிந்து போகாது பேணிப் பாதுகாப்பது நமது தலையாய கடமையாகும். நாட்டாரிலக்கியங்கள் என்றென்றும் நிலைத்திட, அவற்றின் பயன்பாடுகளை நன்குணர்ந்து செயற்படுவோமாக.

நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. இளமைப் பருவத்தில்
3. புலமைத்திறன்
4. பறாளை விநாயகர் பள்ளு
5. புலமை மரபைப் பேணிக்காத்தவர்
6. முடிவுரை

ஈழத்திருநாட்டிலே இனித்த கவிதைகள் பாடி வரலாற்றில் இடம் பெற்ற புலவர்கள் பலர். அவர்களுள் முதன்மையானவர் நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர். யாழ்ப்பாணத்தில் ஒல்லாந்தர் ஆட்சி நிலவிய காலத்தில் கச்சேரியில் முதலியாராகவும் தேச வழமைச் சட்ட பரிசோதனைக் குழுவின் உறுப்பினராகவும் விளங்கியவர் வில்லவராய முதலியார். அவர் ஒரு வித்துவான். பரராசசேகர மன்னன் பரம்பரையில் வந்தவர். பெருஞ் செல்வாக்கு மிக்கவர். இவரது இளைய புதல்வரே சின்னத் தம்பியார். தந்தையின் செல்வாக்குக்கமைய இளமையில் இவர் நடந்து கொள்ளவில்லை. இவரது இயற்பெயர் செயதுங்க மாப்பாண முதலியார் என்பர். இயற்பெயர் இருக்க இளமையில் இவரை அழைத்த சின்னத்தம்பி என்ற பெயரே நிலைத்துவிட்டது.

சின்னத்தம்பி இளமைப் பருவத்தில் படிப்பில் கவனம் செலுத்த வில்லை. தம்மை ஒத்த சிறுவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடுவதிலேயே பெரும் பொழுதைப் போக்கினார். இதனால் தந்தையார் இவரது செயல் குறித்து மனவருத்தம் கொண்டிருந்தார். சின்னத்தம்பி விளையாட்டில்

ஆர்வம் காட்டிய அதே வேளையில் கவிபுனையும் ஆற்றலும் கொண்டிருந்தார். இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக ஒரு சம்பவத்தைக் கூறுவர்.

ஒரு நாள் வட தேசத்து வித்துவான் ஒருவர் வில்லவராய முதலியாரைக் காணும் பொருட்டு நல்லூருக்கு வந்திருந்தார். முதலியாரின் வீட்டைக் கண்டு பிடிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். தெருவில் சில சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களை அணுகி “வில்லவராய முதலியார் வீடு யாதோ?” என வினவினார். அங்கு நின்ற சிறுவர்களில் ஒருவன் துணிந்து பதில் சொன்னான் பாட்டால். அவன் சொன்ன பாடல் இதுதான்:

“பொன்பூச் சொரியும் பொலிந்தசெழுந் தாதிறைக்கும்
நன் பூ தலத்தோர்க்கு நன்னிழலாம் - மின்பிரபை
வீசுபுகழ் நல்லூரான் வில்லவரா யன்கனக
வாசலிடைக் கொன்றை மரம்.”

வில்லவராய முதலியாரின் வீட்டு வாசலில் ஒரு கொன்றை மரம் நிற்கிறது. அது வாசலைத் தங்க (கனகம் - தங்கம்) மயமாக்கிக் கொண்டு நல்ல நிழலைத் தருகின்றது என்பதே இப்பாட்டின் கருத்தாகும். இத்தகு கருத்துமிக்க பாடலைச் சின்னஞ்சிறுவன் ஒருவன் பாடித் தமக்கு அடையாளம் காட்டுகிறானே எனப் பெருவியப்புற்றார் அவர். இந் நிகழ்ச்சியை முதலியாரிடம் கூறிவைத்தார். தமது மகன் சின்னத்தம்பிதான் இப் பாடலைப் பாடியிருப்பான் என்று அவர் ஊகித்துணர்ந்து கொண்ட போதிலும் அதனை வெளிக்காட்டவில்லை. சின்னத்தம்பியின் கவி ஆற்றலுக்கு மற்றொரு சம்பவத்தையும் கூறுவர்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சண்டிலிப்பாயில் உள்ள கல்வளை என்னும் தலத்தில் விநாயகப் பெருமான் எழுந்தருளியுள்ளார். இப்பெருமான் மீது யமக அந்தாதி ஒன்று பாடுவதற்கு விருப்பம் கொண்டார் முதலியார். முதலில் காப்புச் செய்யுள் ஒன்றை ஏட்டில் எழுத முற்பட்டார். இரண்டு வரிகளை மட்டும் எழுதிவிட்டு அதனை இறப்பில் சொருகிவிட்டுச் சென்று விட்டார். தந்தையார் இல்லாத நேரம் பார்த்து வீடு வந்த சின்னத்தம்பி இறப்பில் ஏடும் எழுத்தாணியும் சொருகி இருப்பதைக் கண்டு எடுத்துப் பார்த்தார். பூர்த்தி செய்யப்படாதிருந்த பாடலின் இரண்டு அடியையும் பூர்த்திசெய்து, முன்னிருந்த இடத்தில் சொருகி விட்டுச் சென்றுவிட்டார். தந்தையார் மீண்டும் வந்து பாடலைப் பூர்த்தி செய்ய ஏட்டை எடுத்தார். என்ன ஆச்சரியம்! பாடல் பூர்த்தி செய்யப்பட்டிருந்தது, தாம் நினைத்ததிலும் பார்க்கச் சிறப்பாக. இது தனது அருமை மகனின்

வேலையாகத்தான் இருக்குமென எண்ணிப் பெருமகிழ்வு கொண்டார். ஆயினும் அதனை உறுதிசெய்யும் பொருட்டுத் தமது மனைவியை அழைத்துச் சின்னத்தம்பி இங்கு வந்தானா? என வினாவினார். மனைவியோ சின்னத்தம்பியைத் தண்டித்து விடுவாரோ, என்ற பயத்தில் 'அவன் வரவே இல்லை' என்று கூறிவிட்டார். முதலியார் விடயத்தை கூறி ஏட்டையும் காண்பித்து 'உண்மையைச் சொல்' என்று கேட்ட பின்னரே அவரும் ஓம் வந்தான் என்று ஒப்புக் கொண்டார்.

சின்னத்தம்பி சாதாரணன் அல்ல. அவன் புலவர் சிகாமணி ஆகி விட்டான் என்றுணர்ந்தார் முதலியார்.

இந்த இரு சம்பவங்களும் சின்னத்தம்பி இயல்பாகவே கவிபாடும் புலமை பெற்றவர் என்பதற்குச் சான்றாக அமைந்தன. அந்தாதி பாடும் வேலையை மகனிடமே ஒப்படைத்துவிட்டார் முதலியார்.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் இரு அந்தாதிகளைப் பாடியுள்ளார். ஒன்று கல்வளை அந்தாதி. மற்றையது மறைசை அந்தாதி. கல்வளை விநாயகர் மீது பாடப்பெற்ற கல்வளை அந்தாதி அப் பெருமானின் சிறப்புக்களையும் அவரை வழிபடுதலால் பெறும் பயன்களையும் நன்கு எடுத்துக் கூறும் வகையில் அமைந்துள்ளது. தலைவன், தலைவி, தோழன், தோழி கூற்றுக்களாக அமைந்த செய்யுட்கள் சிலவும் இதிற் காணப்படுகின்றன. இவை அகத்துறையின் பாற்பட்டன எனலாம். யமகம் பாடுவது எளிதல்ல. நல்ல புலமையும் ஆற்றலும் மிக்க புலவர்களாலேயே சாத்தியமாகும். சின்னத்தம்பிப் புலவர் கல்வளை அந்தாதியில் தமது வித்துவத் திறனை நன்கு காட்டியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் பாடலைப் பாருங்கள்.

“சம்பந்த மாவினைத் தென்னவற் கீந்தவன் தாங்குமருட்
சம்பந்த மாமுனி பாமாலை சூடி தரு பொருண்மா
சம்பந்த மாலம் புனை சூழுங் கல்வளைத் தந்தி வெம்பா
சம்பந்த மாயையென் பால் நீக்கி வாழ்வு சம்பாதிப்பனே”

இச் செய்யுளின் நான்கு அடிகளிலும் வரும் முதற் சீர்கள் ஒரே சொற்களாக இருப்பினும் அவை ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு பொருள் கொண்டனவாகும். இங்ஙனம் முதற் சீர்கள் பொருள் வேறுபட அமைத்துப் பாடுதலே யமகம் ஆகும். இது மிகவும் கருகலான சொற்பதங்களைக் கொண்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக மற்றொரு பாடலைப் பார்ப்போம்.

“கல்வளை யாத விரும்புநெஞ் சேகைய ரோடுறவா
 கல்வளை யார்களை வாயரக் காம்பல்செங் காவியின்பக்
 கல்வளை யார நிலாவீச விள்ளுங் கழனி சுற்றுங்
 கல்வளை யானங் குசபாச மேந்துங் கரன் புகழே”

அப்பாடலிலுள்ள முதற்சீர் யமக மரபுக்கேற்பத் திரும்பத் திரும்ப வெவ்வேறு பொருளில் வந்துள்ளமை ஈண்டு நயக்கத்தக்கதாகும்.

கல்வளை அந்தாதியைத் தொடர்ந்து புலவர் பாடியது மறைசை அந்தாதியாகும். ஈழத்தவர் மட்டுமன்றித் தமிழகத்தாரும் போற்றிப் பரவிய பிரபந்தம் இதுவாகும். புலவரவர்கள். தமது பதினைந்தாம் வயதிற்பாடினார் என்பர். இதற்கு உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர் உரை எழுதியுள்ளார். மதுரை மகாவித்துவான் சு. சபாபதி முதலியாரும் மறைசை அந்தாதிக்கு உரை கண்டுள்ளார். மறைசை என்பது வேதாரணியம் எனப்படும் திருமறைக்காடாகும். அத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள திருமறைக் காடரை (சிவபெருமானை) வாழ்த்தி வணங்கும் வகையில் தலப் பெருமையைச் சிறப்புறக் கூறும் முறையில் 100 செய்யுட் கொண்டதாக இவ்வந்தாதி பாடப்பட்டுள்ளது. எளிதில் பொருள் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத வகையிலும் ‘திரிபு’ என்னும் சொல்லணியைக் கையாண்டும் புலவர் இதனைப் பாடியுள்ளார். எடுத்துக் காட்டாகப் பின்வரும் பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

“ஒண்டுதை யுண்புற வீர்மறந் தாரெம தூரர் முன்னாண்
 மண்டுதை யாக்கிய சோறீந் திடமகிழ்ந் தார் வயலில்
 நண்டுதை யால்வெயில் காய்மறைக் காட்டுறை நாகமணி
 வண்டுதை யோதிக்குச் செம்பாதி யாதி மணிவரைக்கே”

அந்தாதிகள் பாடியதோடு மட்டுமல்லாது கோவை பாடுவதிலும் புலவரவர்கள் சிறந்து விளங்கியுள்ளார். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் கரவெட்டியில் சேது நிலையிட்ட மாப்பாண முதலியார் வேலாயுதபிள்ளை என்னும் புரவலவரும் வாழ்ந்துள்ளார். அப்புரவலரின் கொடைத் திறனை வியந்து போற்றும் வகையில் புலவரவர்களால் பாடப்பெற்றதே கரவைவேலன் கோவை என்னும் பிரபந்தமாகும். இதில் காப்புச் செய்யுள் நீங்கலாக 252 பாடல்கள் உள்ளன. இதிலும் புலவரது புலமைத் திறனையும் வித்துவத் தன்மையையும் நன்கு காணமுடிகிறது. கரவை வேலன் கோவையில் வரும் பாடல் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

“பூவென்ற மாவிலங் கேசனை நாளைக்குப் போர்புரிய
வாவென்ற வீரன் கரவையில் வேல மகிபதிமேற்
பாவென்ற வாணிப் பவளச் செவ் வாய்மடப் பாவையிவள்
ஏவென்ற காதள வோடிய பார்வை யிமைக்கின்றதே”

வேலாயுத முதலியாரின் கொடைத்திறன், பெருமைகள் என்பனவற்றை விரித்துக் கூறும் வகையில் இப் பிரபந்தம் அமைந்துள்ளது. முற்கூறிய மூன்று நூல்களையும் விடப் புலவருக்குப் பெருமை சேர்த்த நூல் பறாளை விநாயகர் பள்ளு என்னும் நூலாகும். யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த சுழிபுரம் என்ற ஊரில் பறாளை என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள விநாயகர் மீது பாடப்பெற்ற பள்ளுப் பிரபந்தம் இதுவாகும். இதில் நாட்டுவளமும் இயற்கை வளமும் நன்கு துலங்குகின்றன.

இதோ! சுழிபுரப் பகுதியில் மழை ‘சோ’வெனப் பொழிகிறது. மழை கண்டு மயில்கள் ஆடுகின்றன. குயில்கள் கூவுகின்றன. குரங்குகள் ஓடுகின்றன. மூங்கில்கள் முத்து உதிர்கின்றன. விலங்குகள் கொடுகுகின்றன. மரங்கள் முறிந்து விழுகின்றன. மிகப் பெரிய மழைதான். புலவர் பாடுவதைப் பார்ப்போம்.

“கருமயிலாடக் குயிலினம் வாடக் கவியினம் ஓடக் கரடி புல்வாய்
பொருபுலி யாளித் திரள்மரை சாரற் புறமுழை பதறிக் கொடுகிடவே
அருகுழை தவளக் குலவரை தகரத் தடதிகிரி யின் முத்துதிர்தரவே
சொரிமல ரகிலப் பலமர முறியச் சோவென மாரி பொழிந்ததுவே”

மழைவளம் கூறிய புலவர் ஈழநாட்டு வளம் கூறும் அழகினைப் பார்ப்போம்

“மஞ்சளாவிய மாடங்கள் தோறும்
மயில்கள் போல் மடவார் கணஞ் குழ
அஞ்சரோருகப் பள்ளியில் வான்சிறை
அன்ன வன்னக் குழாம் விளையாடத்
துஞ்சு மேதி சுறாக்களைச் சீறச்
சுறாக்கள் ஓடிப் பலாக்கனி கீறி
இஞ்சி வேலியின் மஞ்சலிற் போய் விழும்
ஈழமண்டல நாடெ ங்கள் நாடே”

இவ்வாறு ஈழநாட்டின் இயற்கை வளத்தையும் செல்வச் சிறப்பினையும் கூறும் புலவர் இப் பள்ளுப் பிரபந்தத்தில் கமக்காரன் (ஆண்டை), பள்ளன், ஈழநாட்டுப் பள்ளி, சோழ நாட்டுப்பள்ளி என்னும் பாத்திரங்கள் வாயிலாகத் தெரிவிக்கும் கருத்துக்கள் பெரிதும் நயத்தற்குரியன.

ஈழநாட்டுப் பள்ளி வாயிலாக ஈழநாட்டு வளங்களையும் சோழ நாட்டுப் பள்ளி வாயிலாகச் சோழ நாட்டுவளங்களையும் புலவர் சித்திரிக்கும் சிறப்பு கற்றோர் மனதைக் களிபேருஷுவகையுற் செய்கிறது. எடுத்துக் காட்டாக ஈழநாட்டுப் பள்ளி தனது நாட்டுச் சிறப்பைக் கூறுவதாகப் புலவர் கூறும் இருபாடல்கள் வருமாறு

“போற்று மாதுளை மாணிக்க வித்தைப்
பொதிந்த சோதிக் கனிபல தூங்குந்
தாற்று வாழை யிலை சென்று மாகத்
தரணிமே லால வட்டமசைக்குந்
தோற்று மாசினி முட்புறச் செம்பழஞ்
கட்ட பொன்னின் சுளை பல தூற்று
மேற்று வாழை கமுகிற் குதித்திடு
மீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே”

“பண்ணிற் றோயப் பொருண்முடிப் புக்கட்டி
பாடும் பாவலர்க் கீந்திட வென்றே
எண்ணிப் பொன்முடிப் புக்கட்டி வைத்திடும்
ஈழமண்டல நாடெங்க ணாடே”

ஈழ நாட்டுப் பள்ளி கூறியவற்றுக்குப் பதில் கூறாமல் சோழநாட்டுப் பள்ளி சும்மா இருப்பாளா? அவளும் தனது சோழ நாட்டின் சிறப்புக்களை எடுத்துரைக்கின்றாள். அதனையும் பின்வரும் இரு பாடல்களிலும் காண்போம்.

“காடெல்லாங்கரி மான் மதஞ் சேரும்
கடலெல் லாம் வெள் வலம்புரி யூரும்
நாடெல் லாங் கதிர்ச் சாலி தழைக்கும்
நரம்பெல் லாமிசை யேழை யழைக்கும்
வீடெல் லாம்வள்ளைப் பாட்டொலி யூனும் - விண்
மீனெல் லாந்தண் டலைத்தலை காணுந்

தோடெல் லாம்பொறி வண்டுபண் பாடிய
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே”

“மாரிமேகந் தவழ் மலைச் சாரலின்
மந்தி வைத்த மணிப்பத்ம் ராகஞ்
சூரியோதயம் போல விளங்கிய
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே”

இவ்வாறு ஈழநாட்டு, சோழநாட்டுப் பள்ளிகள் மூலம் இருநாட்டினதும் சிறப்புக்களை அழகுபடப் புலப்படுத்தியுள்ளார். சிந்து, விருத்தம், கலிப்பா ஆகிய பாவகைகளில் அமைந்த 130 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. இப்பள்ளு. சின்னத்தம்பிப் புலவரின் கவித்திறனுக்கும் ஆளுமைப் பண்புக்கும் எடுத்துக் காட்டாக இலங்குவது பறாளை விநாயகர் பள்ளு என்றால் அது மிகையல்ல. இப் பள்ளுப்பாடல்களின் மூலம் ஈழநாட்டின் பெருமையை அதன் வளத்தைச் சந்தச் சுவை ததும்பப் பாடியிருக்கிறார் புலவர். ஏனைய நூல்களில் போலன்றி இதில் கிராமிய மணம் கமழும் சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளதோடு பாமரரும் படித்துச் சுவைத்திடத் தக்க எளிய சந்தங்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். இதன் காரணமாகப் பறாளை விநாயகர் பள்ளு அவருக்கு அழியாப் புகழைத் தேடித் தந்துள்ளது.

இவை தவிர்ச் சில தனிப் பாடல்களையும் சின்னத் தம்பிப் புலவர் பாடியுள்ளாரெனத் தெரிகிறது.

யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணையில் வாழ்ந்த கணேசையர் புலவர் மீது பேரன்பு கொண்டவர். அவரது நுண்ணிய அறிவுத் திறன்களைப் பெரிதும் மதித்துப் போற்றியவர். புலவருக்குத் தமக்குச் சொந்தமான நல்லூர் பண்டாரக்குளம் என்றழைக்கப்படும் வயல் நிலத்தை அன்பளிப்பாக வழங்கியவர். இந்த அருஞ்செயலை வாழ்த்திப் புலவரவர்கள் தனிச் செய்யுள் பாடிச் சிறப்பித்துள்ளார். அதில் காளிங்கன் என்னும் நச்சுப் பாம்பின் கர்வத்தைப் போக்கிய கண்ணபிரானோடு ஒப்பிட்டு,

“நச்சுப்பட வரவின் நடனம் புரிசிம்ம
ராச கணேச நரேந்திரனே” -

எனத் தமது நன்றிப் பெருக்கை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றியதாக நாலு மந்திரி கும்மி எனும்

நூலொன்று சண்டிருப்பாய் எம். வேலுப்பிள்ளையால் கரவெட்டி ஞான சித்தி அச்சகத்தில் 1934இற் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது.

அரசு கேசரியிலிருந்து தோற்றம் பெற்ற யாழ்ப்பாணத்துக் கவிப்புலமை ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத்தில் சின்னத்தம்பிப் புலவர் வாயிலாகப் பெருக்கெடுத்தமையைக் காணலாம். அக்காலக் கவிதை மரபுக்கேற்ப, வித்துவத்தன்மைக்குப் பெருமதிப்பிருந்த ஒரு கால கட்டத்தில் சின்னத்தம்பிப் புலவர் வாழ்ந்துள்ளார். அதன் காரணமாகவே அவரது பாடல்களில் வித்துவச் சிறப்பினை நாம் காணமுடிகிறது.

சுருங்கக் கூறின் யாழ்ப்பாணத்துப் புலமை மரபைக் பேணிக் காத்தவராகச் சின்னத்தம்பிப் புலவரைக் குறிப்பிடலாம். ஒல்லாந்தர் காலத்து ஈழத்து இலக்கியப் போக்கினை இனங் காட்டுபவராகப் புலவரவர்கள் விளங்குகின்றார் என்றால் அது மிகையல்ல. அவரது பாடல்கள் உள்ள வரை அவரது நாமம் நிலைபெற்று விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஈழத்துப் புலவர்களின் நாட்டுப் பற்று பாரம்பரியமானது. பழைய பள்ளாப் பிரபந்தங்களில் ஈழ மண்டல நாடெங்கள் நாடே என அவர்கள் இதய பூர்வமாகத் தாயகத்தை நேசித்துப் பூசித்துப் பாடிய வகையில் பின்வந்தவர்களும் பாடியுள்ளார்கள். நாட்டுப் பற்று மிக்க புலவர்கள் இயற்கை வனப்பையும் இனிமையாக வருணித்துள்ளார்கள்.

காணவாடிவாழ்ந்த குந்தகை துரை "நாட்டை குடி விடப் புகுவாதுய்க" என்று சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டு, "நாட்டை விடுவாங்கே நுகறாதுயி" என்பாராய் தாயகம் விடுவாங்கே விடுவாங்கே" என்று சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். "நாட்டை விடுவாங்கே" என்று சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். "நாட்டை விடுவாங்கே" என்று சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. பெரும்புலவர்
3. மாணாக்கர் பலரை உருவாக்கியமை.
4. குரவர்களை மதித்திடும் பண்பினர்.
5. புலவரின் பிரபந்தங்கள்
6. முடிவுரை

ஈழத்திருநாடு காலத்துக்குக் காலம் பல நற்றமிழ் நாவலர்களையும் பாவலர்களையும் பெற்றுப் பெருமை பெற்றுள்ளது. தமிழ் கூறு நல்லுலகின் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது. இவ்வகையில் பிரபந்தங்கள் இயற்றுவதில் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றித் திகழ்ந்த பெரும் புலவர் உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர். உடுப்பிட்டியில் அவர் வாழ்ந்தமையால் அவ்வூரின் பெயர் அவரது பெயருடன் சேர்ந்து கொண்டது.

“கம்பனுக்குப் பின் ஒரு சம்பன்” எனத் தவத்திரு ஆறுமுகநாவலரால் பாராட்டப் பெற்றவர் சிவசம்புப் புலவர். இவருக்குப் புலவர் என்னும் பட்டத்தைச் சூட்டியவரே நாவலர் ஆவார்.

சிவசம்புப் புலவர் உடுப்பிட்டியில் வாழ்ந்த பெரியார் அருளம்பல முதலியாரின் புதல்வர். கல்விச் செல்வமும் பொருட் செல்வமும் பொலிந்திலங்கிய குடும்பத்தில் தோன்றியவர். ஆசகவி குமாரசுவாமி முதலியார், அருளம்பல முதலியாரின் சிறப்புக்கள் குறித்து “அருளம்பலக் கோவை” என்னும் பிரபந்தம் பாடிப் போற்றியுள்ளார். அருளம்பலம்

முதலியாரின் அருந்தவப் புதல்வனான சிவசம்பு நல்லூர் சரவணமுத்துப் புலவரிடம் தமிழ் பயின்றவர். சரவணமுத்துப் புலவர் இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியாரின் தலை சிறந்த மாணவர் மட்டுமன்றித் தவத்திரு ஆறுமுக நாவலரின் மதிப்புக்குரிய ஆசிரியருமாவார். இத்தகு சிறப்புமிகு நல்லாசானிடம் பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலக்கண, இலக்கியங்களைக் கற்றுத் தேறிய சிவசம்பு, ஆறுமுக நாவலரைப் பற்றியும் நன்கறிந்து கொண்டார். நாவலரின் மீது பெருமதிப்பும் பக்தியும் கொண்டார். நாவலர் பிரசங்கம் செய்யும் இடங்கள் எல்லாவற்றக்கும் சென்றார். அவரது பிரசங்கங்களைக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டார். இயல்பாகவே கவிபாடும் ஆற்றல் பெற்றிருந்த இவர் நாவலரது பிரசங்கங்களின் முடிவின்போது அதன் சாரத்தை ஒரு கவிதையாகக் கூறி அவையோரனைவரதும் பாராட்டுக்களைப் பெற்றார். இதனால் அவரது தமிழறிவும் சமய அறிவும் வளர்ந்தது.

ஒரு நாள் புலோலி சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையில் நாவலரது பிரசங்கம் இடம்பெற்றது. அவர் பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருந்தபோது மழை பெய்ததாம். பிரசங்க முடிவில், அதன் சாரத்தைக் கூற எழுந்த சிவசம்பு நாவலரின் பிரசங்க மழை, வான் மழை, மக்கள் பெருக்கிய கண்ணீர் மழை ஆகியவற்றை ஒன்றிணைத்துப் பாடிய பாடல் நாவலரைப் பெரிதும் ஈர்த்துவிட்டதாம். உடனே நாவலர் “கம்பனுக்கு பின் ஒரு சம்பன் அல்லவோ” எனப் பாராட்டியதோடு, தம்மிலும் ஏழாண்டுகள் வயதிற்கு குறைந்தவரான சிவசம்புவைப் ‘புலவரே!’ என அழைத்துப் பெருமைப்படுத்தினார் என்பர். நாவலர் சூட்டிய புலவர் பட்டம் இவருக்கு நிலைத்து விட்டது. தமிழில் அறுபதுக்கு மேற்பட்ட பிரபந்தங்களைப் பாடிய பெரும்புலவர் எனத் தமிழ் கூறு நல்லுலகினால் பாரட்டப் பெறும் பெருமையினையும் ஈட்டிக் கொடுத்தது.

பெரும்புலவர் :

சிவசம்பு பெரும்புலவர் என்பதற்கு ஆயிரம் எடுத்துக் காட்டுகளைக் கூறலாம். எடுத்தவுடன் கவிபாடும் ஆற்றல் அவரிடம் நிறைந்திருந்தது. நாவலரைக் கவர்ந்த இவரது பாடல் ஒன்றைக் காண்போம்.

“அன்பர் கண்ணீர் மழை யும் சிவனார் மெய் யருள் மழையும்
மன் பிர பந்த மழையும் பிரசங்க மா மழையும்
கொன்புனை நீலப் புயலின் மழையும் கொடை மழையும்
இன் பொரு மல்கப் புலோலி மெய் வாழ்வினி லேறியதே”

இப்பாடலைப் பெரிதும் இரசித்த நாவலர் அவரைப் புலவரே! என அழைத்துப் பெருமைப்படுத்தியது வரலாறு. வரலாற்றில் வாழும் பெருமை பெற்ற இப் புலவர் நாவலர் மறைந்த போது பாடிய இரங்கற் பாடல்கள் அனைவரையும் கண்ணீர் சொரிய வைத்தன எனலாம். அத்தகைய பாடல்களில் ஒன்று வருமாறு:

“ஆருரனில்லை புகலியர் கோனில்லை யப்பனில்லை
 சீருரு மாணிக்க வாசக னில்லை திசையளந்த
 பேருரு மாறு முக நாவலனில்லை பின்னிங்கியார்
 நீருரும் வேணியன் மார்க்கத்தைப் போதிக்கும் நீர்மையரே”

இவர் பாடிய இரங்கற் பாக்கள் நாவலரைச் சமயகுரவர்கள் நால்வரின் வரிசையில் ஐந்தாம் குரவராக மதித்துப் போற்றிய இவரது பக்தியையும் பண்பினையும் பறைசாற்றுவனவாக அமைந்துள்ளன. ஈழத்திருநாட்டிலும் தமிழகத்திலும் நாவலரவர்கள் பெற்றிருந்த மதிப்பினைப் புலவரவர்கள், கற்போர் மனம் கனிந்துருகும் வகையில் தமது பாடல்களில் சொற்களையும் பொருட் சுவையும் ததும்பப் பாடியிருந்தார்.

புலவர்களின் தமிழ்ப் புலமை ஈழத்திலும் தமிழ்நாட்டிலும் பெரிதும் மதித்துப் போற்றப்பட்டது. ஈழத்துப் புரவலர்களை மட்டுமன்றித் தமிழ் நாட்டுப் புரவலவர்களையும், மன்னர்களையும், மடாதிபதிகளையும் வணிகப் பெருமக்களையும் இவர் மதித்துப் போற்றிப் பல பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார். தமிழில் அதிகமான பிரபந்தங்களைப் பாடியவர் என்ற பெருமையினையும் இவர் பெற்றள்ளார்.

இராமநாதபுரம் பாஸ்கரசேதுபதி மீது கவிபல பாடிப் பொன்னும் பொருளும் இன்னும் பலவும் பரிசாகப் பெற்றவர் இவர். பாஸ்கரசேதுபதி மீது கல்லாடக் கலித்துறை, நான்மணிமாலை, இரட்டை மணிமாலை என்னும் பிரபந்தங்களைப் பாடியவர்.

“கல்லாடம் கற்றவனோடு சொல்லாடாதே” என்பது முதுமொழி. கல்லாடக் கவி பாட எவரும் துணியாத காலத்தே, இவர் கல்லாட யாப்பிலே உத்தர கல்லாடம் செய்த தனிச் சிறப்புக்குரியவர். இதனால் இவரது பெருமை நன்கு புலப்படும்.

சிவசம்புப் புலவர் கவிபாடுவதில் மட்டுமன்றிச் சிறந்த உரையெழுதுவதிலும் சிறந்து விளங்கினார். மறைசையந்தாதி, திருவேரக யமக அந்தாதி, திருச்செந்தில் திருக்கந்தாதி முதலிய அந்தாதி நூல்களுக்கு அரிய உரை செய்துள்ளார். தஞ்சை வாணன் கோவை, கந்தபுராணம் - வள்ளியம்மை திருமணப்படலம், சேது புராணம் முதலிய புராணங்களுக்கும், நன்னூல் விருத்தி, நேமிநாதம் சிதம்பரப்பாட்டியல், யாப்பருங்கலக்காரிகை முதலாய இலக்கண நூல்களுக்கும் இவர் மிகச் சிறந்த உரையெழுதியுள்ளார்.

சிவசம்புப் புலவர் மறைசையந்தாதிக்குச் செய்த உரை ஈழத்தவரால் மட்டுமன்றித் தமிழ் நாட்டவராலும் பெரிதும் மதிக்கப்பெற்றது.

புலவரின் மாணாக்கர்கள் :

புலவராக, உரையாசிரியராக மட்டுமன்றிச் சிறந்த ஆசிரியராகவும் இவர் விளங்கினார். இவரிடம் கல்வி பயின்றோரில் வல்லை இயற்றமிழ்ப் போதனாசிரியர் வைத்திலிங்கம், 'இலக்கணப்புலி' சன்னாகம் முருகேச பண்டிதர், ஆவரங்கால் நமசிவாயப்பிள்ளை, புலோலி வடமொழிப் புலவர் கணபதிப்பிள்ளை, "இலக்கணக் கொட்டர்" குமாரசுவாமிப் புலவர், புலோலி தில்லைநாதப் புலவர், தும்பளை குமாரசுவாமிக் குருக்கள், பருத்தித்துறை வேல் மயில்வாகனச் செட்டியார், வல்லை அருணாசலம், கரணவாய் ஞானப்பிரகாசதேசிகர், திருஞானசம்பந்த தேசிகர், நமசிவாய தேசிகர், நொத்தாரிசு ஆறுமுகப்பிள்ளை, மந்துவில் வைத்திலிங்கச் செட்டியார், கந்தமடம் வை.சி. சிவகுருநாதன், கதிரவேலு சின்னையா, சின்னத்தம்பி சுவாமிநாத பண்டிதர் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கோராவர்.

ஈழத்துக்கும் தமிழகத்துக்கும் இணைப்புப் பாலமாகக் கற்றறிந்தார் போற்றும் புலவராகத் திகழ்ந்த இவர் தமிழ் நாட்டிற் பெற்ற சிறப்புக்கள் பல. அரசர் பெருமக்கள், மடாதிபதிகள், வணிகப் பெருமக்கள், ஆதீன கர்த்தர்கள் உட்படப் புரவலர்கள் பலரும் போற்றிப் புகழும் பெரு மதிப்புக்குரியவராகப் புலவரவர்கள் அக்காலத்தில் விளங்கினார்.

எட்டிக்குடிப் பிரபந்தம் பாடிய புலவரவர்களை எட்டிக்குடி ஆதீனத்தினர் கௌரவித்து உதவியமையையும், நாவலர் வழங்கிய புலவர் பட்டத்தை அங்கு வழிமொழிந்து எங்கும் வழங்கச் செய்தமையையும் இங்கு குறிப்பிடுதல் வேண்டும்.

புலவரவர்கள் முருகனிடத்து மிகுந்த பக்தியுள்ளவர் என்பதை இவர் பாடிய பிரபந்தங்கள் பல நன்குணர்த்துகின்றன. இதனை இவர் பாடிய கந்தவன நாதர் பதிகமும், செந்தில் மேய முருகன் மீது இயற்றிய யமக அந்தாதியும், திருவேரகப் பெருமான் மீது பாடிய இன்னொரு யமக அந்தாதியும் எட்டிக்குடிப் பிரபந்தமும் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

கற்றோர் போற்றும் புலவராக, உரையாசிரியராக, நல்லாசானாக விளங்கிய சிவசம்புப் புலவரின் புலமைத்திறன் குறித்துச் சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் குறிப்பிடுகையில் “இவர் சொல்லும் பொருளும் தொடை வகைகளும் சிறப்புற வைத்துக் கவியமைக்கும் புலமையிற் சிறந்தவர்” எனக் குறிப்பிடுகிறார். இவரது புலமைப் பெருக்கம் குறித்துப் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் “இவர் இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியாருக்கு அடுத்த படியில் புலமைப் பெருக்க முள்ளவர்” எனப் பாராட்டியுள்ளார்.

ஈழத்தவரால் மட்டுமன்றித் தமிழ் நாட்டவராலும் பெரிதும் மதித்துப் போற்றப்பட்டவர் புலவரவர்கள். புலமைத் திறனில் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களுக்கு அடுத்தவர் எனத் தமிழ் நாட்டவராலும் போற்றப் பெற்றவர்.

மதுரையில் தமிழ்ச்சங்கம் அமைத்த பாண்டித்துரைத் தேவர் குறித்துப் புலவரவர்கள் நான்மணிமாலை ஒன்றும் பாடியுள்ளார்.

குரவர்களை மதித்திடும் பண்பினர்:

புலவரவர்கள் நாவலர் மீது கொண்டிருந்த பக்தி சொல்லுந்தரமன்று நாவலரது அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றியே செயற்பட்டார். நாவலர் மீது கொண்டிருந்த பெருமதிப்பைப் போலவே தமக்குக் கல்வி புகட்டிய ஆசிரியர்களான சரவணமுத்துப் புலவரிடத்திலும் சம்பந்தப் புலவரிடத்திலும் மிக்க மதிப்பு வைத்திருந்தார். குரவர்களை மதித்திடும் அவரது பண்பினை அவர் இயற்றிய “மயில்வாகன வம்ச வைபவம்” என்னும் பிரபந்தத்தில் நன்கு காண முடிகிறது. தமது தந்தையாரான அருளம்பல முதலியார் தம்மை அழைத்துச் சென்று ஆசிரியர்களிடத்து ஒப்படைத்த நிகழ்ச்சியைப் பாடலொன்றில் வெகு அழகாகச் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்பாடல் வருமாறு.

“அந்திய கா லத்திற்றமிழ்க் ககத்தி யன்போ
 லமர்ந்தசர வணமுத்துப் பண்டி தன் சீர்
 முந்து குணச் சம்பந்தப் புலவன் றன்னை
 முற்றொடரன் பினிலழைத்து முகமன் பேசிச்
 சிந்தையுறும் பெருங்களியா லிவனை யோங்குஞ்
 செந்தமிழா சிரியனெனத் திருத்தி வைம்மின்
 சந்தமு முமைமறவா னென்றன் றோர் கைத்
 தலத்திலெனை அடைக்கலமாத் தகவி லீந்தோன்”

எந்நாளும் தமது ஆசான்களை மறவாது போற்றிடும் பண்பு
 படைத்தவர் புலவர் என்பதற்கு இப்பாடல் சான்று பகர்வதாக உள்ளது.
 இப்பாடல் இடம் பெற்ற “மயில்வாகன வம்ச வைபவம்” என்னும் பிரபந்தம்
 புலவரின் தந்தையாரான அருளம்பல முதலியாரின் முதல் தாரத்து
 மைந்தனான அம்பலவாணர் என்பார் மீதும் அவர் மைந்தர் மயில்
 வாகனம் மீதும் கொண்ட பேரன்பின் காரணமாக அவர்களது பரம்பரைச்
 சிறப்பைப் புகழ்ந்து பாடியதாம். ஐம்பத்தொன்பது நெடிய
 விருத்தப்பாக்களாலான இப் பிரபந்தம், பாட்டுடைத் தலைவனான
 மயில்வாகனம் அவர்களின் பரம்பரையையும், அவர்கள் செந்தமிழ்
 வளர்த்த செம்மையையும், செய்த பணிகளையும் சிறப்புறப் போற்றும்
 வகையில் உள்ளது.

புலவரவர்களின் தனிப் பாடல்கள் பல கற்றோர் உள்ளம் களிக்கும்
 வகையில் அமைந்தவை. அவை எல்லாம் நூல் வடிவம் பெற்றாற்றான்
 அவற்றின் அருமையினை இன்றைய சந்ததியினர் உணர்ந்திட முடியும்.
 புலவரவர்களின் பிரபந்தங்கள் சிலவற்றைத் தொகுத்துப் பண்டிதர்
 செவ்வந்திநாத தேசிகர் சிவசம்புப் புலவர் பிரபந்தத் திரட்டு (முதற்
 பாகம்) என்னும் பெயரில் வெளியிட்டுள்ளார். அதன் இரண்டாம் பாகம்
 வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை.

செந்தமிழும் சைவமும் தமதிரு கண்களாகக் கருதிப் போற்றிய
 புலவரவர்கள் தமது இறுதிக் காலத்தில் வறுமையுற்று வாடிய போது
 கந்தர் மடம் சுவாமிநாத பண்டிதர் உடுப்பிட்டிக்கு விரைந்து சென்று
 அவருக்கு வேண்டிய உதவிகள் அனைத்தையும் செய்து ஆதரித்தார்.
 அவரது சேவையினைப் பல பாடல்கள் மூலம் புலவரவர்கள் நன்றியுடன்
 பாராட்டியுள்ளார். அப் பாடல்களில் ஒன்று வருமாறு :

“எல்லாரும் கைவிடக் காணி பொருள்களை ஈனமெனப்
பொல்லார் கொளத்தஞ்சம் இன்றிப் புலம்புறும் போதெதிரா
நல்லார் தொழும்பண் டதன்சாமி நாத நரேசன் இன்சொல்
சொல்லாட உய்த்த குகன் அருளேமெய்த் துணை எனக்கே”

1829 ஆம் ஆண்டில் பிறந்த புலவரவர்கள் தமது 81 ஆம் வயதில் 29.09.1910 இல் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். அவரது மறைவுச் செய்தி கேட்டு ஈழத்தவர் மட்டுமன்றித் தமிழ் நாட்டுத் தமிழறிஞர் பலரும் இரங்கல் தெரிவித்தனர். அவரது மாணாக்கர் பலர் உள்ளமுருக்கும் இரங்கற் பாக்கள் பலவற்றைப் பாடினர். அவர்களுள் ஒருவரான அல்வாய் நொத்தாரிக ஆறமுகம் பாடிய பாடல்களில் ஒன்று வருமாறு.

“கவி காள மேகம் கவிச் சக் கரவர்த்தி கம்பனென்று
அவியா விளக்களை யான் புகழேந்தி யமைந் தொருங்கு
புவி மீது வந்த தெனுஞ்சிவ சம்புப் புலவனைக் கை
குவியாப் புலவ ரெவர்கவி பாடுங்குறிப் பறிந்தே!”

யாழ்ப்பாணப் புலவர் பரம்பரையில் ஒளிவிளக்காய்த் திகழ்ந்து ஈழமும் தமிழகமும் இனிது போற்றிய சிவசம்புப் புலவரின் திருநாமம் என்றும் நின்று நிலைக்கும் என்றே எண்ணுவோமாக!

செந்தமிழ் வளர்த்த சிவசம்புப் புலவரின் திருவடிகள் வாழ்க!

சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப் புலவர்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. இளமைப்பருவத்தில்
3. புலவரின் பணிகள்
4. உரை நடைத்துறையில்
5. இலக்கண ஆய்வுப் பணி
6. நூற்பதிப்புப் பணி
7. சொற்பொழிவுப் பணி
8. அகராதிப் பணி
9. மொழிபெயர்ப்புப் பணி
10. முடிவுரை

பைந்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துத் தமிழ்ப் பாவலர்களில் முன்னணியில் வைத்தெண்ணத்தக்கவர் சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர். இவர் சிறந்த ஆசிரியர். அரும்பதவுரைகள், புத்துரைகள் பல எழுதிய புலமைமிக்க உரையாசிரியர். பிரபந்தங்கள் பல இயற்றிய பாவலர். உரைநடை வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை புரிந்த வசனநடையாளர். நூல்கள் பலவற்றை அச்சிற் பதிப்பித்து வெளியிட்ட நூற்பதிப்பாசிரியர். அகராதி தொகுத்த அருந்தமிழ்த் தொண்டர். பன்மொழி வல்லுநர். இத்தகு பன்முகத் தன்மை வாய்ந்த பாவலராக விளங்கியவர் குமாரசுவாமிப் புலவர். இவரது பணிகள் பற்பல. தமிழ்ப் பணியேதன் பணியாகக் கொண்டு இறுதிவரை உழைத்தவர். இவரது வாழ்வு தமிழ் வாழ்வு. அவ்வாழ்வு தமிழ் ஆர்வலர்களையும் மேன்மேலும் தமிழாய்வில் ஈடுபட

ஆற்றுப்படுத்தும் வாழ்வாகவே விளங்கியது. பலன் கருதாது பணிசெய்த பெருந்தகை இவர்.

வருமானத்தைப் பெருக்கிட வழிதேடி அலையும் கல்வியுலகினரைக் காணும் இந்நாளில் புலவரவர்களின் வாழ்வை, அவரது வாழ்க்கை முறையினை ஒரு கணம் எண்ணிப்பார்ப்பதும் பிறருக்கு எடுத்துரைப்பதும் நம் பணியாக அமைந்திடல் வேண்டும். இது காலத்தின் தேவையாகவும் மிளர்கிறது.

குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள் தமிழ் வளர்த்த சுன்னாகம் என்னும் பதியில் 1854ஆம் ஆண்டில் அம்பலவாண்பிள்ளை - சிதம்பரம் தம்பதிகளின் அருந்தவப் புதல்வராகப் பிறந்தார். கருவிலே திருவுடையாராய்த் தோன்றிய இவர் தமது ஆரம்பக் கல்வியைத் தமது தந்தையாரிடம் கற்றார். மல்லாகம் ஆங்கில பாடசாலையில் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்றார். முருகேச பண்டிதர், நாகநாத பண்டிதர் ஆகியோரிடம் தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்களை நன்கு கற்றறிந்தார். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் சீரிய கல்வியினைப் பெற்ற இவர் வடமொழியிலும் (சமஸ்கிருதத்திலும்) தேர்ச்சி பெற விரும்பினார். நாகநாத பண்டிதரிடமே வடமொழியையும் கற்றுத் தேறினார். அளவெட்டியில் வாழ்ந்த கனகசபைப் புலவரிடம் சிற்சில நூல்களைப் பயின்றதோடு, தருக்கமும் கற்றுக் கொண்டார்.

தமிழ் வளர்த்த தவத்திரு ஆறுமுகநாவலரிடம் தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்பு இவருக்குக் கிட்டியது. தமது பதினாறாவது வயதில் நாவலருடன் தொடர்பு கொண்டு இலக்கண, இலக்கியங்களில் தமக்கேற்பட்ட ஐயங்களைத் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டார். தமிழ், ஆங்கிலம் வடமொழி அறிவுபெற்ற புலவரவர்கள் தமிழ்ப் பணியே தன் பணியென வரித்துக் கொண்டார். வாழ்நாள் முழுதும் இந்த இலட்சியத்துடனே தொண்டாற்றினார். இத்தகைய இலட்சிய நோக்குடைய குமாரசுவாமிப் புலவரின் திறமைகளை நன்குணர்ந்த சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் ஏழாடையில் தாம் நிறுவிய சைவ வித்தியாசாலையில் இவரை ஆசிரியராக 1878இல் நியமித்தார். இவ்வித்தியாசாலை 1876 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டதென்பதும் அதன் தலைமையாசிரியராக விளங்கியவர் புலவரின் ஆசிரியரான பண்டிதர் பூ.முருகேசு என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

தன் நல்லாசானுடன் கல்விப் பணியாற்றும் நல் வாய்ப்புக் கிடைத்தமை குறித்து புலவரவர்கள் பெரிதும் மகிழ்ந்தார். முருகேச பண்டிதர் 1884 இல் ஓய்வு பெற்றதும் இவரே தலைமையாசிரியர் ஆனார். இருபது ஆண்டுகாலம் இவ்வித்தியாலயத்தில் கடமையாற்றிய புலவரவர்கள் இறுதிக் காலத்தில் இங்கு வேதனம் எதுவும் பெறாதே பணியாற்றினார் என்பர். இது அவரது உயர்ந்த பண்பினையும் கல்வி புகட்டுதலே தன் கடனெனக் கருதிச் செயற்பட்டமையையும் சுட்டுவதாகும்.

தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் நோயுற்றதனால் இவ்வித்தியா சாலையைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியாத நிலையேற்பட்டது. எனினும் புலவரவர்களின் பணி தொடரலாயிற்று யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணையில் நாவலரவர்களால் நிறுவப் பெற்ற சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் ஆசிரியப் பணியைத் தொடர்ந்தார். புலவரவர்கள் இவ்வித்தியாலையின் ஓர் அங்கமாகத் திகழ்ந்த காவிய பாடசாலையிலும் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். இந்த இரு நிறுவனங்களிலும் அயராதுழைத்து அறிஞர் பலரை உருவாக்கிய பெருமை புலவரவர்களையே சாரும். பண்டிதர் வ. மு. இரத்தினேசுவர ஐயர், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப் பிள்ளை, பண்டிதர் இ. மருகையினார், பண்டிதர் இராசையனார் ஆகியோர் காவிய பாடசாலையில் இவரிடம் கற்றோராவார்.

தளராது தமிழ்ப் பணயாற்றிய புலவரவர்களை வாதநோய் பீடித்தது. அதன் பேறாக 1919 இல் தமது பதவியினின்றும் ஓய்வுபெற்றார்.

**“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்செய்யுமாறே”**

என்னும் திருமுலர் வாக்குக்கேற்பத் தமிழ்ப் பணியே தன் பணியாகக் கொண்ட புலவரவர்கள் வீட்டில் இருந்துகொண்டே தம்மிடம் வரும் மாணவர்களுக்கு அறிவு புகட்டினார். கட்டுரைகளையும் கவிதைகளையும் எழுதினார். நூல்கள் பலவற்றைப் பதிப்பித்து வெளியிட முயன்றார். இவ்வாறு தமது வாழ்நாள் முழுவதும் தமிழ் பணியினையே மேற்கொண்டிருந்த புலவரவர்கள் தமது அறுபத்தெட்டாவது வயதில் 1922இல் இறையடி எய்தினார்.

குமாராசுவாமிப் புலவரவர்களின் பணிகள் பன்முகத் தன்மை வாய்ந்தவை அவற்றை பின்வரும் தலைப்புக்களில் நோக்கலாம்.

1. புலவரவர்களின் செய்யுளியற்றும் திறன்
2. உரைநடை வளர்ச்சிப்பணி

3. உரைகூறும் திறன்
4. இலக்கண ஆய்வுப்பணி
5. நூற் பதிப்புப் பணி
6. சொற்பொழிவுப் பணி
7. அகராதிப் பணி
8. தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் வழங்கியமை
9. மொழிபெயர்ப்புப் பணி
10. பல்துறைப் பணியாளர்
11. சிறந்த கட்டுரையாளர்

ஈழத்துப் புதன் தேவனார் முதல் ஈழத்தில் நிலவிவந்த கவிமரபினைப் பேணிக்காத்துக் காலப் போக்கிற்கேற்பக் கவிபல படைத்த புலவர்களின் வரிசையில் குமாரசுவாமிப் புலருக்குத் தனியிடமுண்டு. அவர் படைத்த செய்யுள்கள் யாவும் தமிழ் தழுவினவாகும் மாவை இரட்டை மணிமாலை, மாவைப்பதிகம், துணுவைப் பதிகம், அத்தியடி விநாயகர் ஊஞ்சல், மிலேச்சமத விகற்பக்கும்மி, அமராபதிப்புதூர் பால விநாயகர் பதிகம் ஆதியாம் பிரபந்தங்கள் புலவரவர்களின் செய்யுள் இயற்றும் ஆற்றலை நன்கு பிரதிபலிப்பனவாக உள்ளன. இவர் இயற்றிய சாணக்கிய நீதி வெண்பா, இராமோதந்தம், மேகதூதக்காரிகை, ஏகவிருத்த பாரதாதி என்பன புலவரின் புலமைத் திறனைப் புலப்படுத்துவது வனவாக விளங்குகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக மேகதூதக் காரிகையில் வந்துள்ள பின்வரும் செய்யுளைக் குறிப்பிடலாம்.

அளகாபுரத்து மேல்வீடும் மழைத்துளியும்.

“மண்மே லுயர்ந்துள வெண்முத்த மாலையை மாதொருத்தி
பண்மே லுயர்ந்த குழலிற் புனையும் பரிசது போல்
விண்மே லுயர்ந்த வெழுநிலை மாட மிசையளகை
தண்மேவு நும்மினம் பெய்துளி தாங்குநீ தனிமுகிலே”

அளகாபுரத்து மாடிமனைகளை மழைத்துளியுடன் தொடர்புபடுத்திப் பாடிய புலவரவர்கள் சாணக்கிய நீதி வெண்பாவில் கற்றறிந்த பண்டிதர்களின் மகிமையை வெகு அழகாக புலப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார். அச் செய்யுள் வருமாறு.

பண்டிதர் மகிமை

“சொல்லணிசேர் கல்வித் துறைபோய பண்டிதர்தாம்
வெல்லுமிகல் வேந்தரினு மிக்கவர்காண் - சொல்லுங்கால்
வேந்தர்க்குத் தன்னாட்டின் மேன்மையுண்டாம் பண்டிதர்க்குச்
சேர்ந்தவிட மெல்லாஞ் சிறப்பு”

கல் வித் துறைபோய பண்டிதர் வேந்தரிலும் மேலாம் சிறப்புடையரெனப் பறைசாற்றுகிறது புலவரவர்களது இச்செய்யுள் என்றால் அது மிகையல்ல. சமுதாயத்துக்குப் பயன்தரும் பற்பல விடயங்களை இந்நூல் மூலம் புலவர் தந்துள்ளார். தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களையும் சமஸ்கிருதத்தையும் நன்கு கற்ற புலவரவர்களின் புலமைத் திறனுக்குச் சான்று பகரும் மற்றொரு நூல் மேகதூதக் காரிகை. இது மேகத்தைத் தூதாக விடும் தன்மையது. புலவரியற்றிய மாவை இரட்டை மணிமாலை, வதுளைக் கதிரேசன் பதிகம், வதுளைக் கதிரேசன் சிந்து, நகுலேசுவரர் ஊஞ்சல், கைலாயபிள்ளையார் ஊஞ்சல் ஆதியனவும் புலவரவர்களின் புலமைத்திறனைப் புலப்படுத்துபவனாகவே உள்ளன.

உரைநடைத் துறையில்

செய்யுட் துறையில் மட்டுமன்றி உரைநடைத் துறையிலும் புலவரவர்கள் சாதனை படைத்துள்ளார் என்றே கூறுதல் வேண்டும். வசனநடை கைவந்த வல்லாளரான ஆறுமுகநாவலரின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி உரைநடைத்துறையிலும் புலவரவர்கள் பணி போற்றுதற் குரியதாகவே அமைந்துள்ளது. புலவரவர்கள் எழுதிய கண்ணகி கதை, தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம், சிசுபால சரிதம் போன்றவை புலவரவர்களின் உரைநடைத் திறனைப் புலப்படுத்துவனவாகும்.

உரைகூறும் திறன்

புலவரிடம் காணப்பட்ட மற்றோர் சிறப்பு உரை கூறும் திறனாகும். பொழிப்புரை, புத்துரை, விளக்கவுரை எனப் பல எழுதிய புலவரவர்கள் என்றும் நின்று நிலவத் தக்கவகையில் பல உரைநூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். அவற்றுள் திருக்கரைசைப் புராணப் பொழிப்புரை (இது திருகோணமலை வே. அகிலேசபிள்ளையினால் கையெழுத்துப் பிரதியாகத் தயாரித்த திருக்கரைசைப் புராணத்துக்குப் புலவரவர்கள் எழுதிக் கொடுத்த ஆராய்ச்சியுரை), குமரகுருபரரின் நீதிநெறி விளக்கத்துக்கு எழுதிய உரை, சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய

மறைசையந்தாதிக்குப் புலவரவர்கள் எழுதிய அரும்பதவுரை, திருவாதவூரர் புராணப்புத்துரை, கல்வளையந்தாதிப் பதவுரை, முத்தக பஞ்ச விஞ்சதி குறிப்புரை ஆதியன குறிப்பிடத்தக்கனவாம். இந்நூல்கள் பரந்துபட்ட அவரது இலக்கிய ஆர்வத்தையும் புலமையையும் மட்டுமன்றி ஆழ ஆராய்ந்து பொருள் கூறும் புலவரின் உரை கூறுந் திறனுக்கும் தக்க சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

இலக்கண ஆய்வுப்பணி

இலக்கியத்துறையில் மட்டுமன்றி இலக்கண விளக்கம் தருவதிலும் புலவரவர்கள் சிறந்து விளங்கினார். தமிழ் இலக்கணங்களை ஐயந்திரிபறக் கற்ற பெரும் புலமையாளராக விளங்கியதோடு மட்டும் நின்று விடாது இலக்கண நூல்கள் பலவற்றுக்குப் பொருள் விளக்கமும் செய்துள்ளார்.

யாப்பருங்கலப் பொழிப்புரை, அகப்பொருள் விளக்கப் புத்துரை, தண்டியலங்காரப் புத்துரை முதலியன அவரது இலக்கணப் புலமைக்குச் சான்றாகும். இவற்றைவிட நன்னூலார் வகுத்துக் கூறிய நட, வா, மடி, சீ முதலிய இருபத்துமூன்று வினைப் பகுபதங்களுக்கும் பகுதி விசுதி முதலிய உறுப்புக்களைப் பகுத்துக்காட்டி, 'வினைப்பகுபத விளக்கம்' என்னும் பெயரில் வெளியிட்ட நூலும் 'இலக்கண சந்திரிகை' என்னும் நூலும் புலவரவர்களின் இலக்கண ஆய்வுத் திறனையும் இலக்கணத்தில் அவருக்கிருந்த ஆற்றலையும் புலப்படுத்துவனவாகும். இன்றும் ஈழத்தவர்கள் இலக்கண மரபுகளையும் பண்டைத் தமிழ் மரபுகளையும் பற்றி நிற்பதற்குப் புலவர் போன்றவர் இட்ட அடித்தளமே காரணம் எனலாம். நன்னூல் கற்க முனைவோருக்குப் புலவரது இந்த இருநூல்களும் பேருதவியாக அமைந்துள்ளன.

இலக்கணத் துறையில் ஆழ்ந்த ஆற்றலுடையாலேயே இவரது உரைநடை, செய்யுள் நூல்கள் எல்லோராலும் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ள முடியாதளவுக்கு உயர்ந்த தரத்தை எய்தியுள்ளன எனவும் சிலர் கூறுவர். ஆனால் காலப் போக்கிற்கேற்பச் சில நெகிழ்வுத் தன்மையினையும் புலவரவர்கள் கையாண்டுள்ளார் என்பதற்கு இவர் இயற்றிய கும்மிப் பாடல்கள் சான்று பகருகின்றன.

நூற்பதிப்புப் பணி

புலவரவர்கள் பல்வேறு நூல்களை எழுதி வெளியிட்டதோடு மட்டும் நின்றுவிடாது கிடைத்தற்கரிய பல தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பித்தும் உள்ளார். குணசாகரர் இயற்றிய யாப்பருங்கலத்தையும் குணவீர பண்டிதர் செய்த வெண்பாப் பாட்டியலையும் தாம் எழுதிய பொழிப்புரைகளுடன் (1990 இல்) வெளியிட்டார். குமாரகுருபரர் எழுதிய நீதிநெறி விளக்கம் உரை, தண்டி அலங்காரப் புத்துரை, மறைசையந்தாதி உரை, தணிகைப்புராணம், - ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள், காங்கேயர் செய்த உரிச் சொல் நிகண்டு (12 தொகுதிகள்), திருவாதவூரடிகள் புராண உரை, கம்பராமாயண பாலகாண்ட அரும்பத விளக்கவுரை (திருமலை தி.த. கனக சுந்தரம்பிள்ளையுடன் சேர்ந்து எழுதியது), நம்பியகப் பொருள் புத்துரை ஆதியாம் பல்வேறு நூல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட பெருமையும் புலவருக்குண்டு. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களான ஆசாரக்கோவை, நான்மணிக்கடிகை ஆகியவற்றையும் நகுலமலைக் குறவஞ்சி நாடகம் போன்றவற்றையும் பதிப்பித்து வெளியிட்டவரும் இவரேயாவார்.

சொற்பொழிவுப் பணி.

குமாரசுவாமிப் புலவர் 'பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தாற் போன்று' தமது ஆற்றலை அனைவரும் பயன்பெறும் வகையில் செலவிட்டார் என்றே கூறலாம். - நூற்பணி, செய்யுட் பணி, இலக்கணப்பணி - ஆசிரியப்பணி என்பனவற்றுடன் நின்றுவிடாது மக்களுக்குப் பயன்தரும் சொற்பொழிவுப் பணியிலும் பெரும் பங்களிப்பினை நல்கியுள்ளார். சமய, சமூகம் சார்ந்த பல்வேறு பொருள் குறித்து இவர் ஆற்றிய உரைகள் பாரட்டத்தக்கனவையாகும். சொற்களையும் பொருட்சுவையும் ததும்பும் இனிய உரைகளை ஆற்றுந்திறன் புலவரிடம் இருந்தது. யாழ்-மாவட்டத்தில் உள்ள கோயில்களிலும் பாடசாலைகளிலும் புலவரவர்கள் ஆற்றிய உரைகள் சமய ஒழுக்கத்தையும் கல்வியறிவையும் மக்கள் மத்தியில் வளர்த்திட உதவின.

அகராதிப் பணி.

அகராதி தந்த அறிஞர் எனப் போற்றப் பெற்றவர் வைமன் கதிரவேற் பிள்ளை. அவர் 'செந்தமிழ் அகராதி' ஒன்றினை உருவாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டபோது அவருக்கு உதவிய அறிஞர் பெருமக்களில்

புலவரவர்களும் ஒருவராவார். அகராதிப் பணி முற்றுப் பெறும் முன்னரே வைமன் கதிரவேற்பிள்ளை காலமானார். எனினும் அவர் தொகுத்த அகராதி பின்னர் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தரால் 'கதிரவேற்பிள்ளை அகராதி' என்னும் பெயரில் 1910 இல் வெளியானது.

அகராதிப் பணியில் ஆர்வம் கொண்ட குமாரசுவாமிப் புலவர் சங்க இலக்கியம் கற்போருக்குப் பெரிதும் உதவிடும் வகையில் 'இலக்கியச் சொல் அகராதி' ஒன்றை உருவாக்கி 1924 இல் வெளியிட்டார். இம் முயற்சி இலக்கியம் கற்போருக்கு உதவியதோடு அகராதி வளர்ச்சியிலே யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாகவும் அமைந்தது.

தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்

தமிழ்ப் புலவர்கள் வரலாற்றை ஆவணப்படுத்தும் வகையில் அவர்கள் தொடர்பான விவரங்களைத் திரட்டித் தமிழுலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் ஈழத்து நல்லறிஞர்களே என்றாலது மிகையல்ல. தமிழ்ப்புலவர்கள் வரலாற்றைக் கூறுதற்கென இலங்கையில் நான்கு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவையாவன:

1. தமிழ் புளுராக் - (Tamil Plutarach)

சைமன் காசிச் செட்டி என்பவரால் தொகுக்கப்பெற்றது. இந்நூலில் 202 தமிழ்ப் புலவர்கள் பற்றிய விவரங்கள் உண்டு. ஆங்கில மொழியில் எழுதப்பெற்றது. (காலம் : 1859)

2. பாவலர் சரித்திர தீபகம்

ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை என்பவரால் எழுதப்பெற்றது. 1886 இல் வெளியிடப் பெற்ற இந்நூலில் 411 புலவர்கள் குறித்த விவரங்களுண்டு.

3. தமிழ் புலவர் சரித்திரம்

சன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவரால் எழுதப் பெற்ற இந்நூல் 1916இல் வெளிவந்தது. இதில் 182 தமிழ்ப் புலவர்களின் சரித்திரம் உள்ளது.

இந் நூலின் இரண்டாம் பதிப்பினைப் புலவரின் மகனார் முத்துக்குமாரசுவாமிப்பிள்ளை 1951 இல் வெளியிட்டுள்ளார். இப்பதிப்பில் மேலும் 26 புலவர்களின் சரித்திரம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

4. ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்
இந்நூல் வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர் எழுதியது.

மொழிபெயர்ப்புப் பணி

குமாரசுவாமிப் புலவரின் பணிகளுள் மொழியெர்ப்புப் பணியும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வடமொழி அறிவு நன்கு பெற்றிருந்தமையால் அம்மொழியில் உள்ள சில சிறந்த படைப்புக்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பதில் புலவர் தீவிர ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். அதன் பேறாகவே சாணக்கிய நீதி வெண்பா, இராமோதந்தம், மேகதூதக் காரிகை, இதோபதேசம் என்னும் நூல்களை ஆக்கினார். புலவரின் இம்மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள் அறிஞர்களால் பெரிதும் பாரட்டப் பட்டுள்ளன. காலம் கடந்தும் நின்று நிலைக்கும் சிறப்புக்குரியன.

பல்துறைத் தமிழ்ப் பணிகள்

புலரவர்கள் எழுத்துப்பணி, நூல் வெளியீட்டுப்பணி, கற்பித்தற்பணி ஆகியவற்றுடன் மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் 1898இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தமிழ்ச்சங்கத்தின் செயற்குழு உறுப்பினர்களுள் ஒருவராகவும் 1902 ஆம் ஆண்டிலிருந்து அதன் செயலாளராகவும் அரும்பணியாற்றினார்.

மதுரையில் 1901 இல் நிறுவப் பெற்ற மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவரும் இராமநாதபுரம் ஜமீன்தாருமான பாண்டித்துரைத் தேவர், பரீட்சைகள் நடத்துவது தொடர்பான பாடத்திட்டங்களையும் பரீட்சைகளுக்கான விதிமுறைகளையும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கத்திடமிருந்தே பெற்றுக் கொண்டதாகத் தெரியவருகிறது. இது தொடர்பான ஆலோசனைகளை வழங்கியவர்களுள் குமாரசுவாமிப் புலவர் குறிப்பிடத்தக்கவராவார்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் பரீட்சைகளை நடத்தத் தொடங்கியதும் பண்டித பரீட்சைக்குரிய தமிழ் மொழி, தமிழிலக்கணம் ஆகிய பாடங்களுக்கான பரீட்சைப் பட்டியலில் குமாரசுவாமிப் புலவருக்கு முதலிடமளிக்கப்பெற்றது. இதன் மூலம் புலவரின் தமிழ்ப் பணியை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் போற்றி மதித்தமை புலனாகும். சுன்னாகம் முகாந்திரம். தி. சதாசிவ ஐயர், பண்டிதர் மயில்வாகனன் (சுவாமி விபுலானந்தர்), பண்டிதமணி நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார், குமார சுவாமிப் புலவர் ஆகியோரின் பெருமுயற்சியாலே யாழ்ப்பாணம் ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் 1921 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் தாபிக்கப் பெற்றது.

இச்சங்கத்தின் மூலம் நடத்தப்படும் பண்டித, பால பண்டித, பிரவேச பரீட்சைகளுக்கான பாடத்திட்டங்களையும் விதி முறைகளையும் வகுப்பதில் புலவரவர்கள் ஆற்றிய பணி என்றும் நினைவுசுவரத்தக்கதாகும்.

சிறந்த கட்டுரையாளர்.

புலவரவர்கள் கண்டனங்கள் எழுதுவதில் மட்டுமன்றிக் கட்டுரைகள் வரைவதிலும் வல்லவர். உதயதாரகை, இலங்கை நேசன், உதயபானு, இந்து சாதனம் முதலான ஈழத்து இதழ்களிலும், செந்தமிழ், ஸ்ரீலோக ரஞ்சினி, ஞானசாகரம், வைசியமித்திரன், தமிழ்மகவு முதலிய தமிழகத்துப் பத்திரிகைகளிலும் எழுதிய இலக்கண, இலக்கிய சம்பந்தமான கட்டுரைகள் தமிழறிஞர்களின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்தன.

தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண மரபுக்கு முரணானவற்றைக் கண்டிப்பதில் புலவரவர்கள் என்றுமே தயங்கியதில்லை. போலிகளைப் புறந்தள்ளி உண்மையை உணர்த்திட முன்னணியிற் நின்றவர். வெற்று விளம்பரங்களைத் தேடி அவர் என்றுமே செயற்பட்டதில்லை. இதன் காரணமாகப் பலர் இவரது கண்டனங்களுக்கும் இலக்காகினர். ஏறத்தாழ அறுபத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் “ஈழகேசரியிலே பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் புலவரைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“காவி வேட்டியினால் கிளம்புகிற சாமிகள் மாதிரி , தமிழ்ப் பாஷையின் பேரால் புகழ் சம்பாதிக்கிற எண்ணம் புலவருக்குக் கிடையாது. தமக்குத் தாழ்வு வந்த போதும் தம்மாலே தமிழுக்குத் தாழ்வு வராமற் பாதுகாப்பதே புலவர்களின் வாழ்க்கையின் நோக்கமாயிருந்தது. செல்வாக்கு உள்ளவர்கள் தமிழுக்குச் செய்யுந் துரோகங்களுக்குப் புலவர் அவர்களின் தலை ஒன்றே ஒன்றுதான் தமிழ் நாடு முழுவதிலும் சாய்ந்து கொடாதது”

புலவரவர்களின் இலட்சிய நோக்கையும் தன்மானம் மிக்க உணர்வையும் அவர் தம் ஆளுமையையும் இதன் மூலம் பண்டிதமணி அவர்கள் நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். வறுமையிலும் செம்மையாக வாழும் வழிதெரிந்தவர் புலவர். அவர் என்றும் பொன்னைப், பொருளைப், புகழைப் பெரிதாக எண்ணியவரல்லர். தமிழ்ப்பணியே தன் பணியாகக் கொண்டவர். தமது இறுதி மூச்சு வரை இந்த இலட்சியத்துடனேயே வாழ்ந்து மறைந்த பெரும்புலவர் அவர். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய

வரலாற்றில் அழியா இடம் பெற்ற புலவர் அவர்கள், இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தபோது அவரது அன்புக்குரிய மாணாக்கரான புலவர் மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை

“சுன்னைக் குமார சுவாமிப் புலவர்பிரான்
இன்னிலம் விட்டேகினா ரென்றுரைத்தார் - என்னே
இனியாரிவரைப் போல் எவ்விதத்திலேனும்
இனி வரமாட் டாரென்செய் வோம்”

என்று இரங்கிப் பாடினார்.

தமிழ்மொழியையும் தமிழ் இலக்கண மரபுகளையும் பேணிப் பாதுகாத்திட குமாரசுவாமிப் புலவர் போன்றோர் இனி வரமாட்டார் எனப் புலவர்மணியவர்கள் குறிப்பிட்டமை முற்று முண்மையே.

தமிழாசிரியராக, தமிழ்நூற் பதிப்பாளராக, தமிழிலக்கண வித்தகராக, தமிழ்ப் பாதுகாவலராக, புலமை நலம் கனிந்த ஒப்பற்ற புலவராக, பன்மொழி வல்லுநராகப் பலன் கருதாது பணிசெய்த பண்பாளராகத் திகழ்ந்த சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவர் அவர்களின் பணிகள் ஈடிணையற்றவை. அவை எந்நாளும் அவரை நினைவூட்டிக் கொண்டேயிருக்கும்.

தமிழே தன் உயிர் மூச்சாகக் கொண்ட புலவரவர்களை தமிழார்வலர்கள் ஒரு போதும் மறக்க முடியாது. அவரின் நாமம் எந்நாளும் நின்று நிலைக்குமென்பது திண்ணம்.

நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர்

குறிப்புக்கள் :

1. முன்னுரை
2. சிறுவர் செந்தமிழ் அளித்தவர்
3. இலங்கை வளம் பாடியவர்
4. தாலவிலாசம் தந்தவர்
5. ஈழத்துப் புலமை மரபை நிலை நிறுத்தியவர்
6. முடிவுரை

‘தங்கத் தாத்தா’ எனத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகினால் அழைக்கப்பெறும் பெருமை பெற்றவர் நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப்புலவர். இவர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் அழியா இடம் பெற்றவர். பதினைந்தாயிரம் பாடல்கள் வரை பாடியவர். பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாகத் திகழ்ந்தவர். சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை படித்தின்புறத்தக்க பாடல்கள் பல தந்தவர்.

சோமசுந்தரப் புலவர் 1876 ஆம் ஆண்டு ஆனிமாதம் 28 ஆம் திகதி நவாலியூர் கதிர்காமருக்கும் இலக்குமிப்பிள்ளைக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். மானிப்பாயில் அக்காலத்தில் இருந்த அருணாசலம் உபாத்தியாயரிடம் தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணங்களையும் மாரிமுத்து உபாத்தியாயரிடம் ஆங்கிலத்தையும் கற்றார். சித்தங்கேணியில் இருந்த கலட்டி ஆங்கிலப் பாடசாலையில் (தற்போது வட்டுக்கோட்டை இந்துக் கல்லூரி) ஆசிரியரானார். இப் பாடசாலையிலேயே ஓய்வு பெறும் வரை கற்பித்தற் பணியை மேற்கொண்டார்.

இயல்பாகவே தமிழ் மொழியினிடத்துத் தீவிர பற்றுக் கொண்டிருந்த இவரிடம் கவிபாடும் ஆற்றல் நிறைந்திருந்தது. அக்கால இலக்கிய மரபுக்கமைய சமயம் சார்ந்த படைப்புக்களுக்கே முன்னுரிமை வழங்கும் நிலை நிலவியதால் அதன் தாக்கம் புலவரது படைப்புக்களிலும் பிரதி பலித்தது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கவிஞர்கள், புலவர்கள் யாவரும் தலங்களையும் தலங்களில் எழுந்தருளியுள்ள தெய்வங்களையுமே பெரிதும் பாடினர். கட்டளைக் கலித்துறை, விருத்தம், வெண்பா, கலிவெண்பா, கொச்சகம் ஆதியாம் பாவகைகளை அவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சமயத்தைப் பொருளாக முதன்மைப்படுத்திப் பாடும் நிலை ஓங்கியிருந்த ஒரு கால கட்டத்தில் தோன்றிய புலவரவர்களும் அதன் தாக்கத்திற்குள்ளானர். ஆரம்பத்தில் சமயம் சார்ந்த பாடல்களையே பெரிதும் பாடினர்.

கதிர்காமம், அட்டகிரி, நல்லைத்தலங்களின் சிறப்புக்களையும் இலக்குமி, நாமகள் முதலான தெய்வங்களையும் போற்றிடும் வகையில் பல பாடல்களைப் பாடினர். அவை அனைத்தும் மரபுவழி அடிப்படையில் அமைந்த செய்யுட்களாகவே விளங்கின. தமது சமகாலப் புலவர்கள் கையாண்ட பாவகைகளையே இவரும் கையாண்டார். அட்டகிரிக் கலம்பகம், நல்லையந்தாதி, கதிரைச் சிலேடை வெண்பா, நாமகள் புகழ்மாலை என்பன இதற்குச் சான்றாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து ஈழத்தின் செய்யுளிலக்கிய வரலாற்றில் பெரும் மாற்றம் புகுந்தது. தலங்களையும் அங்குள்ள தெய்வங்களையும் போற்றிப் பாடிய கவிஞர்கள் சமூக உணர்வோடும் விடுதலை வேட்கையுடனும் பாடல்களைப் பாடத் தொடங்கினர். பழைய செய்யுள் மரபு மெல்ல மெல்ல அருகத் தொடங்கியது.

**“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல்
கால வகையினானே”**

என்னும் தொல்காப்பியரின் கூற்றுக்கமையச் செய்யுள் இலக்கிய மரபில் எளிமையும் புதுமையும் புகுந்தன. இந்த மாற்றத்திற்கு ஏற்பத் தேசியம், சமூகம் சார்ந்த பாடல்களைப் படைப்போர் பலர் உருவாயினர். இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையில் புலவரவர்களின் பாடல்களும் புதிய திசை நோக்கிச் செல்வதைக் காணமுடிகிறது. சமய சம்பந்தமான பாடல்கள் இயற்றுவதோடு மட்டும் அவர் இருந்துவிடவில்லை. காலப்

போக்கிற் கேற்ற கருத்துமிகு பாடல்களைச் சமூகத்துக்கு வழங்கிட முன்வந்தார். தேசிய உணர்வை, மொழிப் பற்றை உணர்த்திட ஆவல் கொண்டார். அவற்றைத் தமது பாடல்கள் மூலம் சமூகத்திற்கு உணர்த்தினார். அந்நிய நாகரிக மோகத்திற்குட்பட்டுத் தாய் மொழியாம் தமிழ்மொழியை மறந்து, வேற்று நாட்டவரது கலாசாரத்தைப் பின்பற்றி, தேசிய உணர்வோ, தாய் மொழிப் பற்றோ இன்றி வாழுவோரை நினைத்து மனம் வருந்தினார். தமது மனவருத்தத்தைச் சமய சம்பந்தமான பாடல்களுக்கு ஊடாக வெளிப்படுத்த அவர் தவறவில்லை.

நாமகள் புகழ் மாலையில் தமிழ் மொழியைத் தமிழர்களே ஆதரிக்காத நிலையினைச் சுட்டிக் காட்டினார். புலரவரவர்கள் செய்த 'உயிரிளங் குமரன்' நாடகத்திற் கூட நம்மவர் உழவுத் தொழில், நெசவுத் தொழில் என்பனவற்றைக் கைவிட்டமையினால் வறுமை தலையெடுத்துள்ளதென்றும் கைத்தொழில், கமத்தொழில் இரண்டையும் நமது இரு கண்களாகக் கருதிச் செயற்பட வேண்டுமென்றும் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

புலரவரவர்களின் செய்யுட் படைப்புக்களில் இலங்கை வளம், தால விலாசம், சிறுவர் செந்தமிழ், நாமகள் புகழ்மாலை, தந்தையார் பதிற்றுப் பத்து, உயிரிளங் குமரன் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

புலரவரவர்களை என்றும் நினைவூட்டிக் கொண்டிருப்பன அவர் பாடிய சிறுவர் பாடல்களாகும். அவற்றைச் சிறுவர் செந்தமிழ் நூலில் காணலாம். 'ஆடிப்பிறப்பு', 'கொழுக்கட்டைப் பொன்னன்', 'பவளக் கொடி', 'கத்தரி வெருளி' 'வெண்ணிலா', 'எலியும் சேவலும்', 'தாடி அறுந்த வேடன்', 'இலவு காத்த கிளி' போன்ற அருமையான பாடல்களைச் சின்னஞ் சிறுவர் பாடி ஆடி மகிழ்ந்திடப் படைத்த பெருமை அவரையே சாரும். இதனாலேயே அவரைத் தங்கத் தாத்தா என்று சிறுவர்கள் ஆசையோடு அழைத்து மகிழ்கிறார்கள்.

தங்கத் தாத்தா தந்த சிறுவர் செந்தமிழ் குறித்துப் பண்டிதமணி, இலக்கிய கலாநிதி சி. கணபதிப்பிள்ளை பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“இந்தச் செந்தமிழ்ச் சோலை சிறப்பாகச் சிறுவர்க்கென்றே செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தச் சோலையிலே எவருடைய உத்தரவுமின்றி நீங்கள் உட்பிரவேசிக்கலாம். துணிந்து பிரவேசியுங்கள். அங்கே, கண்கவர் காட்சிகள் ஒருபுறம், செவி நுகர் கணிகள் ஒரு

புறம், வாயுறும் பண்டங்கள் ஒருபுறம், சுகந்த பரிமளப் பூக்கள் ஒருபுறம், செந்தமிழோடு விரவிய மந்த மாருதம் ஒருபுறம், இனிய அழகிய கருத்துக்கள் ஒருபுறம், நறிய செஞ்சொல் நடை ஒருபுறம், வண்ணமுஞ்சந்தமும் ஒருபுறம், எங்கே பார்த்தாலும் அங்கங்கே பழமையும் இனிமையும் கலந்த செந்தமிழ் பரிமளிக்கின்றது. இவற்றுக்கு மத்தியிலே, செந்தமிழ்ச் சோலையின் நடுநாயகமாகி, ஒரு சலியாக் கற்பகதருப் போல, எங்கள் தங்கத் தாத்தா உங்களை வரவேற்கும் முறையில், அமைதி குடி கொண்ட உள்ளத்தோடு அமர்ந்திருக்கின்றார்.”

இவ்வாறு சிறுவர் செந்தமிழின் சிறப்பினைப் பண்டிதமணி குழந்தைகளுக்கு அழகாக எடுத்துக் கூறும் பாவனையில் எழுதியுள்ளார். இந்தச் சிறுவர் செந்தமிழில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்கள் காலங்கடந்தும் நம்முள்ளங்களில் நின்று நிலைக்கும் சக்திபடைத்தவை எனலாம். தாலாட்டு முதல் கந்துகவரி எனப்படும் பந்தடித்தல் வரை நெஞ்சை விட்டகலாத சிறப்புடைய பாடல்கள் இந் நூலில் உள்ளன. இவற்றைப் படைத்த தங்கத்தாத்தா கந்த புராண தத்துவ விளக்கம் என ஒரு நூலையும் இயற்றியுள்ளார். சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களை எளிதாக எவரும் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் படைத்த பெருமை இவருக்குண்டு.

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற நாளைக் கொண்டாடும் நோக்குடன் நடத்தப்பட்ட கவிதைப் போட்டியில் பங்கு கொண்டு இவர் பாடிய இலங்கை வளப் பாடல்கள் தன்னிகரற்றன. கன்னியா வெந்நீரூற்றையும் கதிர்காமக் கந்தன் உறையும் கதிரை மலையையும் பாத பங்கயத்திலிருந்து பாயும் அருவியையும் மகாவலி கங்கையையும் நம் மனக்கண் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்திய பெருமையும் புலவருக்குண்டு.

இதனாலேதான்,

“இலங்கை வளம் கேளாத செவி என்ன செவியே
இரும்பாலோ செம்பாலோ செய்திட்ட செவியே”

என ஆராமையாற் சொல்லி அகம் மகிழ்ந்தார் பண்டிதமணி. கோயில்களில் நிகழும் மிருக பலியைக் கண்டிக்கும் வகையில் பாடல் இயற்றிய புலவரவர்கள் ‘ஆடு கதறியது’ என்ற பாடல் மூலம் தாய் ஆடு கதறுவதை எடுத்துக் காட்டினார். இப் பாடல்களைப் பாடும்போது நம் கண்களில் கண்ணீர் பெருகுவதைக் காணலாம். படிப்போர்

உள்ளங்களை இரங்க வைத்திடும் வகையில் புலவரவர்கள் பாடியிருப்பது பெரிதும் நயத்தற்குரியது.

நல்லைநகர் தவத்திரு ஆறுமுக நாவலர் மீது மிக்கபற்றுக் கொண்டவர் புலவரவர்கள். நாவலரின் தமிழ் வசன நடை தமிழ்த்தாயின் அழகுக்கு அழகு செய்வதாயமைந்தது என்பது அவர்தம் கருத்து. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை செய்யுள் நடையையே பெரிதும் போற்றி நின்றோரை வசனநடையின் பால் ஈர்த்த பெருமை நாவலரையே சாரும். இதனை எடுத்துக்கூறும் வகையில், உயிர்த்துடிப்புமிக்க பாடலொன்றினைப் புலவர் பாடியுள்ளார். இப்பாடல் ஒன்றே புலவரின் கவியாற்றலுக்கும் நாவலரின் வசன நடைச் சிறப்புக்கும் ஏற்ற எடுத்துக் காட்டெனலாம். அப்பாடல் வருமாறு:

அன்னநடை பிடியினடை அழகுநடை
அல்லவென அகற்றி யந்நாட்
பன்னுமுது புலவரிடஞ் செய்யுண்டை
பயின்ற தமிழ்ப் பாவை யாட்டு
வன்னநடை வழங்குநடை வசனநடை
யெனப்பயிற்றி வைத்த ஆசான்
மன்னுமருள் நாவலன்றன் னழியாநல்
லொழுக்க நடை வாழி வாழி.”

இப்பாடல் உயிர்த்துடிப்புள்ளது மட்டுமன்றி உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் வகையிலும் அமைந்துள்ளது. பெண்களின் நடையை அன்ன நடை, பிடியினடை என்றெல்லாம் புலவர்கள் வருணித்து வந்தார்கள். தமிழ் மகளுக்கு அந்த நடையொன்றும் பிடிக்கவில்லை. அவள் அந்த நடைகளை எல்லாம் வெறுத்து அகற்றிவிட்டு முதிர்ந்த புலவர்களிடம் போய்ப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு இறுதிவரை செய்யுள் நடை பயின்று கொண்டிருந்தாள். செய்யுள் நடையில் மூழ்கித் திளைத்துக் கொண்டிருந்த தமிழ் மகளைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே ஆறுமுக நாவலர் கண்டு, “ஓ, தமிழ் மகளே, இனி உனக்கு ஏற்ற நடை வசனநடை, அதுதான் உனக்கு ஏற்ற வன்னநடை” என்று அறிவுரை கூறித் தமது நல்லொழுக்க நடை போன்ற ஆற்றொழுக்கு நடையை அந்தத் தமிழ் மகளுக்கு நன்கு பயிற்றி வைத்தார். அவள் பயின்ற வசன நடைக்கு ஆசான் அவர்.” என்பதே இப்பாடலின் கருத்தாகும்.

‘வசன நடை கைவந்த வல்லாளர்’ எனப் போற்றப் பெற்ற நாவலர் பெருமானின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறுவதற்கு இதை விடச் சிறந்த சான்றும் வேண்டுமோ? நாவலரின் வசன நடைக்கு நிகரில்லை எனலாம். இதனைச் செஞ்சொற் கவியினால் நமக்குணர்த்திடும் தங்கத் தாத்தாவின் புலமைத்திறன் போற்றுதற்குரியதாகும்.

புலவரவர்கள் சமயசம்பந்தமான பாடல்களையே பெரிதும் பாடியுள்ளாரென்றும் அவர் பழைமைவாதி என்றும் சிலர் கூறுவர். இது தவறாகும். புலவரவர்கள் காலப்போக்கிற்கு ஏற்ற வகையில் தமது கருத்துக்களை எடுத்துரைத்துள்ளார் என்றே கூறலாம். அவரது மொழிப்பற்றையும் தேசிய உணர்வையும் அவர் பாடிய இலங்கை வளம் நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

நம் அன்னைத் தமிழ்மொழியின் பெருமையினை உணராது வாழ்வோருக்கு அறிவுரை பகரும் வகையில்,

“செந்தமிழ் மக்களே வாரீர் - எங்கள்
தெய்வத் தமிழ்மொழிச் சீரினைத் தேரீர்
அந்தமி லெம் மொழி மாதா - படும்
அல்லலைத் தீர்க்க அறிவுவ ராதா”

என அழைக்கின்ற பாடல்கள் படிப்போர் உள்ளங்களைச் சிந்திக்க வைப்பனவாயும் செந்தமிழின் சிறப்பினை நினைவூட்டுவனவாயும் அமைந்துள்ளன.

கற்பகதரு எனப் போற்றப்படும் பனையின் பெருமையை விளக்கும் வகையில் அமைந்த ‘தால விலாசம்’, ‘நவாலியூர் வன்னிய சேகரன் பள்ளு’, ‘ஐம்புல வேட்கும்மி’, ‘மருதடி விநாயகர் பள்ளு’, ‘மருதடி விநாயகர் பாமாலை’, ‘கல்லுண்டாய் வைரவர் பதிகம்’, ‘கதிரைமலை வேலவர் பதிகம்’, ‘கந்தவன நாதர் திருப்பள்ளி எழுச்சி’ எனப் புலவர் எழுதியன யாவும் பண்டைய இலக்கிய மரபினை அடியொற்றியனவாக அமைந்துள்ளன.

அதே வேளையில் இன்றைய இளஞ்சந்ததியினரை நல்வழிப்படுத்தும் வகையில், எளிய தமிழில் அழகிய பாடல்கள் பலவற்றையும் புலவர் பாடிச் சென்றுள்ளார்.

“மானமும் வீரமுஞ் சேரும் - செம்மை
 மாறாத வாழ்க்கையு மாண்மையுஞ் சேரும்
 ஞானமும் வீடுங் கைகூடும் - எங்கள்
 நற்றமிழ் நூல்களை யோதிடுவீரே”

எனச் செந்தமிழ் மக்களுக்கு அறிவுரை பகர்கின்ற புலவர் பழைமைக்கும் பழைமையாய்ப் பின்னைப் புதுமைக்கும் புதுமையாய் நமக்குக் காட்சி தருகின்றார். இலங்கையின் நீர்வளத்தினைப் பாடவந்த புலவர் பாதபங்கயத் தருவியையும் பேதுருமலையருவியையும் கதிரைமாமலை அருவியையும் கவிமழைபோற் பொழிந்துள்ளார். படிக்கப் படிக்க இன்பந்தருவன இக்கவிதைகள். இதோ! பாத பங்கயத்தருவி பாய்கிறது.

“அரசு நீழலிற் புத்த மாமுனி
 ஆறு வற்சரம் பெற்ற யோகினைப்
 பரவு பாரினுக் கருளுமாறு போற்
 பாத பங்கயத் தருவி பாயுமே.”

ஏசுவென்றிடும் ஞான பண்டிதன் நிகழ்த்திய மலைப் பிரசங்கம் உலக மக்கள் அனைவருக்கும் உகந்தது. அதனை மனதிற் கொண்ட புலவர்வர்கள் பேதுரு மலையிலிருந்து பாயும் அருவியோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

“ஏசு வென்றிடும் ஞான பண்டிதன்
 ஏறி மாமலை கூறு நீதிபோற்
 பேசு மாமுகில் சொரிய வாங்கியே
 பேதுரு மலை யருவி பாயுமே.”

செந்தமிழும் சிவநெறியும் வளர்ந்தோங்க வந்துதித்த நல்லை நகர் ஆறுமுக நாவலர்தம் வசன நடைச் சிறப்பை முன்னர் கூறிய புலவர்வர்கள் நாவலரின் கண்டனப் பிரசங்கங்கள் போற் கதிரை மாமலை அருவி பாய்வதாகக் கூறும் திறன் எண்ணி எண்ணி இன்புறத்தக்கது.

“உண்ட செந்தமிழ்ச் சைவ நூலமு
 தோங்க நல்லைவந் தருளு நாவலன்
 கண்ட னப்பிர சங்க மாமெனக்
 கதிரை மாமலை யருவி காலுமே”

நாவலர் பெருமானின் பிரசங்க ஆற்றலைப் பாரைசாற்றுதற்கு இதைவிட வேறு சான்றும் வேண்டுமோ? எனக் கேட்கத் தூண்டும் வகையில் அருவி போற்பாடல்களைப் பொழிந்துள்ளார் புலவரவர்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த புதிய கவிமரபுக்கு ஏற்ற வகையில் இப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளமை கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் முதல் வழி வழி வந்த புலமை மரபைப் பேணிக்காத்து, பழைமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலம் அமைத்துப் புதுவழி காட்டிய புலவரவர்கள் தமது இறுதிக்காலம் வரை கவிபுனைவதைக் கைவிடவில்லை. அவர் பாடிய வாழ்த்துப் பாடல்கள், தனிப்பாடல்கள் பற்பல. அவை எல்லாம் நூலுருப் பெறவேண்டும். அப்பொழுதுதான் தங்கத் தாத்தாவின் தமிழ்ப் பெருக்கினைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகு நன்குணர்ந்திட முடியும்.

தூயவெண்தாடியும் நெற்றியிற் திருநீற்றுக் குறியும் துலங்கிடத் தமிழே உருவாய், தரணியில் வாழ்ந்த இப்புலவர் பெருமகன் 1953ஆம் ஆண்டு ஆடித் திங்கள் 10ஆம் நாள் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து இறையடி எய்தினார். அவரது மறைவு ஈழத் தமிழர்க்கு மட்டுமன்றித் தமிழ் கூறு நல்லுலகுக்கே பேரிழப்பாயமைந்தது. புலவர் அவர்களின் பூதவுடல் மறைந்தாலும் அவரது புகழுடல் என்றும் நின்று நிலைக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை

பேராசிரியர் க.கைலாசபதியின் தமிழ்ப் பணிகள்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. பத்திரிகைப் பணி
3. ஒப்பியல் ஆய்வு
4. திறனாய்வாளர்
5. நவீன தமிழிலக்கிய முன்னோடி
6. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பயில்நெறி
7. தமிழ் நூற்பணி
8. முடிவுரை

பேராசிரியர் க.கைலாசபதி தலைசிறந்த சிந்தனையாளர், பத்திரிகை ஆசிரியர், பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர், ஒப்பியல் ஆய்வாளர், திறனாய்வாளர், நவீன தமிழிலக்கிய வழிகாட்டி எனப் பன்முகத் தன்மை வாய்ந்தவர். அவரது தமிழ்ப்பணிகள் நிகரற்றன: கால வெள்ளத்தைக் கடந்து நிற்கும் தன்மை வாய்ந்தன. நவீன தமிழிலக்கியத் திறனாய்வாளராகத் தமிழ் கூறு நல்லுலகினால் பெரிதும் மதிக்கப் பெற்றவர்.

1933ஆம் ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் ஐந்தாம் நாளில் கோலாலம்பூரில் கனக சபாபதி - தில்லை நாயகி தம்பதியினரின் மகனாகப் பிறந்த கைலாசபதி தமது ஆரம்பக்கல்வியைக் கோலாலம்பூரில் பெற்றார். பின்னர் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியில் இடைநிலைக் கல்வியையும் கொழும்பு றோயல் கல்லூரியில் உயர்நிலைக்

கல்வியையும் பெற்றார். 1953இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டதாரி மாணவரானார். அங்கு பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை. பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம், பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் ஆகியோரிடம் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்று 1957இல் முதல் பிரிவிலே சித்திபெற்றுக் கலை மாண்ப்பட்டம் பெற்றார். பின்னர் 1957ஆம் ஆண்டிலேயே 'தினகரன்' பத்திரிகையின் துணை ஆசிரியரானார். பத்திரிகைப்பணியில் மிக்க ஆர்வம் கொண்ட இவர் 1958இல் தினகரனின் பிரதம ஆசிரியரானார். கைலாசபதியின் பத்திரிகைப் பணி என்றும் நினைவு கூரத்தக்கது. "தினகரன்" பத்திரிகை மூலம் ஆக்க இலக்கியகர்த்தாக்களுக்குப் பேருக்க மளித்தார். ஈழத்து மண்வாசனை தவறும் படைப்புக்களுக்கு முக்கியத்துவமளித்தார். பத்திரிகைப் பணி அவரை ஒரு சிறந்த ஒப்பியல் ஆய்வாளனாக, திறனாய்வாளனாக உருவாவதற்குப் பெரிதும் உதவியது. 1957முதல் 1961 வரை "தினகரன்"ல் பணியாற்றிய கைலாசபதி புதிய எழுத்தாளர்கள் பலருக்கு ஊக்கமளித்தார். கவிதை, சிறுகதை, நாவல் போன்றவற்றிற்கு முக்கியமளித்துப் பிரசுரிக்கச் செய்தார். இலக்கியப் படைப்புக்களை விமர்சிக்கும் பழக்கத்தை ஊக்குவித்தார்.

திறனாய்வுப் பார்வையினை வளர்க்கும் நோக்குடன் திறனாய்வு சார்ந்த படைப்புக்களைத் 'தினகர'னில் வெளியிட்டார். ஈழத்தில் திறனாய்வுத்துறை நன்கு வளர்ச்சி பெறத் 'தினகரன்' ஊடாகப் பெரும் பணியாற்றினார். முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட எழுத்தாளர்களைத் தன்பின்னால் அணிதிரளச் செய்தார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினரின் வழிகாட்டியாகவும் திகழ்ந்தார். தேசிய இலக்கியம் உருப்பெற்று வளம் பெறக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தார். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் வலிவும் பொலிவும் பெற வழிகாட்டினார். 'தினகரன்' பணியினின்றும் விலகியதும் 1961இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் துணை விரிவுரையாளராகப் பணிபுரியத் தொடங்கினார். 1963 இல் உயர்கல்விக்கான விடுப்புப் பெற்று பர்மிங்காம் சென்று கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வை மேற் கொண்டார். அங்கு பேரறிஞர் ஜோர்ஜ் தொம்சன் அவர்களின் நெறிப்படுத்தலின் கீழ் தமிழ் வீரயுகக் கவிதை (Tamil Heroic Poetry) எனும் ஆய்வினை மேற்கொண்டு கலாநிதிப்பட்டத்தைப் பெற்றதோடு ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழகத்தால் தமது ஆய்வேட்டினை நூல் வடிவம் பெறவும் செய்தார். 1966இல் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றபின் இலங்கை திரும்பிய கைலாசபதி மீண்டும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றினார். பின்னர் 1969இல் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்திற்கு இடமாற்றம் பெற்றார். 1974இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக வித்தியாலங்கார வளாகத்தில்

தமிழ் இந்து நாகரித்துறைத் தலைவரானார். அதே ஆண்டில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக யாழ்ப்பாண வளாகம் உருவான போது அதன் முதல் தலைவரானார். அவ்வளாகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியருமானார்.

யாழ் - பல்கலைக் கழகம் தனித்துவமாக உருவானதும் அதன் கலைப்பீடாதிபதியாகப் பேராசிரியர் கைலாசபதி பதவி வகித்தார். அங்கு பணியாற்றிய காலத்திலேயே அவர் சுகவீனமுற்று 6.12.1982இல் தமது நாற்பத்தொன்பதாவது வயதில் இவ்வுலகை நீத்தார். அவரது இழப்பு தமிழியல் உலகுக்குப் பேரிழப்பாக அமைந்தது.

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் ஒப்பியல் ஆய்வு முயற்சி அவரது 'இரு மகா கவிகள்' என்னும் நூலுடன் ஆரம்பமானது எனலாம். மகா கவி பாரதியையும் மகாகவி தாகூரையும் ஒப்பிட்டு இரு கவிஞர்களையும் ஆராய்ந்து இந்நூலை வெளியிட்டார். இதன் மூலம் தமது ஒப்பியல் ஆய்வுத் திறனை வெளிப்படுத்தினார். "பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்" என்னும் நூலை மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்தில் படைத்தார். "பண்டைத் தமிழிலக்கியத்திலும் நவீன தமிழிலக்கியத்திலும் நல்ல புலமை பெற்றிருந்த கைலாசபதி இவ்வொப்பியற் புலமையூடாக நல்லதொரு இலக்கிய மதிப்பீட்டினை, இலக்கியத்திறனாய்வினைச் செய்கின்ற ஒரு நிலைப் பாட்டு வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை ஆயினார்" எனப் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் குறிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

பேராசிரியர் கைலாசபதி தலைசிறந்த திறனாய்வாளர். தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு தொடர்பான பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். திறனாய்வு தொடர்பான பல நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். அவற்றுள்,

1. கவிதை நயம் (இ.முருகையனுடன் இணைந்து எழுதியது)
2. இலக்கியமும் திறனாய்வும்
3. திறனாய்வுப் பிரச்சினைகள்
4. நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள்
5. பாரதி நூல்களும் பாடபேத ஆராய்ச்சியும்
6. இலக்கியச் சிந்தனைகள்.
7. பாரதி ஆய்வுகள்

என்பன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

"பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் ஆராய்ச்சி அறிஞராகத் திகழ்ந்த பேராசிரியர் கைலாசபதி நல்ல இலக்கியகாரர் மத்தியில் ஓர்

இலக்கியவாதியாகத் திகழ்ந்தார். நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியை மதிப்பிடுபவராகவும் படைப்பாளிகளை ஊக்குவிப்பவராகவும் பணிசெய்தார். திறனாய்வு தொடர்பான இப்பணி அவரது ஆராய்ச்சித் திறனுக்குரிய சிறப்புடையது” எனப் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் குறிப்பிட்டுள்ளமை இவரது திறனாய்வுத் திறனுக்கு ஏற்ற சான்றாகும்.

நவீன தமிழிலக்கியச் சிறப்புக்களை அனைவரும் அறியும் வண்ணம் இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் பலப்பல. அவை நவீன இலக்கியப் போக்கினை அறிந்து கொள்ளப் பெரிதும் உதவின. பல்கலைக் கழகப் பாடவிதானத்திலே நவீன தமிழ் இலக்கியத்துக்குச் சிறப்பிடம் கொடுக்குமிடத்து மூலபாடத்திறனாய்வு முக்கியம் பெறும் என்பதை உணர்ந்து மூலபாடத் திறனாய்வு என்றொரு பயில் நெறியினையும் அறிமுகப் படுத்தினார். நவீன தமிழ் இலக்கிய முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த பேராசிரியர் கைலாசபதி கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ் சிறப்பு மாணவர்களுக்கு “ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம்” என்றொரு பயில் நெறியினைப் பாடவிதானத்திலே முதன்முறையாக அறிமுகப் படுத்தினார். யாழ் - பல்கலைக் கழகத்திலும் இப்பயில் நெறியை அறிமுகம் செய்ததோடு ஈழத்து இலக்கியம் தொடர்பாகப் பட்டப்பின் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளவும் தூண்டுதலளித்தார்.

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் தமிழ்ப்பணிகள் மிக விரிந்தன. அவரது படைப்புக்களே அதற்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன. பேராசிரியரின் எழுத்துக்கள் தமிழில் இதுவரை 17நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. அவற்றை விட ஆங்கிலத்தில் ஆறு நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன. அவரது ஆய்வுக் கட்டுரைகள், வானொலி உரைகள், கட்டுரைகள் எனத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் இருநூறுக்கு மேல் உள்ளன. இவற்றைவிட அணிந்துரைகள், அறிமுக உரைகள், மதிப்புரைகள், முன்னுரைகள், வாழ்த்துரைகள் என நூல்களுக்கு இவர் எழுதிவழங்கியமை ஏராளம் எனலாம்.

சுருங்கக் கூறின் பேராசிரியர் கைலாசபதி ஓர் அறிவுச் சுரங்கம்; சிறந்த விமர்சகர், சீரிய சிந்தனையாளர், நவீன தமிழிலக்கிய ஆய்வின் முன்னோடி எனலாம். காலத்தால் அழியாத படைப்புக்களைத் தந்த இப் பேராசிரியரை மாணவர் உலகு என்றும் மறக்காது. ஈழத்து நவீன இலக்கியச் செல்நெறியை அனைத்துலகும் கவனத்திற் கொள்ளும் வகையில் செயலாற்றியவர் பேராசிரியர் கைலாசபதி என்றாலது மிகையல்ல. அவரதுபணிகள் என்றும் நிலைத்து நிற்குமென்பது திண்ணம்

பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவத்தின் தம்முள் பணிகள்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. படிப்பும் பெற்ற பட்டங்களும்
3. பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராக
4. மொழியியல் வல்லுநராக
5. தமிழிலக்கியப் பணி
6. மொழி ஆய்வுப்பணி
7. கல்விப்பணி
8. முடிவுரை

தமிழ்ப் பண்டிதராக, பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராக மொழியியல் வல்லுநராக, மொழித் தூய்மை பேணுபவராக, ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியத்தின் தொகுப்பாளராக விளங்கிய பெருமைக்குரியவர் பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் ஆவார். அவர் தொகுத்து வெளியிட்ட ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம் அவரது அரும் பெரும் முயற்சியாகும். ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றை ஆராய்வார் எவரும் இந்நூலை மறந்திட முடியாது. அதன் மூலம் பேராசிரியரின் பெயரும் நிலைத்திடும் என்றாலது மிகையல்ல.

பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் அராலி தெற்கைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். அவர் தமது ஆரம்பக் கல்வியை அராலியிலும் வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் இடைநிலைக் கல்வியையும் கொழும்பு ஆனந்தாக் கல்லூரியில் உயர் நிலைக் கல்வியையும்

பெற்றார். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய பண்டிதர் தேர்வில் முதற்றரசித்தியையும் பரிசினையும் பெற்றார். 1948 இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் புகுந்த இவர் 1952 இல் சிறப்புக் கலை மாணிப்பட்டத்தினை முதற்பிரிவுச் சிறப்புடன் பெற்றார். அதே பல்கலைக்கழகத்தில் உதவி விரிவுரையாளராக (1952 இல்)ப் பணியாற்றத் தொடங்கிய திரு.சதாசிவம் 1954 இல் முதுகலை மாணிப்பட்டத்தினைப் பெற்றார். 1956 இல் முதுகலை விரிவுரையாளராகப் பணிநிலைப்படுத்தப்பட்டார். அதே ஆண்டில் ஓக்ஸ் போட் பல்கலைக்கழகம் இவருக்கு கலாநிதிப் பட்டத்தினை வழங்கியது. ஓக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொண்ட காலத்தில் இவருக்கு சேர் மகாராசா சிங்கினுடைய பரிசிலும் கிடைத்தது.

பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராக மட்டும் இவர் விளங்கவில்லை. தமது முழுக் கவனத்தையும் மொழியியல் ஆய்விலேயே செலுத்தினார். இதன் பேறாகப் புல்பிரைற் புலமைப்பரிசில் (Fullbright scholarship), பொதுநலவமைப்பு நாட்டுப் புலமைப் பரிசில் (commonwealth Countries Scholarship), தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழக ஆய்வுப் புலமைப் பரிசில் போன்ற பரிசில்களைப் பெற்றும் பெருமையுற்றார். இவர் பல பல்கலைக்கழகங்களில் ஆய்வு செய்துடன் மொழியாராய்ச்சி மாநாடுகள், கருத்தரங்குகள் பலவற்றிலும் பங்கு கொண்டு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பல படித்துள்ளார்.

தமிழ், ஆங்கிலம், பாளி, வடமொழிப் புலமை வாழ்ந்த பேராசிரியர் சதாசிவம் பழந்தமிழிலக்கியங்களைச் சுவை படக் கற்பிக்கும் ஆற்றல் மிக்கவராக விளங்கினார். அவற்றை மாணவர் தம் மனதிற்பதித்திடத் தமக்கே உரித்தான முறையிற் கற்பித்தார்.

மொழியியலில் மிக்க ஆர்வம் கொண்டிருந்த பேராசிரியர் சதாசிவம் தமிழ்மொழி, வடமொழி என்பனவற்றை வரன் முறையாகக் கற்றார். பல்கலைக்கழகத்தில் பாளி மொழியையும் கற்றார். திராவிட மொழிகளில் ஒன்றான மலையாள மொழியையும் கற்றார். இத்தகைய பன்மொழி அறிவே அவரது மொழியியல் ஆய்வுக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டது. ஓக்ஸ் போட் பல்கலைக் கழகத்திலே கீழைத்தேய மொழி வல்லுநராகவும், திராவிட மொழிகளிலே சிறந்த ஆய்வாளராகவும் திகழ்ந்த பேராசிரியர் தொமஸ் பறோ (Thomas Burrow) என்பவரின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொண்ட பெருமை

இவரையே சாரும். இதன் பேறாகத் திராவிட மொழியியலிலும் ஒப்பீட்டு மொழியியலிலும் இவரால் பல ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள முடிந்தது. பேராசிரியர் சதாசிவம் தமது வாழ்வில் பெரும் பகுதியை மொழியாய்விலேயே செலுத்தினார். சுமேரிய மொழி ஆராய்ச்சியில் 23 ஆண்டுகள் வரை இவர் ஈடுபட்டிருந்தாரெனப் பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளமை இதற்குச் சான்றாகும். 'சுமேரியன் ஒரு திராவிட மொழி' என்னும் நூலை (ஆங்கிலத்தில்) இவர் எழுதி வெளியிட்டுள்ளமையும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

பேராசிரியரின் தமிழிலக்கியப் பணிகள் என்றும் நிலைத்திருந்தன்மையன. இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தின் தமிழ்க் குழுவின் தலைவராக விளங்கியபோது சங்க காலம் முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டின் மத்திவரை ஈழத்தில் தோற்றம் பெற்ற தமிழ்ப் புலவர்களின் செய்யுட்களைக் கால வரன் முறைப்படி தொகுத்து ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம் என்னும் பெயரில் வெளியிட்டார். இலங்கைச் சாகித்திய மண்டல வெளியீடான இந்நூல் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றை ஆய்வு செய்வார்க்குப் பெரிதும் பயன்படும் வகையில் அமைந்தது.

பேராசிரியரின் குறிப்பிடத்தக்க இலக்கியப் பணிகளில் ஒன்றாக இது விளங்குகிறது. இவரது மற்றொரு இலக்கியப் பணியாக ஞானப்பள்ளி நூல் வெளியீடு அமைந்துள்ளது. ஈழத்தில் எழுந்த பள்ளி நூல்களுள் ஒன்றான ஞானப்பள்ளி என்னும் நூலினை நன்கு ஆராய்ந்து பதிப்பித்துள்ளார். இவரது இந்த இரு நூல்களும் பேராசிரியர் சதாசிவத்தின் இலக்கியப் பணியின் சின்னங்களாக என்றும் துலங்கும் என்றாலது மிகையல்ல.

பேராசிரியர் சதாசிவத்தின் ஆய்வுப் பணிகள் பலவகைப்பட்டன. பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் தாமே எழுதியுள்ளதோடு இளம் ஆய்வாளர்களை நெறிப்படுத்தும் பணிகளிலும் ஈடுபட்டார். பின்னாளில் பேராசிரியர்களாக வந்த பலரது ஆய்வேடுகளைத் தயாரிக்கும் போது அவர்களை ஆய்வு நெறிப்படுத்துபவராகவும் திகழ்ந்துள்ளார். "கேரளப் பல்கலைக்கழகம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மலேசியப் பல்கலைக்கழகம், எடன்பேரோப் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றின் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வேடுகளை வெளிவாரித் தேர்வாளராக மதிப்பீடு செய்யும் பணியினை பல ஆண்டுகளாக மேற் கொண்டு வந்தார்"

எனப் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் குறிப்பிட்டுள்ளமை பேராசிரியர் சதாசிவத்தின் மொழியாய்வுப் புலமைக்குச் சான்றாக அமைகிறது.

பேராசிரியர் சதாசிவம் தமிழ் மொழியின் தூய்மையை - செந்தமிழ் வழக்கைப் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்னும் இலட்சியம் கொண்டவர் கொச்சைத் தமிழில் இலக்கியம் படைப்போரை வெறுப்பவர். தமிழ் மொழியின் தூய்மை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். செந்தமிழ் மரபு பேணப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தியவர். தமது பேச்சிலும் எழுத்திலும் செந்தமிழ் வழக்கையே கைக் கொண்டார்.

ஈழத்துப் பண்டிதர் கழகத்தின் தலைவராகவும் திகழ்ந்தார். பேராசிரியர் வெளியிட்ட கருத்துரைக் கோவை, ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும் முறை என்னும் நூல்கள் மாணவர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்தரவல்லனவாகும். இவற்றை விட ஈழத்துப் பேச்சுத்தமிழ் அகரமுதலி ஒன்றினை வெளியிட முனைந்தாரெனவும் தெரிய வருகிறது.

பேராசிரியர் சதாசிவத்தின் கல்விப் பணிகளில் குறிப்பிடத் தக்கதொன்று பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திலும் இந்து நாகரிகம் ஒரு பாட நெறியாக அமையப் பெற்றதாகும். இதற்காக அயராது முயன்றவர் இவரென்பதை மாணவர் என்றும் மறவார்.

பேராசிரியர் சதாசிவத்தின் பணிகள் பன்முகப்பட்டவை. அவர் சிறந்த ஆசானாக, மொழியியல் ஆய்வாளராக, மொழியியல் வல்லுநராக, செந்தமிழ் மரபு பேணும் பண்டிதராக, ஆய்வாளர்களின் வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்துள்ளார். அவரது பணிகளைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகு என்றும் மறந்திட முடியாது “ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம் உள்ள வரை பேராசிரியரின் நினைவு நின்று நிலைக்கும் என்பது திண்ணம்.

ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. நாவலரின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, கல்வி
3. சமய, தமிழ், கல்விப் பணிகள்
4. சமூகத்தொண்டு
5. முடிவுரை

‘நல்லைநகர் ஆறுமுக நாவலர் பிறந்திலரேற்
சொல்லு தமிழ் எங்கே? சுருதியெங்கே - எல்லவரும்
ஏத்து புராணாகமங்கள் எங்கேபிர சங்கமெங்கே
ஆத்தனறி வெங்கே அறை’ - எனத் தமிழ் வளர்த்த
தாமோதரம் பிள்ளையினால் போற்றப்பட்ட பெருந்தகை ஸ்ரீலக்ஷ்
ஆறுமுகநாவலர். அவர் சிறந்த தமிழ் அறிஞர்; சமயத் தொண்டர்;
கல்விப் பயிர் வளர்த்த கரும வீரர், தமிழ் வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்.
தமிழும் சைவமும் தழைத்தோங்கத் தன் வாழ்வையே அர்ப்பணித்தவர்.

நாவலரவர்கள் 1822ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 18ஆம் திகதி
நல்லூரில் பிறந்தார். இவரது தந்தையார் பெயர் கந்தப்பிள்ளை. தாயார்
பெயர் சிவகாமி. பெற்றோர் இவருக்கு ஆறுமுகம் எனப் பெயரிட்டு
வளர்த்து வந்தனர்.

ஆறுமுகம் தமிழ், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில்
தேர்ச்சி பெற்றார். இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியார், நல்லூர் சரவண
முத்துப் புலவர் ஆகியோரிடம் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும்

கற்றார். வசனநடை கைவந்த வல்லாளர் எனப் போற்றப்பட்டார். சைவச் சிறுவர்கள் சைவச் சூழலில் சைவமும் தமிழும் கற்க வேண்டுமென விரும்பினார். கிறித்தவ சமயப் பிரசாரங்களை எதிர்த்துப் போராடினார். யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணையில் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையை நிறுவினார். இதனைத் தொடர்ந்து ஊர்தோறும் சைவப்பாடசாலைகள் தோன்றுதற்கு வழிகாட்டினார்.

சைவ ஆலயங்களில் சைவப் பிரசங்கம் செய்யும் முறையை ஆரம்பித்து வைத்தார். பிள்ளைகளுக்கு இலவசமாகக் கல்வி கற்பிக்க வழி செய்தார். தமிழ், சமய நூல்கள் பலவற்றைத் தாமே எழுதி வெளியிட்டார். நாவலர் எழுதிய சைவவினா விடைகள், பாலபாடங்கள், பெரிய புராண வசனம் போன்றவை சைவமக்களால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டன.

பழந்தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண, சமயநூல்கள் பலவற்றை அச்சிட்டு வெளியிட்டார். இதன் பொருட்டு வித்தியானுபாலன யந்திரசாலை என்ற பெயரில் யாழ்ப்பாணத்திலும் சென்னையிலும் இரு அச்சகக் கூடங்களை அமைத்தார். தமிழ்நாட்டில் உள்ள சிதம்பரத்தில் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை நிறுவி மாணவர்கள் சமயச் சூழலில் கல்விபெற வழிகாட்டினார்.

நாவலர் வாழ்ந்த காலத்தில் செய்யுள் நடையே பெரிதும் பேணப்பட்டு வந்தது. இதனால் சமய, தமிழிலக்கிய, இலக்கண நூல்களைச் சாதாரணமக்கள் புரிந்து கொள்ள முடியாதிருந்தது. சைவ சமய மறுமலர்ச்சியை உருவாக்குவதற்குச் சமய இலக்கிய நூல்களை எளிய வசன நடையில் எழுதுவதன் மூலமே அவை சாதாரண மக்களைச் சென்றடைய முடியுமென நாவலர் கருதினார். இதன் பொருட்டுக் கந்தபுராணம், பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம், முதலியவற்றை வசனநடையில் எழுதி வெளியிட்டார். இதன் மூலம் 'வசனநடை கைவந்த வல்லாளர் எனவும், 'உரைநடையின் தந்தை' எனவும் போற்றப்பட்டார்.

நாவலரின் இவ்வசன நடைச் சிறப்பைத் தங்கத்தாத்தா நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர்;

“அன்ன நடை பிடியினடை அழகு நடை
 அல்லவென் அகற்றி யந்நாட்
 பன்னுமுது புலவரிடஞ் செய்யுண்டை
 பயின்ற தமிழ்ப் பாவையாட்டு
 வன்னநடை வழங்குநடை வசனநடை
 யெனப் பயிற்றி வைத்த ஆசான்
 மன்னுமருள் நாவலன்றன் அழிபாநல்

ஒழுக்க நடை வாழி வாழி” என வாழ்த்திப் போற்றினார். செய்யுள் நடையிலே முழுகித் திளைத்துக் கொண்டிருந்த தமிழ் மகளைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே ஆறுமுக நாவலர் கண்டு, ‘ஓ, தமிழ் மகளே, இனி வழங்கும் நடை வசனநடை; அதுதான் உனக்கு ஏற்ற வன்னநடை என்று புத்திமதி கூறித் தமது நல்லொழுக்க நடைபோன்ற ஆற்றொழுக்கு நடையை அந்தத் தமிழ் மகளுக்கு நன்கு பயிற்றிவைத்தார். அவள் பயின்ற வசன நடைக்கு ஆசான் அவரென்கிறார் புலவர். நாவலர் தம் உரைநடைத்திறனுக்கு இப்பாடல் நற்சான்றாக அமைகிறது.

நாவலர் உரைநடை நூல்கள் பலவற்றைத் தாமே எழுதி வெளியிட்டதோடமையாது ஏட்டுவடிவில் இருந்த திருக்கோவையார், பதினொராம் திருமுறை முதலான நூல்களைப் பாடபேதங்களைத் தவிர்த்து அவற்றைப் பிழையற உண்மைப் பதிப்பாகப் பதிப்பித்தார். இலங்கைப் பூமிசாத்திரம் முதலான லௌகிக நூல்களையும் எழுதினார். எழுபதுக்கு மேற்பட்ட தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய, சமய நூல்களைப் பிழையறப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். இவரது நூற்பதிப்புப் பணி ஈழத்தவர்க்கும் தமிழகத்தாருக்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமைந்தது எனலாம்.

நாவலரது பணிகளை மதிப்பீடு செய்த பேராசிரியர் க.கைலாசபதி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். “ஆறுமுக நாவலரவர்கள் மறைந்து நூறு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இந்த நூறுவருடங்களில் நமது நாட்டிலும் உலகிலும் ஏனைய நாடுகளிலும் எண்ணரிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. காலக் கறங்கு சுழன்று எத்தனையோ பொருட்களையும் பெயர்களையும் மேலது கீழாய், கீழது மேலாய் மாற்றியுள்ளது. வரலாற்றாராய்ச்சியும் விஞ்ஞான அடிப்படையில் வளர்ந்திருக்கின்றது. ஆயினும் இலங்கை வரலாற்றிலே விரல்விட்டு எண்ணி விடக்கூடிய முக்கிய புருஷர்களில் ஒருவராக நல்லைநகர் நாவலர் விளங்குகின்றார் என்ற கருத்து இந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலத்தில் இன்னும் கூடுதலாக உறுதி பெற்றுள்ளது.”

சமயத் தொண்டுகளில் மட்டுமன்றிச் சமூகத் தொண்டுகளிலும் நாவலர் ஈடுபடத் தவறவில்லை. மக்களுக்குத் துன்பம் துயரம் ஏற்பட்டபோதெல்லாம் அவர்தம் துயர் துடைக்க நாவலர் முன்னின்று உழைத்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் பஞ்சம் நிலவியபோது கஞ்சித் தொட்டிகளை நிறுவி உணவளித்தார். இதனைக் கஞ்சித் தொட்டித் தர்மம் என அழைத்தனர். இவரது சமய, தமிழ்ப் பணிகளைப் பெரிதும் பாராட்டிய திருவாவடுதுறை ஆதினம் நாவலர் என்னும் பட்டம் அளித்துக் கௌரவித்தது. ஆறுமுகம் ஆறுமுகநாவலர் ஆனார்.

ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் நாவலர் என்றதும் ஆறுமுகநாவலரது பெயரே மக்கள் நினைவில் வரும். அத்தகுபெருமைக்குரிய நாவலர் தமிழும் சைவமும் தழைத்தோங்கத் தம் வாழ்வையே அர்ப்பணித்தார். பிரமச்சாரியாக இறுதிவரை வாழ்ந்தார். 1879ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் 21 ஆம் திகதி இவர் இறைவனடி சேர்ந்தார். நாவலரை இலங்கை அரசு தேசிய வீரர்களில் ஒருவராகப் பிரகடனம் செய்துள்ளது. அவரது நினைவாக முத்திரை ஒன்றையும் வெளியிட்டுக் கௌரவித்தது.

நாவலர் அவர்கள் சிறந்த தமிழறிஞர்; கல்வியாளர், நல்லாசிரியர்; சமயப் பிரசாரகர்; புராண படன வித்தகர்; சிறந்த சமூகத் தொண்டர்; யுகபுருஷர். தமிழில் எழுந்த பாடநூல்களிற்கு வழிகாட்டி. வசன நடையிற் குறியீட்டு முறையினை முதன் முதலில் புகுத்தியவர். அவரது தமிழ்ப் பணிகள் நிகரற்றவை. ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் அவராற்றிய பணிகள் கால வெள்ளத்தால் மறைத்திட முடியாதவை எனலாம்.

நல்லைநகர் ஆறுமுகநாவலர் பிறந்திலரேல் சொல்லு தமிழ் எங்கே? கருதி எங்கே? என்று கூறும் அளவுக்கு அவர் புகழ் மக்கள் மனதில் நிலைத்து நிற்கிறது. நாவலர் நாமம் வாழ்க!

சிலப்பதிகாரச் செந்நெறி

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. உண்மை நிகழ்ச்சியா?
3. ஆசிரியர் குறிக்கோள்
4. கலைவாழ்வு
5. கண்ணகி சீற்றம்
6. நீதி மயக்கம்
7. செங்கோலும் சனநாயகமும்.
8. சிலப்பதிகாரச் செந்நெறி
9. முடிவுரை

சிலப்பதிகாரம் முத்தமிழ்க் காப்பியம். இயல், இசை, நாடகமாகிய முத்தமிழும் அத்துவிதமாகக் கலந்து விளங்கும், அமிழ்தாலியன்ற பேரிலக்கியம். தமிழிலக்கியத்தின் பெருமையை, கற்போர் நெஞ்சங்களையெல்லாங் கவருந் தன்மையை உலகுக்கு எடுத்துணர்த்தவல்ல உணர்ச்சிக் காவியம். அதனாற்றான் மகாகவி பாரதியாரும் “நெஞ்சை அள்ளுஞ் சிலப்பதிகார மென்றோர் மணியாரம் படைத்த தமிழ் நாடு” என்று தமிழ் நாட்டின் பெருமையைப் பேசும்போதே. சிலப்பதிகாரத்தின் சிறப்பையும் சேர்த்துப் பேசுகின்றார்; அறிவிலும், நாகரிகத்திலும், பண்பாட்டிலும் தருக்கி வாழ்ந்த சங்ககாலத்து இலக்கியங்களில் மக்கள் தம் வீரத்தையும் காதலையும் கண்டுகளிக்கின்றோம்; நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் விம்முகின்றோம். அவ்வாறே கி.பி.நாலாம் நூற்றாண்டு முதல் ஆறாம் நூற்றாண்டு முடியவுள்ள சங்கமருவிய காலத்தும் அரிய பல தமிழிலக்கியங்கள்

எழுந்தன. அவற்றுள் திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்பன என்றும் அழியாச் சிறப்புடைய அறநூல்களாக இயங்கும் பெற்றியன. ஐம்பெருங் காப்பியங்களாக வழங்கப்படுமருநூல்களில் சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையுமே தமிழ் நிலத்தைக் கதைக்களங்களாகக் கொண்டவை. மணிமேகலை சிலப்பதிகாரத்தின் தொடர்க் காப்பியமாகவே விளங்குகின்றது. சங்ககால இலக்கியங்களில் அருகிக் கிடந்த ஆரிய நாகரிகம் பெருகிவந்த சங்கமருவிய காலத்து எழுந்த சிலப்பதிகாரம் தமிழினத் தனிக் கலாசாரத்தையும் தனித்தன்மையையும் ஒல்லும் வகை நிறுவுகின்றது. மக்களை நாயகர்களாகக் கொண்ட சங்க இலக்கியச் செய்யுள்கள் வீரமும், காதலும் மிளிர்வனவாயுள். ஆனாற் சங்க மருவியகாலத்து - நீதி நூல்களும், அரசர், ஆன்றோர் அறநெறி தெரிக்கும் நூல்களுமே பெரிதும் தோன்றின; சிலப்பதிகாரம் ஒன்றே மக்கள் காப்பியமாக எழுந்தது. மக்களைக் கதைத் தலைவர்களாக வைத்து, அரசர்க்கும், மற்றும் பிறர்க்குமுரிய அறநெறிகளையு முணர்த்திற்று. அத்துடன் முத்தமிழின் இனிமையினையும் பிழிந்து சத்தாகத் தந்தது. இக்காப்பிய ஆசிரியரே அரசகுலத்துதித்தவர். சேரர்குல இளவரச மன்னர் மரபிலேயுதித்த இளங்கோ அடிகளார் துறவியானமையும் பெரும் புலவரானமையும் வியப்புக்குரியதெனில் அதனிலும் வியப்புக்குரியது மக்கள் காப்பியமாகத் தமிழிலக்கியத்தைப் படைத்தளித்தமையாம். சிலப்பதிகாரப் புனைவால் இளங்கோ அடிகளார் சிரஞ்சீவியாகிவிட்டார். அரசராகவிருந்து பெற்றகுரிய பேற்றினும் பெரிய பேற்றினைச் சிலப்பதிகார ஆக்கம் சேரர்குல இளவலுக்குத் தந்துவிட்டது. ஆண்டுகள் ஆயிரத்தைநூறுக்கு மேற்படினும் அழியாவிலக்கியமாகச் சிலப்பதிகாரம் மிளிர்வதொன்றே இளங்கோ அடிகளாரின் இறவாப் புகழுக்கு எடுத்துக் காட்டாகும்.

உண்மை நிகழ்ச்சியா?

கோவலன் - கண்ணகி கதை தமிழ் நிலத்தில் பல்லாயிர மாண்டுகளாக வழங்கிவருகிறது. ஆனால் இளங்கோ அடிகள் படைத்தளித்த சிலப்பதிகாரக்காப்பியம் 'கர்ண - பரம்பரைக் கதையெனக் கருதப்'படுமொன்றினை இறவா இலக்கியமாக மாற்றியமைத்த மாண்பினை விளக்குகின்றது. தமிழினம் அதனை உண்மையில் நடந்த வரலாற்றுக் காப்பியமென்றே கருதுகின்றது. இளங்கோ அடிகளின் செம்மை சான்ற புலமைக்கு இதனைவிட வேறென்ன சான்று வேண்டும்; இன்று தமிழினமும், தமிழிலக்கியப் பரிச்சயமுள்ள மற்றுமினத்தவர்களும் சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தைத் தெய்வத் தமிழ்க் காப்பியமாக ஏற்றிப்

போற்றுகின்றனர்! ஏன்? தமிழினத்தின் தனிப்பெருமையினையும், நாகரிகத்தையும், கடவுள் பத்தியினையும், காதல் வாழ்வினையும், கலைமாண்பினையும், வீரத்தையும், ஒழுக்கத்தையும் ஒருங்கே உணர்த்தும் ஒப்பற்ற காப்பியமாகச் சிலப்பதிகாரம் விளங்குவதாலேயாம். இத்தகு மாண்பு மிகு இலக்கியத்தைப் படைத்தளித்த காப்பிய ஆசிரியர் எத்தகைய குறிக்கோளுடன் அதனையுலகிற்கருளினார் என்பதனை நாம் உய்த்துணர வேண்டும்!

ஆசிரியர் குறிக்கோள் :

தமிழ் மக்களும், அரசர்களும் அறத்தின் மீது அழியாப்பற்றுக் கொண்டவர்கள். மக்களாயினும், மன்னராயினும் அறநெறிபிழைத்தார்க்கு வாழ்வில்லையென்பது வாழையடிவாழையாகத் தமிழர் நம்பிக்கையாகத் தழைக்கின்றது. அரசு பதவியிலுள்ளார்க்கு அறமே அனைத்தினுஞ் சிறந்ததாகும். அரசியலைத் தாம் விரும்பியபடி நடத்தும் வாய்ப்பு மன்னருக்கு உண்டு. ஆனால் அதனால் விளையக்கூடிய நன்மை தீமைகளையும் அவர்கள் அனுபவித்தேயாக வேண்டும். அவற்றிலிருந்து இம்மியளவும் தப்பிவிடலியலாது என்பது அழியாவுண்மை. அதனைத்தான் இளங்கோ அடிகள் 'அரசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற்றாவதும்' என்ற அடியில் வற்புறுத்துகின்றார். தொடர்ந்து கற்பொழுக்கத்தில் மேம்பட்டு நிற்குந் தமிழ்ப் பெண்மை தெய்வத் தன்மையுடையது; 'தெய்வந் தொழாள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள் - பெய்யெனப் பெய்யும் மழை' என்னும் வள்ளுவர் வழிநின்று கற்புடைப் பெண்டிரின் வணங்கத்தக்க பெருமையினையும் ஊழ்வினை உகுத்து வந்தாட்டுமென்பதனையும் உணர்த்த விழைகின்றார். இவற்றுக்கெல்லாம் ஒரு விளக்கமாக, இலக்கியமாக நெஞ்சங்களை அள்ளும் உணர்ச்சிக் காப்பியமாக ஒரு நூலினைத் தாம் படைக்க முன்னிற்கும்போது அதற்கான குறிக்கோளை அழகாக இரத்தினச் சுருக்கமாக முதலில் எடுத்துரைக்கின்றார். அதனையே சிலப்பதிகாரப் பதிகத்தில்,

“அரசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற்றாவ தூஉம்
உரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந் தூட்டும் என்பதூஉம்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரண மாகச்
சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுளென... வரும்
வரிகளில் நாம் காண்கின்றோம்.

சங்க இலக்கியமான அகநானூற்றுச் செய்யுள்களிலும் பண்டைத் தமிழர் தம் காதல் வாழ்வின் மேம்பாட்டைக் காணலாம்:

ஆனாற் கண்ணகி கோவலனது இல்வாழ்வு சங்க இலக்கியக் காதல் வாழ்வுடன் ஒப்பிடக்கூடியதன்றெனினும் அவர்கள் ஆராக் காதலின் பத்தில் பல நாள்கள் திளைத்திருந்தனர் என்பதனைச் சிலப்பதிகாரம் அழகுறச் சித்திரிக்கின்றது. கோவலன் - கண்ணகி இருவரும் காதல் மணஞ் செய்துகொண்டவர்களல்லர். இருவரது தந்தையர், தாயரும், உறவினரும் கலந்து பேசி முடிவு செய்த திருமணம் அவர்களது. அத்தகைய திருமணத்தின் மூலம் ஒன்று சேர்க்கப்பட்ட அவர்கள் பெற்றோரும் மற்றோரும் புகழ்ந்து பேசும்படியான அருமந்த இல்வாழ்வின் இன்பத்தில் பல நாள்களைக் கழித்தனர். அறவோர்க்களித்தனர். அந்தணரோம்பினர்; விருந்தினர்ப் பேணினர். தனிமனை வாழ்க்கையில் புதுமணப் பூரிப்பில் தம்மை மறந்து காதல் வாழ்விற்கு கட்டுண்டிருந்தனர். இதனை மனையறம் படுத்த காதையில்,

‘மறப்பருங் கேண்மையோ டறப் பரிசாரமும்
விருந்து புறந்தருஉம்பெருந்தண் வாழ்க்கையும்
வேறுபடு திருவின்வீறு பெறக் காண
உரிமைச் சுற்றமோடொருதனி புணர்க்க.....’

எனும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. கோவலன் பாமர மக்களிடம் நிலவும் மனப்பான்மையதான ஒழுக்கக் குறைவுடையவனல்லன். ஆண்மையும், அழகும், கல்வியும், திருவும் சீலமும் சிறந்தவன். கண்ணகியும் அத்தகைய நற்பண்புகள் வாய்க்கப் பெற்றவளே. அதனாற்றான் குறுகியகால அளவிலெனினும் அவர்கள் இல்வாழ்வு பரிமளித்தது. சமுதாயம் பாராட்டும் வகையிலமைந்தது.

கலைவாழ்வு :

மாதவியின் ஆடலரங்கேற்றத்தின் போது அவள் அழகும் கலைச் சிறப்பும் எல்லோர் மனதையும் ஆட்கொண்டது. அவள் ஆடலைக் கண்டு களித்த அரசனே அவளுக்குத் தலைக்கோற்பட்டமும் ஆயிரத்தெண் கழஞ்சு பொன் மாலையும் வழங்குகின்றான். இயல்பிலேயே இசையிலும், நடனத்திலும் மனம் பறிகொடுக்கும் கலை ரசிகனாகிய கோவலன் இதயத்தில் மாதவி அந்நிகழ்ச்சி மூலம் அழியா இடத்தைப் பெற்றுவிடுகின்றாள். அவள் அழகும், நடனமும் இசையும் கோவலனை

நிலைபிறழவைத்துவிடவில்லையாயினும் மாதவிபால் கொண்ட மோகத்தை மறக்கமுடியாத நிலைக்குக் கொண்டுவிடுகிறது. அதற்கேற்ப மாதவியின் தாய் செய்த ஏற்பாடும் அமைந்துவிடுகின்றது. அதுவும் ஊழ்வினையின் பயன் தானோ? மன்னன் பரிசிலாக மாதவிக்கு வழங்கிய மாலையை விலைக்கு வாங்கிய கோவலன் மாதவி மனை புகுகின்றான். அவள் மனம் புகுகின்றான். அவள் பால் விடுதலறியா விருப்பினனாகின்றான். இதன் மூலம் தமிழினத்தின் கலைவேட்கையின் திறனை நாங்காண்கின்றோம். அளவுக்கு மீறிய கலைவெறியே இங்கே கோவலனை ஆட்கொண்டது. கோவலனின் 'பலவீனத்தை' இதன்மூலம் யாம் தெரிந்து கொண்டாலும் கலைவாழ்வில் தமிழர்க்கிருந்த பலத்தையுமே இதன்மூலங் காணமுடிகிறது. அன்றியும் கலைவாழ்வு உணர்ச்சிகளின் மோதல்களுக்குக் காரணமாக அமைந்துவிட்ட போதிலும் அங்கே கோவலன் - மாதவியின் கலைக்காதல் வாழ்வு மலர்ந்து காயாகிக் கனியாகிக் கற்பு வாழ்வாக முடிதலையுங் காண்கின்றோம். எனவே கலையுங் கற்பும் ஒரு சேர விளங்கிய மாதவி கணிகையர் குலத்துப் பிறந்தாளாயினும் கற்பரசியாகவே மிளிர்ந்தாள் என்பதனை எண்ணவேண்டும். கோவலன் தனைப்பிரிந்து கண்ணகியோடு மதுரைமாநகர் புக்கு ஆங்கு கொலைக்களப்பட்ட சேதியறிந்து மாதவி எவ்வளவு துயருழந்திருப்பாள்? அதன் ஒரு எல்லைக்கோடாகவே அவள் துறவற வாழ்க்கையை மேற்கொண்டாள்!

கண்ணகி சீற்றம் :

கருத்தொருமித்த காதல் வாழ்வில் களித்திருந்த கண்ணகி தன்றலைவன் மாதவி மாட்டு விடுதலறியாவிருப்பினனாகி அவள் மனையே கதியெனக் காலங் களித்த போதும் தன்னை நொந்தாளே தவிரத் தன்றலைவனை நோகவில்லை. அவர்கள் வாழ்வில் அவர்களை அறியாமலே வரநின்ற நூலிழை போன்ற ஊழ்வினை உருத்துவந்துட்டு தலையும் அவர்களறியவில்லை; அவ்வழ்வினையின் பயனாக மாதவியோடு மாறுபட்டு வந்து தன் முன்னே நின்ற கணவனை, பெரும் பொருட் குன்றந் தொலைத்த கோவலனை அக் கண்ணகி சினந்தாழில்லை, 'எழுகென எழுந்து' மதுரைமா நகர் நோக்கிச் சென்றனர். ஆங்கு 'தீதொன்று' மறியா நிலையிலேயே கொலைக்களப்படுகின்றான். மனைவியின் சிலம்பொன்றினை விற்கச்சென்ற கோவலன், மன்னன் மனைவியின் சிலம்பினைக் கவர்ந்த கள்வனைச் சிரச்சேதஞ் செய்யப்படுகின்றான். காதல் வாழ்வில் எதிர்பாராத இன்னல் நேர்ந்தபோதும் முன்னொருபோது மறியாத துன்பந்

தரும் தொலைப் பயணத்தை மேற்கொண்ட போதும், உடலும் உளமும் வருந்தினாலும் சீற்றமுறாத அச் சேயிழை நல்லாள், தன் கணவன் கள்வனெனக் கொலை செய்யப்பட்டான் என்ற சேதியறிந்ததும் கொதித்தெழுகின்றாள். குமுறுகின்றாள்; என் ஆருயிர்த் துணைவராகள்வர்? என்னே அநீதி? என அழுதாற்றுகிறாள்; பொங்கியெழுஞ் சீற்றம் புயலாகி, கனலாகி அவையே கண்ணகியாகிவிட்ட நிலையில் மன்னனைக் கண்டு நீதி கேட்கப் புறப்படுகின்றாள்! கண்ணகியின் சீற்றத்தின் வெளிப்பாட்டை முதன் முறையாக அங்கேதான் நாந்தரிசிக்கின்றோம்.

கணவனையிழந்து கடுஞ்சினமுற்ற கண்ணகி பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனது மாளிகையை அடைகின்றாள். வாயிற் காவலன் அவள் கண்களில் தென்படுகின்றான். கண்ணகி அவனை விளித்துப் பேசும்போதே அவள் சீற்றத்தின் அளவும், அன்றைய ஆட்சியின் மீது மக்களுக்கிருந்த நம்பிக்கையும் ஒருங்கே புலப்படுகின்றது.

**“வாயிலோயே, வாயிலோயே
அறிவறை போகிய, பொறியறு நெஞ்சத்து
இறைமுறை பிழைத்தோன்
வாயிலோயே!”**

என்று மன்னனிழைதைத் தவறினைச் சுட்டிக்காட்டிப் பேசுகின்றாள், மன்னவையிலும் அவள் குரல் முழங்குகின்றது; அரியேறென்ன அரியணையில் அமர்ந்திருந்த அரசன் முதலிற் கண்ணகியின் முறையீட்டைப் பெரிதெனவுணர்ந்தானில்லை. ‘கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோலன்று’ என அரசகம்பீரத்துடன் எடுத்துரைக்கின்றான். கண்ணகி பேசிய கடுஞ் சொற்களை.

**“தேராமன்னா, செப்புவதுடையேன்
கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி
கண்ணகி என்பது என் பெயரே.....”**

எனத் தன்னை அறிமுகப்படுத்தியபோதே அவள் நிலைகண்டு அரசன் அயர்ந்துவிடவில்லை; சாதாரண பெண்ணொருத்தியின் அறியாமை நிறைந்த கடுசொற்கள் எனநினைந்து பெருந் தன்மையோடு தன்னிலையை விளக்க முற்படுகின்றான்.

நீதி மயக்கம் :

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன்மனைவியின் சிலம்பினுள்ளவை முத்துப்பரல்கள் என்கின்றான். கண்ணகியோ தன்னது மாணிக்கப் பரல்களையுடையது என்கின்றாள். அரசனுக்கும் கண்ணகிக்கும் உண்மையை நேர் முகமாகத் தரிசிக்கக் கூடிய வாய்ப்பு இதனாலுருவாகின்றது. கண்ணகி தன் காற் சிலம்பினை அரசன் முன்னாகவே உடைக்கின்றாள். அதிலிருந்து மாணிக்கப்பரல்கள் தெறிக்கின்றன. அரசன் அதுகண்டு தன் கண்களை அகல விரிக்கின்றான். தானிழைத்த பெருந் தவறினையெண்ணுகின்றான். தனது பாண்டியகுலத்துப் பேரறந் தன்னாற் பிழையுற்றதே என நினைந்து பேதலிக்கின்றான். நிரபராதியான ஒரு ஏழை மனிதனைக் கொல்வித்த காதகனாக, அவ்வேழை மனிதனின் விதவைப் பெண்ணின் ஈடுசெய்ய முடியா இழப்புக்குப் பதிலுரைக்கத் தெரியாத பாவையாகக் காவலனாகிய யான் காதகனாக மாறிவிட்டேனே எனநினைந்து நெட்டுயிரக்கின்றான். கண்ணகியுடைத்த சிலம்பினின்றும் மாணிக்கப் பரல்கள் தெறித்தமை கண்டபின் மன்னனுக்கு எதுவுமே புலனாகவில்லை. அவன் தலை தானாகக் குனிந்தது. வெண் கொற்றக்குடை தாழ்ந்தது!

“தாழ்ந்த குடையன் தளர்ந்த செங்கோலன்
யானோ அரசன், யானே கள்வன்
பொன்செய் கொல்லன் தன் சொற்கேட்ட
யானோ அரசன் யானே கள்வன்
என்முதற் பிழைத்தது
கெடுக என்னாயுளென
மன்னவன் மயங்கிவீழ்ந்தனளே!

என்கின்றார் இளங்கோ அடிகளார்!

செங்கோலும் சனநாயகமும் :

முடியுடை ஆட்சியில் குடிமகள் ஒருத்தியின் நீதிக்கு அஞ்சி முடியுமிழந்து உயிருமிழந்து செங்கோன்மையின் சிறப்பையுணர்த்தினான் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், அவன் நேர்மையுள்ளம், ஆட்சிப் பண்பு அன்றிருந்தார்க்கும். இன்றைய அரசியலார்க்கும், அரசியல் தலைவர்களுக்கும் ஏற்றதோர் எடுத்துக் காட்டாகும் பெற்றியது.

நீதிமயக்கத்தின் பின்னும் ஆளவந்தார் மக்களை மயக்கக்கூடாது. அதிகாரத்திலிருந்து ஆசையுறக்கூடாது. அதுதான் உண்மையான சனநாயகம், செங்கோன்மை என்பதனைத் தன்னுயிரையே கொடுத்து நிறுவினான் தமிழ் மன்னன் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்.

“காவியுரு நீரும் கையிற்றனிச் சிலம்பும்
ஆவிசுடிபோன அவ்வடிவும் பாவியேன்
காடெல்லாஞ் சூழ்ந்த கருங்குழலுங் கண்டஞ்சி
கூடலான் கூடாயினான்”

என்னும்போது இன்றைய மக்களாட்சிப் பண்பையும் நாம் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். தவறிழைத்தவன் தானெனத் தெரிந்ததும், கண்ணகி நின்ற நிலையுமே, பாண்டியனுயிரைக் குடித்தன. முடியுடை மன்னன் ஒருவனது சனநாயகப் பண்பு இது என்றால், உண்மையில் மக்களாட்சி மலர்ந்த இக்காலத்தில் எத்தகைய உயர்ந்த சனநாயகம் நிலவ வேண்டும்? யதார்த்தமாக உணரும்போது இன்றுள்ள நிலையிலும் பார்க்க அன்று மேலான சனநாயகம் நிலவியதென்றே கூறவேண்டும். இன்றேல் வணிககுலத்து மகனொருத்தி மன்னவை சென்று, நீதிக்கேட்டு நீதி தவறிய மன்னன் மாழ, கண்டோரேத்துங் கற்பின் தெய்வமாக மாறமுடியுமா? அன்று முடிந்தது; அன்றைய செங்கோன்மையும், சனநாயகப் பண்பும், தெய்வத் தமிழ்ப் பெண்மையின் கற்புமே அவற்றுக்குக் காரணமாக அமைந்தன.

சிலப்பதிகாரச் செந்நெறி

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன்
வானுறையுந் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”

என்னுந் திருக்குறளுக்கிலக்கியமாகத் திகழ்ந்தார் கற்பின் செல்வியான கண்ணகியார்! அவர் கற்பு தெய்வக் கற்பு. தமிழ் நூல்களின் குறிக்கோளான வீட்டுநிலையைச் சிலப்பதிகாரப் பாத்திரங்களிற் பெரும்பாலானோர் பெறுகின்றனர். இளங்கோ அடிகளாரின் இலக்கியச் சிறப்பு இது! இத்தகைய செந்தமிழ்க் காப்பியத்தை முது சொத்தாகக் கொண்ட தமிழினம் அதன்வழியிலேயே தன் வாழ்க்கையை அமைக்க வேண்டும். அரசியலில் அறத்தைப் பேணவேண்டும். சமுதாய வாழ்வில் பண்பாடு காக்கவேண்டும். ஒழுக்கத்தை ஓம்ப வேண்டும். கலையை

வளர்க்க வேண்டும், சமய பத்தியில் ஓங்கவேண்டும். தமிழ்ப் பெண்மையின் தனிமரபை வாழ்விக்க வேண்டும். வீணை பழம்பெருமை பேசுவதாற் பயனில்லை. அன்றைய இலக்கியப் பெருமையை இன்றைய வாழ்வுக்கும், நாளைய சமுதாயத்தின் வளத்திற்கும் பயன்படுத்த வேண்டும். அதற்கான வழிகளும் நெறிகளும் சிலப்பதிகாரமெங்குஞ் செறிந்து விளங்குகின்றன.

சிலப்பதிகாரம் காட்டும் செந்நெறி நம் வாழ்வைச் செம்மைப் படுத்தும் உள்ளத்தில் உயரிய பண்புகள் நிலைபெற வழிகாட்டும். இதனை நன்குணர்ந்து இக்காப்பியத்தை அனைவரும் கற்று இன்புறுவோமாக!

“தேனிலே ஊறிய செந்தமிழின் சுவை
தேரும் சிலப்பதி காரமதை
ஊனிலே எம்முயிர் உள்ளவும் நிதம்
ஓதி யுணர்ந் தின்புறுவோமே”

- கவிமணி -

நன்றி: ‘நாவேந்தன்’

நீங்கள் எல்லாம் இலக்கியத் துறையைத் தேர்வு செய்து விட்டீர்கள் என்றால் தொடர்ந்து எழுத்து, எழுத்து, எழுத்து என்று தொடர்ந்து எழுத, உங்களுக்கு உங்கள் எழுத்தின் மீது ஒரு நம்பிக்கை ஏற்படும். இந்த நம்பிக்கை தான் உங்களுக்கு முதல் மூலதனம் உங்களின் படைப்புக்கள் இன்றைக்கு இல்லா விட்டாலும் கண்டிப்பாக என்றைக்காவது ஒருநாள் சூடுபிடிக்கும். அப்பொழுது நீங்கள் எதைச் சொன்னாலும் அதைச் கேட்க மக்கள் காத்திருப்பார்கள்.

பேராசிரியர் ம.மு.உவைஸ்ன் தமிழ்ப் பணிகள்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. கல்விச் சிறப்பு
3. இஸ்லாமியத் தமிழ் ஆய்வு முன்னோடி
4. பதிப்புப்பணி
5. மொழிபெயர்ப்புப் பணி
6. முடிவுரை

ஆசிரியராக, பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளராக, மொழிபெயர்ப்பாளராக, பன்னூலாசிரியராக, பதிப்பாளராக, இஸ்லாமிய தமிழிலக்கிய ஆய்வாளராக விளங்கியவர் அல்லாமா ம.மு.கம்மது உவைஸ் அவர்கள். இவரது தமிழ்ப் பணிகள் பன்முகப்பட்டவை. ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் விதந்துரைக்கப்பட்டவை. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சியில் தம்மை அர்ப்பணித்துப் பணியாற்றிய பெருமைக்குரியவர்.

அல்லாமா ம.மு.கம்மது உவைஸ் அவர்கள் 15.01.1922இல் பாணந்துறையில் உள்ள ஹேன முல்லை என்னுமிடத்தில் மகுமுது லவ்வை செய்நம்பு நாச்சியார் தம்பதிகளின் மகனாகப் பிறந்தார். கல்வித்துறையில் இளமை முதல் மிக்க நாட்டமுள்ளவராகத் திகழ்ந்தார். 1946இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் புகுந்த இவர் 1949இல் தமிழ்ச்சிறப்புப் பட்டதாரியானார். 1951இல் முதுகலைமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றார். தமிழிலக்கியத்துக்கு முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு என்னும்

தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் முதுகலை மாணிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வேட்டினை இவர் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சமர்ப்பித்திருந்தார். இவ் ஆய்வேடானது இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் துலங்குவதற்கான அடிப்படையானது. ஆசிரியராகவும் மொழி பெயர்ப்பாளராகவும் பணியாற்றிய உவைஸ் 1959முதல் ஐயவர்த்தனபுரப் பல்கலைக் கழகம் என அழைக்கப் பெறும் வித்தியோதய பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராகச் சேர்ந்தார். பின்னர் அப்பல்கலைக்கழகத்தில் கீழைத்தேய மொழிகள் துறையின் தலைவராகவும் பணியாற்றினார். இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆய்வில் தொடர்ந்து கவனம் செலுத்தி வந்த உவைஸ் 1976ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம் தமிழ்க் காப்பியங்கள் பற்றியதோர் ஆய்வினை மேற்கொண்டார். 12முஸ்லிம் தமிழ்க் காப்பியங்களைத் தம்முடைய ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டார். இலக்கியத்தில் முஸ்லிம் காப்பியங்கள் (Muslim Epics in Tamil Literature) என்னும் தலைப்பிலான இவ் ஆய்வேடு உவைஸ் அவர்களால் கலாநிதிப்பட்டத்திற்காக ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டதாகும். இதன் பேறாக உவைஸ் அவர்கள் கலாநிதி உவைஸ் ஆனார். இதன் மூலம் இஸ்லாமிய இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் சிறப்பினை அனைவரும் அறியக்கூடிய வாய்ப்புக்கிட்டியது.

இஸ்லாமிய தமிழிலக்கிய ஆய்வு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த உவைஸ் அவர்கள் 1979 - 10 - 15ஆம் நாள் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியப் பேராசிரியராகப் பதவியேற்றார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவி தோற்றுவிக்கப்பட்டபோது அதனை அலங்கரிக்க ஈழத்தவரான சுவாமி விபுலாநந்தர் அழைக்கப்பட்டார். அதன் மூலம் ஈழநாடு பெருமை பெற்றது. அவரிடம் சில காலம் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலே பயின்றவர் உவைஸ். மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் முதன் முறையாக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்துறைப் பேராசிரியர் பதவியை வகிப்பதற்கு உவைஸ் அழைக்கப்பட்டமை மிகப் பொருத்தமானதாகவே தோற்றுகிறது. அந்த வகையில் நமது நாட்டுக்கு சுவாமி விபுலாநந்தரின் பின் அத்தகைய பெருமையைத் தேடித்தந்தவராகக் கலாநிதி உவைஸ் திகழ்ந்தார்.

பேராசிரியர் உவைஸ் இலக்கியம், சமயம், வரலாறு, பிரயாணம் தொடர்பான ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களையும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளையும், கவிதைகளையும் எழுதியுள்ளார். மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தின் மூலம் இவர் வெளியிட்ட இஸ்லாமிய தமிழிலக்கிய

வரலாறு ஆறு தொகுதிகள் கொண்டது. கலாநிதி, பீ.மு.அஜ்மல்கானுடன் இணைந்து இவர் எழுதிய இத் தொகுதிகள் இஸ்லாமிய தமிழிலக்கிய வரலாற்றினை ஆராயமுற்படுவோருக்குப் பெரிதும் பயன்தரும் வகையில் அமைந்துள்ளன. இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய நூல்களில் காணப்படும் அரபுச் சொற்களின் பொருளினை அனைவரும் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் தமிழ் இலக்கிய அரபுச் சொல் அகராதியினை உருவாக்கி மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம் மூலம் வெளியிட்டார். பேராசிரியர் உவைஸின் இஸ்லாம் வளர்த்த தமிழ் என்னும் நூலை உலகத் தமிழாய்வு நிறுவனம் (1984இல்) வெளியிட்டுள்ளது. இவரால் ஆங்கில மொழியில் எழுதப் பெற்ற தமிழ் இலக்கியத்துக்கு முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு, தமிழ் இலக்கியத்தில் முஸ்லிம் காப்பியங்கள் என்னும் நூல்கள் பேராசிரியரின் ஆய்வுத் திறனுக்கும், ஒப்பீட்டாய்வுக்கும் ஏற்ற உரைகல்லாக விளங்கின. உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகளில் இவர் சமர்ப்பித்த ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அறிஞர்கள் பலரதும் கவனத்தை ஈர்த்தன. இவ்வகையில் இரண்டாம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் தமிழிலக்கியத்திலுள்ள முஸ்லிம் இலக்கிய வடிவங்கள் பற்றி ஆங்கில மொழியில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட Muslim Literary Forms in Tamil Literature என்னும் கட்டுரையும், மதுரைக் கலம்பகமும் மக்காக் கலம்பகமும், புது குஷ்ஷாம் காவியம், தனிச்சிறப்பு மிக்க சீராப்புராணம் என்னும் கட்டுரைகள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

திருச்சி (1973), சென்னை (1974), காயல் பட்டணம் (1978) கொழும்பு (1979) ஆதிபாமிடங்களில் நடைபெற்ற இஸ்லாமிய தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகளிலும் இவர் கலந்து கொண்டு அரிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைப் படித்துள்ளார்.

பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களின் தமிழ்ப்பணிகளில் குறிப்பிடத்தக்க மற்றோர் பணி அவர் மேற் கொண்ட பதிப்புப் பணியாகும். நாகூர் மகாவித்துவான் குலாம் காதிரு நாவலர் அவர்களுடைய மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் புலவராற்றுப்படை என்னும் நூல் கிடைத்தற்கரிய நூலாக இருந்தது. அதனை மீள் பதிப்புச் செய்ய முன்னின்றதோடு, புதுகுஷ்ஷாம் வசன காவியத்தை முன்று பாகங்களாகப் பதிப்பித்தும் வெளியிட்டார். இவரது அரிய முயற்சியினாலே ஆசாரக்கோவை, திருமக்காக் கோவை, புகழ்ப்பாவணி என்னும் நூல்களும் மீள் பதிப்புச் செய்யப்பட்டன. இலங்கையில் நடைபெற்ற நான்காவது இஸ்லாமிய தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டையொட்டி வெளியிடப் பெற்ற பிறைக் கொழுந்து தொகுப்பு நூலும் இவராலேயே பதிப்பிக்கப்பட்டமை இங்கு

குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களின் பணிகளுள் குறிப்பிடத்தக்க மற்றொரு பணியாக மொழி பெயர்ப்புப் பணி அமைந்துள்ளது. தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம், அரபு ஆதிரியாம் மொழிகளில் நன்கு தேர்ச்சிபெற்றிருந்தமையால் பல்வேறு நூல்களை மொழிபெயர்த்து வெளியிடும் ஆற்றல் மிக்காராகத் திகழ்ந்தார். தமிழ் மொழியில் உள்ள தித்திக்கும் திருமறை, நபிகள் நாயகம் என்னும் நூல்களைச் சிங்கள மொழியில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். மார்ஷன் விக்கிரமசிங்க என்பவரின் கம்பெரலிய என்னும் சிங்கள மொழியில் உள்ள நாவலைத் தமிழில் 'கிராமப் பிறழ்வு' என்னும் பெயரில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர் இவர் என்பதற்கு இந்நூல்களே சான்று பகருகின்றன மொழிபெயர்ப்புப் பணியோடு மட்டும் நின்று விடாது பத்திரிகைகளில் காலத்துக்குக் காலம் பல்வேறு கட்டுரைகளையும் இவர் எழுதியுள்ளார். தினகரன் வாரமஞ்சரியில் இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பெற்று இஸ்லாமும் இன்பத் தமிழும் என்னும் நூலாக வெளிவந்துள்ளது. இரண்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு குறித்து இவர் எழுதிய நெஞ்சில் நிறைந்த சுற்றுலா என்னும் நூலும் திருச்சியில் 1973இல் நடைபெற்ற இஸ்லாமியத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு குறித்து எழுதிய இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் திருச்சித் திருப்பம் என்னும் நூலும், மக்கா யாத்திரை குறித்து எழுதிய மக்காப் பயணம் என்னும் நூலும் குறிப்பிடத்தக்க கட்டுரை நூல்களாகும். பத்திரிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சி ஆதிரியாம் தொடர்புச் சாதனங்கள் மூலமாகவும் இவர் தமது அறிவுப் பரம்பலைச் செய்துள்ளார்.

சுருங்கக் கூறின் பேராசிரியர் சிறந்த ஆய்வாளர், கவிஞர், கட்டுரையாளர், நூலாசிரியர், பதிப்பாளர், மொழி பெயர்ப்பாளர் எனலாம். அவரது பணிகள் பன்முகத் தன்மை கொண்டவை. ஆழ்ந்த அறிவும் அகன்ற உள்ளமும் கொண்ட பண்பாளர். இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மறு மலர்ச்சிக்கு அயராதுழைத்த அருந் தொண்டர். அவரது பணிகள் என்றும் அவர் நாமத்தை நினைவூட்டும் எனலாம்.

“வாழக் கல்”

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. கல்வி கற்பதன் அவசியம்
3. கல்வியின் பயன்
4. கற்கும் வழிகள்
5. முடிவுரை

மனிதன் வாழக் கற்க வேண்டும் என்ற கோட்பாடு இன்று உலகெங்கும் நிலை பெற்றுள்ளது. “கற்றது கைம் மண்ணளவு, கல்லாதது உலகளவு” என்னும் அறிவுரையை மக்கள் நன்குணர்ந்துள்ளனர். இதனாலேயே இன்று வாழும் வரை அதாவது இறக்கும் வரை கற்க வேண்டும் என்னும் கோட்பாடு வலுப்பெற்றுள்ளது. “பாடை ஏறினும் ஏடது கைவிடேல்” என்ற முதுமொழியும் இதனையே வலியுறுத்துகிறது.

கற்றல் என்பது பண்டை நாள்தொட்டு மக்கள் கடைப்பிடித்துவரும் பெருமைக்குரியது. நாம் நன்கு வாழவேண்டுமாயின் கற்றல் வேண்டும். வாழ்வதற்காகக் கற்றல் இன்றியமையாதது.

“கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையெனச்

சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நான்கே” - என்பது ஒல்காப் பெரும் புகழ் தொல்காப்பியனார் வாக்காகும். கல்வி கரையிலது; கற்பவர் நாட்சிலது என்றுரைக்கிறது நாலடியார். எனவே வாழும் நாளைப் பயனுடையதாக்க நாம் வாழக் கற்க வேண்டும்.

‘கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே

பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே” என்று கூறுகிறது வெற்றி வேற்கை.

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்

வழுவன கால வகையினானே” என்பதற்கமைய நாம் வாழும் வரைகற்க வேண்டும். பழையனவற்றை மட்டுமல்ல புதியனவற்றையும் கற்க வேண்டும். தொடர்ந்து கற்று வந்தாற்றான், காலப் போக்குக் கேற்ற புதியனவற்றை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். எனவே கல்விகற்றல் என்பது தொடர் செயலாக அமைதல் வேண்டும். ‘கருவறைமுதல் கல்லறை வரை கல்வி தொடரவேண்டும்’ என்ற கூற்றும் இதனையே நமக்கு உணர்த்துகிறது.

மனிதன் தன் ஆயுள் முழுவதும் கற்றுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்பது கல்வியியலாளர் தம் கருத்தாகும். “கற்க மறுப்பவன் வாழ மறுப்பவன் ஆகின்றான்” என்ற கூற்றும் இதனையே வலியுறுத்துகிறது. கல்வி மூலம் அறிவை, சூழலை, சமூகத்தை, நமது பண்பாட்டுமரபை நாம் ஆராய்ந்து கொள்ளலாம். ஆய்தலுக்குக் கல்வியே ஏற்ற கருவியாகும். கல்வியானது மனிதனிடத்துள்ள பூரணத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. அறியாமைத் திரையை அகற்றி அறிவென்னும் ஒளியைக் கொடுக்கிறது. ஒருவனிடத்து உள்ளமைந்து கிடக்கும் ஆற்றல்களை, திறமைகளை வெளிப்படுத்தக் கல்வி துணைபுரிகிறது. அவனது திறன்களை, பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்ள வழிசெய்கிறது. ஆளுமை வளர்ச்சிக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் கல்வி வழிகாட்டுகிறது. எனவேதான் வாழக் கற்க வேண்டுமென்ப பெரியோர் வலியுறுத்துகின்றனர்.

ஆங்கிலப் பெரும் புலவரான வில்லியம் வோட்ஸ் வர்த் “மனிதத் தன்மையினை மனிதர் பெற உறுதுணையாய் விளங்குவது கல்வி” என்கிறார். இதனையே “கைப்பொருள் தன்னின் மெய்ப்பொருள் கல்வி” என்று இடித்துரைக்கிறது கொன்றை வேந்தன்.

“ஒருமைக் கண் தான் கற்ற கல்வி ஒருவற்கு

எழுமையும் ஏமாப்புடைத்து” என்கிறது திருக்குறள். கல்விகற்றலின் சிறப்பை இது நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

“மாந்தர் தம் கற்றனைத் தூறும் அறிவு” என்பது வள்ளுவர் கண்ட உண்மையாகும். கல்வி என்பது மனித அடிப்படை உரிமைகளில் ஒன்றாக இன்று கருதப்படுகிறது. அனைவருக்கும் கல்வி என்பது

அரசுகளின் குறிக்கோளாகவுள்ளது. 'அறிவு அற்றங்காக்கும் கருவி' என்பர். அறிவியற் கல்வி, அழகியற்கல்வி, சமூக அறிவியற்கல்வி ஆகிய மூன்றும் இன்று மனித வாழ்க்கைக்கு அவசியமானவையாகக் கருதப்படுகின்றன. வாழ்வாங்கு வாழ வழிகாட்டுவது கல்வி. மனிதனைச் சூழ்நிலைக் கேற்பச் சிறந்த முறையில் வாழ்வதற்கு வழிப்படுத்துவதாகக் கல்வி திகழ்கிறது. சிறந்த சீரிய, ஒழுக்க நெறியில் மனிதனை வாழச் செய்வது கல்வியாகும். ஒருவனது நுண்ணறிவும், திறமையும், மனப்பான்மையும் கல்வி மூலமே வளரமுடியும். எனவே தான் வாழ்க்கல் என வலியுறுத்தப்படுகிறது.

கல்வி தொழிலுக்கு வழிகாட்டுகிறது. வாழ்க்கை வாழ்வதற்காக உதவும் கருவியாக கல்வி திகழ்கிறது. எனவேதான் கல்வி நமது கண்ணுக்குச் சமானமாகக் கருதப்படுகிறது. 'கண்ணுடையர் என்பர் கற்றோர்' என்னும் உண்மையை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. வாழ்க்கையின் நோக்கம் - இலட்சியம் என்ன என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ளக் கல்வி உதவுகிறது. கற்றபடி ஒழுக நாம் பழக வேண்டும்.

**“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.”**

என்னும் வள்ளுவர் வாக்கின்படி, வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தவும் மேம்படுத்தவும் நாம் பழகிக் கொள்ள வேண்டும்.

**“ஒருமைக்கண் தான் கற்ற கல்வி ஒருவர்
கெழுமையும் ஏமாப் புடைத்து”**

என்னும் குறளின் பொருளை அறிந்து கொண்டால் கல்வியின் பயனை இலகுவில் விளங்கிக் கொள்ளலாம். ஒரு தலை முறையில் பெறும் கல்வி அறிவானது, ஏழேழு தலைமுறைக்கும் பாதுகாப்பாக அமையும் என்கிறார். வள்ளுவர். இம்மையிலும் மறுமையிலும் உதவ வல்லது கல்வி. எனவே அழிவற்ற செல்வமான கல்வியை நாம் அனுதினமும் கற்க வேண்டும். தனிமனிதன் பெறும் கல்வி அறிவானது சமுதாய மேம்பாட்டிற்கு உதவும் வகையில் அமைய வேண்டும். அறிவியல் நாளுக்குநாள் வளர்ந்த வண்ணமுள்ளது. அவற்றை அறிந்து கொள்ள நாம் நாளாந்தம் கற்க வேண்டியவர்களாயுள்ளோம்.

நூல்கள் வாயிலாகவும் கற்று வல்ல பெரியோர்களது தொடர்புகள் மூலமும் பயன் தரும் விடயங்களைக் கற்றிட வேண்டும். நாம் கற்க வேண்டியன உலகளவு உள்ளன. நாம் கற்றது கைம் மண்ணளவு என்பதை நினைவிற் கொள்ள வேண்டும். வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே. அதுவும் பயனுள்ள வாழ்க்கையாக அமையவேண்டும் அதற்குரிய ஒரே வழி கல்வியைக் கருவியாகக் கொண்டு செயற்படுதலேயாகும். கற்கும் வழிகள் பல உள்ளன. அவற்றைத் தெரிந்து முறையாகக் கற்றல் நமதுகடமையாகும்.

சுருங்கக் கூறின் கல்வி நமது வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் தகைமை வாய்ந்தது. அதனை நாம் வாழ்நாள் முழுதும் தேடிக்கொள்ள வேண்டும். வாழக் கற்க வேண்டும் சமூக, பொருளாதார, அறிவியல், அழகியல் உண்மைகளை அறிந்து கொள்ளவும் ஆளுமையை விருத்தி செய்து கொள்ளவும் கல்வி என்னும் கருவியை நாம் துணைக் கொள்ள வேண்டும். கசடறக்கற்று, கற்றாங்கு ஒழுக்க முற்பட வேண்டும். 'கல்வி அழகே அழகு' என்னும் நூலடியார் கூறும் நல்லுரையை நன்கு மனதிற் கொண்டு செயற்படுவோமாக.

வாழக் கற்போம்!

வாழ்வாங்கு வாழ்வோம்!

நமக்குக் கிடைக்கின்ற அனைத்துமே, நாம் நினைத்துத்தான் கிடைக்கிறது. திடீரென்று ஏதும் வந்து விடுவதில்லை. அப்படி ஏதும் வருகிறது என்றால் அது விதிவிலக்கு. அதற்காக நாம் காத்திருக்கக் கூடாது. ஏனென்றால் அந்த நேரங்களில் கூட நாம் பயனுள்ள வேலைகளில் கவனத்தைச் செலுத்தலாம்.

திரைப்படப் பாடல்கள்

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. திரைப் படப்பாடல்களின் தரம்
3. திரைப்படப் பாடலாசிரியர்கள்
4. திரைப்படப் பாடல்களில் காணப்படும் சிறப்புகள்
5. இன்றைய திரைப் பாடல்களின் நிலை
6. முடிவுரை

திரைப்படங்களின் வெற்றிக்குப் பாடல்கள் பெருந்துணை புரிகின்றன திரைப்பட வரலாற்றில் ஆரம்ப காலத்திரைப்படங்களை எடுத்துக் கொண்டால் அவற்றில் பாடல்களே முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தமையை அறியலாம். பாடல்கள் மூலமே திரைக்கதையினை வெளிப்படுத்திய காலமும் ஒன்றிருந்தது. பாடல்களுக்காகவே இரசிகர்கள் படம் பார்த்ததுமுண்டு. எடுத்துக் காட்டாக பி.யூ. சின்னப்பா, தியாகராசபாகவதர், சுந்தரரம்பாள், எம்.எஸ்.சுப்புலட்சுமி போன்றோரின் பாடல்களால் - அவர்களது இசைத்திறனால் திரைப்படங்கள் வெற்றி நடைபோட்ட வரலாறும் உண்டு.

திரைப்படங்களில் இலக்கியத் தரம், இசை, சமூகத்தாக்கம் என்பனவற்றின் பிரதிபலிப்பை நாம் காணமுடிகிறது. நெஞ்சம் மறவாத பாடல்களை இரசிகர்கள் வாய்விட்டுப் பாடிமகிழ்வதை நாம் நிதர்சனமாகக் காணலாம். அத்தகைய பாடல்கள் அழியாவரம் பெற்றன வாகிவிடுகின்றன. பாபாநாசம் சிவன், பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம், கவி கா.மு.ஷரீப், கவியரசு கண்ணதாசன், கம்பதாசன், வாலி, வைரமுத்து

போன்ற கவிஞர்களது திரைப்படப் பாடல்கள் அழியாப் புகழை அவர்களுக்கு ஈட்டிக் கொடுத்துள்ளன. இக் கவிஞர்களது பாடல்கள் பல மண்ணின் மணம் தவழுவதோடு, இலக்கியத் தரம்மிக்கனவாகவும் திகழ்கின்றன. குறிப்பாகப் பட்டுக் கோட்டை கல்யாண சுந்தரத்தின் பாடல்களில் தொழில் செய்யும் கிராம மக்களின் பிரச்சினைகள் வெகு அழகாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. கவியரசு கண்ணதாசனின் திரைப்படப் பாடல்கள் பன்முகத்தன்மை கொண்டனவாக விளங்குகின்றன. காதல், உறவு, பிரிவு பற்றிய சங்க காலப் பாடல்களின் சாயல் கொண்டனவாகவும் சாதாரண மக்களும் புரிந்து கொள்ளும் எளிய தமிழில் இசையுடன் கூடியனவாகவும் அவரது பாடல்கள் திகழ்கின்றன. பழந்தமிழ்ப் பாடல்களுக்குப் புதுவடிவம் கொடுத்துள்ளார்.

*காதலைக் காலையில் அரும்பாகி மாலையில் மலரும்
மலராகக் காண்கிறார் வள்ளுவர்.
'காலை அரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி
மாலை மலருமிந் நோய்.'*

காதலென்பது காலையில் அரும்பாகி, பகல் முழுவதும் முதிர்ச்சியடைந்து மாலையில் மலரும் ஒரு நோயாகும் என்பது வள்ளுவர் கூறும் கருத்தாகும். ஆனால் கவிஞர் இதே கருத்தை மாலையில் தொடங்கி காலையில் முடித்துக் காட்டுகிறார். அந்தியில் மயங்கிவிடும் காலையில் தெளிந்து விடும் என்ற பாடலில் மாலையில் கலங்கிய இந்நோய் காலையில் தெளிந்துவிடும் என்கிறார்.

கவியரசு கண்ணதாசனின் பாடல்களில் தத்துவக் கருத்துக்களும் தலை காட்டுவதுண்டு. “போனால் போகட்டும் போடா, இப்பூமியில் நிலையாய்” என்ற பாடலில் வாழ்க்கை நிலையாமைத் தத்துவம் தலைதூக்கி நிற்பதைக் காணலாம்.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி ஒருவள் இரவு முழுவதும் உறக்கமின்றித் தவிக்கிறாள். அவளது நிலையைப் புலப்படுத்தும் வகையில் “பூ உறங்குது, பொழுதும் உறங்குது, நீ உறங்கவில்லை - நிலவே; காணுறங்குது, காற்றும் உறங்குது நானுறங்கவில்லை” என்று யதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிக்கிறார். நிலவையும் ஒரு பெண்ணாக நோக்குகிறது கவிஞரின் உள்ளம். நெஞ்சங்களைத் தொடும் இப்பாடல் திரைப்படப் பாடல்களின் இலக்கியத் தரத்துக்கு ஏற்ற உரைகல்லாக இலங்குகின்றது.

இலக்கியத் தரம் வாய்ந்த திரைப்படல்களைப் படைத்தவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் உவமைக்கவிஞர் சுரதா ஆவார். இவரது திரைப்படப் பாடல்கள் உணர்ச்சி பூர்வமானவை.

“அழுதும் தேனும் எதற்கு நீ”

அருகினில் இருக்கையில் எனக்கு” என்ற இவரது

பாட்டைப் பாராட்டாதவரே இல்லை. ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட திரைப்படங்களுக்கு இவர் பாடல் எழுதியுள்ளார்.

காவியக் கவிஞர் என்று போற்றப்படும் கவிஞர் வாலி எம்.ஜி.ஆரின் 61 திரைப்படங்களுக்குப் பாடல்கள் எழுதியுள்ளார். அவை அனைத்தும் எம்.ஜி.ஆரின் புகழ்பாடுவனவாகவே அமைந்தன. ஆனால் சிவாஜி படத்துக்காக எழுதிய பாடல்கள் பல இலக்கியத் தரம் வாய்ந்தனவாக விளங்கின எனலாம்.

“அழகுத் தெய்வம் மெல்ல மெல்ல

அடி எடுத்து வைத்ததோ

இளநீரைச் சுமந்திருக்கும் தென்னை மரமல்ல

இங்கு மங்கும் மீன்பாயும் நீரோடை அல்ல

மழைமேகம் குடை பிடிக்கும் குளிர் நிலவுமல்ல”

என்ற பாடல் சிவாஜியைப் பெரிதும் கவர்ந்தது என்பர்,

“கவிஞனின் உணர்வின் பிரசவம் தான் கவிதை. மரபுக் கவிதை, புதுக்கவிதை, சினிமாப்பாடல் எல்லாமே கவிதை உணர்வில் தான் பிறக்கின்றன. வேறுபாடுகள், வடிவங்களில் மட்டும்தான். ஆனால் ஒரு திரைக் கவிஞன் சில விஷயங்களில் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறான். கதைக்குத் தகுந்த மாதிரி மெட்டுக்கு ஏற்றாற்போல, அதே சமயத்தில் இரசிகர்களின் விருப்பத்தையும் பூர்த்தி செய்யும் விதமாய் அவன் எழுத வேண்டியிருக்கிறது.” என்கிறார் கவிஞர் வாலி. இதனாலேயே திரைப் பாடல்கள் பல தரம் குறைந்து போகின்றன எனலாம்.

இலக்கியத் தரம் வாய்ந்த திரைப்படப் பாடல்கள் படைத்தோரில் குறிப்பிடத்தக்கவர். புலவர் புலமைப்பித்தன். அவர் அடிமைப் பெண்ணுக்காக எழுதிய பாடல் ஒன்றில்,

“பொய்கை எனும் நீர் மகனும் பூவாடை போர்த்திருந்தாள்

தென்றலெனும் காதலனின் கைவிலக்க வேர்த்திருந்தாள்”

என எழுதினார். அருமையான உவமைகளைப் பயன்படுத்திப் பாடல்கள் படைத்தபெருமை புலவர் புலமைப்பித்தனுக்குண்டு என்றாலது மிகையல்ல. மக்கள் மனங்கவரும் திரைப்படப் பாடல்கள் எழுதியோரில் கவிஞர் முத்துலிங்கமும் ஒருவராவார். மீனவ நண்பனுக்காக இவர் எழுதிய பாடல்.

“தங்கத்தில் முகமெடுத்து சந்தனத்தில் உடல் எடுத்து
மங்கை யென்று வந்திருக்கும் மலரோ - நீ
மாலை நேரப் பொன் மஞ்சள் நிலவோ?” எனத் தொடர்கிறது.

“பாபநாசம் சிவனும் உடுமலை நாராயண கவியும்
பட்டுக் கோட்டை கல்யாண சுந்தரமும் பொருள்
நயமும் கவிச்சுவையும் மிளிர் எழுதிப் புகழ்பெற்றார்கள்
அவர்களின் அடியொற்றிப் பாடல் எழுதவிருமபுகிறேன்”
என்கிறார் கவிஞர் முத்துலிங்கம்.

அருமையான திரைப்படப் பாடல்கள் படைத்தோரில் நா.காமராசனும் ஒருவர். பல்லாண்டு வாழ்க என்னும் படத்திற்காக இவர் எழுதிய.

“நூரைப் பூவை அள்ளி அலைசிந்த வேண்டும்; அதன்
மீது கொஞ்சம் தலைசாய வேண்டும்”

என்னும் வரிகளும்,

“அழகை வளர்ப்போம் நிலவில் மயங்கி
இரவை ரசிப்போம் கனவில் உலவி,”
முகமென்று அதற்கொரு தலைநகரோ? கைகள்
மூடிய கோட்டைக் கதவுகளோ.” என்னும் கவிதை வரிகளும் இவரது
திறமைக்குக் கட்டியங் கூறுகின்றன.

திரைப்படப் பாடல்கள் சமூக எழுச்சிக்கும் ஏழை, எளிய மக்களின் விடிவுக்கும் வழிகாட்டுவனவாக விளங்கியுள்ளன. அவற்றை வெறும் சினிமாப் பாடல்கள் என நாம் ஒதுக்கிவிட முடியாது. கண்மூடித்தனமான பழக்க வழக்கங்கள் எல்லாம் மண்மூடிப் போக வழிசமைத்தவை திரைப் படப் பாடல்கள் என்றாலது மிகையல்ல.

கவிஞர் வைரமுத்து ஒரு சமூகப் பிரக்ஞையுள்ள கவிஞர் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. கதையில் வாய்ப்பிருக்கும் போதெல்லாம் சமூக கட்டுரை மலர்

சீர்திருத்தப் பாடல்கள் எல்லாம் முன்னேறி வந்து முரசுகொட்டும் என்கிறார். அவரது திரைப்படப் பாடல்கள் எல்லாம் இதற்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளன. புதிய உவமைகள், புதிய உருவகங்களைப் பயன்படுத்துகிறார்.

“மின்சாரம் மாதிரி திரைப்படமும் நம் வாழ்க்கையில் பிரிக்க முடியாத ஓர் அங்கமாகிவிட்டது. எனவே வாழ்க்கையின் நிழலைப்போல இவ்வளவு நெருக்கமாய் இருக்கிற இந்த ஊடகம்தானே இலக்கியத்தை அறிமுகப்படுத்தவும் ஏற்றது” என்பது அவரது கருத்தாகும்.

“உன்னை எண்ணி வாசல் வந்தால் ஐன்னல் பூப்பூக்கும்” (பொய்முகங்கள்), “மெல்லினங்கள் பாடுகண்ணே வல்லினங்கள் வாய்வலிக்கும்” (அந்த ஒரு நிமிடம்) போன்ற பாடல்கள் கவிஞரின் எளிமையும் இனிமையும் இழையோடும் பாடல்களாகும். இவரது திரைப் படப்பாடல்களிலும் தத்துவக் கருத்துக்களைக் காணமுடிகிறது.

“வெதைக்குவச்ச நெல்லெடுத்துச் சமைச்ச தின்னாச்ச
எமதருமன் ஏட்டில என் கணக்கு என்னாச்ச”
என்று “மகனே மகனே” படத்தில் கண்ணீர்த் தத்துவத்தை கவிதையாக்குகிறார்.

“காலங்கள் மாறும் கோலங்கள் மாறும்
வாலிபம் என்பது பொய் வேஷம்
தூக்கத்தில் பாதி ஏக்கத்தில் பாதி
போனது போக எது மீதம்?” என வினவுகின்றார்.

திரைப்படப் பாடல்களில் புதுக்கவிதையைப் புகுத்திய பெருமையும் வைரமுத்துவையே சாரும்.

“இது ஒரு பொன்மாலைப் பொழுது வானமகள் நாணுகிறாள்
வேறு உடை பூணுகிறாள்.”

“அந்திமழை பொழிகிறது
ஒவ்வொரு துளியிலும் உன்முகம் தெரிகிறது.
இந்திரன் தோட்டத்து முந்திரியே
மன்மத நாட்டுக்கு மந்திரியே” (ராஜபார்வை)

“இளைய நிலா பொழிகிறதே இதயம் வரை நனைகிறதே
உலாப் போகும் மேகம் கனாக்காணுமே
விழாக் காணுமே வானம்.” (பயணங்கள் முடிவதில்லை படத்தில்)
இவையெல்லாம் கவிஞர் வைரமுத்து திரைப்படங்களில் புகுத்திய
புதுக் கவிதைகளாகும்.

மரபுக் கவிதைகளாயினும் சரி, புதுக் கவிதைகளாயினும் சரி
திரைப்படங்களில் வரும் போது அவை மக்கள் மனதில் புதியதோர்
ஈர்ப்பினை ஏற்படுத்தியே விடுகின்றன. இதனாற்றான் இன்றுவரை
திரைப்படப் பாடல்கள் மக்கள் மனதில் நிலைத்து நிற்கின்றன.

தற்போதைய திரையிசைப் பாடல்களில் மேற்கத்தைய இசையின்
பாதிப்பு அதிகம் தெரிகிறது. ஏ.ஆர்.ரகுமான் போன்றோரின்
இசையமைப்புக்கள் இதற்குச் சான்றாகும். முன்பு பாடல்களின் பின்பு
இசை முக்கியத்துவம் பெற்றது. தற்போது பாடல்களின் முன்பே இசை
ஆதிக்கம் செலுத்துவதைக் காணமுடிகிறது.

சுருங்கக் கூறின் முன்னைய திரைப்படங்களில் கர்நாடக இசைக்குச்
சிறப்பிடம் இருந்தது. தற்போது அக்கட்டமைப்பு தகர்க்கப்பட்டுவிட்டது.
மெட்டுக்கு மட்டுமே பாட்டு என்ற நிலை உருவாகிவிட்டது. மரபுக்
கவிதைகள் பொலிவிழந்து விட்டன. தற்போதைய திரைப் பாடல்களில்
மேற்கத்தைய இசையும், காமமும் விரச உணர்வுகளும் மேலோங்கி
நிற்கின்றன. இந்நிலை நீடித்தால் திரைப்படங்களில் தமிழிசையினையே
காணமுடியாத ஒரு சூழ்நிலை உருவாகலாமென அஞ்சப்படுகிறது.

சீறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சி - ஒரு நோக்கு

குறிப்புகள் :

1. முன்னுரை
2. சிறுவர் இலக்கியத்தின் தோற்றம்
3. சிறுவர் பாடல்களின் அமைப்பு
4. நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், நீதிப் பாடல்கள்
5. 19ஆம் 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சிறுவர் இலக்கியவளர்ச்சி
6. சிறுவர் பாடல் உத்திகள்
7. சிறுவர் பத்திரிகைகள், நூல்கள் வெளியீடு
8. முடிவுரை

சின்னஞ் சிறுவர்களுக்குப் பல்வேறு ஒலிகளைக் கேட்பதில் ஆசை, தாமும் அவ்வாறு ஒலி எழுப்பி மகிழ்வதில் ஆசை, தாளம் போட்டுப் பாடுவதில் ஆசை, தாளத்திற்கேற்பத் தாமும் அங்கங்களை அசைத்துத் துள்ளிப் பாடுவதில் ஆசை, விடுகதைகள் போடுவதில் ஆசை, சிறுகதைகளைக் கேட்பதில் ஆசை, கதைகளில் வரும் பறவைகள், மிருகங்கள் போல் பாவனை செய்வதில் ஆசை.

இந்த ஆசைகள் எல்லாம் அவர்களது பிறப்பு முதல் வளர்ச்சி பெற்று வந்தவையாகும். தினசரி வாழ்வின் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் உண்ணும் போதும் உறங்கும் போதும் ஓடும் போதும், ஆடும் போதும், துள்ளும் போதும் அவர்கள் தம் மூச்சிலும் பேச்சிலும் ஒவ்வொரு அங்க அசைவிலும் தாள, லய உணர்ச்சிகளைக் காண்பிக்கிறார்கள் இந்த உணர்ச்சிகளைச் சீரான முறையில் வெளிப்படுத்தினாற்றன் அவர்களது வாழ்வு பூரணப் பட்டதாக அமையும்.

சிறுவர்கள் தமது உள்ளத்தில் தோன்றும் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்த வாய்ப்பளிக்க வேண்டியது அவர்களது வளர்ச்சிக்கு மிகமிக அவசியமாகும். இனிய இசையும், தாளமும் அவர்களை வளர்க்கிறது. அவர்கள் தம் ஆற்றல்களைத் துலங்கச் செய்கிறது. நல்ல பண்புள்ள உள்ளத்தை உருவாக்குகிறது.

‘குழந்தைகளுக்கு, சிறுவர்களுக்கு எழுதுவது மிகவும் கடினம். சொல்லும் கருத்தும் எளிமையாக இருக்க வேண்டும். உள நூல் அறிவும் இதற்குத் தேவை’ என்கிறார் டாக்டர் மு.வரதராசன்.

சிறுவர்கள் பெற்றுகரிய பெருஞ் செல்வம். “செல்வமற்ற ஏழைகளின் செல்வம் சின்னஞ் சிறுவர்களே” என்பது மேலை நாட்டுப் பழமொழியாகும். பெறுதற்கு அரிய செல்வமான சிறுவர்களின் வாழ்வு சீரழியாமல் செம்மை பேணுவதற்கு, சிறப்புறுதற்குச் சிறுவர் இலக்கியம் பெரிதும் துணைபுரிகிறது. சிறுவர் இலக்கியம் வளர வளர்ச் சிறுவர்களின் வாழ்வு வளம்பெறும். அவர்கள் தம் வாழ்வு வளம் பெறச் சமுதாயம் வளம் பெறும். சமுதாயம் வளம்பெற நாடு வளம் பெறும். இந்த உண்மையை நன்குணர்ந்தே சிறுவர் இலக்கியம் வளர வேண்டுமென விரும்புகின்றோம்.

சிறுவர் இலக்கியம் சிறந்த சக்தி படைத்த இலக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. இது என்று தோன்றியது என்று அறுதியிட்டுக் கூற முடியாது. மிகவும் பழைமையானது. தாய்மார்களும் பாட்டிகளும் இதனை என்றோ உருவாக்கிவிட்டனர். பரம்பரை பரம்பரையாக இது வாய்மொழி இலக்கியமாக பல்வேறு காலகட்டங்களில் பல்வேறு வடிவங்களில் வளர்ச்சிபெற்று வந்துள்ளது. எல்லா நாடுகளிலும் எல்லா மொழிகளிலும் வாய்மொழி இலக்கியமாகவே இது தோற்றம் பெற்று வளர்ந்து வந்துள்ளது. நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் நாட்டுப் புறக் கதைகளும் இதையே நமக்கு உணர்த்துகின்றன. நமது பாட்டிமார்களும் தாய்மார்களும் இதனை நன்கு வளர்த்துள்ளனர். வாய்மொழிவாயிலாகத் தோற்றம் பெற்ற சிறுவர் இலக்கியம் காலப் போக்கில் ஏட்டில் இடம்பெற்று பின்னர் பாடல், கதை, கட்டுரை, நாடகம், திரைப்படம், பத்திரிகை எனப் பல்வேறு வடிவங்களில் வளர்ச்சி கண்டுள்ளது.

‘சிறுவர்களுக்கு எழுதச் சிறுவர்களுடன் பேசுங்கள்’ என்றார் அறிஞர் ஒருவர். “பெரியவர்களுக்கு எழுதுவது களிமண்ணால் உருவம் செய்வது போன்றதாகும். கண், காது, ஆகியன சரியாக அமையாவிடின் அவற்றை

எடுத்துவிட்டு மீண்டும் ஓட்டலாம். ஆனால் சிறுவர்களுக்கு எழுதுவது கல்லால் சிலை செய்வது போன்றதாகும். கல்லிலே செதுக்கும் போது கவனம் தேவை. ஒரு முறை செதுக்கினால் செதுக்கியதுதான். அதைத் திருத்திச் செய்ய முடியாது. அதனால் சிறுவர்களுக்கு எழுதும் போது எதைத் தவிர்க்க வேண்டுமோ அதைத் தவிர்த்து எதனால் சிறுவர்களின் பண்பு, நலம் வளருமோ அதை இணைத்து எழுதவேண்டும்” என்பார் தமிழறிஞர் கி.வா.ஜகந்நாதன்.

இவ்வறிஞர்களின் கருத்துக்களைக் கவனத்திற்கொண்டு நோக்கும் போது சிறுவர் இலக்கியம் படைப்போர் நன்கு சிந்தித்துச் செயற்படவேண்டும் என்ற கருத்து முதன்மை பெறுகிறது.

சிறுவர் இலக்கியம் என்று தோன்றியது? :

சிறுவர் இலக்கியம் என்று தோன்றியது என்பதை நாம் வரையறுத்துக் கூறமுடியாது. சங்க காலத்திலும் சிறுவர் இலக்கியம் இருந்தது. குழந்தை இன்பத்தைப் பற்றிப் பல புலவர்கள் பாடிச் சென்றுள்ளனர். ஆனால் சிறுவர்களுக்கான. குழந்தைகளுக்கான தனியான பாடல்களை நாம் அங்கே காண முடியவில்லை. அக நானூற்றில் ஐம்பத்து நான்காவது பாடலாக இடம்பெற்றுள்ளது மாற்றார்க்கிழார் மகனார் கொற்றனர் என்னும் புலவர் பாடிய பாடல் அதில் தாய் ஒருத்தி தன் மகனுக்கு உணவுட்டுகிறாள். வானத்தில் பவனிவரும் வண்ண நிலவைக்காட்டி. அவள் சொல்கிறாள் ‘நிலவு விளங்கும் இளஞ்சந்திரனே! பொன்னாலான ஐம்படைத் தாலியையுடைய என்மகனை நினைத்து அவனுடன் நீ விளையாட இங்கே வந்தால் உனக்குப் பால் தருவேன்’ என்று கூறுகிறாள். இவ்வாறான இனியமொழிகள் பல கூறி உணவை ஊட்டுகிறாள்.

“முழுநிலாத் திகழ்தரும் மூவாத் திங்கள்
பொன்னுடைத் தாலி என்மகன் ஒற்றி
வருகுவை யாயின் தருகு வென்பால்.....”

தன் மகனுக்கு உணவுட்டும் போது நிலவையும் அழைக்கிறாள். நிலாவே நீ வந்தால் உனக்குப் பாலைத் தருவேன் என்று கூறி உணவுட்டுகிறாள். நிலா நிலா வாவா என்ற பாடல்களைப் போன்ற பாடல்களாகப் பல இருந்திருக்கலாம் என்பதையே இது எடுத்துக் காட்டுகிறது.

கி.மு.5 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது தொல்காப்பியம் என்னும் நூல், தமிழின் மிகச் சிறந்த இலக்கண நூல் இதுவாகும். இந்நூலில் 'பிசி' என்னும் ஒன்றைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

**“ஒப்பொடு புணர்ந்த உவமத்தானுந்
தோன்றுவது கிளந்த துணிவினானும்
என்றிரு வகைத்தே பிசிவகை நிலையே.....”**

(தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - 488)

இதில் “பிசி” எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவது விடுகதையையேயாகும். விடுகதையாருக்குரியது?, சிறுவர்களுக்கு உரியது. சிறுவர்கள் விடுகதைகளை விரும்பிக் கேட்பர். பாட்டிமார்களும் விதம் விதமான விடுகதைகளைப் போட்டு அவர்களை விழிக்கச் செய்வர். இதனை நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம், நன்கு அறிந்துமுள்ளோம். எனவே தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே சிறுவர் இலக்கியத்தின் ஒரு கூறாகிய விடுகதை தோன்றிவிட்டது என்பது தெளிவாகிறது.

சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அடிகோலியவர்கள் நம் தாய்மாரும் பாட்டிமாரும் தான் என்று துணிந்து கூறலாம். சிறுவர்கள் கண்ட இன்பம் ஓசை இன்பந்தான். பாடல்களின் முதற் குணமே ஓசை நயந்தானே. ஒரு சிறுமி அழுகிறாள். அப்பா புட்டிப் பாலைக்கொடுக்கிறார். குடிக்க மறுக்கிறது. அண்ணா பொம்மையைக் காட்டுகிறான். அழுகை நிற்கவில்லை. அக்கா சிறுமியைத் தூக்கித் தோள் மேல் போட்டு உலாத்துகிறாள். அப்பொழுதும் அழுகை நிற்கவில்லை. அம்மா சமையல் அறையிலிருந்து வெளிவருகிறாள். சிறுமியை வாங்கித் தொட்டிலில் கிடத்துகிறாள். தனக்குத் தெரிந்த தாலாட்டுப் பாடல் ஒன்றைப் பாடுகிறாள்.

**“ஆராரோ ஆரிவரோ,
கண்ணே என் கண்மணியே
கற்பகமே கண்ணுறங்கு.
கண்ணுறங்கு என் கற்பகமே கண்ணுறங்கு....”**

என்று தாலாட்டுகிறாள். சிறுமி கண்ணுறங்கி விடுகிறாள். தாலாட்டின் வல்லமை இதன் மூலம் புலனாகிறது. இத்தகைய தாலாட்டுக்களின் மூலம் தாய்மார்களும் பாட்டிமார்களும் பாட்டின் மீதுள்ள பற்றைச் சிறுவர்களுக்கு ஊட்டிவிடுகிறார்கள்.

“சாய்ந்தாடம்மா சாய்ந்தாடு.....;

“கைவீசம்மா கைவீச.....”

இப்படிப் பல வகையான பாடல்கள் சிறுவர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்துவிடுகின்றன. அவர்களது உள்ளங்களில் பதிந்துவிடுகின்றன.

பாடல்கள் சிறுவர்களுக்குப் பல வகையிலும் நன்மை பயக்கின்றன. இசையோடிணைந்த பாடல்கள் எவரையும் வசப்படுத்தும் வல்லமை கொண்டன. பாடல்கள் பாடுபவருக்கு மட்டுமன்றிக் கேட்போருக்கும் இன்பம் பயக்கின்றன. துன்பமான பாட்டானாலும் கேட்கும் போது ஒரு வித இன்பம் உண்டாகிறது. பாட்டால் மனதுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. உடலுக்கு உறுதி ஏற்படுகிறது. நல்ல பாடல்கள் மனதைப் பண்படுத்துகின்றன. பாட்டில் உள்ள நீதிக் கருத்துக்களால் உள்ளம் வளர்ந்து அறிவு விருத்தியடைகிறது. நல்ல கருத்துக்களை விளக்கப் பாட்டே பெரிதும் பயன்படுகிறது. கட்டுரையை ஒருமுறை படிக்கலாம். படித்ததை அப்படியே நினைவில் வைத்துக்கொள்ள முடியாது. படித்ததைப் பிறருக்குப் பூரணமாக எடுத்துக் கூறவும் இயலாது. ஆனால் பாட்டு அப்படியானாது அல்ல. பாட்டைப் பல முறையும் பாடலாம். பலமுறை பாடினாலும் சலிப்பு ஏற்படுவதில்லை. பாடப் பாட இன்பம் பிறக்கிறது. அபிநயத்தோடு திரும்பத் திரும்பப் பாடும் பாடல்கள் எளிதில் மனத்திற் பதிந்துவிடுகின்றன.

சிறுவர் பாடல்களின் அமைப்பு :

சிறுவர்களுக்காகச் சிறுவர் உள்ளத்தோடு சிறுவர் மொழியில் சிறுவர் உலகத்தை விளக்கும் பாடல்களே சிறுவர் பாடல்கள் எனலாம். இச்சிறுவர் பாடல்கள் எளிய சொற்கள். இனிய சந்தம், தெளிவான பொருள் ஆகியவற்றைக் கொண்டனவாக அமைதல் வேண்டும். இம்முன்று அம்சங்களைக் கொண்ட பாடல்கள் சிறுவர்களது உள்ளங்களில் நல்ல கற்பனை. சிறந்த உணர்ச்சி, உயர்ந்த விளக்கம் ஆகியவற்றை நன்கு பதியச் செய்யும் என்பது திண்ணம்.

ஏடு தூக்கிப் பள்ளியிலே

இன்று பயிலும் சிறுவரே

நாடு காக்கும் தலைவராய்

நானை விளங்கப் போகிறார்

(1) சோலை மகிமை பெறுவதே
ககந்த முள்ள மலர்களால்
நாடு மகிமை பெறுவதே
நன்கு பெருகும் வளத்தினால்

(2) நூல்கள் மகிமை பெறுவதே
நுட்ப மான கருத்தினால்
மனிதன் மகிமை பெறுவதே
மாண்பு மிக்க அறிவினால்

இத்தகைய எளிமையும் இனிய சந்தமும் உயர்ந்த கருத்துக்களும் அடங்கிய சிறுவர் பாடல்களே சிறுவர் தம் உள்ளங்களை நன்கு பண்படுத்த வல்லன எனலாம்.

சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சி:

சங்க காலம் முதல் இக்காலம் வரை சிறுவர் இலக்கியம் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றே வந்துள்ளது. சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சியின் முதல் நிலையாக விடுகதைகளைக் (பிசி) குறிப்பிடலாம். விடுகதைகளின் தலையாய நோக்கம் அவர்களது சிந்தனைக்கு வேலை கொடுத்து மகிழ்வித்தலேயாகும். விடுகதை என்பது விடுவிக்க வேண்டிய கதை எனப்பொருள்படும். விடுகதை சிந்தனைக்குப் பயிற்சி அளிக்கிறது. கதை என்ற சொல் இருப்பினும் இது பெரும்பாலும் பாடல்களாகவே முன்னர் அமைந்திருந்தன. விடுகதைகள் சிறுவர்களின் சிந்தனையைத் தூண்டவல்லன. எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் விடுகதைகளை நோக்குவோம்.

கழுத்து உண்டு தலை இல்லை
கை உண்டு விரல் இல்லை
உடல் உண்டு உயிர் இல்லை - அது என்ன? (சட்டை)

பட்டை உண்டு கட்டை இல்லை
இலையுண்டு கிளை இல்லை
பூ உண்டு மணம் இல்லை
பழமுண்டு விதை இல்லை
கன்று உண்டு மாடு இல்லை - அது என்ன? (- வாழை)

வளைந்து வளைந்தே போகும் பாம்பு அல்ல
 வழிநெடுக நீருதவும், மழையும் அல்ல
 காடு மலை சுற்றி வரும் கரடியல்ல
 கடலிலே மூழ்கிவிடும் மீனும் அல்ல - அது என்ன?
 (-ஆறு)

இத்தகைய விடுகதைகளே சிறுவர் பாடல் வளர்ச்சியில் முதல் நிலையாகும்.

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்:

சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சியின் இரண்டாவது நிலை நாட்டுப் புறப் பாடல்களின் தோற்றமாகும். நாட்டுப்புறப் பாடல்களை நமது தாய்மாரும் பாட்டிமாரும் இயற்றியிருக்க வேண்டும். அவர்களது வாய் வழியாகப் பிறந்த பாடல்கள் இன்று ஏடுகளில் எழுத்தளவில் இடம்பெற்றுக் கிராமிய இலக்கியமாகிவிட்டன. எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் பாடல்களைக் குறிப்பிடலாம்.

சாய்ந்தாடம்மா சாய்ந்தாடு
 சாயக் கிளியே சாய்ந்தாடு.....

கை வீசம்மா கை வீசு
 கடைக்குப் போகலாம் கை வீசு.....

காக்கா காக்கா பறந்து வா
 கண்ணுக்கு மை கொண்டுவா.....
 குருவி குருவி பறந்துவா
 கொண்டைக்குப் பூ கொண்டுவா....

இவ்வாறு பறவைகளையும் பிள்ளைகளையும் அழைக்கும் பாடல்களை நாட்டுப் புறப் பாடல்களில் நாம் பரக்க காணலாம்.

நீதிப் பாடல்கள் :

சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சியின் மூன்றாவது நிலை நீதிப் பாடல்கள் சம்பந்தப்பட்டனவாகும். சிறுவர்களின் ஒழுக்கம், அறிவு, மனப்பாங்கு என்பனவற்றை விருத்திசெய்யும் நோக்கிலும் நீதிநெறிகளை

அறிந்துகொள்ளும் வகையிலும் நீதிப் பாடல்கள் உருவாகப்பட்டுள்ளன. ஓளவையார் அருளிய ஆத்திசூடி நீதிப் பாடல்களில் முன்னிலை பெறுகிறது.

சிறுவர்களை இவற்றைச் செய்ய வேண்டும். இவற்றைச் செய்யக் கூடாது என அறிவுறுத்தும் வகையில், நீதி கூறும் பாடல்களாக ஆத்திசூடி அமைந்துள்ளது.

“அறஞ்செய விரும்பு”

“ஆறுவது சினம்”

“உடையது விளம்பேல்”

“ஊக்கமது கைவிடேல்”.

போன்றனவற்றை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். ஓளவையார் பாடிய மூதுரை, நல்வழி, கொன்றை வேந்தன் போன்றன யாவும் சிறுவர்களுக்கு மட்டுமல்ல வளர்ந்தோருக்கும் நீதி புகட்டுவன வாகவுள்ளன.

ஓளவையாரின் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் போன்றனவற்றில் சிறுவரின் வயதுக்குப் பொருந்தாத அறிவுரைகள் பல இருக்கின்றன. இதனால் இவற்றைச் சிறுவர் நூல்கள் என ஏற்றுக்கொள்ளல் ஆகாது என வாதிடுவோரும் உள்ளனர்.

தையல் சொற் கேளேல்

மைவிழியார் மனை அகல (-ஆத்திசூடி)

துடியாப் பெண்டிர் மடியில் நெருப்பு

பிறன் மனை புகாமை அறனெனத்தகும்

(- கொன்றைவேந்தன்)

இவைபோன்றன சிறுவர்க்கு ஒவ்வாதென்பாரும் உள்ளர்

சிறுவர்களுக்காக எழுதிய முதல் ஆண்பாற் கவிஞர் அதிவீர ராம பாண்டியன் என்பர். இவர் எழுதிய வெற்றி வேற்கை அறிவுரை பகரும் வகையிலேயே அமைந்துள்ளது.

“எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாவான்”

“கல்விக்கழகு கசடற மொழிதல்”

“கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே
பிச்சை புகிலும் கற்கை நன்றே”

இவையெல்லாம் வெற்றிவேற்கை தரும் அறிவுரைகளாகும். இவை சிறுவர்களின் அறிவாற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட கருத்துக்களையே போதிக்கின்றன.

அதிவீரராமபாண்டியனின் பின்வந்தவர் உலக நாதர். இவர் சிறுவர்களுக்கெனப் படைத்த நூல் உலக நீதி. இதில் இடம்பெற்றுள்ளன யாவும் வளர்ந்தோருக்குப் பயன்படத்தக்க நீதிகளையே பெரிதும் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

“ஓதாமல் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டாம்
ஒருவரையும் பொல்லாங்கு சொல்ல வேண்டாம்”

“கற்புடைய மங்கையரைக் கருத வேண்டாம்
இருதாரம் ஒரு நாளும் தேட வேண்டாம்”

என்பன இதற்கு நல்ல சான்றாக அமைந்துள்ளன.

இதனாற்றான் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், வெற்றிவேற்கை, உலக நீதி போன்றன சிறுவர் நூல்கள் அல்ல எனக் கூறப்படுகிறது. டாக்டர் மு.வரதராசன், து.பெரியசாமித்தாரன், அழ-வள்ளியப்பா போன்றோரும் இதனையே வலியுறுத்தியுள்ளனர். எனினும் ஔவையார், அதிவீரராம பாண்டியன், உலக நாதர் போன்றோரின் நூல்களில் சிறுவர் தம் எதிர்கால வாழ்வுக்குப் பயன்படும் பல கருத்துக்கள், நீதிகள் நிறைந்துள்ளன என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

19ஆம் நூற்றாண்டில் :

சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சியில் நீதிப் பாடல்களின் தோற்றத்தைத் தொடர்ந்து இயற்கைக் காட்சிகள், பறவைகள், விளையாட்டுப் பொருட்கள் போன்றவற்றை, சிறுவர்கள் விரும்புவனவற்றைப் பாடுபொருளாக்கிப் பாடல்கள் பல உருவாயின. இதனைச் சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சியின் நான்காம் படிநிலை எனக் கூறுவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கிறிஸ்தவக் கவிஞர் எச்.ஏ.கிருஷ்ணபிள்ளை 184 வரிகள் கொண்ட

“பால்யப் பிரார்த்தனை” என்னும் சிறுவர் நூல் ஒன்றை இயற்றியுள்ளார். இயேசு பெருமானைப் போற்றித் துதிக்கும் வகையில் இந்நூல் அமைந்தது. அதில் ஒரு பகுதி வருமாறு.

“பத்தி யாய்ச் செயம் பண்ணவே
சுத்த மாய்த் தெரியாதய்யா
புத்தி யோடு உமைப்போற்ற - நற்
சித்த மீந்திடும் இயேசுவே....”

இவ்வாறு இப்பாடல் தொடர்ந்து செல்கிறது. 1886 ஆம் ஆண்டில் ஈழத்தவரான தம்பிமுத்துப்பிள்ளை என்பவர் “பால்யக் கும்மி” என்னும் சிறுவர்க்கான பாடல் நூலை வெளியிட்டுள்ளார். இதுவே ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் முதன் முதல் வெளியான சிறுவர் பாடல் நூலாகும்.

20ஆம் நூற்றாண்டில் :

இருபதாம் நூற்றாண்டு சிறுவர் இலக்கியம் வளம்பெற்ற காலமெனலாம். சிறுவர் பாடல்கள், சிறுவர் கதைகள், சிறுவர் நாவல்கள், சிறுவர் நாடகங்கள், சிறுவர் பத்திரிகைகள், சிறுவர்க்கான திரைப்படங்கள் அனைத்தும் வெளிவந்த காலம் இதுவாகும். எனவேதான் 20ஆம் நூற்றாண்டைச் சிறுவர் இலக்கியம் செழிப்படைந்த காலமென அழைக்கின்றனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டைப் பொறுத்தவரையில் தமிழகத்தில் சிறுவர் இலக்கிய முன்னோடியாக விளங்கியவர் கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை ஆவார். அவரே 1901 இல் சிறுவர் பாடல்கள் எழுதத் தொடங்கினார். அவரின் பின் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் 1915 இல் பாப்பாப் பாட்டை எழுதி ஞானபானு என்னும் இதழில் வெளியிட்டார். பாரதியாருக்குப் 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கவிமணி சிறுவர் பாடல் எழுதிவிட்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கவிமணியே சிறுவர் விரும்பும் பொருள்களை, காட்சிகளை, விளையாட்டுப் பொருட்களைப் பாடுபொருளாக்கியவர். சிறுவர்களின் வயதுக்கும் அறிவுக்கும் ஏற்ற சொற்களையும், கருத்துக்களையும் சந்தர்ப்பங்களையும் பயன்படுத்திப் பாடல்கள் படைத்த பெருமைக்குரியவராகிறார். சிறுவர்கள் மீது பேரன்பு கொண்டவர் கவிமணி. அதனாற்றான் அவர்களுக்கெனப் படைத்த மலரும் மாலையும்

என்னும் நூலைச் செந்தமிழ் நாட்டுச் சிறுவர் சிறுமியருக்கு உரிமையாக்கினார்.

கவிமணியின் சிறுவர் பாடல்களைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

1. விலங்கு, பறவை, உயிரினம் பற்றிய பாடல்கள்
2. இயற்கைப் பொருள்கள், காட்சிகள் பற்றியவை
3. சிறுவர் விரும்பும் பொருள்கள், விளையாட்டுப் பொருள்கள்
4. உள்ளத்து உணர்வைப்பற்றிய பாடல்கள்
5. கதைப்பாடல்கள்
6. மொழிபெயர்ப்புப் பாடல்கள்

சிறுவர் பாடல்கள் எழுதும் கவிஞர்கள் பொதுவாகச் சோகச் சுவையைப் பாடல்களில் வடிப்பதில்லை. ஆனால் கவிமணி தமது சொந்தப் பாடல்களிலும் மொழிபெயர்ப்புப் பாடல்களிலும் சோகச் சுவை ததும்பும் பாடல்கள் பலவற்றைப் படைத்துள்ளார். குழந்தையை இழந்த தாயின் துயரத்தை வடிக்கும் முதல் துயரம் என்னும் பாடல் படிப்போரின் கண்களைக் கலங்கச் செய்யும் தன்மைவாய்ந்தது எனலாம். இனிய ஓசை நயமும் எளிய சொற்களும் கொண்டவை கவிமணியின் பாடல்கள். அவை காலத்தைவென்று நிலைத்து நிற்பதற்கு இவையே காரணமாகும்.

*தோட்டத்தில் மேயுது வெள்ளைப் பசு அங்கே
துள்ளிக் குதிக்குது கன்றுக் குட்டி
அம்மா என்குது வெள்ளைப் பசு - உடன்
அண்டையில் ஓடுது கன்றுக்குட்டி.*

*நாவால் நக்குது வெள்ளைப் பசு - பாலை
நன்றாய்க் குடிக்குது கன்றுக்குட்டி
முத்தம் கொடுக்குது வெள்ளைப் பசு - மடி
முட்டிக் குடிக்குது கன்றுக் குட்டி.*

இப்பாடலில் வெள்ளைப்பசு என்ற சொல் நான்கு முறை வந்துள்ளது. கன்றுக்குட்டி என்ற சொல்லும் நான்கு முறை இடம்பெற்றுள்ளது.

சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஐந்தாம் படிநிலையாக 20ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த பாடல்கள் விளங்குகின்றன. தமிழகத்தில் கவிமணியைத் தொடர்ந்து பாரதியார். பாரதிதாசன், சுத்தானந்த

பாரதியார், வாணிதாசன், தமிழ் ஒளி, கா.நமச்சிவாய முதலியார், மணி திருநாவுக்கரசு, மயிலை சிவமுத்து, அ.கி.பரந்தாமனார், அழ.வள்ளியப்பா, ர.அய்யாசாமி, செல்வகணபதி, திருச்சி பாரதன், மதிஒளி, தமிழ்முடி, லெமன்,ரா.பொன்ராசன், நாரா-நாச்சியப்பன், குழ-கதிரேசன். ஆலந்தூர் மோகன ரங்கன் முதலானோர் அருமையான சிறுவர் பாடல்களைப் படைத்துள்ளனர்.

ஈழத்தில் சிறுவர் இலக்கியம் நன்கு வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர், மா.பீதாம்பரன், க.வேந்தனார். அல்வாயூர் மு.செல்லையா, முதுதமிழ்ப்புலவர் மு.நல்லதம்பி, யாழ்ப்பாணன், இ.நாகராசன், வ.இராசையா, பண்டிதர் க.வீரகத்தி. எம்.ஸி.எம். சுபைர், கோசுதா, திமிலைத் துமிலன், இ.சிவானந்தன், ச.அருளானந்தம், த.துரைசிங்கம், பி.பி.அந்தோனிப்பிள்ளை, வித்துவான் சி.குமாரசாமி, வாகரை வாணன். யசோதா பாஸ்கரன், மயிலங்கூடலூர் பி.நடராசன், கல்வயல் வே.குமாரசாமி, அம்பி, சாரணா கையூம், ச.வே.பஞ்சாட்சரம், பா.சத்தியசீலன் போன்றோர் அருமையான பாடல்கள் பலவற்றைப் படைத்துள்ளனர்.

சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஆறாம் படி நிலையாக அமைவது கதைப் பாடல்களும் மொழிபெயர்ப்புப் பாடல்களுமாகும். கவிமணி, அழ. வள்ளியப்பா போன்றோரின் கதைப் பாடல்கள் எளிமையும் இனிமையும் கொண்டனவாக உள்ளன. கவிமணியின் ஆசிய ஜோதி, உமர் கயாம் பாடல்கள் மொழிபெயர்ப்புப் பாடல்களுக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றன. பாட்டிலே காந்திகதை, ஈசாப் கதைப்பாடல்கள் போன்றவை குழந்தைக் கவிஞர் அழ, வள்ளியப்பாவின் அருமையான படைப்புக்களாகும்.

சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஏழாம் படிநிலையாக இசைப் பாடல்கள், கீர்த்தனைகள் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். கவிமணி, பாவேந்தர் பாரதிதாசன், பெ.தூரன் போன்றோர் இத்துறையில் வழிகாட்டியுள்ளனர்.

சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சியில் எட்டாம் படிநிலையாக அமைவது சிறுவர் நாடகங்களாகும். இன்று சிறுவர் நாடக நூல்கள் பல வெளிவந்துள்ள போதிலும் முதன்முதலாகச் சிறுவர்க்கென நாடகம் எழுதிய பெருமை ஈழத்துப் புலவரான நவாலியூர் க.சோமசுந்தரப் புலவரையே சாரும். 'சிறுவர் சல்லாப நாடகம்' என்னும் பெயரில் இது அமைந்துள்ளது.

திரைப்படப் பாடல்கள்:

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வெளிவந்த திரைப்படங்களில் சிறுவர்க்கேற்ற அருமையான பாடல்கள் பல இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றைத் திரைப்படப் பாடல்களென நாம் ஒதுக்கிவிட முடியாது. இவையும் சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஒரு படிநிலையாகவே (ஒன்பதாம் படிநிலை) அமைந்துள்ளன. இந்த வகையில் பாவேந்தர் பாரதிதாசனாரின் “தலைவாரிப் பூச்சூடி உன்னை....” என்னும் பாடல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“கண்ணே பாப்பா.....”

“மிட்டாய் வாங்கக் கடைக்குச் செல்லலாம்.....”

“சொல்லு பாப்பா நீ சொல்லு பாப்பா.....”

“அம்மாவும் நீயே அப்பாவும் நீயே.....”

“சிரித்து வாழ வேண்டும். பிறர்சிரிக்க வாழ்ந்திடாதே”

“நல்ல பேரை வாங்கவேண்டும் பிள்ளைகளே.....”

இவ்வாறான திரைப்படப் பாடல்கள் சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சி நிலையினையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

பாபநாசம் சிவன், உடுமலை நாராயண கவி, பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம், கண்ணதாசன், வாலி, வைரமுத்து, பழனி பாரதி போன்ற கவிஞர்கள் சிறுவர்க்கான பாடல்களைத் திரைப்படங்களுக்கு எழுதியுள்ளனர். அவை இசையோடு ஒலிக்கும் போது சிறுவர்கள் மட்டுமன்றிப் பெரியவர்களும் உளமுருகிக் கேட்டு மகிழ்கின்றனர்.

தமிழ்க் காவியங்களைச் சிறுவர்களும் அறிந்துகொள்ளும் வகையில் அவற்றை மிகச் சுருக்கமாகச் சிறுவர் காவியங்களாகச் சிலர் படைத்துள்ளனர். அவர்களுள் ஏ.அய்யாசாமி குறிப்பிடத்தக்கவர். இராமாயணம், சிலப்பதிகாரம் ஆகிய காவியங்களைச் சிறுவர் காவியங்களாக பாலராமாயணம், சிறுவர் சிலம்பு என்னும் பெயர்களில் இவர் நூல்களாக வெளியிட்டுள்ளார். ஈழத்தவரான த.துரைசிங்கம் சிலப்பதிகாரத்தில் இடம்பெறும் கண்ணகி, மாதவி ஆகியோரைப் போற்றும் வகையில் கற்புக்கனல், மாதவி மாண்பு என்னும் சிறுவர் காவியங்களைப் படைத்துள்ளார்.

தகவல் தொழினுட்பம் விரிவடைந்து வரும் இன்றைய கால கட்டத்தில் சிறுவர்களுக்கான பாடல்கள் கொண்ட பல்வேறு ஒலிப்பேழைகள் உருவாகியுள்ளன. இணையத்திலும் அவை இடம்பிடித்துள்ளன. இவற்றையெல்லாம் சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சியின் பத்தாம் படிநிலையாக நாம் கொள்ளலாம். இந்தப் பத்துப் கட்டுரை மலர் ————— 231 ————— த.துரைசிங்கம்

படிநிலைகளிலும் நின்று சிறுவர் இலக்கியத்தை ஆராயப் புகின் அதன் வளர்ச்சி பெருமையளிப்பதாகவே உள்ளது.

சிறுவர்க்கான பாடல்களைப் படைப்போர் அவற்றை இருவகையான முறையில் படைப்பர். ஒன்று சிறுவர்கள் தாமே பாடும் முறையில் அமைவன. மற்றொன்று சிறுவர்களுக்குச் சொல்லப்படும் முறையில் அமைவன. சிறுவர்கள் தமக்குத் தாமே சொல்லிக் கொள்ளும் முறையிலும் அவர்கள் பிறருக்குக் கூறும் முறையிலும் அமையும் பாடல்கள் அவர்கள் தம் எண்ணக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் சக்திமிக்கனவாக அமைகின்றன.

சிறுவர்க்குச் சொல்லப்படும் முறையில் அமைவன விளையாட்டுப் பாடல் களாகவோ, அறிவுரைப் பாடல் களாகவோ, கதைப் பாடல்களாகவோ, வேடிக்கைப் பாடல்களாகவோ பாடப்படுகின்றன. இந்த இருவகைப் பாடல் வகைகளும் சிறுவர்களின் உள்ளத்தைக் கவரும் ஓசை நயத்துடன் அமையும் போது அவை அவர்களின் உள்ளங்களில் ஆழப்பதிந்துவிடுகின்றன.

சிறுவர்பாடல் உத்திகள் :

சிறுவர் பாடல்களைப் படைக்கும் கவிஞர்கள் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாள்கின்றனர். நமது முன்னோடிக் கவிஞர்கள் கையாண்டுள்ள சில முறைகளை நினைவு கூருதல் இங்கு பொருத்தமாகும்.

மகாகவி பாரதியாரின் பாப்பாப்பாட்டு யாவரும் அறிந்ததே. இப்பாடலில் அவர் வேண்டல் உத்தியைப் பயன்படுத்தி உள்ளார்.

ஓடி விளையாடு பாப்பா - நீ
ஓய்ந்திருக்கல் ஆகாது பாப்பா
கூடி விளையாடு பாப்பா - ஒரு
குழந்தையை வையாதே பாப்பா.

என்ற பாடலைப் பலமுறை பாடிப் பாருங்கள். அவர் பாப்பாவை வேண்டதல் செய்வதை உணர்ந்து கொள்ளலாம் இதே போன்று சிறுவரை அருகே வா, சாப்பிட வா, முத்தந்தா, பள்ளி செல்லவா, பாடம் படிக்க வா என அழைக்கும் பாடல்கள் நிறையத் தோன்றியுள்ளன.

இவையெல்லாம் வேண்டல் உத்தியின் பாற்பட்டதென நாம் துணிந்து கூறலாம்.

சிறுவர்கள் ஒருகதையையோ, செய்தியையோ கேட்கும் போது அவற்றில் வரும் ஒலிக்குறிப்புக்களை நன்கு அவதானித்துக் கொள்கின்றனர். பின்னர் அவற்றைத்தாமே சொல்லிப் பார்த்து மகிழ்வறுகின்றனர். அபிநயம் பிடித்துக் காட்டி ஆனந்தமுறுகின்றனர். குதிரை தட தட வென்று ஓடிவந்தது. புகை வண்டி குக்கூ குக்கூ என்று குரலெழுப்பிச் சென்றது. இப்படிச் சொன்னால் சிறுவர்கள் இந்த ஒலிக் குறிப்புக்களை ஒருகணம் சிந்தித்துக் கற்பனை செய்து கொள்கின்றனர். குதிரையின் ஓட்டத்தையும், புகைவண்டியின் ஓசையையும் ஒருகணம் கற்பனையில் கேட்டு மகிழ்கின்றனர்.

“சங்குச் சக்கரச் சாமிவந்து
சிங்குச் சிங்குன்னு ஆடுமாம்.”

இந்தப் பாட்டைச் சொல்லும் போது சொல்லும் சிறுவன் குதித்துக் குதித்துப்பாடுவான். சிங்கு, சிங்கு என்னும் ஒலியே அதற்குக் காரணமாகும்.

“மியா மியாப் பூனையார்
மீசைக்காரப் பூனையார்.”

“குட்டையான வாத்து
குவாக் குவாக் வாத்து.”

“டும் டும் டும் மேளமடா
உத்தமன் அடியடா மேளத்தை.”

இத்தகைய ஒலிக் குறிப்பமைந்த பாடல்கள் பாடும் சிறுவர்களைப் பரவசப்படுத்த வல்லன என்றாலது மிகையல்ல. ஒலிக் குறிப்பு மட்டுமன்றி ஒலிநய உத்தி கொண்ட பாடல்கள் பலவற்றையும் நம் கவிஞர்கள் இயற்றியுள்ளனர்.

அடுப்பு வேணும் துடுப்பு வேணும்
அண்டா செம்பு குடமும் வேணும்
தட்டு வேணும் முறமும் வேணும்

சட்டி வாளி கிண்ணம் வேணும்
 அரிசி வேணும் பருப்பு வேணும்
 அல்வா ஆக்கச் சீனி வேணும்
 பெட்டி வேணும் எல்லாம் வைக்க
 பெரிய சொப்புப் பெட்டி வேணும்.”

என்னும் தம்பி சீனிவாசனின் பாடல் ஒலிநய உத்தியை நன்கு பிரதிபலிப்பதாக உள்ளது. தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை ஒரே மூச்சில் பாடும் தன்மை கொண்டதாகவும் இது அமைந்துள்ளது. வர்ணனை உத்தி, தோழமை உத்தி, தானுரை உத்தி, உரையாடல் உத்தி, கற்பித்தல் உத்தி போன்ற பல்வேறு உத்திகளைப் பிரதிபலிக்கும் பாடல்கள் பலவற்றைக் கவிஞர்கள் படைத்துள்ளனர்.

பறவை, விலங்குகளைக் காட்டி அவற்றின் நற்குணங்களைக் கற்றுக் கொள்ளுமாறு வலியுறுத்தும் பாடல்களும் சிறுவர் இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

1. ‘ஊர்ந்து செல்லும் எறும்பைப் போல்
 ஒழுங்கு முறையும் வேண்டுமடா’ என்கிறார் கவிஞர் சிவ சங்கரன்

2. “நாயினைக் கண்டே உலகினில் தம்பி
 நன்றி செலுத்திக் கற்றுக்கொள்” என்று நன்றியுணர்வை அறிந்திட வேண்டும் என்கிறார் கோவூர் இசைதாசன். இத்தகைய நல்லபண்புகளை நாம் கற்றிடவழிகாட்டும் பாடல்கள் பலவும் சிறுவர் இலக்கியத்தில் உண்டு. பண்பு நலன்களைக் கற்றுக் கொள்ளும் வகையில் பாட்டெழுதும் உத்தியை நமது கவிஞர்கள் பலர் கையாண்டுள்ளனர்.

“எருதிடம் உழைப்பைக் கற்றுக் கொள்
 எறும்பிடம் சேமிக்கக் கற்றுக்கொள்
 நரியிடம் தந்திரம் கற்றுக் கொள்
 நாயிடம் நன்றியைக் கற்றுக் கொள்”

என்னும் பாடல் வழியாக நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பண்புகளைக் கவிஞர் பல்லவன் உணர்த்துகின்றார். பண்பு நலன்களை மட்டுமன்றி உவமை சொல்லி உணர வைக்கும் உத்தியினையும் கவிஞர்கள் கையாண்டுள்ளனர்.

“மயில் போல் ஆடுவேன்
 மான் போல் ஓடுவேன்
 குயில் போல் பாடுவேன்
 குருவி போல் தேடுவேன்
 பூனை போல் பதுங்குவேன்
 புலி போல் பாய்வேன்
 ஆனைபோல் நடப்பேன்
 ஆருக்கும் அஞ்சேன்”

என்ற பாடல் உவமை சொல்லி உணர வைக்கும் உத்திக்கு எடுத்துக் காட்டாக உள்ளது. சிறுவர்களுக்கு விளங்க வைக்கப் பயன்படுத்தப்படுவது எடுத்துக் காட்டு உவமையாகும். இதோ! அத்தகைய உவமைகள் நிறைந்த பாடல் ஒன்றைப்பாருங்கள்.

“ஆற்றுமணலைத் தோண்டவே
 அமுத நீரும் சுரந்திடும்
 அன்பு செய்யச் செய்யவே
 அகத்தில் மகிழ்வு தோன்றிடும்”

அறிவுரை புகட்டிடும் இத்தகைய உவமைகள் சிறுவர் இலக்கியங்களில் பெரிதும் கையாளப்பட்டுள்ளன.

விடுகதை உத்தி, அறிவுரை உத்தி, நாடக உத்தி, கதைப்பாடல் உத்தி, அறிவியல் உத்தி போன்ற பல்வேறு உத்திகளைக் கொண்ட பாடல்கள் பலவற்றை இன்றைய சிறுவர் இலக்கியத்தில் நாம் காணக் கூடியதாக உள்ளது. இந்த உத்திகள் யாவும் சிறுவர்களைப் பண்புள்ளவர்களாக வளர்த்தெடுப்பதற்கு வழிப்படுத்தும் வகையிலேயே அமைந்துள்ளன. அவற்றை நன்கு கற்பதன்மூலம் நமது சிறுவர்கள் நலன் பல பெறுவர். சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இவ்வுத்திகள் அச்சாணியாக அமைந்து விளங்குகின்றன என்றாலது மிகையல்ல.

சிறுவர் பத்திரிகைகள் :

சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் சிறுவர் பத்திரிகைகளின் பங்களிப்பு இன்றியமையாததாகும். இத்துறையில் காலத்துக்குக் காலம் தோன்றிய சிறுவர் பத்திரிகைகள் பல பெருந்தொண்டாற்றியுள்ளன அவற்றுள் அணில், கரும்பு, கண்ணன், பூஞ்சோலை, டமாரம், பாப்பா மலர், ஜில் ஜில்,

அம்புலி மாமா, வெற்றிமணி, கோகுலம் (தற்போதும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது) என்பன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். இவற்றைவிடப் பாலர் தீபிகை (1840), நேசத் தோழன் (1849), மிசன் பள்ளிப்பத்திரிகை (1858), பாலியர் நேசன் (1859), மாணவன் (1896) ஆகிய பத்திரிகைகளும் சிறுவர் இலக்கியத்துக்குப் பெருந்தொண்டாற்றியுள்ளன. காலப்போக்கில் இவையெல்லாம் மறைந்துவிட்டபோதிலும் அவற்றின் சுருக்களைப் பின்பற்றிப் புதிய பல பத்திரிகைகள் தோன்றுவதற்கு உந்து சக்தியாக விளங்கின எனத் துணிந்து கூறலாம்.

சிறுவர் நூல்கள் வெளியீடு :

ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் மற்றும் தமிழர் வாழும் இடங்கள் எங்கும் பல்வேறு சிறுவர் நூல்கள் நாளுக்கு நாள் தோன்றிய வண்ணம் உள்ளன. அவற்றின் வருகையால் சிறுவர் இலக்கியம் நாளுக்கு நாள் வளர்ச்சிபெற்ற வண்ணமுள்ளது. சிறுவர் நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் ஈழத்திருநாடே ஏனைய நாடுகளுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கியுள்ளது. சிறுவர் இலக்கியத்துக்குப் போட்டி நடத்திப் பரிசில்கள் வழங்கியதோடு, அவற்றைத் தொகுத்து முதன் முதலில் நூலாக வெளியிட்ட பெருமையும் ஈழத்திற்கே உரித்தாகும். பரிசுபெற்ற பாடல்கள் யாவும் தொகுக்கப்பட்டு பிள்ளைப்பாட்டு என்னும் பெயரில் 1935 இல் வெளியிடப்பட்டது. தமிழகத்தோடு ஒப்பிடும்போது அங்கு 1970 இல் தான் இத்தகைய பாடற் தொகுதி (முத்துக்குவியல்) ஒன்று முதல் முதலாக வெளியிடப்பட்டது. பிள்ளைப் பாட்டு பாடல் தொகுதியில் 12 குழந்தைக் கவிஞர்கள் எழுதிய 74 பாடல்கள் அடங்கியிருந்தன.

இன்று ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் ஏன் உலகெங்கணும் பல்வேறு சிறுவர் நூல்கள் நம் அன்னைத் தமிழில் வெளிவந்த வண்ணம் உள்ளமை மகிழ்ச்சிக்கூரியதாகும். அவற்றின் வருகையால் நமது சிறுவர்கள் பெரும் பயன்பெறுகின்றனர்.

நமது பணி :

சிறுவர்களுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு வளர்ச்சியாகும். பெரியவர்கள் நன்கு வளர்ந்து விட்டார்கள். இனிமேல் வளர்வதற்கு அவர்களுக்கு இடமில்லை. ஆனால் சிறுவர்கள் வளர்பவர்கள். அவர்களது வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிவது வளர்ந்தோரின் தலையாய கடமையாகும். அவர்களுக்கு நல்ல உணவளித்து, உடையளித்து, ஒழுக்கங்களைக் கற்பித்து, நல்லறிவு பெறச்செய்வதே நமது கடமையாகும். எதையும் கற்கும் பருவம் இளமைப் பருவம்

“இளமையிற்கல்” என்பது முதுமொழி, “தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாட்டு மட்டும்” என்ற உண்மையை நாம் ஒருபோதும் மறக்கமுடியாது.

படிப்பை ஆசிரியர் கற்பித்துத் தருகிறார். ஆனால் பண்பைக் கற்றுத் தருவது யார்? பெற்றோரும் மற்றோருமே யாவர். இவர்களைப் பார்த்து ஓரளவு சிறுவர்கள் பண்பை. ஒழுக்கத்தைக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள் எனலாம். அதுமட்டும் போதாது. நற்குணங்களையும் வீரத்தையும் விவேகத்தையும் இளமையிற் கற்றுத் தருவது ஒன்றுண்டு. அதுதான் சிறுவர் இலக்கியம். சிறுவர்தம் செவிக்கும் நாவுக்கும் கண்ணுக்கும் நல்ல விருந்தளிக்க வேண்டுமென விரும்புகின்றோம். அதற்கு உள்ள ஒரே வழி சிறுவர்களுக்குச் சிறுவர் இலக்கியங்களை அறிமுகம் செய்வது தான். சிறுவர்களாக இருக்கும்போது சிறுவர் இலக்கியங்களைப் படித்திடும் வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக்கொடுத்தால் பிற்காலத்தில் அவர்கள் பெரிய பெரிய இலக்கியங்களைக் கற்று இரசிக்க முற்படுவர். “சொர்க்க உலகத்தின் திறவுகோல் சிறுவர்களே” (Children are the keys of Paradise) என்பர். இந்த உண்மையை உணர்வோர் சிறுவர்களுக்குச் சிறந்த சிறுவர் இலக்கியங்களைக் கற்றிடும் வாய்ப்பினை நல்குவர் என்பது திண்ணம். சிறுவர் இலக்கியம் எங்கே வளர்கிறதோ அங்கே மிகச் சிறந்த சமுதாயம் உருவாகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சின்னஞ் சிறுவர்களே இந்த நாட்டின் வருங்காலத் தலைவர்கள். அவர்கள் வளமுடன் வாழ்வையகம் சிறக்க வான் புகழ் வள்ளுவன் காட்டிய வழியில் சிறுவர் இலக்கியம் பீடுநடை போட ஆவன செய்வோமாக

இக்கட்டுரை ஆக்கத்துக்கு உதவிய உசாத்துணை நூல்கள்:

1. குழந்தை இலக்கிய வரலாறு, டாக்டர் பூவண்ணன்.
2. சிறுவர் செந்தமிழ், நவாலியூர் க.சோமசுந்தரப் புலவர்
3. பிள்ளைப்பாட்டு, வட இலங்கைத் தமிழாசிரியர் சங்கம்
4. மலரும் மாலையும், கவிமணி, பூம்புகார் பதிப்பகம்
5. வளரும் தமிழ், சிலம்பொலி செல்லப்பன்
6. ஈழத்துக் குழந்தைப் பாடல்கள் - கவிஞர் த.துரைசிங்கம்

குறிப்புகள்

I. சரசோதிமாலை :

இலங்கையில் எழுந்த தமிழ் நூல்களுள் காலத்தால் முந்தியதாகக் கருதப்படுவது சரசோதிமாலை என்னும் சோதிட நூலாகும். இந்நூல் தம்பதெனியாவை இராசதானியாகக் கொண்டு அரசு செலுத்திய நூலால் பராக்கிரமபாகு (பண்டித பராக்கிரமபாகு) என்பவரின் அவைக்களப் புலவராக விளங்கிய தேனுவரைப் பெருமாள் எனும் போசராச பண்டிதர் என்பவரால் கி.பி.1310ஆம் ஆண்டில் அரங்கேற்றப்பட்டது.

இலங்கையின் முதன் முதல் தமிழ் நூல் என்னும் பெருமைக்குரிய சரசோதிமாலை சோடச கருமப் படலம், ஏர் மங்கலப்படலம், பலகருமப் படலம், அரசியற் படலம், யாத்திரைப் படலம், மனை செயற்படலம், தெய்வ விரதப் படலம், குணா குணப்படலம், சுபாகப்படலம், நாழிகைப் படலம், சாதகப் படலம், நட்சத்திர தெசைப்படலம் ஆகிய பன்னிரு படலங்களைக் கொண்டுள்ளது. 394 விருத்தப்பாக்களாலானது.

நூலாசிரியரான போசராசர் ஓர் அந்தணர். இவரது தந்தையார் சரசோதி. தமது தந்தையின் பெயராகிய சரசோதி என்பதை அடியொற்றி இந்நூலுக்குச் சரசோதி மாலை எனப் பெயரிட்டுள்ளார்.

“புண்டரீகத்தார் மார்பன் புகழ்ச்சரசோதி மைந்தன்
மண்டலமென்னுந் தேனு வரைப் பெருமாளென்றோது
பண்டித போசராசன் பரவு நற் குருவைப் போற்றித்
தண்டமிழ் விருத்தப்பாவாற் சரசோதி மாலை செய்தான்.”

(- பாயிரம்)

எனும் பாடல் போசராச பண்டிதர் தமது தந்தை பெயரில் இச்சோதிட நூலை ஆக்கி அரங்கேற்றினார் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. நூலின்

பாயிரத்திலும் பல்வேறிடங்களிலும் நாலாம் பராக்கிரமபாகுவினைப் புலவர் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

2. செகராச சேகரம் :

யாழ்ப்பாண வேந்தர்களுள் முதன்மையானவன் எனக் கருதப்படும் சிங்கைச் செகராச சேகரன் காலத்தில் இயற்றப் பெற்ற நூல்களுள் இதுவுமொன்றாகும். இது வைத்திய நூலாகும். இதனை இயற்றியவர் யாரென்பது புலப்படவில்லை. ஆயுர் வேத வைத்திய முறையினைத் தழுவி இந்நூல் ஆக்கப் பெற்றுள்ளது. வேதங்கடந்த மாமுனிவன் செய்த ஆயுர் வேத நூலிலிருந்து சிலவற்றைத் தெரிவு செய்து இந்நூல் ஆக்கப்பட்டதென நூலாசிரியர் தெரிவித்துள்ளார்.

நூலைச் செய்வித்தோனாகிய மன்னனின் வெற்றி, கொடை, புகழ் என்பவற்றைக் குறிப்பிடும் மரபுக் கேற்ப இந்நூலில் பல இடங்களில் செகராச சேகரன் புகழ் கூறப்படுவதைக் காணலாம்.

3. பரராச சேகரம் :

யாழ்ப்பாண வேந்தர் காலத்தைய மற்றொரு வைத்திய நூல் பரராச சேகரம் என்பதாகும். இந்நூல் நல்லூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த பரராச சேகரனின் காலத்தது (கி.பி.1478 - 1519) எனப் பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் குறிப்பிட்டுள்ளார். பரராசசேகரம் 12,000 செய்யுள் கொண்டதென்றும் அச்சில் வந்தவை 8000 செய்யுள் எனவும் அகத்திய வைத்திய சிந்தாமணி, தன் வந்திரி வைத்திய சிந்தாமணி இரண்டையும் தழுவி எழுந்தது எனவும் பேராசிரியர் சதாசிவம் கருதியுள்ளார்.

இந்நூல் ஏழு பாகங்களாகத் தற்போது வெளிவந்துள்ளது. ஏழாலையைச் சேர்ந்த வைத்தியர் ஐ.பொன்னையா பிள்ளை இவற்றைப் பதிப்பித்துள்ளார்.

“பரராச சேகரம் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் அரசவையிலே கூட்டு முயற்சியாக இருந்திருக்கக் கூடும்” எனப் பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளமையும் இங்கு மனங் கொள்ளத்தக்கது.

4. செகராச சேகரமாலை :

சரசோதி மாலையினைத் தழுவிவதாக எழுந்த மற்றொரு நூல் செகராச சேகர மாலை என்னும் சோதிட நூலாகும். இந்நூல் யாழ்ப்பாணத்துச் சிங்கைச் செகராச மன்னனால் இயற்றுவிக்கப் பெற்றதாகும். இம் மன்னனின் வேண்டுகலைக்கமையவே இந்நூல் ஆக்கப்பட்டமையின் அவனது பெயராலேயே இந்நூல் செகராச சேகரமாலை எனப் பெயர் பெற்றது.

இந்நூல் கூழ் வினைப்படலம், வேந்தர் வினைப்படலம், கோசரப்படலம், யாத்திரைப்படலம், பலவினைப்படலம் முதலிய ஒன்பது படலங்களையும் 290 விருத்தப்பாக்களையும் கொண்டுள்ளது. இராமேசன்மா மகன் சோமசன்மா என்பவர் இதன் ஆசிரியர் ஆவார்.

“பொன்குலவு செகராச சேகரமா
லையைச் செய்தான் பொருந்து மேன்மைத்
தொன்குலவு மிராச விரா மேசனருள்
சோமனெனுஞ் சுருதியோனே”

என்னும் செய்யுளின் படி ஆரியர் கோனான செகராச சேகரனின் வேண்டுகலைக்கமைய இச் சோதிட நூலினை இராமேசன் மகனான சோமன் ஆக்கினான் எனத் துணியலாம். சிங்கைச் செகராச சேகரனின் புகழ் குறித்து இந்நூலில் 13 பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

5. தட்சிண கைலாசபுராணம் :

தமிழகத்தில் தலபுராணங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னரே ஈழத்தில் தட்சிண கைலாச புராணம் தோன்றிவிட்டது. இது தேவாரப் பாடல் பெற்ற திருக்கோணமலைத் தலத்தைப் பற்றியும் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் கோணேசரையும் மாதுமையம்மையாரையும் பற்றிக் கூறும் தல புராணமாகும். வடமொழியில் உள்ள மச்சேந்திர புராணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்நூல் படைக்கப்பட்டது. இந்நூல் செங்கைச் செகராச சேகர மன்னனின் வேண்டுகோட்படி பாடப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. பண்டிதராசர் என்பவரே இத்தல புராணத்தைப் பாடியவரென்றும் இந்நூலுக்குக் கைலாச புராணம் என்றே பெயரிட்டிருந்தாரென்றும் தெரிகிறது.

இந்நூலுக்குக் கவிவீரராகவர் என்பவர் பாடிய சிறப்புப்பாயிரம் பண்டிதராசரே இதன் ஆசிரியர் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

தட்சிண கைலாசபுராணம் காப்புச் செய்யுளும் பதினைந்து பாடல் கொண்ட பாயிரமும் நீங்கலாக ஏழுசருக்கங்களையும் 620 விருத்தப் பாடல்களையும் கொண்டுள்ளது. இலக்கியச் சுவையும் வரலாற்று நோக்கும் கொண்டதாக இந்நூல் விளங்குகிறது. ஈழமண்டலச் சருக்கம், திருமலைச் சருக்கம், புவனோற்பத்திச் சருக்கம், அர்ச்சனா விதிச் சருக்கம், மச்சாவதாரச் சருக்கம், தரிசனா முத்திச் சருக்கம், திருநகரச் சருக்கம் என்னும் ஏழுசருக்கங்களும் ஆக்கியோனின் ஆற்றலைப் புலப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன. இதில்வரும் ஈழமண்டலச் சருக்கம், திருநகரச் சருக்கம் என்பன ஆக்கியோனின் தேசியப்பற்றைத் தெளிவுறக் காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளன. இனிய சந்தங்கள் பொருந்திய விருத்தப்பாக்களில் அமைந்துள்ள இந்நூல் இலகுவில் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய முறையிலும் சிலேடை, மடக்கு முதலிய இலக்கியப் பண்புகள் விரலியதாகவும் உள்ளது. இத்தகைய இலக்கியப் பண்புகள் பொருந்திய நூல் இதற்கு முன்னர் ஈழத்தில் உருவாகவில்லை என்றால் அது மிகையல்ல. ஈழத்தில் தமிழரின் ஆதிக்கம் வலுப்பெற்றிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் சைவசமயம் உன்னத நிலையில் இருந்த வேளையில் கைலாச புராணம் உருப்பெற்றதெனலாம்.

6. சக வீரன்

பத்தினித் தெய்வமான கண்ணகியின் கதையை நாட்டார் இலக்கியவடிவில் கண்ணகி வழக்குரை என்னும் பெயரில் படைத்த பெருமை இவருக்குண்டு. இந்நூல் பொது மக்கள் சார்பான நூலாகத் திகழ்கிறது. ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றான சிலப்பதிகாரம் இதன் மூலம் பொதுமக்களுக்கு ஏற்ற வகையில் புதுவடிவம் பெற்றுள்ளது எனலாம்.

கண்ணகி பாண்டியன் அவையில் தலைவிரிகோலமாக நின்று நீதிகேட்டமை, இருசிலம்புகளின் வேற்றுமை காட்டப்படுதல், அறக்கடவுளே கூற்றுவன் ஆதல் போன்ற காட்சிகள் இந்நூலில் எளிமையான தமிழில் எல்லோரும் படித்து இன்புறும் வகையில் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

இக்காவியம் 2219 பாடல்கள் கொண்டதாக விளங்குகிறது. இதன் முதல் மூன்று அதிகாரங்களும் சிலப்பதிகாரத்தில் இடம் பெறாதவையாகும். வஞ்சிக்காண்டப் பகுதியும் இதில் இடம் பெறவில்லை.

தாழிசை, சிந்து, அகவல், வெண்பா யாப்புகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. எனினும் அவை இலகுவில் விளங்கிக்கொள்ளும் வகையில் அமைந்துள்ளன. ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் கண்ணகி வழக்குரை மூலம் சக வீரன் அழியா இடம் பெற்றுள்ளார் என்றால் அது மிகையல்ல.

7. வ.அ.இராசரத்தினம்

மண்வாசனை தவழும் சிறுகதைகள், நாவல்கள் பலவற்றைப் படைத்த பெருமைக்குரியவர் வ.அ.இராசரத்தினம். தமிழ் ஒளி, கலாபூஷணம் ஆகியபட்டங்களைப் பெற்றதோடு கிழக்கிலங்கை, மண்ணையும் மக்களையும் பாத்திரங்களாகத் தம் நாவல்களிலும் சிறுகதைகளிலும் உலாவவிட்டவர்.

ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகளில் ஒருவராகக் கருதப்படும் இலங்கையர்கோணைத் தம் வழிகாட்டியாகக் கொண்டு சிறுகதைகள் பல படைத்தவர். இலங்கையில் உள்ளா பத்திரிகைகள் அனைத்திலும் எழுதியுள்ள இவர் “ஈழகேசரியில்” மட்டும் 29 சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார்.

இவரது “தோணி” என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியும், “மண்ணிற் சமைந்த மனிதர்கள்” என்ற நாவலும் இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல விருதுகளைப் பெற்றன. கொழு கொம்பு, துறைக்காரன், கிரௌஞ்சப் பறவைகள், ஒரு வெண் மணற் கிராமம் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. மண்ணிற் சமைந்த மனிதர்கள், ஆகியன இவர்படைத்த நாவல்களாகும். தேய்பிறை, சந்தானாள் புரவி, ஒரு காவியம் நிறைவு பெறுகிறது ஆகிய குறு நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார். உருதுக் கவிஞர் ஒருவரின் கவிதைகளை மொழிபெயர்த்து ‘பூவரசம் பூ’ என்னும் கவிதை நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

பொச்சங்கள், திணைக்கதைகள் என்பனவும் இவரது புதிய படைப்புக்களாகும்.

முதாரை வாழ்விடமாகக் கொண்ட இவர் முதார் மீனவ, விவசாய மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள், பேச்சு வழக்குகள், நடையுடை பாவனைகள், சம்பிரதாயங்கள் அனைத்தையும் பின் புலமாகக் கொண்டு அம் மக்களது அவலங்கள், எழுச்சிகள், வீழ்ச்சிகள் என்பனவற்றைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் வகையில் தன் நாவல்களையும் சிறுகதைகளையும் படைத்துள்ளார் என்றாலது மிகையல்ல. ஆசிரியராக, அதிபராகப் பணியாற்றிய இவர் இறக்கும் வரை எழுதிக் கொண்டிருந்தவர். இவரது எழுத்தாற்றல் ஏனைய எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக அமைந்திருந்தது. இவரது எழுத்தாற்றலைப் போற்றி மதிக்கும் வகையில் வட கிழக்கு மாகாணசபை ஆளுநர் விருது வழங்கிக் கௌரவித்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

8. க.தி.சம்பந்தன்

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகளுள் ஒருவரான இவர் 1939ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதிகளிலிருந்து சிறுகதைத் துறைக்குப் பெரும் பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளார். கலைமகள், கிராம ஊழியன், மறுமலர்ச்சி, ஈழகேசரி ஆகியபத்திரிகைகளில் இவரது இருபதுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் மனிதன், துறவு, விதி, கூண்டுக்கிளி, தாராபாய், புத்தரின் கண்கள், மனித வாழ்க்கை, தூமகேது என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இவர் கதைகளில் எக்காலத்துக்கும் பொருந்துவதான மனிதரின் அடிப்படைப் பண்புகள் அழியாத உருவில் அமைந்திருப்பதால் இவரின் இலக்கியப் பாங்கு தனித்துவமானது எனலாம். தமிழ்ச் சிறுகதைக்கு அழுத்தமான காவி மரபினைத் தந்தவர் சம்பந்தன் என்றாலது மிகையல்ல. கதாபாத்திரங்களின் மன உணர்வுகளைத் துல்லியமாகத் தமது எழுத்துக்களில் எடுத்துக் காட்ட முயன்றுள்ளார். சம்பந்தனின் கதைகளில் ஆத்ம தத்துவ விசாரணை மிக அழுத்தமாகப் பதிந்திருப்பதைக் காணலாம். இவரது முதற் சிறுகதையான தாராபாய் கலைமகளில் (1938 இல்) வெளிவந்தது. இவரது சிறுகதைகள் கொண்ட இரு தொகுதிகள் 'சம்பந்தன் கதைகள்', 'துறவு' என்னும் பெயர்களில் வெளிவந்துள்ளன. இவரது கவிதைப் படைப்பான சாகுந்தலம் கற்றோர் போற்றும் காவிமமாக உள்ளது.

சம்பந்தன் தமது சிறுகதைகளில் பேச்சு வழக்கினைக் கையாளவில்லை. தமிழ் நாட்டிலுள்ள அல்லயன்ஸ் கம்பனியார் வெளியிட்ட சிறுகதைத் தொகுப்பான 'கதைக் கோவையில்' கலை மகளில் வெளியான 'விதி' என்னும் இவரது சிறுகதை இடம் பெற்றுள்ளது.

கலைச் செல்வி ஆசிரியர் சி.சரவணபவன் (சிற்பி) தொகுத்து வெளியிட்ட 'ஈழத்துச் சிறுகதைகள்' என்ற தொகுப்பில் இவரது சிறுகதை 'மனிதன்' இடம் பெற்றுள்ளது. எழுத்தாளர் செ.யோகநாதன், யோ.சுந்தர லட்சுமி ஆகியோர் தொகுத்து வெளியிட்ட ஒரு கூடைக் கொழுந்து என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பில் இவரது 'துறவு', 'விதி' ஆகிய இரு சிறுகதைகள் இடம் பிடித்துள்ளன. ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகளில் ஒருவரான சம்பந்தன் 'தர்மாவதிகள்' என்னும் உரை நடை நூலொன்றையும் படைத்துள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைவராக விளங்கிய சம்பந்தன் பிற்காலத்தில் சிறுகதைத்துறையை விடுத்துக் கவிதைத் துறையில் பெரும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். இதன் பேறாகவே சாகுந்தலம் என்னும் காவியம் உருவானது. சுருங்கக் கூறின் க.தி.சம்பந்தன் தூய தமிழிலக்கிய வாதியாகவே வாழ்ந்து மறைந்தார் எனலாம்.

9. மஹாகவி

ஈழத்திரு நாட்டின் புகழ் பெற்ற கவிஞர்களுள் ஒருவரான மஹாகவி யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த அளவெட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். தமது மாணவப் பருவத்திலேயே கவிபாடும் ஆற்றல் மிக்கவராகத் திகழ்ந்தவர். இவரது இயற் பெயர் து.உருத்திரமூர்த்தி என்பதாகும்.

மஹாகவி கவிதை, ஓவியம், பா நாடகம், ஹைக்கூ ஆதியாம் பலதுறைகளில் முத்திரை பொறித்தவர். இவரது கவிதை நடை தனித்துவமானது. கண்மணியாள் காதை (வில்லுப்பாட்டு), வள்ளி (கவிதை), கோடை (நாடகம்), குறும்பா (கிண்டலும் நகைச்சுவையும் கொண்ட குறும்பாக்களாலானது), வீடும் வெளியும் (கவிதை), புதியதொரு வீடு, மஹா கவியின் மூன்று நாடகங்கள், மஹாகவியின் ஆறு காவியங்கள் என்பன இவரது படைப்புக்களாகும். இவரது காலம் 1927 - 1974 ஆகும்.

தமது கவிதைகளின் மூலம் மக்கள் மனதில் அழியா இடம் பெற்றுள்ள மஹாகவியின் கவித்திறனுக்கு அவரது காவியங்களே சான்று பகருகின்றன. இவரது கவிதைகளில் யாழ்ப்பாணத்தின் மண்வாசனை தவழ்வதைக் காணலாம்.

10. நீலாவணன்

கிழக்கு இலங்கையைச் சேர்ந்த வளமிகும் பெரிய நீலாவணையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திரு.கே.சின்னத்துரை என்னும் தமிழாசிரியர் தம் ஊரின் மீது கொண்ட பெரும் பற்றின் காரணமாகத் தமது புனைபெயரை “நீலாவணன்” என வைத்துக் கொண்டார். இப்புனை பெயரில் ஏராளமான கவிதைகளையும், கட்டுரைகளையும், நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார். அவையெல்லாம் தொகுக்கப் பெற்றுத் தற்போது நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் வேளாண்மை, வழி, ஒத்திகை, மழைக்கை என்பன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

இவரது ‘வழி’ என்னும் கவிதைத் தொகுதி இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல விருதினைப் பெற்றது. இவரது காலம் 1931 - 1975 ஆகும். எளிய நடையில் உவமை நயம் ஒளிரும் பாடல்கள் பல படைத்த நீலாவணன் தமது கவிதைகள் மூலம் என்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பாரென்பது திண்ணம். ஈழத்தின் முன்னணிக் கவிஞராகத் திகழ்ந்த இவரது அடியொற்றிக் கிழக்கிலங்கையில் இளங் கவிஞர்கள் பலர் இன்று முகிழ்த்துள்ளனரென்றால் அது மிகையல்ல.

11. அ.செ.முருகானந்தன்

ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்குப் பெருமை சேர்ந்த படைப்பாளிகளில் அ.செ.முருகானந்தன் குறிப்பிடத்தக்கவர். ஈழகேசரிப் பண்ணையில் உருவான இவர் ஈழத்துப் புனைகதைத் துறைக்குப் பெரும் பங்களிப்பினை நல்கியுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்து மண் வாசனை தவழும் கதைகளை மட்டுமன்றி மலையக மக்களின் வாழ்வியற் பிரச்சினைகளைப் பிரதிபலிக்கும் கதைகள் பலவற்றையும் எழுதியுள்ளார். காளி முத்துவின் பிரசா உரிமை, மனிதமாடு, வண்டிற் சவாரி முதலான கதைகள் இவரது சிறுகதை புனையும் ஆற்றலைப் பிரதிபலிப்பனவாகும். ‘மனித மாடு’ என்னும் சிறுகதை அல்ல யன்ஸ் கம்பனியாரின் கதைக்கோவை முன்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பான ‘மனித மாடு’ என்னும் கதைத் தொகுதியை யாழ் - மாவட்டக் கலாசாரப் பேரவை வெளியிட்டுள்ளது. “அ.செ.முருகானந்தனின் கலைத்துவப் படைப்பாகவும் வாசிப்பவர் நெஞ்சினை ‘சுர்’ரெனத் தாக்கும் மனித நேயப் படைப்பாகவும் மனித மாடு விளங்குகிறது. ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பாணத் தெருக்களில் மனிதரை ஏற்றி மனிதரே இழுக்கும் ‘ரிக்ஷாக்கள்’ மலிந்திருந்தன. மனித மாடுகளாகச் செயற்பட்ட அந்தச் சபிக்கப்பட்ட ஆத்மாக்களில்

ஒன்றின் பரிதாபக்கதையை அ.செ.மு.மனித மாடு சிறுகதையில் மிகச் சிறப்பாகச் சித்திரித்துள்ளார்” என்கிறார் பிரபல நாவலாசிரியரான செங்கை ஆழியான். அ.செ.முவின் சிறுகதைகள் பல யதார்த்த பூர்வமானவை. அவை சமூகப் பதிவுகளாகவும் நமது மண்ணின் ஆவணப் பதிவுகளாகவும் விளங்குகின்றன.

ஈழகேசரி, ஈழநாடு பத்திரிகைகளில் பணியாற்றிய அ.செ.மு. ‘எரிமலை’ என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் விளங்கியவர். பல்வேறு புனை பெயர்களில் நிறையவே எழுதியவர். அவரது படைப்புக்கள் யாவும் நூல் வடிவம் பெற வேண்டும் என்பதே இன்றைய இளம் எழுத்தாளர்களின் அவாவாகும். அத்தகைய ஒரு நிலையுருவானாற்றான் அ.செ.மு வின் புனைகதை ஆற்றலை வருங்கால சந்ததியினர் உணர்ந்திட முடியும்.

12. சோ.சிவபாதசந்தரம்

ஈழத்தின் முன்னோடி எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான சோ.சிவபாத சந்தரம் ஊர்காவற்றுறையைச் சார்ந்த கரம்பனைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். “ஈழகேசரி”யின் ஆசிரியராக இவர் பணியாற்றிய காலத்தில் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பலர் உருவாகக் காரணமாக விளங்கினார். ஆனந்த விகடன் போன்ற பிரபல பத்திரிகைகளில் இவரது சிறுகதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன. பிரயாணக் கட்டுரைகளைச் சுவைபட எழுதும் ஆற்றல் மிக்கவர். இலங்கை வானொலியில் தமிழ் நிகழ்ச்சி அதிகாரியாகப் பணியாற்றியவர். இவர் எழுதிய புத்தர் அடிச்சுவட்டில், மாணிக்க வாசகர் அடிச் சுவட்டில் என்னும் நூல்கள் பிரபல்யமானவை. “ஓலிபரப்புக்கலை” என்னும் இவரது நூல் ராஜாஜியின் ஆசியுரையுடன் வெளிவந்தமையும் தமிழக அரசின் பரிசினைப் பெற்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவரது “காஞ்சனை” என்னும் சிறுகதை சென்னை அல்லயன்ஸ் கம்பனி வெளியிட்ட “கதைக்கோவை” இரண்டில் இடம்பெற்றுள்ளது. இவரது “புத்தர் அடிச்சுவட்டில்” என்னும் நூல் இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல விருதினைப் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பி.பி.ஸியில் தமிழோசையைத் தவழவிட்ட பெருமையும் இவரையேசாரும். சிறுகதை, நாவல் தொடர்பான நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

13. சி.வைத்தியலிங்கம்

ஈழத்துச் சிறுகதை மூலவர்களில் ஒருவராகப் போற்றப்படுபவர் சி.வைத்தியலிங்கம். யாழ்ப்பாண மண்வாசனை தவழும் இருபத்தைந்து கட்டுரை மலர் ————— 246 ————— த.துரைசிங்கம்

சிறுகதைகளை இவர் படைத்துள்ளார். மனிதனின் மென்மையான உணர்வுகள், மன உணர்வுப் போராட்டங்கள், ஆண் - பெண் உறவு, கிராமியப் பண்புகள் ஆகியன இவரது கதைகளில் முக்கியம் பெற்றுள்ளன. பெரும்பாலான சிறுகதைகள் தூய தமிழ் நடை கொண்டுள்ளன.

ஈழகேசரி, ஆனந்த விகடன், கல்கி, கலை மகள், கிராம ஊழியன் ஆகிய இதழ்களில் இவரது படைப்புக்கள் வெளியாகியுள்ளன. கு.ப.ராஜ கோபாலனையே தமது ஆதர்ச எழுத்தாளராக கொண்டவர். கு.ப.ராவின் படைப்புக்களை வாசிக்கும் சுகானுபவத்தை நம்மண்ணின் ஊடாக, இவரது எழுத்துக்கள் நமக்கு நல்கின. இவரது 'மூன்றாம் பிறை' என்ற சிறுகதை அல்லயன்ஸ் கம்பனி வெளியிட்ட கதைக் கோவையில் இடம் பெற்றுள்ளது. கங்கா கீதம், பாற்கஞ்சி, நெடுவழி, மூன்றாம் பிறை என்பன இவரது சிறந்த சிறுகதைகள் எனக் கருதப்படுகின்றன.

1939 - 1956 காலகட்டத்திலேயே இவரது சிறுகதைகள் யாவும் வெளிவந்துள்ளன. ரவீந்திரன் என்ற புனைபெயரிலும் இவர் எழுதியுள்ளார். இவரது சிறுகதைத் தொகுதி 'கங்காகீதம்' என்னும் பெயரில் 1990இல் வெளிவந்துள்ளது. தனது பதினைந்தாவது வயதில் எழுத ஆரம்பித்த இவர் தமது முப்பத்தைந்தாவது வயதில் சிறுகதை எழுதுவதை நிறுத்திக் கொண்டார். இவரது நெடுவழி, உள்ளப் பெருக்கு, பாற்கஞ்சி ஆகிய கதைகள் ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறைக்குப் பெருமை சேர்ப்பனவாக உள்ளன. ஏன் சிரித்தார், மின்னல், களனி கங்கைக் கரையிலே முதலான கதைகள் சமூகப் பிரச்சினைகளையும் காதலையும் குடும்ப உறவுநிலைகளையும் கருவாகக் கொண்டுள்ளன. தியாகம், நந்த குமாரன், பூதத்தம்பி கோட்டை ஆதியாம் கதைகள் சரித்திர சம்பந்தமானவையாகும். ஆனந்த விகடனில் வெளியான 'பாற்கஞ்சி' என்னும் சிறுகதை இவரது சிறுகதைகளில் மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

யாழ்ப்பாண மண்வாசனை தவழும் இச்சிறுகதை ஏழைத் தாய் ஒருவரையும் அவள் பிள்ளையையும் தத்ருபமாகச் சித்திரிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

கருங்கக் கூறின் சி.வைத்தியலிங்கம் மேலைத்தேய நவீன சிறுகதைப் பண்புகளை நன்குணர்ந்து அதற்கமைய கவிதா நயத்துடன் தமது சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார் எனலாம்.

14. இலங்கையர்கோன்

ஈழத்து இலக்கியவானில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்த எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் இலங்கையர்கோன். ஏழாலையைச் சேர்ந்த இவரது இயற்பெயர் ந.சிவஞானசந்தரம். ஈழத்துச் சிறுகதை மூலவர் மூவரில் ஒருவராகக் கருதப்படும் இவர் தமது பதினெட்டாவது வயதிலேயே எழுத்துத் துறையில் புகுந்தவர். தமிழ், சமஸ் கிருதம், லத்தீன் ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் ஆழ்ந்த பயிற்சியுள்ளவர். மண்வாசனை தவழும் இவரது படைப்புக்கள் ஈழத்தில் மட்டுமன்றித் தமிழகத்திலும் போற்றிப் புகழ்ப் பெற்றவையாகும்.

இலங்கையர்கோனின் கல்விப் பின்னணியும் காரியாதிகாரியாகக் (தற்போது உதவி அரசு அதிபர்) கடமை செய்த நிர்வாகப் பின்னணியும் அவரது சிறுகதைப் படைப்புக்களின் நவீன பண்புகளையும் நிர்ணயித்திருக்கின்றன எனலாம். ஆங்கில இலக்கியத்தின் செல்நெறிகளை நன்குணர்ந்தவர் இலங்கையர்கோன். அவரது சிறுகதைகளில் உணர்வுபூர்வமான சித்திரிப்புக்கள் மிக்க அழுத்தம் பெற்றிருந்தன. பாரததேவி, சக்தி, சூறாவளி, கிராம ஊழியன், சரஸ்வதி, மணிக்கொடி ஆகிய தமிழக இதழ்களிலும் ஈழகேசரி, தினகரன், வீரகேசரி, ஈழநாடு, கலைச் செல்வி முதலான ஈழத்து பத்திரிகைகளிலும் இவரது படைப்புக்கள் பல வெளியாகியுள்ளன. முப்பதுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ள இலங்கையர்கோனின் சிறுகதைத் தொகுதியாக வெள்ளிப்பாதசரம் (1962இல்) வெளிவந்துள்ளது. அனுலா, சிகிரியா, யாழ்ப்பாடி, முதலிய சரித்திரக்கதைகளையும் மரியமதலேனா, மேனகை, தாய் முதலிய இதிகாசக் கதைகளையும் இவர் எழுதியுள்ளார். யாழ்ப்பாண மண்ணின் மணம் தவழும் சிறுகதைகள் பலவற்றைப் படைத்த பெருமை இவருக்குண்டு. வெள்ளிப்பாதசரம், மனிதக் குரங்கு, தாழை மரநிழலிலே, சக்கரவாகம், நாடோடி, மச்சாள், கடற்கரைக்கிளிஞ்சல், வஞ்சம் போன்றன மண்வாசனை தவழும் சிறுகதைகளுக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும்.

இலங்கையர் கோன் ஷேக்ஸ்பியரது படைப்புக்களில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டவர். அதன் உந்துதல் காரணமாக ஒற்றையங்க, தொடர் நாடகங்கள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். பச்சோந்திகள், லண்டன் கந்தையா, விதானையார் வீட்டில், மிஸ்டர் குகதாசன் ஆதியாம் நாடகங்கள் அவரது புகழ்மிகு படைப்புக்களாகும். இவரது மாதவி

மடந்தை, மிஸ்டர் குகதாசன் என்னும் நாடகங்களும் நூலுருப் பெற்றுள்ளன.

சுருங்கக் கூறின் இலங்கையர்கோன் பல்திறன் கொண்ட ஒரு படைப்பாளி. சிறுகதை, நாடகம், மொழி பெயர்ப்பு, சங்கீதம், விமர்சனம் ஆதியாம் பன்முகம் கொண்ட கலைத்திறன் மிக்க படைப்பாளியாக மிளிர்ந்தார் எனலாம்.

15. தி.ச.வரதராசன் (வரதர்)

வரதர் என்ற புனைபெயர் கொண்ட தி.ச.வரதராசன் ஈழத்தின் முதுபெரும் எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். சிறுகதை, கவிதை, குறுநாவல், கட்டுரை ஆதியாம் துறைகளில் முத்திரை பொறித்தவர். இலங்கை அரசின் உயர் விருதான 'சாஹித்தியரத்தினா' என்னும் உயர் விருதினைப் பெற்றவர். எழுத்தாளராக, பத்திரிகை ஆசிரியராக, பதிப்பாளராக விளங்கியவர்.

வரதர் "ஈழகேசரிப்" பண்ணையில் முகிழ்த்தவர். "மறுமலர்ச்சி" இயக்கத்தின் பிதாமகர்களில் முக்கியமானவர். முப்பதுக்கு மேற்பட்ட தரமான சிறுகதைகளைப் படைத்தவர். இவரது நூல்களாக நாவலர், வாழ்க நீ சங்கிலிமன்ன, கயமை மயக்கம் (சிறுகதைத் தொகுப்பு), மலரும் நினைவுகள், பாரதக் கதை, சிறுகதைப் பட்டறிவுக் குறிப்புகள், யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீர் ஆகியன வெளிவந்துள்ளன.

வரதர் காலத்துக்குக் காலம் பல்வேறு சஞ்சிகைகளை நடத்தியுள்ளார். மறுமலர்ச்சி (1946), வரதர் புத்தாண்டு மலர் (1949) ஆனந்தன் (1952), தேன்மொழி (1955), வெள்ளி (1958), புதினம் (1961), அறிவுக் களஞ்சியம் (1992) ஆகியன அவர் வெளியிட்ட சஞ்சிகைகளாகும். எழுத்தாளராக மட்டுமன்றிச் சிறந்த நூற்பதிப்பாளராகவும் வரதர் திகழ்ந்துள்ளார். பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளையின் 'இலக்கிய வழி', முதலாக செங்கை ஆழியானின் 'ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு' ஈறாக முப்பத்து மூன்று நூல்களுக்கு மேலாக இவர் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார்.

வரதரின் முக்கிய வெளியீடுகளில் ஒன்றான 'வரதரின் பலகுறிப்பு' ஈழத்துத் தமிழர், தமிழிலக்கியம் பற்றிய ஒரு தொகுப்பு ஆவணமாக விளங்கிற்று. ஈழத்தின் நவீன தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வரதர் ஆற்றிய பங்களிப்பு என்றும் நினைவு கூரத்தக்கது.

16. ஜே.ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை

தமிழின் முதற் சிறுகதை ஆசிரியரென்னும் பெருமைக்குரியவர் ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை. ஈழத்தின் முதல் தமிழ்ப் பத்திரிகையான “உதயதாரகை” 1841இல் தொடங்கப்பெற்றது. அதன் ஆசிரியராக 1860 முதல் ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை விளங்கினார். நாவலரின் சமகாலத்தவரான சதாசிவம்பிள்ளை பலசிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அவரது கதைத் தொகுதியொன்று “நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம்” என்னும் பெயரில் வெளிவந்துள்ளது.

தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடியான இவர் தமிழ்ப்புலவர்களையும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். இவரால் வெளியிடப் பெற்ற “பாவலர் சரித்திர தீபகம்” பகுதி -1, பகுதி -2 தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலேயே குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்நூலே தமிழில் முதன் முதலாக வெளிவந்த தமிழ்ப் புலவர் சரித்திர நூலாகும். இது 410 தமிழ்ப் புலவர்களின் சரித்திரங்களை விவரமாகத் தந்துள்ளது.

இவர் தமிழிலக்கியம், விஞ்ஞானம், தத்துவஞானம், ஓழுக்கம், வரலாறு ஆகியன குறித்து ஆழமான பல படைப்புக்களை வழங்கியுள்ளார். அவற்றுள் பன்னிருநூல்கள் பிரசித்தமானவை. தமிழிலக்கிய வரலாற்றாய்வில் ஈடுபடுவோருக்குச் சதாசிவம்பிள்ளையின் நூல்கள் பெரிதும் உதவுகின்றன.

17. கவிஞர் இ.முருகையன்

ஈழத்தின் முதுபெருங்கவிஞராக விளங்கியவர் இ.முருகையன். அவரது பெயருக்கேற்ப அவரது கவிதைகளும் தமிழுக்கு அழகு செய்தன என்றால் அது மிகையல்ல.

கவிதை, இலக்கிய விமர்சனம், விஞ்ஞானம் ஆகிய துறைகளில் தடம்பதித்த இவரது படைப்புக்கள் இருபத்தொன்று நூல்வடிவில் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் ஒருவரம், நெடும்பகல், மாடும் கயிறு அறுக்கும், நாங்கள் மனிதர், ஒவ்வொரு புல்லும் பூவும் பிள்ளையும், ஆதிபகவன், மேற்பூச்சு முதலியன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். இவரது காலம் 1935 - 2009 ஆகும்.

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த சாவகச்சேரி கல்வயல் கிராமத்தில் பிறந்த இவர் விஞ்ஞானப் பட்டதாரி ஆசிரியராக, பாடநூல் எழுத்தாளராக, கல்விப் பணிப்பாளராக, யாழ்ப்பல்கலைக் கழகத் துணைப் பதிவாளராகப் பல்வேறு துறைகளில் பணியாற்றியுள்ளார். ஆழ்ந்த புலமைத்திறனும் அமைதியான போக்கும் கொண்ட கவிஞர் முருகையன் அதிகளவான கவியரங்குகளில் பங்கு கொண்டு கவிமழை பொழிந்தவர். எளிய நடையில் கேட்போரைக் கவர்ந்திடும் வகையில் அவரது கவிதைகள் அமைந்திருந்தன.

18. குறிஞ்சித் தென்னவன்

மலையகம் தந்த சிறந்த கவிஞர்களுள் ஒருவர் குறிஞ்சித் தென்னவன். மலையகத்தின் இயற்கை அழகுகளையும் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளையும் கவிதைகளாகப் படைத்தவர். இவரது கவிதைத் தொகுதி ஒன்று இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல விருதினைப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. மலையக மக்களின் நன்மதிப்புக்குரிய இக்கவிஞரது மறைவு மலையக இலக்கியத்துறைக்கு ஈடு செய்ய முடியாத பேரிழப்பாக அமைந்துள்ளது.

19. கவிஞர் சுபத்திரன்

க.தங்க வடிவேல் எனும் இயற்பெயர் கொண்ட கவிஞர் சுபத்திரன் தமது புலமைத்திறனால் புகழ் பெற்றவர். மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த இக்கவிஞர் முற்போக்குச் சிந்தனைகளைப் பிரதிபலிக்கும் பல கவிதைகளை இயற்றியுள்ளார். அவையனைத்தும் 'சுபத்திரன் கவிதைகள்' எனும் தலைப்பில் நூலாக வெளிவந்துள்ளன. சிறந்த ஆசிரியராகக் கருதப்பட்ட இவரது காலம் 1935 - 1979 ஆகும்.

எளிய தமிழில் புரட்சிகரமான சிந்தனைகளைக் கொண்ட இவரது கவிதைகள் படிப்போர் உள்ளங்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டும் சிறப்புக்குரியனவாகும்.

20. கே.டானியல்

மக்கள் எழுத்தாளர் எனப் போற்றப்பெற்ற கே.டானியல் தமிழில் தலித் இலக்கிய முன்னோடியாகக் கருதப்படுகிறார். தலித் மக்களின் பிரச்சினைகளை வெளிக்கொணரும் பல்வேறு படைப்புக்களைப் பட்டினம் மலர் ————— 251 ————— த.தரைசிங்கம்

படைத்துள்ளார். சுதந்திரன் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் அமரகாவியம் எனும் சிறுகதைக்குப் பரிசில் பெற்றதன் மூலம் எழுத்துலகுக்கு அறிமுகமான டானியல் பின்னாளில் சிறந்த நாவலாசிரியராகவும், தீண்டாமை ஒழிப்புப்போராளியாகவும் தம்மை மாற்றிக் கொண்டார். ஈழகேசரியில் 1955 - 1958 காலப் பகுதியில் இவர் 14சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். டானியல் கதைகள், உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன என்பன இவரது சிறுகதைத் தொகுதிகளாகும். உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல விருதினையும் பெற்றது. 1948 - 1986 காலப் பகுதியில் சுமார் 150 சிறுகதை வரையில் டானியல் படைத்திருக்கிறார்.

டானியலின் சிறுகதைகள் சுதந்திரன், ஈழகேசரி, வீரகேசரி, தினகரன், சிரித்திரன், தேனருவி, ஈழநாடு, மரகதம் போன்ற ஈழத்துப் பத்திரிகைகளிலும், சரஸ்வதி, தாமரை ஆதியாம் தமிழகத்து இதழ்களிலும் வெளிவந்துள்ளன. இவரது பஞ்சமர் என்னும் நாவலே தமிழில் வெளியான முதல் தலித் இலக்கியமெனக் கூறப்படுகிறது. தண்ணீர், கானல், கோவிந்தன், போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர், அடிமைகள், பஞ்ச கோணங்கள் என்பன இவர் படைத்த நாவல்களாகும். டானியலின் எழுத்துக்களில் நாட்டார் வழக்கியல் பண்பாட்டுக் கூறுகள், அவரின் புனை திறன் என்பன நன்கு பிரதிபலிக்கின்றன. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலை உணர்வும், பெரிய மனிதர்களின் இழிசெயல்களும் நன்கு வெளிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. டானியலின் எழுத்துப் பணியானது ஈழத்தின் எந்த ஒரு ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் எழுத்தாளரும் ஆற்றாத அளவுக்கு வன்மை வாய்ந்தது. யாழ்ப்பாணத்து ஒடுக்கப்பட்ட, அடித்தள மக்களின் பேச்சுவழக்கில் காணப்படும் நாட்டாரியல் பண்பாட்டுக் கூறுகளை உலகறியச் செய்தமை இவரது மகத்தான பணியெனலாம்.

பூமரங்கள், சொக்கட்டான், மையக்குறி, இருளின் கதிர்கள், முருங்கையிலைக் கஞ்சி ஆகிய குறுநாவல்களைப் படைத்திட்ட டானியல் இறுதியாய் எழுதிய குறு நாவலான 'சாநிழல்' பல உண்மைச் சம்பவங்களை உள்ளடக்கியதாயுள்ளது. இவரது உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன, தக்காளிப் பழங்கள் என்னும் சிறுகதைகள் இலங்கை வானொலியில் நாடகங்களாகவும் நடிக்கப்பட்டுள்ளன. டானியல் படைப்புக்களை ஆய்வு செய்து பல்கலைக் கழகங்களில் பலர் எம்.ஏ.எம்.பில், கலாநிதிப் பட்டங்களைப் பெற்றுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சிறுகதை எழுத்தாளராக அறிமுகமாகி, பின்னர் நாவலாசிரியராகி, தலித் இலக்கிய முன்னோடியாக முகிழ்த்த டானியலின் படைப்புக்கள் இன்று பல்கலைக் கழகங்களில் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படுவதானது அன்னாரது எழுத்தாற்றலுக்குக் கிடைத்த மாபெரும் வெற்றி என்றே கூறலாம். டானியலின் நாவல்கள் யாவும் தொகுக்கப்பெற்றுத் தமிழகத்தில் பாரிய நூலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

21. இளங்கீரன்

ஈழத்தின் தலசிறந்த நாவலாசிரியராக விளங்கியவர் சுபைர் இளங்கீரன். முற்போக்குச் சிந்தனையாளரான இளங்கீரனது படைப்புக்கள் அனைத்தும் சாதாரண மக்களைப் பாத்திரங்களாகக் கொண்டு அமைந்தனவாகும். இவரது ஆரம்ப கால எழுத்துக்களில் திராவிட இயக்கத் தாக்கம் காணப்பட்டதெனினும் பின்னாளில் முற்போக்குச் சிந்தனைகள் கொண்ட பல படைப்புக்களை வெளியிட்டுள்ளார். இவர் எழுதிய நாவல்களுள் நீதியே நீ கேள், தென்றலும் புயலும் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. பொற் கூண்டு, மீண்டும் வந்தாள், பைத்தியக்காரி என்பன இவரது இளமைக் கால நாவல்களாகும். புயல் அடங்குமா? சொர்க்கம் எங்கே? என்பன போன்ற நாவல்களையும் இவர் எழுதியுள்ளார். நாவல்களை மட்டுமன்றி நல்ல பலநாடகங்களையும் இவர் எழுதியுள்ளார். இவற்றில் பல இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பாகியுள்ளன.

பாரதி கண்ட சமுதாயம், தேசிய இலக்கியமும் மரபுப் போராட்டமும், பேராசிரியர் கைலாசபதி நினைவுகளும் கருத்துக்களும் என்னும் கட்டுரை நூல்களையும் இவர் எழுதியுள்ளார். மரகதம் என்னும் சஞ்சிகை ஆசிரியராகவும் விளங்கிய இளங்கீரன் சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை ஆதியாம் துறைகளில் முத்திரை பொறித்துள்ளார். இவரது இலக்கியப் பணிகளைக் கௌரவிக்கும் வகையில் இந்து கலாசார இராஜாங்க அமைச்சு 'இலக்கியச் செம்மல்' என்னும் பட்டத்தையும், முஸ்லிம் கலாசார அமைச்சு "இலக்கிய வேந்தர்" என்னும் பட்டத்தையும் வழங்கியது. இலங்கை அரசின் 'விஸ்வப் பிரசாதினி' என்ற விருதின்மீதும் இவர் பெற்றுள்ளார். ஒருக்கப்பட்ட அடக்கப்பட்ட மக்களின் விடிவுக்காகப் பேனாபிடித்த எழுத்தாளரான இளங்கீரனின் படைப்புக்கள் யாவும் அவர்களின் மேம்பாட்டினையே மையமாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டன என்றாலது மிகையல்ல. ஈழத்து நாவல் வரலாற்றில் இளங்கீரனுக்கு என்றுமே சிறப்பான இடமுண்டு என்பதில் ஐயமில்லை.

22. சில்லையூர் எஸ்.செல்வராசன்

பல்கலை வேந்தன் எனப் பாராட்டப் பெற்ற இவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த சில்லாலை என்னும் சிற்றூரில் 1933ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் பிறந்தவர். தான் தோன்றிக் கவிராயர் என்னும் பெயரில் கவியரங்குகளில் கவிமழை பொழிந்தவர். அங்கதச் சுவை ததும்பும் கவி பல படைத்தவர். 'சுதந்திரன்', 'வீரகேசரி', 'தினகரன்' பத்திரிகைகளில் 'பணியாற்றியவர். கவிதை கட்டுரை வானொலி நாடகங்களை எழுதியதோடு சிறந்த நடிகராகவும் மிளிர்ந்தவர். நாட்டுக் கூத்து, வல்லுப்பாட்டு போன்ற கலைகளிலும் கைதேர்ந்தவர். திரைப்படத்தயாரிப்பிலும் ஈடுபட்டவர்.

ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள் என்னும் இவரது நூல் ஈழத்து நாவல்கள் குறித்து ஆய்வு செய்வோருக்குப் பெரிதும் பயன்படும் வகையில் அமைந்தது. சிறந்த வானொலி நாடகங்களை எழுதியுள்ள செல்வராசன் ஐந்துக்கு மேற்பட்ட திரைப்படங்களில் கதாநாயகனாகவும் நடித்துள்ளார். முற்போக்குச் சிந்தனையாளரான இவர் தமது கவிதைகள், கட்டுரைகள், நாடகங்கள் மூலம் பல்கலை வேந்தனாகப் பரிமளித்துள்ளார்.

இவரது கவிதைகள் பலதொகுக்கப்பட்டு நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன. தணியாததாகம் (திரைப்படச் சுவடி), தலைவர்கள் வாழ்க மாதோ, ஊரடங்கப் பாடல்கள் என்பன இவரது நூல்களாகும். பல்வேறு பரிசில்களைப் பெற்ற செல்வராசனின் கவிதைகள் பல பிறமொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஆழத்தடம் பதித்த பெருமை இவருக்குண்டென்றால் அது மிகையல்ல.

23. சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை சிறந்த பத்திரிகையாளர். நற்றமிழ்ப் பண்டிதர். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதற்பட்டதாரி. புதுக் கோட்டை சமஸ்தான நீதிபதி. ஆங்கில அரசின் 'இராஷ்டிரபகதார்' என்னும் பட்டம்பெற்ற பெருமகன். இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக செல்லுக்கிரையாகிக் கிடந்த பழந்தமிழ் ஏடுகளைத் தேடிப்பெற்று அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி, அச்சிற்பதிப்பித்து மக்கள் மன்றத்தில் பவனிவரச் செய்த பரோபகாரி. சிறந்த பதிப்பாசிரியர். சங்க நூல்களை அழியாது காத்த அருந்தொண்டர். இவரது தமிழ்ப்பணி ஈடு இணையற்றது.

சென்னையில் 'தினவர்த்தமானி' என்னும் பத்திரிகை ஆசிரியராகப் பணியாற்றத் தொடங்கிய பிள்ளையவர்களின் கவனம் நாளடைவில் பழந்தமிழ் ஏடுகளின் பக்கம் திரும்பியது. கிடைத்தற்கரிய ஏடுகளைத் தேடிப்பெற்று அவற்றைச் சீர்ப்படுத்தி அவற்றிலுள்ளவற்றைப் பதிப்பித்தார். சங்க நூல்களில் ஒன்றான கவித்தொகையைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார்.

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரச் சேனாவரையர் உரை, வீரசோழியம், திருத்தணிகைப்புராணம், இறையனார் அகப் பொருள், இலக்கண விளக்கம், சூளாமணி, தொல்காப்பியப் பொருளதிகார நச்சினார்க்கினியர் உரை, தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை ஆகியவற்றை முதன் முதலில் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். தமிழ்த்தாத்தா என அழைக்கப்படும் உ.வே.சாமிநாத ஐயருக்கு முன்னரே பதிப்புத்துறையில் கால்பதித்த பெருமைக்குரியவராகத் திகழ்ந்தார். அவரது தமிழ், ஆங்கில அறிவு பதிப்புப்பணி சிறந்திடப் பெரிதும் உதவினதெனலாம்.

பிள்ளையவர்கள் நூல்களைப் பதிப்பித்ததோடு மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. அவை தொடர்பான தமது கருத்துக்களையும் பதிப்புரையாக, முன்னுரையாக எழுதி வெளியிட்டார். தமது தாயாரின் பிறப்பிடமான ஏழாலையில் வித்தியாசாலை ஒன்றை நிறுவி அதன் அதிபராக முருகேசு பண்டிதர், கன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப் புலவர் ஆகியோரை நியமித்தார். 'சைவமகத்துவம்' என்னும் நூலை எழுதினார். நீதிநெறிவிளக்கத்தை உரையுடன் வெளியிட்டார். சூளா மணி வசனம், போன்றவற்றையும் எழுதியுள்ளார்.

வீரசோழியப் பதிப்புரையில் தமது தர்க்கரீதியான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவரது வசன நடை ஆற்றலுக்கு இந்நூற் பதிப்புரையே தக்க சான்று எனலாம். தமிழ் நூற் பதிப்புத்துறையின் முன்னோடியான இவரது பணிகள் காலத்தால் மறக்கவொண்ணாச் சிறப்புக்குரியனவாகும்.

24. மங்கள நாயகம் தம்பையர்

ஈழத்து முதல் தமிழ் நாவலாசிரியை என்னும் பெருமைக்குரியவர் மங்கள நாயகம் தம்பையர் ஆவார். இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆரம்ப காலத்தில் ஈழத்துத் தமிழ் மக்களது சமுதாயப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு 'நொறுங்குண்ட இதயம்' என்னும் நாவலை

இவர் படைத்துள்ளார். இந்நாவல் கண்மணி, பொன்மணி என்னும் இருபாத்திரங்களைக் கொண்டு அக்காலத்தில் நிலவிய சமூகப் பிரச்சினைகளை வெளிக்கொணரும் வகையில் அமைந்துள்ளது. நடைமுறை வாழ்க்கைச் சம்பவங்களையும் அவற்றின் அடிப்படையிலான பிரச்சினைகளையும் உணர்வுபூர்வமாகச் சித்திரிக்கும் முறையில் இந்நாவல் அமைந்துள்ளது.

கணவனின் கொடுமைக்குள்ளாகி இதயம் நொறுங்குண்ட கண்மணி என்னும் பெண் கிறித்தவபாதிரியார் ஒருவரது போதனைகளால் அமைதியடைகிறாள். இதுவே இந்நாவலின் கருப்பொருளாக அமைந்துள்ளது. கிறித்தவ சமய அடிப்படையிலான வாழ்க்கையே சன்மார்க்க சீவியம் என்பதை நிலைநாட்டும் வகையில் நாவலாசிரியை இந்நாவலை வளர்த்துச் செல்கிறார்.

மங்கள நாயகம் தம்பையா தேம்பாமலர் அல்லது அரிய மலர் என்னும் நாவலையும் (1929)இல் எழுதியுள்ளார்.

25. பாவலர் தெ.அ.துரையப்பாபிள்ளை

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகட்டத்தில் தேசிய உணர்வினை ஊட்டும் கவிதைகளால் மக்கள் தம் கவனத்தை ஈர்த்தவர் பாவலர் தெ.அ.துரையப்பாபிள்ளை. மகாகவி பாரதியின் சமகாலத்தவர். பாரதியைப் போன்றே மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள் மூலம் தேசிய உணர்வினை ஊட்டியவர். சமுதாயப் பிரச்சினைகளைத் தமது கவிதைகள் மூலம் வெளிக்கொணர்ந்தவர். கும்மி, கண்ணி, கீர்த்தனை ஆதியாம் வடிவங்களில் தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டவர். சமூக சீர்திருத்தக்கருத்துக்களைத் தேசிய உணர்வுடன் வெளியிட்ட பாவலரின் பாடல்கள் அக்கால கட்டத்தில் மக்களிடையே விழிப்புணர்வை உருவாக்கின என்றாலது மிகையல்ல.

மேற்கு நாட்டு மதுபானங்களும் சாராயமும் ஏனைய குடிவகைகளும் சமுதாயத்தில் வந்து புகுந்துள்ளமையையும் அதனால் விளையும் கேடுகளையும் எடுத்துரைக்கும் பாடல்கள் பலவற்றைப் பாவலர் இயற்றியுள்ளார். இப்பாடல்களை 'யாழ்ப்பாண சுவதேசக் கும்மி' என்னும் நூலில் காணலாம். மதுவிலக்குப் பற்றி அவர்யாத்த பாடல் ஒன்றில்.

**‘எங்கள் தேசத்தில் குடியால் வருந்தீமை
யிம்மட் டென்னவிங் கியலாது
சங்கங்கள் நாட்டியித் தீமையை முற்றும்
தடுத்திடு வாயடி சங்கமின்னே’.**

என வலியுறுத்துகிறார். இப்பாடலில் மதுவிலக்கு இயக்க ரீதியாக மேற் கொள்ளப்படவேண்டும். மதுவரக்கனின் பிடியிலிருந்து மக்களை விடுவிக்க வேண்டுமென்னும் கருத்துக்கள் ஒலிப்பதைக் காணமுடிகிறது.

பாவலரின் மற்றொரு நூலான ‘கீதரச மஞ்சரி’ 42 கீர்த்தனைகளைக் கொண்டது. தனிப்பட்ட சமய உணர்ச்சி எதுவுமின்றிச் சகலருக்கும் நிலையான நீதிகளையும் பலதரப்பட்ட உபாயங்களையும் எடுத்துரைக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளமையை நோக்கலாம். கிறித்தவக் கோட்பாடுகளுக்கு அப்பால் தாம் வாழ்ந்த சமூகத்துக்கு அக்காலகட்டத்தில் தேவையான கருத்துக்களை இக்கீர்த்தனைகள் மூலம் வெளிப்படுத்தினாரென்றே கொள்ளல் வேண்டும். பாவலர் மேனாட்டுக் கிறிஸ்தவ மரபினைப் பின்பற்றி “சகலகுண சம்பன்னன்” என்னும் நாடகத்தையும் எழுதியுள்ளார் இந்நாடகம் உயர்நிலை நன்னெறிப் பண்புகளை உணர்த்திடும் வகையில், அமைந்திருந்தது.

பாவலரின் ‘எங்கள் தேச நிலை’, ‘சுவதேசக் கும்மி, சிவமணிமாலை என்னும் மூன்று நூல்களும், மற்றும் தனிப்பாடல்களும் அவரது புலமைத்திறனைப் பறைசாற்றுவனவாயுள்ளன.

கிறித்தவ சீர்திருத்த வாதியாக இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்த பாவலர் பிற்காலத்தில் தீவிர சைவப்பற்றாளராகத்தம்மை மாற்றிக் கொண்டார். இதற்கு 1927இல் இவர் இயற்றிய “சிவ மணிமாலை” தக்க சான்றாகும்.

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியில் கல்விப்பின்றவர். பின்னர் பம்பாய் (மும்பை) மாகாணத்திலே உள்ள கோல்ஹாப்பூர் மிஷன் உயர் நிலைப் பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். பம்பாய் மாகாணத்தில் கொள்ளை நோய் பரவிய காலகட்டத்தில் தமது தாயாரின் வேண்டுகூலிக்கமையத் தாயகம். திரும்பி, தெல் லிப் பழை அமெரிக்கன் மிஷன் பாடசாலையின் தலைமையாசிரியரானவர். 1901இல் ‘கீதரச மஞ்சரி’ நூலை வெளியிட்டதோடு ‘உதயதாரகை’ பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும்

செயற்பட்டார். 1910 ஆம் ஆண்டில் மகாஜனாக் கல்லூரியை ஆரம்பித்தார். இறக்கும்வரை இக்கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்காக உழைத்தார். தீவிர சைவப்பற்றாளராக மாறியமை காரணமாக 'இந்து சாதனம்' தமிழ், ஆங்கில பதிப்புக்களின் ஆசிரியர் குழுவில் சேர்ந்து பணிபுரிந்து வந்தார்.

யாழ் - மாவட்டத்தில் பல சங்கங்களை நிறுவியதில் பெரும் பங்கு கொண்ட பாவலர் ஆசிரியர்களது உரிமைகளைப் பேணுவதில் முன்னின்றுழைத்தவராவார். வெறும் வாய்ச்சொல் வீரராகவன்றிச் செயல் வீரராகத் திகழ்ந்ததோடு தமது பிரதேச விவகாரங்களில் மட்டுமல்லாது அனைத்திலங்கைப் பிரச்சினைகளிலும் ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களைக் கட்டுரைகள் வாயிலாக வெளியிட்டவர். தேச நலனுக்கு இலக்கியத்தை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தியவர். நவீன இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு ஒரு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர். சுருங்கக்கூறின் தலைசிறந்த ஆசிரியராக, அதிபராக, கல்வியியலாளராக, கவிஞராக, பத்திரிகை ஆசிரியராக, தேசியச் சிந்தனையாளராக விளங்கியவர் பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை எனலாம். அவரது கவியாற்றலைச் 'சிந்தனைச் சோலை' என்னும் நூலில் காணலாம். பாரதியாருக்குப் பத்து வயது மூத்தவரான பாவலர் பாரதி சென்ற இலக்கியப் பாதையிலே சென்றவர் எனலாம். இலங்கைத்திருநாட்டில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகட்டத்தில், முதன் முதலாகச் சமூக சிந்தனையைக் கவிப் பொருளாக்கிய பெருமைக்குரியவர். பாரதியைப் போன்றே எளிய தமிழில், பலவகைப் பாஷைவங்களில் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைக் முன்வைத்தவர் பாவலர் என்றாலது மிகையல்ல.

26. கனக செந்திநாதன்

நடமாடும் வாசிக சாலையாகவும் பல்கலைக்கழகமாகவும் திகழ்ந்தவர் கனக.செந்திநாதன். இரசிகமணி என அன்புடன் அழைக்கப் பெற்றவர். சிறுகதை, நாவல், கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனம் எனப் பல்வேறு துறைகளில் தடம் பதித்தவர். குரும்பசிட்டியைச் சேர்ந்த தமிழாசிரியரான இவர் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளையின் அபிமானத்துக்குரிய மாணவர். தமது குருவான பண்டிதமணி குறித்து 'இரு கண்கள்' என்ற நூலை எழுதியவர்.

ஈழகேசரிப் பண்ணையில் வளர்ந்த கனக.செந்திநாதன் பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாகத் திகழ்ந்தவர். சிறந்த விமர்சகராகப் பாராட்டப்

பெற்றவர். ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி, வெண்சங்கு, ஒருபிடிசோறு (நாடகம்), விதியின் கை (நாவல்), நீதிக்கரங்கள் (கவிதைகள்), பள்ளு இலக்கியம் (கட்டுரைகள்) முதலான பலநூல்களை எழுதியவர். இவரது படைப்புக்கள் அனைத்தும் 'பூச்சரம்' என்னும் பெயரில் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளது. தற்போது கிழக்குப்பல்கலைக்கழகமாக மாறியுள்ள வந்தாறு மூலை மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் 1964ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற காப்பியப் பெருவிழாவில் இவருக்கு 'இரசிகமணி' என்னும் பட்டம் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டது. ஈழத்து இலக்கியப் படைப்பாளிகளில் என்றும் நினைவு கூரத்தக்கவராக இவர் விளங்குகிறார்.

27. பல்கலைப் புலவர் க.சி.குலரத்தினம்

யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த பல்கலைப் புலவர் க.சி.குலரத்தினம் தமிழ் கூறும் நல்லுலகின் பெருமதிப்புக்குரியவர். ஆழ்ந்த சைவசமய அறிவும் தமிழ்ப்புலமையும் வரலாற்று வன்மையும் வாய்க்கப் பெற்றவர் இலங்கையில் தேசாதிபதிகளாக விளங்கியோரைக் குறிக்கும் "நோத் முதல் கோபல்லவா வரை" என்னும் வரலாற்று நூலை எழுதியவர். தமிழ் தந்த தாதாக்கள், செந்தமிழ் வளர்த்த செம்மல்கள், இந்து நாகரிகம் (மூன்று பாகங்கள்) போன்ற அரிய நூல்களை ஆக்கியவர். தமிழ் ஆய்வாளர்களுக்கு வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்த பெருமைக்குரியவர்.

28. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

பன்மொழிப் புலவர் சுவாமி ஞானப் பிரகாசர் உலகறிந்த தமிழறிஞர்களில் ஒருவர். ஜேர்மனிய அரசாலும் இலங்கை அரசாலும் நினைவு முத்திரைகள் வெளியிட்டுச் சிறப்பிக்கப் பெற்றவர். ஈழத்தின் ஒளிவிளக்குகளில் ஒருவராகத் திகழ்ந்தவர். இவரது 'சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதி' ஒப்பற்ற மொழி நூலாகும். இவர் பல்வேறு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். அவற்றுட் பின்வருவன மிக்க சிறப்புக்குரியனவாகும்.

தமிழரின் பூர்வசரித்திரமும் சமயமும், தமிழரின் ஆதி இருப்பிடமும் பழஞ் சீர்திருத்தமும், தமிழ் மக்களிடையே சாதிப் பாகுபாட்டின் தோற்றம், போர்த்துக் கேயர் காலத்து யாழ்ப்பாண அரசர்கள், யாழ்ப்பாணச் சரித்திர ஆராய்ச்சி, யாழ்ப்பாணத் தொல்குடிகள், போர்த்துக்கேயர் டச்ச ஆட்சிக் காலத்தில் யாழ்ப்பாண வரலாறு, யாழ்ப்பாண இடப் பெயர் வரலாறு, வையா வசனம், யாழ்ப்பாண வைபவ விமரிசனம், கதாவிநோத பூங்கொத்து, தமிழ் சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சி, தருக்க சாத்திரச் சுருக்கம்.

சுவாமி ஞானப் பிரகாசரின் காலம் 1875 - 1947ஆகும். இக்கால கட்டத்தில் இவராற்றிய சமய, சமூக, நூற்பணிகள் அளவிடற்கரியனவாகும். நல்லூரில் நீண்டகாலம் வாழ்ந்தமையால் நல்லூர் ஞானப் பிரகாசர் என இவர் அழைக்கப் பெற்றார். கத்தோலிக்க மதகுருவான இவர் பல்லாயிரம் ஏழை மக்களைக் கத்தோலிக்க மதத்தில் சேர்த்து அவர்கள் நல்வாழ்வு பெற உதவியதோடு முப்பதுக்கு மேற்பட்ட தேவாலயங்களையும் தாபித்தாரெனத் தெரியவருகிறது.

29. புலவர்மணி ஏ.பெரியதம்பிப்பிள்ளை

கிழக்கிலங்கை தந்த பேரறிஞர்களுள் ஒருவரான இவர் மண்டுரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யாழ்ப்பாணத்தில் காவிய பாடசாலையில் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளையுடன் கல்வி பயின்றவர். சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப் புலவரை முதன்மை ஆசானாகக் கொண்டவர். ஆசான் நோய்வாய்ப்பு பட்டிருந்த காலத்திலும் வீடு தேடிச் சென்று பாடம் கற்றவர்.

புலவர்மணி விபுலானந்தரின் அறிவுத் தடாகத்தில் பூத்த புதுமலர் எனலாம். சுவாமி விபுலானந்தரிடம் நெருங்கிய நட்புக் கொண்டவர். பழமையைப் போற்றலும் நவீனத்தைத் தேடலும் இருவரதும் பண்புகளாயிருந்தமையால் புலவர் மணி பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாக விளங்கினார். சமய சமரச வேதாந்த நெறியில் வீறு கொண்டவர். இலங்கை மணித்திருநாட்டின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டியவர்.

மட்டக்களப்புப் புலமைப் பாரம்பரியத்தின் சின்னமாக விளங்கியவர் புலவர் மணி. இவர்படைத்த பகவத்கீதை வெண்பா இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல விருதினைப் பெற்றது. பல்வேறு பதிகங்களை இயற்றியுள்ள புலவர் மணியின் முதற்பதிகமாக 'மண்டுர்ப்பதிகம்' விளங்குகிறது. வாழி கல்லோயா நங்கை, கொக்கட்டிச் சோலை தான்தோன்றியீச்சரர் பதிகம், சித்தாண்டிப் பதிகம், மாமாங்கப் பதிகம், காளிகாமடு கற்பக விநாயகர் ஊஞ்சல் என்பன இவரது செய்யுள் நூல்களாகும். பாலைக்கலி, குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு பாடல்கள், உள்ளதும் நல்லதும் என்பன இவரது உரைநடை நூல்களாகும்.

மட்டக்களப்புத் தமிழ்க் கலாமன்றத்தினால் 1952 இல் இவருக்குப் புலவர் மணி என்னும் பட்டம் வழங்கப் பெற்றது. கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் இவருக்கு இலக்கிய கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கிக்

கௌரவித்துள்ளது. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் அழியா இடம் பெற்றுள்ள புலவர் மணியின் புலமைத் திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டாக வாழி கல்லோயா நங்கை என்னும் பாடற் தொகுப்பில் உள்ள பாடல் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

“காடும் நாடாய்ச் சிறந்தோங்கக்
 கழனிச் செல்வம் பொலிந் தோங்க
 நாடும் வாழ்விற் திகழ்ந்தோங்க
 நடந்தாய் வாழி கல்லோயா
 நாடும் வாழ்விற் திகழ்ந் தோங்க
 நடந்த தெல்லாம் நின் தலைவன்
 பாடும் புகழ்சேர் இனிய நடைப்
 பாங்கே வாழி கல்லோயா”

சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் கானல் வரிப் பாடலை நினைவூட்டும் வகையில் புலவர் மணி கல்லோயா நங்கையை வாழ்த்துவதோடு கல்லோயாத் திட்டத்தின் பிதாமகரான டி.எஸ்.சேனாநாயக்காவையும் (மறைமுகமாக) நின் தலைவன் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமை நயத்தற்குரியதாகும். புலவர்மணியின் புலமைத்திறனுக்கு இது ஏற்ற உரைகல்லாக அமைந்துள்ளதென்றும் கூறலாம்.

30. பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை

இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை மட்டுவிலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் மணி முடிகளுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்தவர். ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுக நாவலரின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றித் தம் வாழ்நாள் முழுதும் தமிழ்ப்பணியும் சைவசமயப் பணியுமாற்றியவர்.

நாவலர் பெருமானால் தோற்றுவிக்கப் பெற்ற வண்ணார் பண்ணைச் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையில் சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப் புலவரிடம் சைவத்தமிழ்க் கல்வியை மரபு முறைப்படி கற்றவர். அங்குள்ள காவிய பாடசாலையிலும் பயின்றவர். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதரான இவர் கோப்பாய் ஆசிரிய பயிற்சிக்கலாசாலையில் பயின்று பயிற்றப் பெற்ற தமிழாசிரியரானார். பின்னர் திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலையில் விரிவுரையாளரானார். 30 ஆண்டுக் காலம் அங்கு அவராற்றிய பணிகள் அளப்பரியன. பண்டிதர் பரம்பரை ஒன்றினையே உருவாக்கினார்.

பண்டிதமணி சிறந்த பேச்சாளர். இலக்கிய இரசனை மிக்க அவரது சொற்பொழிவுகள் பண்டிதர் முதல் பாமரர் வரை கவருந்தன்மையன. தமக்கெனத் தனியானதோர் பாணியை வகுத்துக்கொண்டவர். அவரது பேச்சின் சாயலை அவரது மாணவர்களிடமும் காணலாம். இலக்கிய இரசனை தவமும் அவரது உரை நடை தனித்துவமானது. அதனை இலக்கிய நடை எனவும் தத்துவ விசார நடை எனவும் கூறுவர். கம்பராமாயணத்தில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டவர். அது தொடர்பாகப் பல்வேறு கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். கந்தபுராணம் தட்ச காண்டத்திற்கு இவர் எழுதியுள்ள உரை அனைவரதும் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றது.

பண்டிதமணி எழுதியுள்ள நூல்களுள் இலக்கியவழி, கம்பராமாயணக் காட்சிகள், பாரத நவமணிகள், சைவநற் சிந்தனைகள், கந்தபுராண கலாசாரம், கந்தபுராண போதனை, இருவர் யாத்திரிகர், சமயக்கட்டுரைகள், சிந்தனைக் களஞ்சியம், ஆறுமுக நாவலர், அன்பின் ஐந்திணை, அத்வைத சிந்தனை, செந்தமிழ்க் களஞ்சியம் என்பன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

1951 ஆம் ஆண்டில் இவருக்குப் பண்டிதமணி என்னும் பட்டம் சூட்டப்பட்டது. 1978ஆம் ஆண்டு மே 31ஆம் நாள் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் பண்டித மணிக்கு இலக்கிய கலாநிதிப்பட்டம் வழங்கிக் கௌரவித்தது.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெருமை சேர்த்த பண்டிதமணியின் காலம் 1899 - 1986 ஆகும்.

31. ஆசுகவி வேலுப்பிள்ளை

வயாவிளாணைச் சேர்ந்த ஆசுகவி வேலுப்பிள்ளை நினைத்தவுடன் கவிபாடும் வல்லமை பெற்றவர். இவர் 'சுதேச நாட்டியம்' என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் வெளியீட்டாளராகவும் விளங்கியவர்.

யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி என்னும் நூலை இயற்றியவர். இவரைக் 'கல்லடி வேலன்' என்றும் அழைப்பர். சமூகச் சீர்கேடுகளைத் தயவு தாட்சணியமின்றி அம்பலப்படுத்தியவர். சமூக முன்னேற்றத்திற்காக உழைத்தவர். தேசிய உணர்வுமிக்கவர். போலிகளைப் புறந்தள்ளித் தூய வழியில் பத்திரிகா தர்மத்தைப் பேணியவர்.

32. பேராசிரியர் செ.சிவஞானசுந்தரம் (“நந்தி”)

“நந்தி” என்னும் புனைபெயர் கொண்ட பேராசிரியர் செ.சிவஞானசுந்தரம் ஈழத்தின் புனைகதை வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தொண்டாற்றியவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர். மருத்துவரான இவர் சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை ஆதியாம் பல்வேறு துறைசார்ந்த படைப்புக்கள் பலவற்றைப் படைத்துள்ளார். இவற்றுள் பல நூல்வடிவம் பெற்றுள்ளன. ஈழகேசரி, வீரகேசரி, தினகரன் ஆதியாம் இதழ்களிலும் மரகதம், வசந்தம் போன்ற சஞ்சிகைகளிலும் இவரது சிறுகதைகள் பல பிரசுரமாகியுள்ளன.

மலைக்கொழுந்து, தங்கச்சியம்மா, நம்பிக்கைகள் ஆகிய நாவல்களையும், ஊர்நம்புமா?, கண்களுக்கு அப்பால், நந்தியின் கதைகள், தரிசனம் ஆதியாம் சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் இவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

மருத்துவம் சம்பந்தமான அறிவுரை பகரும் பல நூல்களைப் படைத்திட்ட நந்தி சிறந்த நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார். நந்தியின் ‘மலைக் கொழுந்து’ நாவல் இலங்கை அரசின் தேசிய இலக்கிய விருதினைப் பெற்றது.

‘நந்தியின் எழுத்தில் நிலைபெற்ற சத்தியமும், ஆன்மாவின் உள்ளூணர்வும், எல்லையற்ற இரக்கமும் கலந்துறவாடுகின்றன. ஆடம்பரமற்ற, ஆனால் அழுத்தமும் வேகமும் நிறைந்த ஓர் உரை நடையிலே நந்திபடைத்த சிறுகதைகள் உள்ளன.’ என்னும் கூற்று முற்றுமுண்மையே.

மருத்துவராக, எழுத்தாளராக, நடிகராக, பேச்சாளராகப் பல்வேறு தளங்களில் தன் திறமையை வெளிப்படுத்திய நந்தி அவர்களை ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய ஆர்வலர்கள் என்றுமே நினைவு கூர்வர் என்பது திண்ணம்.

33. சொக்கன்

ஈழத்து தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ‘சொக்கன்’ என்ற புனைபெயர் கொண்ட க.சொக்கலிங்கம் குறிப்பிடத்தக்கராவார். சிறுகதை, நாவல், கவிதை, கட்டுரை, நாடகம் என்னும் பல்வேறு துறைகளில் தம்பெயர் நிறுவியுள்ளார். முதுகலைமாணியான இவருக்கு யாழ் -

பல்கலைக்கழகம் கௌரவ கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கிக் கௌரவித்தமையே அவரது ஆற்றல்களுக்குத் தக்க சான்றாகும்.

பழைய இலக்கியப் பரிச்சயமும் நவீன இலக்கியத்தெளிவும் கொண்ட இவர் 'ஈழகேசரியில்' 1947 இல் "கனவுக் கோயில்" என்ற வரலாற்றுக் கதையினை எழுதியதன் மூலம் எழுத்துலகில் புகுந்தார். இச்சிறுகதை கைமுனு மன்னனது இலட்சியக் கோயிலான ரூவான் வெலிசாய பற்றியதாகும். இச்சிறுகதையைத் தொடர்ந்து ஈழகேசரியில் பல்வேறு சரித்திர, சமூகம் சார்ந்த சிறுகதைகளை எழுதினார். இவரது சிறுகதைகள் தினகரன், வீரகேசரி, மறுமலர்ச்சி, ஆனந்தன் இதழ்களில் வெளிவந்துள்ளன. இவரது சிறுகதைத் தொகுதியாகக் "கடல்" வெளிவந்துள்ளது.

செல்லும் வழி இருட்டு, சலதி, சீதா போன்ற நாவல்களையும், சிங்ககிரிக் காவலன் (நாடகம்), இந்து நாகரிகம் போன்றவற்றையும் படைத்த சொக்கன் தமது இறுதிக் காலம் வரை எழுதிக் கொண்டேயிருந்தவர். பல்வேறு பாடநூல்களைப் படைத்திட்ட பெருமைக்குரிய சொக்கன் எளிய தமிழில் இலக்கியச்சுவை ததும்பும் வசன நடையைக் கையாண்டவர். இலங்கை அரசினால் "சாகித்தியரத்தினா" விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப் பெற்றவர். சொக்கனின் படைப்புக்கள் யாவும் அவரது கம்பீரமான வசனநடையையும் எளிமையான வாக்கிய வலிமையையும் பறைசாற்றுவனவாக அமைந்திருந்தன எனலாம். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் என்றுமே அவருக்குத் தனியிடமுண்டு என்றாலது மிகையல்ல.

34. வித்துவான் எப்.எக்ஸ்.ஸி.நடராசா

காரை நகரைப் பிறப்பிடமாகவும் மட்டக்களப்பை வாழ்விடமாகவும் கொண்டிருந்த மகா வித்துவான் எப்.எக்ஸ்.ஸி.நடராசா தமிழ் கூறு நல்லுலகினால் நன்கறியப் பெற்ற தமிழறிஞராவார். ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இவர் ஆற்றிய பணிகள் அளப்பரியனவாகும். தமிழ் இலக்கியம், இலக்கணம், வரலாறு, மொழிபெயர்ப்பு, நாட்டாரியல் ஆதியாம் பல்வேறு துறைகளில் முத்திரை பொறித்தவர். "ஈழத்துத் தமிழ் நூல் வரலாறு" தந்தவர். ஈழத்துத் தமிழ் நூல் வரலாறு குறித்து ஆய்வு செய்வோர்க்கு இந்நூல் பெரிதும் பயன்படுகிறது. "ஈழத்து நாடோடிப் பாடல்கள்" என்னும் இவரது நூல் நாட்டாரியல் குறித்து ஆய்வு செய்வார்க்கு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது.

காரைநகர் மான்மியம், மட்டக்களப்பு வாழ்வும் வளமும், மட்டக்களப்பு மான்மியம் முதலான நூல்களையும் இவர் படைத்துள்ளார். இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல விருது உட்படப் பலவிருதுகளைப் பெற்ற இவருக்கு கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் இலக்கிய கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கிக் கௌரவித்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

கூத்தபிரான், ஆடல்வல்லான், புலியூரான் முதலிய புனை பெயர்களில் பெருந்தொகையான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ள இவர் ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளோரில் குறிப்பிடத்தக்கவராக மிளிர்கிறார். கிழக்கிலங்கையின் புகழ்பூத்த தமிழறிஞர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்த வித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.ஸி.நடராசாவின் படைப்புக்கள் என்றும் அவரது பெயரை நினைவூட்டுமென்பதில் ஐயமில்லை.

35. செ.யோகநாதன்

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் உருவான புனைகதை எழுத்தாளர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் செ.யோகநாதன். ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் நன்கறியப்பட்ட படைப்பாளி. இவரது படைப்புக்கள் வெளிவராத தமிழ்ப்பத்திரிகைகள் ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் எதுவுமில்லை என்றே கூறலாம். அந்தளவுக்குத் தமது எழுத்துக்களால் பிரபலமானவர். கலைச் செல்வியில் “மனக்கோலம்” என்னும் சிறுகதையின் மூலம் (1962 இல்) எழுத்துலகில் புகுந்த இவர் இறுதிவரை எழுதியுள்ள சிறுகதைகள், நாவல்கள், சிறுவர் இலக்கியங்கள் குறுநாவல்கள் பற்பலவாகும். இவரது சிறுகதைகள் ரஷ்ய, ஜெர்மன், சிங்களம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. சலிப்பின்றி எழுதும் சாதனையாளராக விளங்கிய யோகநாதன் சிறுகதை, நாவல், சிறுவர் இலக்கியங்களைப் படைத்ததோடு, ஒரு கூடை கொழுந்து என்னும் பெயரில் ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

இலங்கை அரசினதும், தமிழக அரசினதும் விருதுகளைப் பெற்ற படைப்பாளியான யோகநாதன், துன்பக் கேணி, கிட்டி, மேலோர்வட்டம், வீழ்வேனென்று நினைத்தாயோ, அவளுக்கு நிலவென்றுபெயர், அசோகவனம், நேற்றிருந்தோம் அந்த வீட்டிலே என்னும் நாவல்களையும், யோகநாதன் கதைகள், தங்கமுயலார், தங்கத்தாமரை, கண்ணில் தெரிகின்றவானம் முதலான சிறுகதை நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

“யோகநாதனின் சிறுகதைகள் சமூக வாழ்க்கை விமர்சனங்களாக விளங்குகின்றன. முரண்பாடுகளை அவர் குத்திக் காட்டுகின்றார் அல்லது எள்ளி நகையாடுகின்றார். பாத்திரங்களின் மனவோட்டத்தில் தாமும் சேர்ந்து அவற்றின் அகவுலகங்களில் துழாவுகிறார். சொற்களை ஆளும் சக்தி பெற்றமையை பலவிடங்களில் காட்டுகின்றார். பொருத்தமான படிமங்களையும் உவமை, உருவகங்களையும் அழகாகப் பயன்படுத்துகிறார்” என பிரபல விமர்சகர் கே.எஸ்.சிவகுமாரன் குறிப்பிட்டுள்ளமை யோகநாதனின் படைப்பாற்றலை நன்குபிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றதெனலாம்.

36. வித்துவ சிரோமணி சி.கணேசையர்

தலைசிறந்த உரையாசிரியராக, இலக்கணவித்தகராக, கட்டுரையாளராக, பாடபேத ஆய்வாளராக, கவிஞராக, போதனாசிரியராக விளங்கியவர் வித்துவ சிரோமணி சி.கணேசையர். ஈழநாட்டின் தமிழ்ப் புலமையையும் பாரம் பரியத்தையும் நிலை நிறுத்தியவர். யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் உள்ள சிறிய கிராமமான வருத்தலை விளானில் வாழ்ந்து கொண்டே தமிழ் கூறு நல்லுலகின் கவனத்தைத் தம்பாலீர்த்துக் கொண்ட பெருமைக்குரியவர். ஈழநாட்டின் பாரம்பரிய இலக்கிய வளத்தினதும், மரபு வழிக் கல்வியின் சின்னமாகவும் விளங்கியவர்.

வித்துவ சிரோமணி ந.ச.பொன்னம்பலபிள்ளையிடமும் சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவரிடம் பாடம் கேட்ட கணேசையர் அவர்கள் தம் வழியில் மரபு வழிக் கல்விப் போதனாசிரியராகவே செயற்பட்டார். தமது வாழ்நாளை அரிய தமிழ் நூல்களைக் கற்பதிலும் அவற்றைக் கற்பிப்பதிலும் செலவிட்ட ஐயரவர்கள் தலை சிறந்த உரையாசிரியரென்றே பெரிதும் மதிக்கப் பெற்றார். இரகுவமிச உரை, மகாபாரதம் சூது போர்ச்சருக்க உரை, ஒருதுறைக் கோவை உரை, அகநானூறு முதல் நூறு செய்யுள் உரை முதலியன ஐயரவர்களது உரைச் சிறப்புக்குத் தக்க சான்றுகளாகும். பண்டைய உரையாசிரியர்களது மரபு முறையிலேயே இவரது உரையும் அமைந்திருந்தது. இவர் வசன நடையிலே எழுதிய குமாரசுவாமிப் புலவர் சரிதம், ஈழ நாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம், குசேலர் சரிதம் முதலிய நூல்கள் ஐயரவர்களின் மொழியாளுகைத் திறனையும் சொல்லாட்சியையும் புலப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

குலேசர்சரிதம் சிறுவர்களும் விரும்பிப் படிக்கும் வகையில் எளிமையான உரை நடையில் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தொல் காப்பியத்தில் தோய்ந்த அறிவுடைய ஐயரவர்கள் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்பனவற்றிற்கு எழுதிய உரை விளக்கங்கள். அவரது இலக்கணத்திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இலங்குகின்றன. காலத்தால் மறக்கவொண்ணா இவரது தமிழ்ப் பணிகள் என்றும் இவரை நினைவூட்டிக் கொண்டே இருக்குமென்பது திண்ணம். இவரதுகாலம் 1878 - 1958 ஆகும். இவரியற்றிய செய்யுள் நூல்களாக வருத்தலை விளான் மருதடி விநாயகர் இருபாவிருப்து, மருதடி விநாயகர் அந்தாதி, மருதடி விநாயகர் கலி வெண்பா, மருதடி விநாயகர் கலிநிலைத்துறை, மருதடி விநாயகர் ஊஞ்சல் என்பன உள்ளன. ஐயரவர்களுக்கு யாழ் ஆரிய திராவிட பாஷாபி விருத்திச் சங்கம் 1952இல் 'வித்துவசிரோமணி' என்னும் பட்டமளித்துப் பாராட்டு விழா நடத்தியது. தமிழகத்து, ஈழத்து அறிஞர் பலரும் இதனைப் பெரிதும் பாராட்டியமை அவரது தமிழ்ப் புலமையைத் தமிழறிஞர்கள் பெரிதும் மதித்துப் போற்றினர் என்பதற்குச் சான்றாகும்.

37. பண்டிதர் சு.வேலுப்பிள்ளை

சு.வே.என அன்புடன் அழைக்கப்படும் பண்டிதர். சு.வேலுப்பிள்ளை நாவற்குழியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். ஈழத்தின் முதுபெரும் எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். 'மறுமலர்ச்சி' காலகட்டத்தில் எழுத்துத்துறையில் புகுந்தவர். சிறுகதை, உருவகக்கதை, நாடகம், கட்டுரை, பாட நூல்கள் என இவர் எழுதிக்குவித்தவை ஏராளம். அவற்றுள் மண்வாசனை, பாற்காவடி, மணற்கோயில் என்பன நூல்வடிவம் பெற்றுள்ளன. உருவகக் கதையின் பிதாமகர் எனப்பாராட்டப் பெற்றவர். இவரது மணற்கோயில் என்னும் உருவகக்கதை மூதறிஞர் இராஜாஜியின் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றது என்பர்.

எளிமையான, இனிய தமிழ் நடை இவருக்கு இயல்பானது. இவரது கட்டுரை நூல்களில் இந் நடையழகினைக் காணலாம். சு.வே.யின் சிறுகதைகளின் சிறப்பு அவரின் சுர்மையான அவதானிப்பும் சுவையான வர்ணனையும் மானிட நேயத்தைத் தூண்டும் கருத்துக்களுமாகும். அவரின் சிறுகதைகளில் "கிடைக்காத பலன்", "பாற்காவடி" என்னும் இரண்டும் ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு அணிசேர்ப்பனவாக உள்ளன என்றாலது மிகையல்ல.

38. செ.கதிர்காமநாதன்

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் முகிழ்த்த சிறுகதை எழுத்தாளர்களுள் செ.கதிர்காமநாதனும் ஒருவராவார். கலையும் இலக்கியமும் மக்களுக்காக என்ற கோட்பாட்டைக் கொண்டவர். 1959இல் தனது பதினெட்டாவது வயதில் எழுத்துலகில் புகுந்த இவர் கிராமிய மக்களின் சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைப் பிரதிபலிக்கும் பலசிறுகதைகளையும் 'நான்சாக மாட்டேன்' என்னும் குறுநாவலையும் படைத்துள்ளார். இவர் எழுதிய ஒரு கிராமத்துப் பையன் கல்லூரிக்குச் செல்கிறான்" என்னும் சிறுகதை யூனெஸ்கோ நிறுவனத்தினால் உலக மொழிகளில் வெளியிடப்படுவதற்கெனத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறுகதைகளில் ஒன்றாகும். இவரது சிறுகதைகள் இளங்கதிர், தினகரன், வீரகேசரி, கலைச்செல்வி, அஞ்சலி ஆதியாம் இதழ்களில் வெளிவந்துள்ளன. இலங்கை நிருவாக சேவையைச் சேர்ந்த கதிர்காமநாதனின் சிறுகதைத் தொகுதியாக "கொட்டும்பனி" வெளிவந்துள்ளது. இந்நூலுக்கு சாகித்திய மண்டல விருதும் கிடைத்தது.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடான "கதைப்பூங்கா", "விண்ணும் மண்ணும்" என்னும் நூல்களிலும் இவரது சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. 'மூவர் கதைகள்' என்ற தொகுதியிலும் கதிர்காம நாதனின் மூன்று சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. சாதியத்தைப் பிரச்சார வாடையின்றிக் கலாபூர்வமாக வெளிப்படுத்துவதில் கைதேர்ந்தவராக விளங்கியுள்ளார். இவரது சிறுகதைகளுள் ஒரு கிராமத்துப் பையன் கல்லூரிக்குச் செல்கிறான், "வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது", "அதனாலென்ன பெருமூச்சுத்தானே" என்பன குறிப்பிடத்தக்கன எனலாம். காலம் 8.3.1940 - 1.9.1972 ஆகும்.

39. கே.கணேஷ்

ஈழத்தின் மூத்த எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரான கே.கணேஷ் மொழிபெயர்ப்புத்துறையில் மிக்க ஆர்வம் கொண்டவர். பிரபல எழுத்தாளர் முல்க்ராஜ் ஆனந்தின் 'அன்டர்ச பிள்ஸ்' என்னும் நாவலைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து 'தண்டாதான்' என்னும் பெயரில் வெளியிட்டவர். இதே போன்று இருபதுக்குமேற்பட்ட நாவல்களை இவர் பல்வேறு மொழிகளிலிருந்தும் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

இவரது நூல்களுள் ஹோசியின் சிறைக்குறிப்புக்கள், குங்கும்பூ, அந்தகானம், வியட் நாமியச் சிறுகதைகள், உக்ரேனியக் கவிதைகள்

என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. முற்போக்குச் சிந்தனையாளரான கணேஷ் மலையகத்தில் இலக்கிய உணர்வினை ஊட்டியவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவராவார். மலையக மக்களின் வாழ்க்கை அவலங்களை மையமாகக் கொண்ட பல கட்டுரைகளையும் இவர் எழுதியுள்ளார்.

பத்திரிகைப் பணி, மொழிபெயர்ப்புப் பணி ஆகியவற்றுடன் நின்றுவிடாது கவிதைகள் படைப்பதிலும் இவர் சிறந்து விளங்கினார். ஆங்கில மொழியில் இவர்படைத்த கவிதை ஒன்றுக்காக யப்பானிய அரசின் பாராட்டுதலையும் பெற்றுள்ளார். இவரது படைப்புக்களில் மலையகமக்களின் ஏழ்மை நிலை, வாழ்வியல் பிரச்சினைகள், உரிமைப் பேராராட்டங்கள், விடுதலை உணர்வு என்பன முக்கியத்துவம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். ஈழத்தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இவருக்கு நிலையான இடமுண்டு என்றாலது மிகையல்ல.

40. பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன்

ஈழத்தின் முதுபெரும் கவிஞர்களில் ஒருவராகவும், சிறுகதை முன்னோடிகளுள் ஒருவராகவும் திகழ்ந்த பெருமைக்குரியவர் பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன். 'ஆனந்தன்' என்னும் புனைபெயரில் 1938 - 1944 காலப் பகுதியில் இவர் எழுதிய சிறுகதைகள் இவரது கற்பனைத் திறனுக்கும் எழுத்தாற்றலுக்கும் சமூக நோக்குக்கும் எடுத்துக் காட்டுக்களாக அமைந்தன. இவரது 'தண்ணீர்த்தாகம்' என்னும் சிறுகதை மிகவும் உன்னதமானதெனக் கருதப்படுகிறது. அது எழுதப்பட்ட காலகட்டத்தை (1939)யும் அது கூறுகின்ற சமூகச் செய்தியையும் நோக்குமிடத்து பெருவியப்பும் பெருமிதமும் ஏற்படுகிறது. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் சாதியக் கொடுமையை முதன் முதலில் கருப்பொருளாக்கி மக்கள் முன் வைத்தவர் ஆனந்தன் என்றாலது மிகையல்ல. இத்தகு முற்போக்கான கருப்பொருளை முன்வைத்த பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன் பின்னாளில் கவிதைத் துறையிலும் காவியம் படைப்பதிலும் பெரும் நாட்டம் கொண்டுவழைத்துள்ளார். அருமையான கவிதைகள் பலவற்றைப் படைத்த பெருமை இவருக்குண்டு.

"சாகும் போதும் தமிழ் படித்துச்சாக வேண்டும் - என் சாம்பல் தமிழ் மணந்து வேகவேண்டும்."

என்று உணர்ச்சி ததும்பப் பாடிய இக்கவிஞரது படைப்புக்கள் பற்பலவாகும். "யாழ்ப்பாணக் காவியம்" என்னும் இவரது நூல் இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல விருதினைப் பெற்றது. கவிதை, கட்டுரை,

வானியல் ஆதியாம் துறைகளில் தமது ஆற்றலைப் புலப்படுத்திய பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் தமிழ், ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றவராவார். தமது வாழ் நாள் முழுதும் தமிழ்ப் பணியாற்றிய இப்பெருமகனாருக்கு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் இலக்கிய கலாநிதி என்னும் கௌரவப்பட்டத்தை வழங்கிக் கௌரவித்தது. இலங்கை அரசு வழங்கும் இலக்கியத்துறைக்கான அதிஉயர் விருதான 'சாகித்தியரத்னா' விருதும் இவருக்கு வழங்கப் பெற்றது. தமிழர் யாழியியல் என்னும் ஆய்வு நூலையும், பருவப் பாலியர் படும்பாடு என்னும் காவியத்தையும் மஞ்சு காசினியம் என்னும் இலக்கண நூலையும் எழுதியுள்ளார்.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இவரது படைப்புக்கள் அழியா இடத்தினைப் பெற்றுள்ளதெனலாம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் மிகச் சிறந்த காவியக் கவிஞராக விளங்கிய இவரது பெயர் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் என்றும் நினைவு கூரத்தக்கது என்றால் அது மிகையல்ல.

41. அ.ந.கந்தசாரி

ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரான இவர் தேசாபிமானி, சுதந்திரன், வீரகேசரி ஆகிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரிய பீடத்தில் ஒருவராகக் கடமையாற்றியவர். பின்னர் இலங்கை அரசின் "ஸ்ரீலங்கா" என்ற இதழின் ஆசிரியராக இருந்தவர். கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை, நாவல், மொழிபெயர்ப்பு விமர்சனம் ஆதியாம் துறைகளில் ஆற்றல் மிகுந்தவராக மிளிர்ந்தவர். இவரது சிறுகதைகளில் இரத்த உறவு, நள்ளிரவு ஆகியன சிறந்த கதைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இவற்றில் கதாசிரியரின் சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் நன்கு பிரதிபலிக்கின்றன.

"மதமாற்றம்" என்னும் இவரது நாடகம் பலரதும் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றது. "மனக்கண்" என்னும் நாவலையும் படைத்துள்ளார்.

42. நாவேந்தன்

'நற்றமிழுக்கு ஒரு நாவேந்தன்' எனப் போற்றப்பட்ட இவரது இயற் பெயர் ததிருநாவுக்கரசு. புங்குடுதீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். தமது பதினைந்தாவது வயதில் 'இந்துசாதன'த்தின் மூலம் எழுத்துலகில் புகுந்த இவர் கட்டுரை, கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், விமர்சனம் ஆதியாம் பல்வேறு துறைகளில் முத்திரைபொறித்தவர். ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் வெளியாகும் பல்வேறு இதழ்களில் இவரது படைப்புகள் பிரசுரமாகியுள்ளன.

சாதாரண மக்களின் பிரச்சினைகளை, அவர்களது ஆசாபாசங்களை, தமது சிறுகதைப் பாத்திரங்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார் நாவேந்தன். இவரது எழுத்துக்கள் யாவும் யதார்த்தமானவை. சமூக எழுச்சிக்கு வித்திடுவன எனலாம்.

தமிழ்க்குரல், சங்கப் பலகை, நாவேந்தன், நம்நாடு ஆதியாம் பத்திரிகைகளை நடத்தியவர். “வாழ்வு”, “தெய்வமகன்” என்னும் இருசிறுகதைத் தொகுதிகளையும் மானவீரன் கும்பகரணன், தலைவர் வன்னியசிங்கம், நான் ஒரு பிச்சைக்காரன், சிறீ அளித்தசிறை ஆதியாம் கட்டுரை நூல்களையும், மரியாள் மகதலேனா என்னும் காவியத்தையும், மண்டோதரி, தாரை முதலிய நாடகங்களையும் படைத்துள்ள நாவேந்தன் எழுத்துலகில் சாதித்தன பலவாகும். இவரது “வாழ்வு” சிறுகதைத் தொகுப்பு இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல விருதினை (1964இல்)ப் பெற்றமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இவரது காலம் 1932 - 2000ஆகும். நாவேந்தனது பெயரால் யாழ் - இலக்கியவட்டம் இலங்கையில் ஆண்டுதோறும் வெளிவரும் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதிக்கு விருது வழங்கி வருகிறது.

43. மு.தளையசிங்கம்

யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த புங்குடுதீவில் 1935இல் பிறந்த இவர் தமது எழுத்துக்களின் மூலம் தமிழ் இலக்கிய உலகின் கவனத்தைத் தம்பாலீர்த்தவர். தமது எண்ணக் கருத்துக்களை அஞ்சாது வெளியிட்டவர். சிறுகதை, விமர்சனம், நாவல், சர்வோதயம் ஆகிய துறைகளில் பெரும் பங்களிப்பினைச் செய்தவர். ஈழத்தவராலும் தமிழகத்தாராலும் நன்கறியப்பட்ட எழுத்தாளர்.

‘தியாகம்’ என்னும் சிறுகதையைச் சுதந்திரனில் (1957இல்) எழுதியதன் மூலம் எழுத்துலகில் புகுந்த இவர் பல்வேறு சிறுகதைகளைப் பல்வேறு இதழ்களில் எழுதியுள்ளார். இவரது ‘பெப்ரவரி 4’ என்னும் சிறுகதை பலராலும் பாராட்டப் பெற்றது. ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்குப் பெருமை சேர்த்த தளையசிங்கம் ‘புதுயுகம் பிறக்கிறது’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியினை வெளியிட்டுள்ளார். இவரது ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி என்னும் விமர்சன நூல் பலரதும் கவனத்திற்குரியதாக, போலிகளைப் புறந்தள்ளும் தன்மையுடையதாக அமைந்திருந்தது. தனிவீடு (நாவல்), போர்ப்பறை, மெய்யுள் ஆகிய நூல்கள் இவரது எழுத்தாற்றலுக்கு, சிந்தனைச் சிறப்புக்கு ஏற்ற எடுத்துக் காட்டுக்களாக விளங்கின.

இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல விருதினைப் பெற்ற இவரது காலம் 1935 - 1973 ஆகும். இவரது படைப்புக்கள் குறித்து ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் உள்ள பல்கலைக் கழகங்களில் பலர் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. தளைய சிங்கத்தின் எழுத்துக்கள் யாவும் தொகுக்கப் பெற்றுப் பாரிய நூலாகத் தமிழகத்தில் வெளியிடப் பெற்றுள்ளது. குறுகிய காலத்தில் எவரும் சாதிக்க முடியாத பாரிய சாதனைகளை நிலைநாட்டிய தளையசிங்கத்திற்கு ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் தனியிடமுண்டென்றால் அது மிகையல்ல.

44. சி.வி.வேலுப்பிள்ளை

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு - குறிப்பாக மலையக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வளம் சேர்த்தவர்களில் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை குறிப்பிடத்தக்கவர். எழுத்தாளராக, தொழிற் சங்கவாதியாக, கவிஞராக, நாவலாசிரியராகப் பல்வேறுபட்ட துறைகளில் தமது ஆளுமையை வெளிப்படுத்தியவர்.

மலையக மக்களின் அவல நிலையை வெளியுலகுக்குக் கொண்டுவந்த பெருமைக்குரியவர். ஆங்கில மொழியில் கவிதைகள் பல படைத்தவர் 'தேயிலைத் தோட்டத்திலே' என்னும் இவரது கவிதை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் வெளிவந்துள்ளது. மலையகத் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் வீடில்லாப் பிரச்சினையை, 'லயன்' அறைகளில் அவர்கள் படும் அவலங்களைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் இவர் எழுதிய 'வீடற்றவன்' என்னும் நாவல் மிகப் பிரசித்தமானது. மலையக மக்களின் வாழ்வியல் அவலங்களையும் தொழிற் சங்க வாதிகளின் ஏமாற்று வேலைகளையும் இந்நாவல் நன்கு சித்திரிக்கிறது. மலையகத் தோட்டமொன்றில் தோன்றி, மலையகத் தொழிலாளர்களுடன் வாழ்ந்து, அவர்களது இன்ப துன்பங்களில் பங்கு கொண்டு, அவர்களது விடிவுக்காக அயராது உழைத்தவர் வேலுப்பிள்ளை. நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவும் விளங்கியவர். அவரது படைப்புக்கள் யாவும் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டே அமைந்துள்ளன.

வாழ்வற்ற வாழ்வு, காதல் சித்திரம், இனிப்படமாட்டேன் என்பன இவரது ஏனையபடைப்புக்களாகும். சுருங்கக் கூறின் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் விடிவுக்காகக் குரல் கொடுத்த முதன்மைப் படைப்பாளியாகவும், போராளியாகவும் திகழ்ந்தவர் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை எனலாம்.

45. பதுறுத்தீன் புலவர்

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தொண்டாற்றிய இஸ்லாமியப் புலவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் யாழ்ப்பாணம் பதுறுத்தீன் புலவர் ஆவார். இவர் யாழ்ப்பாணத்தவராயினும் இஸ்லாமிய உலகில் நன்கறியப்பட்ட புலவர் பெருந்தகையாவார். இவர் இயற்றிய முகியித்தீன் புராணம் ஈழத்தில் தோன்றிய தமிழ் இலக்கியங்களில் அளவால் பெரியதாக விளங்குகின்றது.

அறிவுலக மேதையும் நபிகள் நாயகத்தின் பேரனுமாகிய முகியித்தீன் அப்துல் காதர் ஜிலானியைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடப் பெற்ற இப்புராணம் 74 படலங்களில் 3800 விருத்தப் பாக்களைக் கொண்டதாக விளங்குகிறது. கற்பனைத்திறனும் இலக்கிய நயமும் தொனிக்கும் பாடல்களாக இவை அமைந்துள்ளன. முகியித்தீன் புராணம் உள்ளவரை பதுறுத்தீன் புலவரின் நாமம் நின்று நிலைக்கும் என்பது திண்ணம்.

46. கவிஞர் எம்.ஸி.எம்.சுபைர்

மலையகம் தந்த கவிஞர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் கவிஞர் எம்.ஸி.எம்.சுபைர். இவர் பாலர் முதல் முதியோர் வரை படித்தின் புறத்தக்க பாடல்கள் பலவற்றை இயற்றியுள்ளார். கண்டி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கல்கின்னையிற் பிறந்த சுபைர் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். இவரது 'மலரும் மனமும்' என்னும் பாலர்க்கான நூல் எழுபத்தைந்து பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. குழந்தை உள்ளத்தோடு குழந்தைகளுக்காக இந்நூலைப் படைத்துள்ளார். இதனைவிட மலர்ந்த வாழ்வு என்னும் நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார். நாட்டாரியல் கூறுகள் சார்ந்த பல பாடல்களையும் இவர் இயற்றியுள்ளார்.

'மணிக்ஞரல்' என்பது இவர் கவிதை வளர்ச்சிக்காக நடத்திய சஞ்சிகையாகும். வானொலி நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றின் மூலமும் இவர்தமது ஆற்றலைப் புலப்படுத்தினார். இஸ்லாம் சமயம் சார்ந்த நூல்கள் பலவற்றைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார். கவிதை, கட்டுரை ஆதியாம் துறைகளுடாகத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தம்மாலான பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளார்.

47. ஏ.ஜே.கனகரத்னா

யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த அலோசியஸ் ஜயராஜ் கனகரத்னா இலங்கை பல்கலைக்கழக ஆங்கிலச் சிறப்புப் பட்டதாரியாவார். இவர் சிறந்த ஆங்கில ஆசிரியராகவும், பத்திரிகையாளராகவும் விமர்சகராகவும் மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் பணியாற்றினார். சிறந்த தமிழ்ச் சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

மொழி, இலக்கியம், அறிவியல், ஊடகவியல், பண்பாடு, அரசியல், மானுடவியல் முதலாகப் பல்வேறு துறைகளில் மொழிபெயர்ப்புக்களாகவும் தழுவுல்களாகவும் சொந்தமாகவும் பலகட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். சிறந்த விமர்சகராக விளங்கிய இவரது விமர்சனங்கள் காத்திரமானவை. இவரது கட்டுரைகள் மார்க்சியமும் இலக்கியமும் - சில நோக்குகள், மத்து, செங்காவலர் தலைவர் ஏசுநாதர் ஆகிய தலைப்புக்களில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

48. செ.கணேசலிங்கன்

யாழ் - பரமேசுவராக் கல்லூரியின் பழைய மாணவரான இவர் ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் நன்கு அறியப்பட்ட முதுபெரும் எழுத்தாளராவார். இவர் நாற்பத்தைந்து நாவல்களுக்கு மேல் எழுதிச் சாதனை படைத்துள்ளார். அவற்றுள் போர்க்கோலம், சடங்கு, செவ்வானம், தரையும் தாரகையும், மண்ணும் மக்களும், நீண்ட பயணம் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இதுவரை 75 நூல்களுக்கு மேல் படைத்துள்ள கணேசலிங்கன் சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, விமர்சனம், சிறுவர் இலக்கியம், இதழியல் ஆகியவற்றில் தடம் பதித்துள்ளார். இவர் நடத்திய “குமரன்” சஞ்சிகையின் (1971 - 1983) இதழ்கள் யாவும் தொகுக்கப்பட்டுத் தனிநூலாக வெளிவந்துள்ளது. முற்போக்குச் சிந்தனையாளரான கணேசலிங்கன் இன்றும் எழுதிக் கொண்டிருப்பது அவரது மகத்தான சாதனை எனலாம்.

49. அப்துல் காதிர் லெப்பை

இவர் ஈழத்திரு நாட்டின் இஸ்லாமியக் கவிஞர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர். இஸ்லாமியப் பண்பாட்டின் மேம்பாட்டை எடுத்துரைப்பனவாக இவரது கவிதைகள் அமைந்துள்ளன.

கிழக்கிலங்கை இஸ்லாமிய மக்களின் பேச்சுவழக்குச் சொற்களையும் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தையும் பிரதிபலிக்கும் பாடல்கள் பலவற்றைப் படைத்துள்ளார்.

பாரசீகக் கவிஞர் உமர்கையாமின் 'ருபையாத்'தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். 'இரகூல்சதகம்', 'இக்பால் இதயம்', 'முறையீடும் தோற்றமும்', 'செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம்' முதலான நூல்களையும் பெருந்தொகையான தனிப்பாடல்களையும் இயற்றியுள்ளார். இவரது பாடல்கள் பல பாடநூல்களிலும் இடம் பெற்று வருவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

50. அசனாலெப்பைப் புலவர்

ஈழத்தில் இணையற்ற தமிழ்த் தொண்டாற்றிய இஸ்லாமியப் புலவர்கள் வரிசையில் யாழ்ப்பாணம் அசனாலெப்பைப் புலவருக்குத் தனியிடம் உண்டு, இவரது இலக்கியப் பணிகள் ௪௫ இணையற்றவை.

யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணையில் வாழ்ந்த சுல்தான் முகியித்தீன் என்பவரது புதல்வராக 1870இல் பிறந்த இவர் தமிழ், அரபு, ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிகளிலும் ஆற்றல் மிக்கவராகத் திகழ்ந்தார். முதன் முதலில் அரகப் பணியில் சேர்ந்த முஸ்லிம் என்ற பெருமையும் இவருக்குண்டு.

சிறந்த புலமையாற்றல் கொண்ட அசனாலெப்பைப் புலவரின் பாடல்கள் "புகழ்ப் பாவணி" என்ற பெயரில் தொகுக்கப் பெற்று வெளியிடப்பட்டுள்ளன. புலவரது மற்றோர் படைப்பு 'குத்பு நாயக அனு சாசனம்' என்பதாகும். இந்நூல் 244 பாடல்களைக் கொண்டதாகும்.

இவற்றைவிடத் திருநாகை நிரோட்ட யமக அந்தாதி, பகுதாதந்தாதி, பஞ்ச மணித்திருப்புகழ், சத்தரத்தினத் திருப்புகழ், பதாயிகுப் பதிகம், இருபதிச் சிலேடை முதலிய சிற்றிலக்கியங்களையும் எழுதியுள்ளார். இவர் இந்திய வானசாத்திரத்தையும் அரேபிய வானசாத்திரத்தையும் நன்கு பயின்று ஒப்பியல் முறையில் ஆராய்ந்துள்ளாரென்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் அவை சம்பந்தமான குறிப்புக்கள் எதுவும் கிடைக்கப் பெறவில்லை.

யுள்ளதால் இவ்வாறாகவே இவ்வகைய பரிசீலனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவ்வகைய பரிசீலனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவ்வகைய பரிசீலனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

இவ்வகைய பரிசீலனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவ்வகைய பரிசீலனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவ்வகைய பரிசீலனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

இவ்வகைய பரிசீலனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவ்வகைய பரிசீலனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவ்வகைய பரிசீலனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

இவ்வகைய பரிசீலனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவ்வகைய பரிசீலனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவ்வகைய பரிசீலனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டது
05 APR 2018
இனுவல் எம். சாதானகம்
சென்னை நகராட்சி
பதிவு. இல. JVC/43/ICC695

Distributed By:
LANKA BOOK DEPOT (PVT) LTD.
F.L. 1.14, DIAS PLACE,
GUNASINGAPURA,
COLOMBO 12.
TEL : 0112 341942

ISBN : 978-955-1162-36-8

Price : 350/=